

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Maria V. Snyder has created an engaging and entirely original new
fantasy, fascinating in its rich detail.”
—*New York Times* bestselling author Mercedes Lackey on *Poison Study*

dawn study

A NEW POISON STUDY NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARIA V. SNYDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

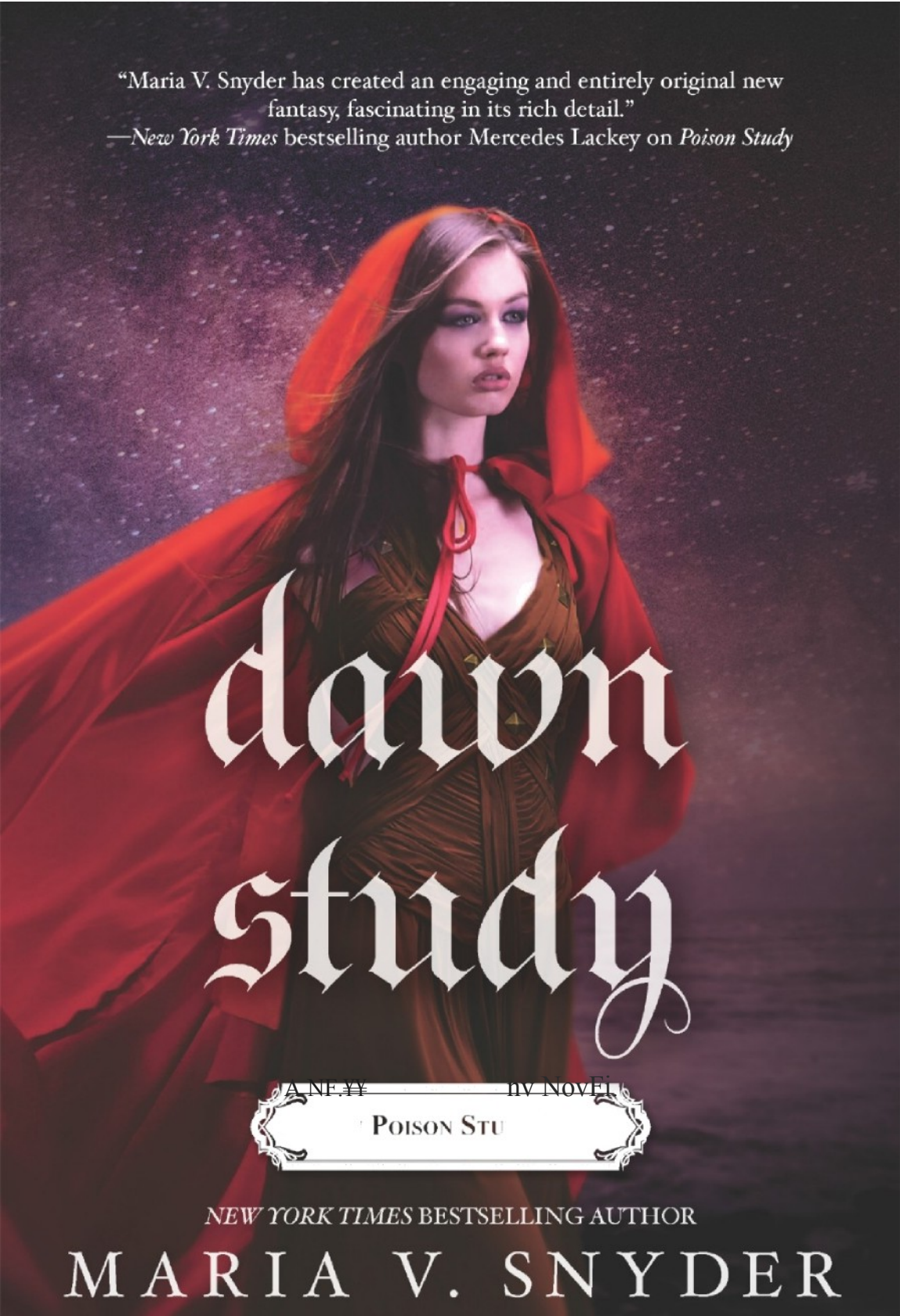
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Maria V. Snyder has created an engaging and entirely original new
fantasy, fascinating in its rich detail."
—*New York Times* bestselling author Mercedes Lackey on *Poison Study*

dawn study

A NEW

NOVEL

POISON STUDY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARIA V. SNYDER

New York Times çoksatan yazarı Maria V. Snyder, Zehir Araştırması serisini heyecan verici bir sonuca ulaştırıyor

Yelena ve Valek, tüm zorluklara rağmen sınırları aşan, geri dönülmez bir bağ ve bir aile kurmuşlardır. Şimdi, anavatanları savaşın eşiğindeyken, Sitia'yı istila etmek isteyen bir Ixian komplosunu engellemek için büyü ve kurnazlıkla savaşmak zorundadırlar.

Yelena, kişinin büyülu iknaya karşı direncini yok eden sinsi Theobroma'nın etkisini kırmaya çalışmaktadır. Ancak Kartel, nüfuzlu vatandaşları ve Sitian diplomatlarını köleleştirmeye ve Yelena'yı uzak tutmaya karardır. Tüm ödöl avcıları peşindeyken Yelena tehlikeli bir anlaşma yapmak zorunda kalır.

Valek, kudreti ve büyüyle Komutan'ın etrafındaki ihanet katmanlarını kaldırıyor. Çürümüş çekirdeğinde güçlü bir büyücü ve onun son keşfi yatmaktadır. Herkesin kaderi iki beklenmedik silaha bağlı. Biri dönüşebilir gelgit. Diğer ise her şeyin sonunu getirebilir.

Maria V. Snyder'ın romanlarına övgüler

"*Zehir Araştırması* harika ve canlı bir okuma. Şiddetle tavsiye edilir!"

-Dünya Fantezi Ödülü finalist Kate Elliott

"Snyder'ın açık, anlaşılır ama güzel betimleyici üslubu ferahlatıcı, hikâyenin kendisi ise tamamen sürükleyici."

-RT Book Reviews on *Magic Study*

"Snyder yine mükemmel bir macera sunuyor."

-Publishers Weekly on *Fire Study*

"Snyder cam üfleme sanatıyla ilgili bilgileri sihir ve cinayet hikâyesine ustalıkla yediriyor."

-Library Journal, *Storm Glass* hakkında

"İlgi çekici yeni bir fantezi serisi."

-SFX dergisi *Deniz Camı* üzerine

"Snyder'ın hikâye anlatma becerileri, ilgi çekici bir hikâye çizgisi oluşturmaya devam ediyor."

-Library Journal *Spy Glass* hakkında

"Snyder'ın alametifarıkası olan alaycı mizah, hızlı aksiyon ve tüyler ürpertici kötülüklerle dolu *Touch of Power*, büyüleyici bir romantik macera."

-USA TODAY

"Bu kitaptaki aksiyon hiç durmuyor ve okuyucunun bir sonraki sayfada ne olacağını tahmin etmesini sağlayacak pek çok ters köşe var."

-Examiner.com *Sihir Kokusu* hakkında

"Snyder, mükemmel ve etkili hikâye anlatımı, eğlenceli diyalogları ve kendine özgü karakterleriyle bizi içine çekiyor. Keyifle okunacak bir kitap!"

-RT Book Reviews Karanlığın Tadı üzerine

Ayrıca
***New York Times* çok satan yazarı Maria**
V. Snyder
itibaren
MIRA Kitapları

Çalışma serisi

ZEHİR ÇALIŞMASI
SIHIR ÇALIŞMASI
ATEŞ ÇALIŞMASI
GÖLGE ÇALIŞMASI
GECE ÇALIŞMASI

Cam serisi

FIRTINA CAMI
DENİZ CAMI
CASUS CAMI

Şifacı serisi

GÜCÜN DOKUNUŞU
BÜYÜNÜN KOKUSU
KARANLIĞIN TADI

Harlequin
TEEN'den

Inside serisi

İÇTEN DIŞA
DIŞTAN İÇE
(INSIDE olarak toplanmıştır)

dawn study

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARIA V. SNYDER

Kocam Rodney'e. Yelena'nın hikâyesi henüz bir fikirken sen de oradaydın. Sayısız revizyona, yazma inzivalarına, konferanslara, uzun seyahatlere, kötü eleştirilere, garip ziyaretçilere ve bir yazarla yaşamının getirdiği diğer milyonlarca şeye katlandığın için teşekkür ederim!

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

YELENA

Sokağa çıkma yasağından sonra sessiz Citadel sokaklarında hayalet gibi dolaştım. Tepeden tırnağa siyahlar içinde, fark edilmemek için gölgelerde kaldım ve bir suçlu gibi sinsice dolaşmak zorunda kalmaktan yakındım. Konsey Üyelerinin evlerinin sırası terk edilmiş gibi görünüyordu - Kartel'in Sitian Konseyini güvenlikleri için "yer değiştirdiğine" dair istihbarat almıştık. Karanlık pencerelere ya da evlerin boş olduğu bilgisine güvenmeyerek arka sokağa döndüm ve bekledim. Hiçbir hareket belirtisi yoktu. Evler boş muydu, yoksa içeride profesyonel bir pusu mu bekliyordu?

Hâlâ sihriime sahip olsaydım, tahmin etmeme gerek kalmazdı. Ama karnımdaki bebek güçlerimi engelliyordu - ya da en azından şu anki teori buydu. Bebeği düşündükçe nabzım titriyordu. Valek'in çok dikkatli olmam yönündeki ricası zihnimde yankılandı. Konsey Üyesi Bavol Zaltana'nın şehrin ortasında bulunan evine yaklaşırken kalbimi sabitlemek için nefes aldım. Sıra.

Sokak fenerlerinin ışığı olmadan, karanlık etrafıma baskı yapıyordu. Serin bir gece esintisi, güneşte çok uzun süre kalmış çöplerin kokusunu seyreltti. Arka kapının yanında diz çöktüm ve anahtar deliğini yokladım, ardından gergi anahtarımı ve elmas kazmamı yerleştirdim. Pimleri hizaya getirip çevirince kapı açıldı ve daha önceki ziyaretlerimde ısı, ışık ve orman baharatlarının kokusuyla dolu olan mutfağa girdim.

Onun yerine soğuk, sessiz bir küf beni karşıladı.

Aletlerimi bir kenara koydum ve içeri girip sağa doğru ilerledim. İçeride dururken

Eşikte olsaydım kolay bir hedef olurdum. Parfüm, kolonya, tıraş kremi ya da gölgelerde çömelmiş başka bir kişi ya da kişileri işaret edebilecek herhangi bir ipucu için havayı kokladım.

Burnuma sadece kuru toz kokusu doldu.

Bu amatörleri saf dışı bırakıyordu ama Sivrisinek'in hâlâ bir tehdit olduğunu ve böyle bir acemi hatası yapmayacağını biliyordum. Bana suikast düzenlemek için para almıştı ve işini bitirene kadar peşimi bırakmayacaktı. Valek'in bu görevden memnun olmaması şaşırtıcı değildi, ancak sınırlı kaynaklarımız, personelimiz ve zamanımız nedeniyle, Baval'un Konsey Salonu'ndaki ofisini ararken beni buraya gönderme ihtiyacını kabul etmişti. Bruns Jewelrose ve Karteli salona taşındığından beri Valek'in çok daha tehlikeli bir görevi vardı.

İkimiz de Bruns Karteli'nin Konsey Salonu, Sihirbazlar Kalesi ve dört askeri garnizondaki yiyeceklere yetecek kadar Theobroma'yı nasıl temin edebildiğine dair bilgi aradık. Büyücüleri daha sonra Bu tatlı ikramı tüketen herkesi Kartel'in uysal ve itaatkâr üyelerine dönüştürmek için büyü.

Belirgin bir tehlike ortaya çıkmayınca evin içinde yürüdüm, tavan da dahil olmak üzere her köşeyi davetsiz misafirlere karşı kontrol ettim. Her yer temizdi.

Görevime odaklanmadan önce perdeleri sıkıca çektiğimde nefes almam kolaylaştı. Küçük bir fener yakarak Baval'un evindeki ofisine girdim ve masasının çekmecelerini karıştırmaya başladım.

Baval'a kitle imha silahları için bir yol belirleme görevi verilmişti. Sitian ordusu için Theobroma üretmek. Konsey, Komutan'ın elinde Curare fiçileri olduğunu öğrenince paniğe kapıldı. Curare bir tüm vücudu felç eden, öldürücü olmayan etkili bir silah. Curare'i etkisiz hale getiren madde Theobroma'ydı ve kişiyi büyüye karşı savunmasız bıraktığı için ideal değildi ama felç olmaktan daha iyiydi. Ancak diğer bir sorun da, sadece Illiais Ormanı'nda ve çok yavaş bir oranda yetişmesiydi.

Ya da herkes öyle sanıyordu.

Bruns ve Owen Moon, cam seralar ve aşılama teknikleri kullanarak sadece miktarı değil, büyüme hızını da artırmayı başarmıştı. Ancak bu tekniği nasıl öğrendikleri bir sır olarak kaldı.

Çekmeceleri bitirdikten sonra Baval'un dolabına geçtim. Birkaç dosyada bitkilerin şemaları vardı ve onları yanıma yığdım. Baval'u son ziyaret ettiğimizde garip davranmıştı. Leif'in büyüü ama bu konuda baskı yapmamıştık. Şimdi, Baval'un Greenblade garnizonunda "tutulduğu" ve ulaşılamaz olduğu düşünülürse, bulacağımız herhangi bir bilginin Bruns'un Theobroma'yı sadece nereden değil, nasıl temin ettiğini de belirlememize yardımcı olacağını umuyordum.

Güzel bir yığın topladım, ancak başka bir yerde gizli dosyaları olması ihtimaline karşı oturma alanını ve yatak odasını da kontrol etmek için birkaç dakika harcadım.

Olası tüm yerleri kontrol ettiğimden emin olduktan sonra desteyi kaptığım gibi arka kapıdan çıktım ve kapıyı arkamdan tekrar kilitledim. Hava terli tenimi serinletirken gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Pelerinimi karargâhta bırakmıştım. Sıcak mevsimin ortasıydık. Gece havası her akşam biraz daha uzun süre makul bir sıcaklıkta kalıyordu. Üç buçuk aylık hamile olduğum için ben de daha sıcak kalıyordum.

Yanımda ekstra derin bir siyah havuz belirdi. Metal parlarken içgüdüsel olarak yana doğru kaçtım ve keskin bir soğukluk arkamdaki kapıya çarpmadan önce boynumun sol tarafını sıyırdı. Sağa doğru daldım ve bir gümbürtüyle yere düştüm. Karanlık küfretti ve beni takip etti. Bir tıslama duydum.

Bıçak sol pazum boyunca bir yol açtı. Karanlığın derinliklerine doğru yuvarlanmaya devam ettim -bu noktada tek savunma oyunum buydu. Korku nabız gibi atıyor, beni acele etmeye zorluyordu.

Dar bir sarı ışık huzmesi karanlığı yarararak geçti. Saldırganım hazırlıklı gelmişti. Çok güzeldi. Işık yeri taradı, beni aradı ve sonra buldu. Hedef olacak kadar uzun süre ışına yakalandım, bir arbaletin gümbürtüsü duyulurken takla atarak ayağa kalktım. Cıvata yakınımıdaki zeminden sekerken üzerime enkaz yağdı. Çok yakındı. Kalbim göğsümde zıpladı. Bir başka ok sağ tarafıma isabet etti, ama bu acı, olayların büyüklüğü içinde sadece bir baş belasıydı.

Mümkün olduğunca zikzak çizerek ve tüm ruhumla ikinci bir pusunun beni beklememesini umarak sokağın sonuna doğru koştum. Üçüncü bir sürgü geçti. Ara sokaktan fırladım ve hızımı artırdım, artık gölgelerde kalmayı umursamıyordum. Arkama baktığımda, siyah giyimli bir figürün bana doğru bir yaylı tüfek doğrulttuğunu gördüm. Terden sıırıslam olmuş sırtımdan aşağı buzlar süzüldü. Rotamı değiştirdim, tam ok kulağımın yanından geçerken sola döndüm. Okun geçtiği yerdeki hava yüzümü havalandırdı. Ne iyi şansıma ne de onun berbat nişancılığına hayret etmek için durmadım, gölgelere daldım ve koştum.

Saatler sonra -ya da açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime öyle geliyordu-yavaşladım ve karanlık bir gölgenin içine daldım. Eğildim, nefes nefese kaldım. Formda kalmak için çok fazla. Gerçi hayatınız için koşmak antrenman yapabileceğiniz bir şey değildi. Ayrıca birkaç kilo da almıştım. Bu düşünce içimde yeni bir korku dalgası yarattı. Parmaklarımı yan tarafımdaki yarada gezdirdim,

derinliğini arıyordum. Rahatlayarak iç çektim, sadece bir sıyrıktı. Sonra diğer yaralarımı hatırladım ve acı verici bir şekilde canlandılar. Boynumdaki de yüzeyseldi ama kolumdaki kesiğin kapatılması gerekecekti. Bir an için binaya yaslandım. Sadece benim değil, bebeğin de hayatı tehlikede idi.

Kendime geldiğimde, hâlâ Baval'un ofisindeki dosyaları tuttuğumu fark ettim. Gülmek isterdim ama bu ses yanlış dikkati çekebilirdi. Kartel sıkıyönetim ilan edip sokağa çıkma yasağı koyduğundan beri düzinelerce asker sokaklarda devriye geziyordu. Onlardan kaçmak için en dolambaçlı yoldan karargâha döndüm ve kimsenin beni takip etmediğinden emin oldum. Gizli kapıya tıkladığımda şafağın ilk ışıkları Hisar'ın beyaz mermerlerini aydınlatıyordu.

Hilly, Yardımcılar Loncası üyelerinden biri, beni içeri aldı. Dağınık ve kanlı görüntüm karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Başım biraz belaya girdi," dedim.

Gülümsedi. "Valek'in döndüğü zamanki kadar değil."

Olamaz. "O..."

"Evet. Yaklaşık bir saat önce uğradı ama dönmediğini duyunca seni aramaya çıktı."

Solmuştum.

Hilly bana acıdı. "Gel hadi. Şifacıyı uyandıralım ve o gelmeden önce seni temizleyelim."

Onu merkeze kadar takip ettim. Fisk'in bir zamanlar kullandığı bina Yardımcı Loncası'nın Kartel tarafından ele geçirildiği evde, geçici bir operasyon üssü olarak kullanmak üzere Hisar'ın kuzeybatı çeyreğinde neredeyse gözden uzakta başka bir boş yapı bulmuştu. Şimdi onun adamları Kartel'in Sitia'nın kontrolünü tamamen ele geçirmesini engelleme çabalarımızda bize yardım ediyor. Sözde direniş.

Yataklı barakalar alt katın büyük bir kısmını kaplıyordu. Loncanın üyeleri altı yaşından on sekiz yaşına kadar uzanıyordu. Çocukların umurunda değildi.

ve bazıları mutlu bir şekilde bir yatağı paylaştı. Ekstra geniş mutfak katın geri kalanını kaplıyordu. Üstteki iki katta Fisk'in odası ve ofisi, Valek ve benim için küçük bir süit ve büyüyen ordumuz için birkaç misafir odası bulunuyordu. Stormdance topraklarındaki çiftlik evimiz geçen ay boyunca plan yapmak ve toparlanmak için faydalı bir yer olmuştu ama Bruns'a daha yakın olmamız gerektiğini kısa sürede öğrenmiştik.

Şifacı, yakın zamanda sihirli güçler geliştirmiş olan Chale adında on altı yaşında bir çocuktı. Magician's Keep'teki tüm büyücüler askere alınıp Cartel'in garnizonlarına gönderildiğinden beri Ben ve Valek dışında ona gücünü nasıl kullanacağını öğretecek kimse yoktu. Güçlerimi üç ay önce kaybetmiş olmama rağmen, Kaleden aldığım dersleri unutmamıştım. Valek ise gücünü daha yeni serbest bırakmıştı ve neredeyse alev alıp hepimizi öldürüyordu. Şimdi güçlerini tam olarak nasıl kontrol edeceğini öğrenene kadar onu kullanmak konusunda isteksizdi. İdeal bir durum değildi ama denedik.

Chale yaralarımı temizlerken atletimle mutfak masasına oturdum. Çelimsiz gencin tek parmağı vardı. Parmaklarımın kesmek için can attığı siyah saçlarının arasından baktı. Tahmin ettiğim gibi, pazumdaki kesiğin bir bandajdan daha fazlasına ihtiyacı vardı. En azından Chale'in büyüyle yarayı iyileştirmek için gereken adımları anlatması dikkatimi acıdan uzaklaştırdı. Tenime dokunmadığı sürece, kesiği dikmek için güç battaniyesindeki iplikleri kullanabilirdi.

Chale endişeyle, "Deriyi bir araya getirmek için güç çekmeye devam etmek zorundayım," dedi. "Bir şey onu çekip götürüyor. Bu normal mi?"

"Hayır. Sanırım senin gücünü tüketen şey benimkini de engelliyor. En azından öyle olduğunu umuyorum."

"Bebek yüzünden mi?"

Ona baktım. Çok fazla insan bilmiyordu.

Yüzü kızardı. "Üzgünüm, ben sadece-"

"Hayır, özür dileme. Sen bir şifacısın. Bebeği hissetmek senin güçlerinin bir parçası."

"Sağlıklı, eğer yardımı olacaksa?"

"Öyle," dedi Valek kapı aralığından. Hâlâ uzun, zayıf ve güçlü kaslarını ön plana çıkaran siyah, daracık sneak takımını giyiyordu. "Aynı şeyi karım için de söyleyebilir misin?"

Safir mavisi gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı ama Chale bunu fark etmedi. "Elbette. Sadece birkaç sıyrık." Chale'in hafif tonu benim güzelce yaralanmıştı -belki de söylediğinden daha fazlasını fark etmişti. "Neredeyse bitirdik."

"Güzel," dedi Valek ama bakışları benimkilere saplandı.

Köşeli yüzü hiçbir düşüncesini açığa vurmasa da, bir dizi duyguyu bastırdığını biliyordum. Birkaç zarif, neredeyse yırtıcı adımla yanımdaydı. Chale parmaklarını benimkilere geçirirken

onun işi. Bandajlar sık kesikler için iyiydi. Chale'in gücünü küçük sıyrıklarda tüketmesini istemedim; lonca üyelerinden birinin bu gece ona ihtiyacı olabilirdi.

Yırtık ve kanlı tuniğimi silkelerken Valek elimi bıraktı. Giysiye yorum yapmadan inceledi; bu da başka bir tehlike işaretiydi. Ama bu sırada mutfak sabah ekibiyle dolup taşıyordu ve çok geçmeden önümüze sıcacık tatlı kekler kondu. Midem ani bir açlıkla kükredi ve Valek bile hamile bir kadınla yemek arasına girecek kadar cesur değildi.

Ancak karnımı doyurduktan sonra elimi geri aldı ve beni ayağa kaldırdı.

"Üst katta," dedi.

Doymuş bir mideyle kendimi çok daha iyi hissettiğimden, merdivenlerden üçüncü kata çıkıp odalarımıza girerken onun peşinden gittim. Valek kapıyı kapattı ve ben de ders vermesine hazırlandım. Onun yerine kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinledim, sıcaklığını içime çektim, misk kokusunu içime çektim ve kendimi güvende hissettim. Bir metre boyunda, benden on beş santim daha uzundu.

Valek'i neredeyse dokuz yıldır tanıyordum ve onu korkutan tek şey beni kaybetme tehdidiydi. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

Arkasına yaslandı ve başparmağıyla boynumdaki bandajı hafifçe okşadı. "Sivrisinek'in şehirde olduğunu öğrendim."

Ah.

"Sana saldırdı mı?" diye sordu.

"Görmek için çok karanlıktı ama ilk saldırısı boğazıma yönelikti." Sivrisinek'in özel öldürme yöntemi, kurbanlarının boğazına bir buz kıracağı saplamaktı.

ve kan kaybından ölmelerine izin verdi. İyi

adam. "Bana ne olduğunu anlat."

Saldırıyı ve geri dönmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlattım. "Ama dosyaları elimde tutmayı başardım. Konsey Salonu'ndayken başka bir şey öğrendin mi?"

"Bavol'un ofisinden gelecek vaat eden birkaç dosya aldım ama ben daha çok Bruns ve dalkavuklarının koridorda konuştuklarına kulak misafiri olduğum şeylerle ilgileniyorum."

Telaşla geri adım attım. "Yapmaman gerekiyordu-"

"Orada olduğumu bilmiyorlardı. Ayrıca, bilgi tehlikeye değeri."

"Sivrisinek hakkında mı?"

"Evet. O ve Bruns senin Hisar'da olduğunu biliyor. Seni öldürecek kişiye büyük bir ödül teklif etti."

Hiç şaşırmadım. "Ne kadar?"

"Yelena, mesele bu değil."

"Bu, birinin başıma ödül koyduğu ilk sefer değil." Usta Büyücü Roze Featherstone yedi yıl önce Sitian Konseyini ele geçirmeye çalıştığında yakalanmam için ödül olarak beş altın teklif etmişti.

"Bu sefer farklı. Sen..." Bekledim.

"Sihrin olmadan savunmasızsın. Ve Bruns'la artık her şey iş değil. Ben ve Loris'in ölümünü ve Krystal garnizonundan kaçışımızı kişisel olarak algıladı. Krystal'daki çiftlik evine geri dönmelisin.

Stormdance toprakları. Orada daha güvende olursunuz."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Dediğin gibi, *bizim* kaçışımız. Senin için de bir ödül koydu mu?"

"Hayır."

"Nereden biliyorsun?"

Valek odada volta atıyordu. Kalan sıcaklığını yakınımda tutmak için kollarımı kavuşturdum. Ayrıca, adımlarındaki tedirginliğe bakılırsa, daha fazla kötü haber vermek için cesaretini topladığını hissediyordum.

Durdu. "Bruns seni öldürene elli altın teklif etti."

Bu bir servetti. Isık çaldım ve bana ters ters baktı. "Soruma cevap vermedin," dedim.

Bir kaş çatma daha ve sonra omuzları yenilgiye uğramış gibi çöktü. "Bruns, Komutan Ambrose ile temas halindeydi ve..." Valek durakladı. "Komutan bana suikast düzenlemesi için Onora'yı göndermeyi kabul etti."

VALEK

Yelena'nın ağızı şaşkınlıkla hafifçe aralandı ve haber üzerine yeşil gözlerinde endişe parladı. Ama Valek böyle bir şey bekliyordu. Mantığa odaklanırsa, bu hamle taktiksel açıdan mükemmel bir anlam ifade ediyordu. Komutan Valek'i Ixia'yı terk etmenin ihanet anlamına geleceği konusunda uyarmıştı. Ve sebebi ne olursa olsun, ihanet eylemleri ölümle cezalandırılırdı. Ayrıca, artık büyü de vardı. İstemeden de olsa büyüye karşı bağışıklığını büyüü kullanma gücüyle takas etmişti. Ve Komutan'ın Ixia'da bulunan tüm büyücüler hakkında infaz emri vardı.

Komutanla yakın arkadaş olmaları dışında.

Valek'in büyüünden habersizdi, sadece bir avuç insan biliyordu. Komutan'ın kendisine şüpheyle yaklaşacağını ve peşinden bir suikastçı göndermeyeceğini ummuştu.

Yelena elini onun koluna koydu. "Owen'ın büyüünden etkileniyor."

"Bundan emin değiliz." Komutan'ın Valek'i Fırtına Hırsızları'yla uğraşması için sahile göndererek Owen'dan korumaya çalışması gibi birkaç tutarsızlık vardı. Ayrıca Leif'in üniformalarına ördüğü null kalkanlar sayesinde Owen'ın yıkıcılığından korunması gerekiyordu ama Komutan bunları taktığı konusunda Valek'e yalan söylemiş olabilirdi.

"Öyle olmak zorunda," dedi.

Elini onun elinin üzerine bastırdı ve sadece onun dokunuşundan değil, aynı zamanda

büyüsünün sürekli varlığından kurtuldu. Zihinsel kalkanı yerindeyken, o kadar da kötü değildi, ama onunla temas kurmak her şeyi kapattı ve hayatının son kırk bir yılında olduğu adama geri döndü.

"Onora için endişeleniyor musun?" diye sordu.

Öyle miydi? Birkaç kez kapışmışlardı ve her seferinde onu yenmişti. Ama belki de kadın onu tuzağa düşürmeyi planlıyordu. "Hayır. O son yirmi dört yılın en iyisi ama beni hazırlıksız yakalamadığı sürece başıma bela açmasını beklemiyorum."

"Ve sen hiç rahat değilsin," diye alay etti.

"Seninleyken öyleyim, aşkım." Elini kaldırdı ve avucunu öptü.

"Gerçekten mi? Peki ya yastıklarımızın altındaki bıçaklar, yerdeki kılıçlar, yatak başındaki dartlar?"

"Rahat dedim, aptal değil. Hazırlıklı olmak asla kötü bir fikir değildir." "Hayır." Yan tarafını ovuştururken bakışları uzaklaştı.

Muhtemelen Sivrisinek'in saldırısını hatırlıyordu. Valek gurur duyarken Kaçmayı başardığında, bunun suikastçının hayatına yönelik son girişimi olmasını sağlamayı planladı.

"Hazırlıklı olmaktan bahsetmişken," dedi, "ben peşine düşen ödül avcılarının icabına bakana kadar Hisar'dan ayrılman gerekiyor. Ya Stormdance çiftlik evine git ya da anneni ziyaret etmek için Illiais Ormanı'na git. İkisi de buradan daha güvenli."

Ona sıkı bir gülümseme verdi. "İyi deneme yakışıklı ama ben hiçbir yere gitmiyorum. En azından Leif ve Mara babamla birlikte Broken Bridge'den dönene ve Baval'dan gelen bilgileri gözden geçirene kadar."

"En azından onlar gelene kadar karargâhta kalacağına söz ver." Yakınına eğildi ve boynunu öptü, sonra fısıldadı, "Bunu yakışıklın için yap. koca."

Gülerek, "Sen benimle kaldığın sürece sabahın geri kalanında yatakta kalacağıma söz veriyorum. Ondan sonra... söz vermiyorum."

"Sivrisineği ezene kadar yatakta kalman için sana *çok iyi* bir neden versem?"

Kadın geri çekildi ve bakışlarında arzu alev alev yandı. "Sebebi ne?"

"Nefes nefese kalana ve içimde bir su birikintisi olana kadar seninle ilgilenmem

eller. Yatak istirahatınız sırasında her zaman yerine getirmekten mutluluk duyacağım bir hizmet." Kulak memesini ısırdı.

"Vay canına. Birileri kesinlikle kendine çok güveniyor," diye alay etti. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Oh, evet! Bana neler yapabildiğini göster, ben de isteğini değerlendireyim." Sırıttı. "Kabul edildi."

Valek ona cevap vermesi için zaman tanımadan onu yatak odalarına çekti ve kısa sürede giysilerini parçaladı. Sırtında birkaç kanlı sıyrık ve kollarında birkaç çürük vardı. Valek öfkesini, kızın elindeki Sivrisinek'in yakında yok edileceğini biliyordu.

Valek onu kucaklayıp yatağa yatırdı ve uzun bir süre öptü. Kız elbiselerini karıştırınca Valek onun ellerini tuttu. "Bu senin için aşkım."

"Aynen öyle. Şimdi soyun."

Dar giysiyi çıkardı ama bakışları onu hiç terk etmedi. Giysilerinden kurtulduktan sonra yatakta ona katıldı. Boynundan aşağı öpücükler bıraktı. Valek, görevinden dönmediğinde onu kaybettiğine ikna olmuştu ve onunla geçireceği bu zamanın sanki son zamanıymış gibi tadını çıkarmayı planlıyordu. Çabaları onu soluk soluğa bıraktı ve yatakta kalması için ona üç iyi neden verdi.

Bir kedi gibi gerindi ve onun yanına kıvrıldı. Yelena onun bakışlarıyla karşılaştı. "Başıma konan ödül için gerçekten endişeleniyor musun?"

Valek parmağıyla yan tarafındaki yeni iyileşmiş kesiğin izini sürdü. Mor çürükler parlak kırmızı çizgiyi çevreliyordu. "Bir suikastçıyla başa çıkabileceğini biliyorum." Gülümsedi. "Ya da iki, ama söz konusu olan elli altınsa... ödül avcısı özentisi bir çete peşinize düşüp parayı paylaşabilir."

"Pekâlâ, siz Sivrisinek'le ilgilenene kadar ben karargâhta kalacağım," diye söz verdi.

Omuzlarından bir ağırlık kalktı. Onu kendine çekti. Ona sarıldı ve neredeyse anında uykuya daldı. Uzun siyah saçlarını güzel oval yüzünden geriye doğru düzeltti. Onu ve bebeği güvende tutmak için her şeyi yapabileceğini bilmek onu rahatlatmış, çünkü düşünmesini, eylemlerinin sonuçlarını tartmasını ve tereddüt etmesini gerektirmiyordu.

Valek bir zamanlar Komutan için de aynı karmaşık olmayan duyguları hissetmişti ama artık hissetmiyordu. Komutan'ın davranışlarına Owen'ın üzerindeki büyümlü etkisi neden olmuş olsa bile, Valek artık o körü körüne sadakat yerine geri dönemezdi. Yeni büyümlü elbette her şeyi karmaşıktırılıyordu. Ancak bu sadece bir bahane olurdu. Hayır. Yelena onun için kendisinden daha önemliydi.

hayat ve mutluluk, ve Komutan'inkinden çok daha fazlası.

* * *

Valek birkaç saat sonra uyandı ve karısını uyandırmadan yataktan kaydı. Yelena'nın karısı olduğunu her düşündüğünde dudaklarına otomatik bir gülümseme yayılıyordu. Evlendiklerini pek fazla kişi bilmiyordu, hatta bebekten haberdar olanların sayısı daha da azdı ama yeminlerini etmiş olmaları, sanki dünyanın en büyük turnuvasını kazanmış gibi onu heyecanlandırmaya devam ediyordu.

Bir kat aşağı inen Valek, Fisk'in ofisinde durdu. Sade odada bir masa, birkaç sandalye ve bir masa vardı. Yardımcı Loncası'nın genç lideri masasının üzerine eğilmişti. Sağ elinin parmakları açık kahverengi saçlarının arasında geziniyor, arkasında sıra sıra dikenler bırakıyor, sol eli ise bir kalemi kavriyordu. Masanın üzerine yayılmış bir parşömen yaprağına kaşlarını çatarak baktı.

Valek açık kapıya vurdu ve Fisk başını kaldırıp baktı. Açık kahverengi gözlerinde koyu lekeler vardı. Zavallı çocuk on yedi yaşından daha büyük görünüyordu.

"En son ne zaman uyudun?" Valek sordu. Fisk ona gözlerini kırıştırdı. "Uyku mu? O da ne demek?" "Hiç komik değil."

Fisk kalemi bıraktı ve yüzünü ovuşturdu. "Keşke şaka yapıyor olsaydım." "Beni güncelle ve sonra ara ver."

"Ama-"

"Bu bir rica değil. Yorgunluk sadece ölümcül hatalara yol açacaktır. Siz dinlenirken ben de loncanızdan bilgi toplayacağım."

Sırıttı. "Yarısı senden korkuyor ve rapor vermiyor." "O zaman sen uyanana kadar bekleyebilirler. Son istihbarat nedir?"

Fisk onu bilgilendirdi. "Hans Cloud Mist'in Kartel'in bir üyesi olduğunu düşünüyoruz. Moon garnizonunda iki kez görüldü ve Danae Bloodgood ile Toki Krystal'ın da üye olduğunu doğruladık."

Valek bir an için bunu düşündü. Hepsi etkili kişilerdi. Birikmiş servetleri ve iş zekâları sayesinde Sitia'yı atanmış Konsey üyelerinden daha iyi yönetebileceklerini düşünen iş adamları. "Her klan için bir tane olmak üzere on bir üye olduğundan ve Bruns'un lider olarak atandığından şüphelenmeye başlıyorum," diye düşündü.

"Eylemlerini haklı çıkarmak için yapacakları bir şeye benziyor." İlginç bir yorum. "Ne demek istiyorsun?"

Fisk arkasına yaslandı ve kollarını açtı. "Sitia Konseyi'nin Sitia'yı düşmanlardan korumak için uygun bir iş yapmadığına karar verdiler.

Komutanım. Ayrıca Konsey Sitian sihirbazlarını dizginleyemedi ve işlerini istedikleri gibi yapmalarına izin verdi."

"Willy-nilly?"

"Evet, biliyorsun." Fisk ellerini sallayarak detaylandırdı: "Boş satmak büyülerini bencilce nedenlerle kullanarak herkese kalkan sağlıyorlar. Bence Kartel, Konsey Üyelerinden daha iyisini yapabileceklerini düşünüyor ama yine de

Klanların uzun zaman önce kurduğu bir yapı. Yani aslında Konsey'i gasp etmiyorlar, sadece onların yerine geçiyorlar."

"Bu da geceleri daha iyi uyumalarına mı yardımcı oluyor?"

"Aynen öyle." Fisk çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Bruns herkesle birlikte onların da beynini yıkamışken Kartel'in diğer üyelerinin kimliğini tespit etmek neden bu kadar önemli? Bruns'un Owen ve Komutan'la işbirliği yaptığına dair hiçbir fikirleri yok."

"Sen söyle."

Öfkelendi. "Bilmiyorum, çünkü Sitianların ele geçirmesini durdurmak için tek yapmamız gereken Bruns, Owen Moon ve Komutanı durdurmak."

Valek "tek yapmamız gereken" yorumu karşısında gülümsemesini bastırdı. Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Bu insanlar neden Kartel üyesi?"

Fisk ona ekşi bir ifade takındı. "Tamam, ben oynayacağım. Zengin ve güçlüler. Bu yüzden Kartel kaynak elde etme ve garnizonları dönüştürme konusunda bu kadar başarılı oldu-"

Valek, Fisk mantığı takip ederken bekledi.

"Bu yüzden hepsini tespit edip gerçekte neler olup bittiğine dair onları uyandırıyoruz ki bu etkiyi ve gücü Bruns yerine bize yardım etmek için kullanabilsinler."

Akıllı çocuk. "Ya da hepsini öldürüp denklemden çıkarırız. Ayrıca destek personelini de korkutuyoruz."

Fisk on kişiyi öldürme düşüncesine ani bir tepki vermek yerine durup düşündü. "Yelena buna asla izin vermez. Beyni yıkananlardan hiçbirinin öldürülmesini istemez. Ayrıca, bence canlı olmaları ölü olmalarından daha faydalı olur."

"İşte bu yüzden onların kimliklerini bilmemiz gerekiyor."

Fisk esnedi. "Garnizondan raporlar alıyoruz ve yakında her birindeki personelin tam bir listesine sahip olacağız."

"Güzel. Adamlarınızın benim için bir böceğin yerini tespit etmesini istiyorum."

"Sivrisinek mi?" Sandalyesinde doğruldu, daha uyanık görünüyordu.

"Evet."

"Nerede?"

"Burada, Citadel'de."

"Ah, kahretsin. Yelena bu yüzden mi..." Durdu. "Bruns'la birlikte olmayacak mı?"

"Dün gece duyduğuma göre ya kovulmuş ya da Bruns rekabetin onu işi bitirmeye zorlayacağını düşünüyor." Valek Fisk'e ödülünden bahsetti.

"Şimdi ayrılıp bir yerlere gitmesi gerekiyor."

"Bunu zaten denedim. Yapabildiğim en iyi şey, ben Sivrisinek'in icabına bakana kadar karargâhta kalacağına dair söz vermesini sağlamak oldu." Başka bir deyişle, Valek bıçağını Sivrisinek'in kalbine sapladıktan ve diğerlerini korkutup kaçırdıktan sonra.

"Bu biraz rahatlattı." Fisk iki elini de saçlarının arasında gezdirdi. "Ama Hisar suikastçılarla dolup taşacak ve böceği bulmak zor olacak. O zeki biri ve benim adamlarım Hisar'da o kadar etkili değil. Alışveriş yapanlar için paket taşımaktan daha fazlasını yaptıklarına dair söylentiler yayılıyor. Önceden herkes çocuklarımın zararsız ve aptal olduğunu düşünerek onları görmezden gelirdi. Şimdi..."

"Sadece ona göz kulak olmalarını söyle. Sadece genel bir çevreye ihtiyacım var." "Pekâlâ. Ve şimdi Yelena ev hapsinde olduğuna göre, tabiri caizse Ona güvendikleri için adamlarımdan bilgi toplama işini üstlenebilir ve ben de kendi başıma biraz keşif yapabilirim." Fisk durakladı. "Bütün gün burada takılmaktan mutlu olacağından emin misin?"

"Merak etme. Onu mutlu edeceğim."

Fisk yatağına gitmeden önce ona şüpheli bir bakış fırlattı. Valek masanın arkasına yerleşti ve Fisk'in işaretlediği haritayı inceledi. Diğer Sitian garnizonlar vurgulandı. Yardımcı Loncası üyeleri hepsinin içine sızmıştı. Kartel Citadel ve Ay'ı kontrol ettiğinden, Krystal, Featherstone ve Greenblade garnizonları, askeri askerleri bu topraklardaki tüm sivil güvenlik güçlerinin başına getirmişlerdi. Bulut Sisi üssünün de ele geçirildiğine dair söylentiler henüz doğrulanmamıştı.

Daha güneydeki garnizonlar hâlâ telkin edilmemişti ve Valek'in mutfaklarda çalışan ajanları vardı, böylece Valek'in onları kendi tarafına çekmesine yetecek kadar uzun süre bu işe bulaşmamış olacaktı. Jewelrose garnizonundaki ajan haftalardır rapor vermemişti ve Valek adamın yakalandığından ya da din değiştirdiğinden şüpheleniyordu. Fırtına Dansçısı Heli'nin gözü

ama fırtına mevsimi ısıtma mevsiminin başında başlayacaktı ve o zaman başka bir ajan bulması gerekecekti.

Ari ve Janco, Sitian Konsey Üyelerine ve Birinci Büyücü Bain Bloodgood'a göz kulak olmaları için Greenblade üssünde görevlendirilmişti. Eninde sonunda kurtarılmaları gerekecekti. Bu arada kız kardeşi Zohav ve erkek kardeşi Zethan -bu kavram onu hâlâ şaşırtıyordu- Teegan ve Kade ile birlikte Stormdance sahilinde güçlerinin kapsamını keşfetmeye çalışıyorlardı. Şimdilik güvendeydiler.

Valek yapılacaklar listesini gözden geçirdi: Kartel üyelerini tespit etmek, Theobroma'nın kaynağını bulup kesmek, Konsey üyelerini kurtarmak, güney garnizonlarını askere almak ve diğer garnizonlardaki büyücüleri serbest bırakmak. Oh, ve biraz da

Komutanı kurtarma zamanı gelmişti. Ne yapması gerektiğini bilmek işin kolay kısmıydı. Ne yazık ki sadece Fisk'in Yardımcı Loncası ve on kişi daha yardım ederken bu görevlerin *nasıl* yerine getirileceğini tam olarak bilmiyordu. Daha fazla cesede ihtiyaçları vardı. Daha fazla müttefik. Yelena, Cahil'in gerçeği görece kadar zeki olabileceğine inanarak onu yanına almak istemişti. Valek onun haklı olduğunu umuyordu. O zaman orada Devlen, Opal ve asker arkadaşları Nic ve Eve'di. Reema güvende olduğu sürece yardım etmeye istekli olabilirlerdi. Belki Leif, Mara ve Esau döndüğünde, Ay Klanı'nın topraklarının başkenti Fulgor'a bir ulak daha gönderir ve sorardı.

Leif ve Mara on gün önce Esau'yu ve Broken Bridge yakınlarındaki cam seradaki bitkileri almak için yola çıkmışlardı. Şimdiye kadar Leif'in babasını bıraktığı çiftlik evine varmış olmaları gerekiyordu. Ancak, bir araba çekecekleri için Hisar'a dönüş yolculuğu iki kat daha uzun sürecekti.

* * *

Fisk'in adamları üç gün sonra Sivrisinek'in olası yerini tespit etmiş ve ona güncel bir tarif sunmuşlardı. Valek akşamları Konsey Salonu'nda bilgi topluyordu ve bu durum Yelena'nın çok hoşuna gitmişti.

O karargâhta sıkışıp kalmışken aldığı riskten duyduğu rahatsızlık. Kendini kötü hissetmeyi reddetti. Aslında, Bruns'un planlarını öğrendikten sonra onun güvende olduğunu bilmek, yapılması gereken her şeyden bunalmasını engelliyordu. Ayrıca, her sabah döndüğünde, onu güvende kalması için daha fazla sebeple uyandırıyorlardı.

"Onun peşinden gidiyorsun," dedi Yelena. Bu bir soru değildi.

Adamın sıradan Sitian kıyafetlerini giymesini izledi - gri tunik ve kömür rengi pantolon giymiş ve çeşitli ceplere ve gizli tutuculara bir dizi silah sıkıştırmıştı.

"Eğer onu öldürürseniz, bu artık ev hapsinde olmadığım anlamına mı gelir?" "Teknik olarak evet. Ama hala ödül var," dedi.

"Ya seni öldürürse?"

"Öldürmez."

"Ukala piç."

Valek onu kendine çekti ve öptü. "Öpmeyecek, aşkım." Kız ona karşı eridi. "Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum."

"Yapma. Çocuklar seni seviyor ve Fisk Citadel'de bulunarak daha iyi istihbarat elde ediyor."

Yarım bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Haklısın."

"Bugün tam bir şov yapacağım, çok fazla dikkat çekeceğim ve diğer ödül avcılarını bir süreliğine korkutacağım, bu yüzden içeride kalmaya gerçekten dayanamıyorsanız ve bu öğleden sonra biraz temiz hava almak istiyorsanız biraz daha güvenli."

Yelena'nın yüzü aydınlandı.

"Gitmemeni tercih ederim ama gidersen de lütfen uzağa ya da yalnız gitme. Tamam mı?"

"Evet." Ona sıkıca sarıldı.

Adam onun boynuna sokuldu.

"Sivrisinek'e söyle, benim için ateş dünyasının tadını çıkarsın," dedi. "Benim için bir zevk olacak."

Dışarı çıktığında Valek kalabalık pazarda kolaylıkla ilerledi. Fisk'in lonca üyelerinden birkaçının kalabalıkta çalıştığını ve alışveriş yapanlar arasında dolaştığını gördü. Pazar Citadel'in tam merkezinde yer alıyordu. Fabrikalar ve işyerleri giderek genişleyen daireler halinde onu çevreliyor ve Hisar'ın iki orta bölümünü işgal ediyordu. Büyücünün Kalesi kuzeydoğu çeyreğini, Sitian Konsey Salonu ve diğer hükümet binaları da kuzeydoğu çeyreğini kaplıyordu. binalar güneydoğu köşesinde yer alıyordu. Citadel'in vatandaşları kuzeybatı ve güneybatı çeyreğindeki labirent gibi evlerde yaşıyordu.

Terk edilmiş depo ve fabrikalardan birkaçı apartman dairesine dönüştürülmüştü ve Fisk'e göre Sivrisinek bunlardan birinin en üst katında yaşıyordu. Normalde Valek geceleri saldırırdı ama Sivrisinek bu numarayı biliyordu ve hazır olacaktı.

Pazarı geçerken Valek, üç kişinin kendisine sağlıksız bir ilgi gösterdiğini fark etti ve bir diğerini hissetti, ancak dördüncünün yerini tespit edemedi - bir profesyonel. Seçeneklerini düşündü. nn talihsiz bir çıkmaza doğru neşeli bir kovalamacaya mı sürükleyecekti, yoksa onları kaybedecek miydi?

Sivrisinek'i bir ara sokağın girişinde dururken gördüğünde Valek düzeni tanıdı. Bu üçü böcek için çalışıyordu. Bir oban köpeği sürüsü gibi, işleri onu Valek'in avının kancadaki yem gibi rahatça sallanacağı o sokağa doğru srmekti. Sonra yem ara sokaktan aşığı kayacak ve Valek'i pusuya çekecekti. Klasik.

Şansını değerlendirdi. Sivrisinek art , dartlarla yapılabilirdi ama kaç tanesi bekliyordu? Diğerlerini hissetmek için sihrini kullanmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Etrafta çok fazla insan vardı. Teegan ona Fırtına Dansçıları'nın güvenli evinde bir alevlenmeyi önlemek için büyüsünü kontrol etmeyi öğretmiş olsa da, onu kullanmak konusunda isteksizdi. Teegan'a göre, zihinsel bariyeri boş bir kalkan takmasına gerek bırakmayacak kadar güçlüydü. Ayrıca, çevresinde büyü kullanıldığını tespit edebilmek hoşuna gidiyordu.

Büyü kullanmak yerine yüksek bir yere çıkmaya karar verdi. Valek pazarın kalbine döndü ve oban köpeklerini kaybetti, ardından Sivrisinek'in seçtiği sokağın yanındaki sokağı kesti. Kimse onunla ilgilenmiyor gibi göründüğünde, en yakın binaya tırmandı ve tepeye ulaştı.

Doğrulduğunda, solundaki iki binanın çatısında bekleyen Sivrisinek'i gördü. Fisk adamın zeki olduğunu söylemişti. Peki Yelena ondan sadece birkaç kesikle nasıl kurtulmuştu?

Valek'in aklına belki de hedefinin Yelena olmadığı geldi.

Valek iki hançerini de çekti ve hafifçe binaların üzerinden atlayan Sivrisinek'le yzleştı.

Sivrisinek Valek'in bir metre önünde durdu. "Lütfen bana gerçekten sana böyle bariz bir tuzak kuracağımı düşünmediğini söyle."

"Yelena'yı öldürmek için bir sözleşme yaptın. Bu da senin zekâ seviyeni sorgulamama neden oluyor."

"Yeterince adil." Bir elini uzattı.

Arkasında bir hareket hisseden Valek, arkasına bakarken böceği görüş alanında tutmak için vücuduna aı verdi. Dört siyah giyimli figür, çatının sağ tarafında uzandıkları yerden ayağa kalktı. Güzel.

"Peki ya şimdi?" Sivrisinek sordu.

"Destek için kimi getirdiðinize bağlı."

"Burası Sitia. Burada çok fazla eğitimli katil yok. Ama çok sayıda büyücü var. Dört fazla olabilir ama..." Omuz silkti. "Yeteri kadar olmamasındansa çok olmasını tercih ederim."

Ah. Akıllıca bir hareket. Valek'in etrafındaki büyü varlığı aniden kayboldu. Büyücüler onu boş bir kalkanla çevrelemiş olmalıydı. Valek sanki görünmez bir el gövdesini sarmış gibi kollarını iki yanına indirdi. Büyüye karşı bağışıklığı varken, boş bir kalkan

onu bir tuzağın çeneleri arasına sıkışmış bir fare gibi hareketsiz bırakır.

Şimdi... hiç de değil. Ancak böceğin bu gerçeği en uygun ana kadar öğrenmesini istemiyordu. "Şimdi senin zekânı sorguluyorum Valek. Neden buraya gelip

Herkes kötü şöhretli suikastçıyı tuzağa düşürmenin ne kadar kolay olduğunu bilirken benden sonra yalnız mı kalacaksınız?"

"Yalnız olduğumu kim söyledi?"

Sivrisinek ağzını açtı ama bakışları Valek'in omuzlarından kayınca kapattı. Arkasından dört gümbürtü duyuldu. Valek'in pazarda hissetmiş olduğu varlık, yüzüstü yatan formların arasında duruyordu. Her zamanki gibi, Onora yalınayaktı.

Sivrisinek, "Onun da benimle aynı şeyi istediğinin farkındasın," dedi.

Valek sanki boş bir kalkanın baskısından kurtulmuş gibi omuzlarını yuvarladı. "Biliyorum," dedi. "Ama sırasını bekleyecek. Değil mi Onora?"

"Önce böceğinle oynayabilirsin," dedi.

Valek tereddüt etmedi. Hançerini çevirdi ve tüm gücüyle Sivrisinek'in göğsüne savurdu. Bıçak kemiği delip kalbinin derinliklerine gömülürken adamın yüzü şoktan bembeyaz kesildi. Güç Sivrisinek'i yere çarptı.

Sürünerek yaklaşan Valek, suikastçının yanına çömeldi. Valek böceğin dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Düzgün bir maç yapamadığımız için üzgünüm ama enerjimi bir sonraki dövüş için saklamam gerekiyor."

Onora'nın güpegündüz ortaya çıkması, onu yenmek için tüm yeteneklerini kullanması gerektiği anlamına geliyordu. Eğer yapabilseydi. Onu küçümsemiş olmalı

daha önce onunla tartışırken yetenekleri. "Oh, ve Yelena ateş dünyasının tadını çıkarın diyor."

Valek bıçağını Sivrisinek'in göğsünden çekti ve Onora'nın karşısına dikildi.

LEIF

"Bir sera dolusu bitkiyi tek bir arabaya sığdıramazsın baba," dedi Leif milyarıncı kez. Esau'nun bitkilerin köklerini toprakla dolu büyük pişmiş toprak saksılara yerleştirmesine yardım ederken yüzünden terler boşanıyordu. İki gündür bu işle uğraşıyorlardı. "Sadece önemli olanları ve yolculuktan sağ çıkabileceğini düşündüklerinizi toplayın."

Esav yeşilliklerin arasında diz çöktü. Kir yüzünü çizmiş ve tulumuna bulaşmıştı. Çalılıklardan herhangi birini geride bıraktığı için yüzündeki trajik ifade neredeyse komikti. "Mara bana vagon için cam paneller yaparsa, tekerlekler üzerinde bir sera inşa edebiliriz ve-"

"Bir ton ağırlığında ve Hisar'a sürüklemek için bir öküz takımı gerekir. Dikkatleri üzerimize çekmekten bahsetmiyorum bile ve şu anda fark edilmeyi göze alamayız." Leif ve Mara sekiz günlük yolculukları boyunca birçok askeri devriyeyi atlatmak zorunda kaldılar. Dolu bir vagonla seyahat etmek zor olacaktı.

Kabus. "Ortama uyum sağlamak için muhtemelen aldığımız bitkilerin üzerine bir muşamba örtmemiz gerekecek."

Esau dehşet içinde soludu ve Leif bir iç çekişi bastırdı. Babası bitkileri tanımlama ve onlarla çalışma konusunda en iyisiydi ama bazen adamın bağlılığı saplantı derecesine varıyordu.

"Sabah yola çıkıyoruz baba. O yüzden bana hangilerini saklayacağımı söyle, yoksa çiftlik evine gidip-"

"Melezleri ve aşılانmış Theobroma ağaçlarını al." Esav parmağını bitkilere sapladı. Toprak, Esav'ın kır saçlarıyla birlikte uzamış olan tırnaklarına doldu.

Leif iki ay önce Hisar'a döndüğünde babasını Broken Bridge'de bırakmak istememişti ama Zaltana'nın inadı galip gelmiş ve Esau çiftlikte kalmıştı. Ve görünen o ki

pratikte cam serada yaşamış ve temel hijyen, uyku ve yemek gibi şeylere yalnızca minimum miktarda zaman ayırmıştır.

Yine de Esav'ın Leif'e eşlik etmemiş olması muhtemelen iyi bir şeydi. Pusuya düşürüldüğünü, kaçırıldığını, beyninin yıkandığını ve göğsünden bir yaylı tüfekle vurulduğunu düşünen Leif, yetersiz beslenmesine rağmen babasının daha iyi durumda olduğunu düşünüyordu. Leif göğsündeki yara izini ovuşturarak acıyı ve ölmekte olduğu bilgisini hatırladı. Güzel karısını bir daha asla kollarına alamayacaktı. Sonra birdenbire Valek ortaya çıkmış ve hayatını kurtarmıştı. Hem de sihirle! Bir ay sonra, Leif hala aklına bunu kabul ettiremiyordu. Sonsuza dek bağışıklığı olan Valek, şimdi... hatırı sayılır güçte bir sihirbazdı. Tuhaf.

Leif bitkiyi ve Esau'nun ona verdiği birkaç bitkiyi daha saksıya yerleştirdikten sonra ayağa kalktı. Sırtını gererek yüzündeki teri sildi ve Mara'yı kontrol etmek için eve doğru yöneldi. Ölüme yakın deneyiminden ve onu Bruns'un tutsağı olarak gördüğünden beri, ondan birkaç saatten fazla ayrı kaldığında tedirgin oluyordu.

Hisar'a yolculuk zor olacaktı. Onu atı Rusalka'ya bindirmeyi ve onları beklemeden geri dönmesi için talimat vermeyi planlıyordu. Bu onun için daha güvenliydi ve yalnız seyahat ederek devriyelerden kaçma şansı daha yüksekti. Ayrı kalmak onun için işkence olacaktı ama Bruns'un onu tekrar yakalamasına izin vermekten çok daha iyiydi.

Mara çiftlik evinin geniş mutfağında akşam yemeğini hazırlıyordu. Eşikte durdu ve karısını izledi. Bal rengi bukleler kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Dış görünüşü muhteşemdi ve içi de bir o kadar güzeldi. İçten içe. Daha tatlı bir ruhla hiç karşılaşmamıştı. Ama onun görüldüğü kadar yumuşak olmadığını öğrenmişti. Bruns'la karşılaşması onun içindeki gücü ortaya çıkarmıştı.

Onu havada süzülürken fark etti ve ona kocaman bir sırtış fırlattı, alaca renkli gözleri sevgiyle parlıyordu. Adamın kalbi bu manzara karşısında eridi ve onu yanına almak için acele etti.

Mara onun boynuna sokuldu. "Toprak ve ter kokuyorsun."

"Erkek kokum seni tahrik ediyor mu?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için arkasına yaslandı. "Janco ile çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Janco'yu haftalardır görmedim," diye itiraz etti.

"Fark etmez. Olan oldu," diye alay etti. "Git temizlen.

Akşam yemeği neredeyse hazır,

Man-Odor." "Benimle gelir

misin? Babam meşgul."

"Kızartmanın kurummasına izin mi vereyim?"

"Evet." Yemek cazibesini yitirmişti. Neredeyse ölmek, insanın önceliklerini yeniden düzenlemenin bir yoluydu.

"Tadı ayakkabı derisi gibi olan bir yemeği servis etmeyeceğim." Onu sıktı.

"Daha sonra vaktimiz olacak. Bu evde çok sayıda yatak odası var ve muhtemelen bu akşam bir ara atları kontrol etmemiz gerekecek."

Güldü. "Atları kontrol etmek' bizim şifremiz mi olacak?" Leif, çocuklarla dolu bir ev ve anne ile babanın "atları kontrol etmeleri" gerektiğini ve geri döneceklerini söyleyen gelecekteki bir Leif hayal etti.

"Romantizmden hiç anlamıyorsun." "Bu sürpriz olmamalı."

Sahte bir tiksintiyle onu kovaladı. Leif gülümseyerek ortalığı topladı ve kadının yemeği bitirmesine yardım etti. Babası için dışarıya bir tepsi yemek getirdi. Esav yedikten sonra arabayı yüklediler ve bitkileri suladılar.

"Zavallı şeyler." Esau tsked. "Soğukta dışarıda. Belki de ben-"

"Hayır. Burada onlarla birlikte uyumayacaksın. Yolda -" diye hesapladı "- on altı gün kalacağız, eğer hava işbirliği yaparsa. Bitkilerin üzerine titremek için bolca vaktin olacak. Bu gece temizlenmeli ve bir yatakta düzgün bir uyku çekmelisin."

Ama Esav yine de endişelendi ve Leif sabaha kadar beklemek yerine o gece muşambayı sermeyi teklif etti. Muşambayı sabitlemeyi bitirdiğinde Esav'ı memnun etmek için Leif'in gerçekten de atları kontrol etmesi gerekiyordu. Babasını yıkanması ve yatması için kesin emirlerle eve gönderdikten sonra ahıra doğru yola çıktı.

Saman, at ve gübrenin rahatlatıcı kokusunu içine çekti. Rusalka onu yumuşak bir ciklemeyle selamladı. Su kovaşını doldurdu ve yemine tahıl ekledi. Sonra diğer ikisiyle ilgilendi. Fisk onlara Mara'nın binmesi için Cider adında dayanıklı bir doru at ödünç vermişti ve bu at aynı zamanda bir arabayı çekmesi için eğitilmişti. Leif babasının atını Kohl adında, fıçı göğüslü, siyah bir at ile takas etmişti. Bu vahşi at muhtemelen Arabayı tek başına idare edebilirdi ama mesafe nedeniyle Leif iki kişiyle daha iyi hissediyordu.

Kohl'un toynaklarını temizlemeyi bitirdiği sırada Mara geldi.

"Atları kontrol etmeye mi geldin?" Alay etti.

Kadın onu görmezden geldi. "Babanı yatağına yatırdım ama gevşememesini sağlamak için vagonun üzerindeki kumaşı çekiştireceğime söz vermem gerekti."

"Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü geleceğine bakıyorsun. Yaptığım her bir poşet çayın tam olarak aşağıdaki gibi olmasını talep eden takıntılı yaşlı bir adama dönüşeceğim. Kulaklarımdan saçlar bir gecede filizlenirken aynı sayıda yaprak."

Başını yana eğdi ve adamın sağ kulağına baktı. "Peki bunun şimdikinden ne farkı var?"

Hırladı. Mara ciyakladı ve ona doğru koştu. Onu kolayca yakaladı ve saman yığınlarının yanına taşıdı. "Atları kontrol etme zamanı," diye fısıldadı kulağına.

* * *

Ertesi sabah Leif'in hayal ettiği kadar sorunsuz geçmedi.

"Hayır." Mara kollarını kavuşturarak ne demek istediğini vurguladı.

Leif tekrar denedi. "Ama tehlikeli olacak."

"Hayır. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim." Arabaya tırmandı ve dizginleri eline alarak Esav'ın yanına oturdu. "Kalabalık bölgelerden uzak duracağız ve arka yollardan gideceğiz. Bize bir şey olmaz."

"Sen bile biliyor musun-"

"Leif Liana Zaltana, eğer Rusalka'ya binmezsen seni ezeceğim."

Esav ağzını kapattı ama kıkırdamasına engel olamadı. Harika. Bu harikaydı. Ona korkunç bir şey olursa Leif'in hayatta kalamayacağını bilmiyor muydu? Ancak onun sert ifadesi, Komutanı büyücüleri Ixia'ya kabul etmesi için ikna etme konusunda daha fazla şansı olacağı anlamına geliyordu.

Leif çocukça bir karşılık verdi. Bunun yerine öfkeli bir ses tonuyla "İyi" dedi, sonra Rusalka'ya bindi ve nişan aldı. Araba ekibi çiftlikten çıkarken onu takip etti.

Sunworth Nehri'ne yakın durdular ve arka yollardan gittiler. Güneybatıya doğru istikrarlı bir şekilde ilerleyen Leif, iyice kuzeyde kalmaya karar verdi.

Fulgor'dan geçip Featherstone topraklarına girene kadar Yılan Ormanı'nın kenarından dolaşacaklardı. Yağmur yağmaya başlayana kadar sağlam bir plandı.

Yaklaşık sekiz gündür seyahat ediyorlardı ki gökyüzü açıldı ve yağmur tabakaları yolu bataklığa çevirerek onları güneye inmeye zorladı. doğudan batıya uzanan güzergâhın taşlarla kaplı zemini.

Diğer sefil yolcuların arasına karışmak, popüler bir rotada olmanın tek avantajıydı. Bununla birlikte, daha fazla devriyenin varlığı dezavantajdı. Ama üçü de pelerinlerinin altında toplandıkları ve bitkiler muşambayla gizlendiği için kimse onlara pek dikkat etmedi.

Yağmurlu iki günün ardından, yanık şeker kokusu Leif'in burnuna geldiğinde Fulgor'un dış sınırlarını geçmek üzereydiler. Büyü kokusu. Dizginleri sıkıca kavradı ama güçlü koku üzerine sinerken kıpırdamadan durdu.

Rusalka ani büyü dalgasından tedirgin olarak yana doğru sallandı. Leif zihinsel bariyerini sıkıca yerinde tuttu ama bir büyücü tarafından saldırıya uğrarlarsa boş bir kalkan oluşturmaya hazırды.

Hiçbir şey olmadı ve koku kayboldu. Ama her ihtimale karşı, Leif normalden daha uzun süre ilerledi ve gece için durmadan önce Fulgor'dan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştı.

Ertesi gün parlak ve güzel bir şekilde doğdu. Ne yazık ki uzun sürmedi. Yola çıktıktan iki saat sonra Leif, sanki onları bekliyorlarmış gibi yolu kesen on askerden oluşan bir devriye gördü.

Leif Rusalka'yı yavaşlattı ve büyülü duyularını açtı. Mara ona yetiştiğinde, arabayı durdurmasını söyledi.

"Gidip onlarla konuşacağım. Burada kal, ama sana işaret verirsem arabadan atlayıp ormana kaçmaya hazır ol," dedi.

"Sinyal ne?" diye fısıldadı.

Büyüsü onun endişesinin tatlı kokusunu algıladı. Pekmez gibi kokuyordu. "Kaç diye bağıryorum."

"Zekice."

"Bu yüzden Valek'in casusluk işlerinde başvurduğu adamlardan biriyim." Gülümsemeyi başardı. "Sadece dikkatli ol."

Leif başıyla onayladı ve Rusalka'yı dörtlüyle koşturdu. İdeal olarak bu sadece bir

rutin yol kontrolü ve onları konuşarak geçebilirdi. Siyah meyan kökü sisinin içine at sürdüğünde, büyü hileyi tespit ediyordu, başlarının belada olduğunu biliyordu.

Büyük bela.

Rusalka'yı döndürdü ve Mara'yı uyarmak için nefesini çekti ama kelimeler boğazında düğümlendi. Başka bir devriye arabanın arkasında duruyordu. Mara onları da fark etti ve korkusunun acı tınısı Mara'nın içine saplandı.

Ah, lanet olsun. Palasının kabzasını kavradı.

Mara ayağa kalktı ve "Rusalka, eve git" diye bağırdı.

"Hayır!" Ama iyi eğitilmiş at, dişlerinin arasındaki biti yakaladı, sağa doğru kesti ve Mara ile babasını çok geride bırakarak son hızla ormana daldı.

YELENA

Valek gittikten sonra kapıdan mutfağa kadar volta attım ve tekrar geri döndüm. Sivrisinek zekiydi ve Fisk'in ağının farkındaydı. Kendisi istemediği sürece onu bulmalarına izin vermesine imkân yoktu. Muhtemelen Valek için bir pusu kurmuştu. En azından null kalkanı artık onu hapsetmiyordu ama diğer büyülere karşı savunmasızdı. Zeki bir büyücü kalkanın işe yaramadığını fark ettiğinde buna uyum sağlayabilirdi.

Gerçekten biraz temiz hava almak istiyordum ama mantıklı olmaya çalışıyordum.

Dışarı çıkmam için hiçbir sebep yoktu. Arkamı döndüğümde neredeyse Hilly'ye çarpıyordum. Mutfaka giden yolumu kapatmıştı.

"Sevgili Yelena, yukarıda rapor vermek için bekleyen iki koşucu var."

Kapıya baktım.

Başını eğdi. "Kapıya bakmanın onun daha hızlı dönmesini sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Aslında sabaha kadar dönmeyebileceği konusunda beni uyarmıştı.

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü duygular her zaman mantığa uymaz."

"Ah."

"Ve ben deliriyorum."

"Bunu anlıyorum. Belki de zihninizi meşgul edecek bir şeye ihtiyacınız vardır."

"Raporlar-"

"Yeterli değil. Sizin ve Bay Valek'in topladığı tüm o bitki bilgileri ne olacak?"

"Babamı ve kardeşimi bekliyorum."

Sessiz kaldı.

Yenilgiyle iç çektim. "Ama bu şimdi bakamayacağım anlamına gelmiyor. Teşekkürler, Hilly."

Bana gülümseyerek baktı ve ben Fisk'in ofisine doğru ilerlerken mutfağa döndü. İki genç çocuk beni gördüklerinde ayağa fırladılar. Ben daha masanın arkasına yerleşmeden ağızlarından kelimeler döküldü. Bir elimi kaldırdım ve durdular.

Hazır olduğumda onlardan bilgileri tekrar etmelerini istedim. Fisk'in kayıt defterine not ederek, iyi iş çıkardıkları için teşekkür ettim. Bunun hayati önem taşıdığını düşündüm. Fisk üyelerine eklettik bir veri yelpazesi toplatıyordu. Ve bu çeşitlilikten bağlantılar kurabiliyor ve altın değerinde istihbarat külçeleri keşfedebiliyordu.

Valek'le birlikte Baval'un evinden aldığımız dosyaları topladım. Kendi kurumuş kanımın koyu kahverengi lekelerini görmezden gelerek ofise döndüm. İlk geçişim sırasında onları üç kategoriye ayırdım: yararlı, yararsız ve uzmanlığımın ötesinde. Üçüncü yığını babam için işaretledim.

Rahatlamaya çalışırken, faydalı yığının içindeki notları okudum. Baval, Leif'in Owen'ın bilinmeyen Usta Bahçıvanının Theobroma üretimini artırmak için kullandığını söylediği aşılama tekniklerini düşünmüştü. Owen'ın ağacın kabuğunun nasıl kesileceğini ve daha yaşlı bir ağaçtan bir uzvun nasıl yerleştirileceğini ve sonra bunları nasıl birbirine bağlayacağını çizdi. Eski dal, yeni ev sahibi ağaçtan daha hızlı bakla üretecek ve ağacın olgunlaşması için iki yıl bekleme süresini kısaltacaktı.

Baval denedi mi diye merak ettim. Onun evinde hiç bitki yoktu. ev ya da ofis. Başka bir yer kullanabilir miydi? Belki Konsey Salonu'nda? Hayır. Yeterince ışık yok. Belki de Sihirbazın Kalesinde? Kale için çalışan bahçıvanların etkileyici bir bilgi birikimi vardı.

Babamın açıklaması için bazı sayfaları işaretleyerek okumaya devam ederken bir saat daha geçti. Ama bir çizim beni ayağa kaldırdı. Odamıza koştum ve Bruns tarafından yakalanmanın tüm çılgınlığından sonra hala orada olduğunu umarak seyahat çantamı aradım.

Öyleydi. Kadere şükürler olsun!

Fisk'in ofisine geri döndüğümde, Onora'nın Komutan'ın kalesindeki çizimiyle Baval'un dosyasındaki çizimi karşılaştırdım. Eşleştiler. Sandalyeye çöktüm ve anlamını düşünmeye başladım. Onora, Owen'ın Sitia'dan buraya kadar taşıdığı fidanları çizmişti. Onlara Harman ağaçları diyordu ve büyük *I* ile önemli olmalıydılar. Şimdi Baval'da da onların bir resmi vardı, ama onunla birlikte gidecek bir açıklama yoktu.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım. Çok yaklaşmıştım! Ancak bu, Owen'ın Usta Bahçıvanının bir zamanlar Baval ile çalışmış olabileceğine dair bir ipucu olabilir. Ve yakınlarda çalışmak için bir yere ihtiyaçları vardı. Belki şu cam seralardan birine bile. Başka bir ipucu bulmayı umarak okumaya devam ettim.

"Ne diye kaşlarını çatıyorsun?" Fisk'in sesiyle sıçradım. Kapının girişinde duruyordu.

"Baval'un notları. Verimli bir öğleden sonra geçirdiniz mi?"

Açık kahverengi gözleri parlıyordu. "Sonunda Sevgili Adara'ya düğünü için mükemmel bir elbise buldum."

"Cidden bu konuda heyecanlı mısınız? Hem de böyle bir zamanda?"

"Evet. Son derece seçicidir ve babası ona bir hafta içinde bir tane bulursam bana iki katı ödeme yapacağına söz verdi." Şişkin cebine dokundu ve bozuk paralar şingırdadı. "Ödeme yaptıktan nefret ediyordu ama bir kez daha Hisar'da *her şeyi* bulabileceğimi kanıtladım."

Ona sııttım.

Fisk ellerini havaya kaldırdı. "Oh, hayır, ne dedim ben?"

"Kale'de camdan yapılmış bir yapı buldunuz mu? Ya da belki çok pencereli bir bina? Belki de içinde yeşillik yetişen?"

"Hayır, ama..." Fisk masasına doğru ilerledi ve çekmeceleri karıştırdı.

"Tweet yeşil bir cam çatıdan bahsetti ama raporunu yanlış tercüme ettiğimi düşündüm." "Onu anladığınıza hayret ediyorum." Tweet'in dili kesilmişti çok küçük yaşta, bu yüzden çeşitli yuhalamalar ve ıslıklarla iletişim kurdu. Takma adı da buradan geliyor.

"İkimiz de sokaklarda büyüdük," dedi Fisk, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Bir not defteri çıkardı ve sayfalarını çevirdi. "Ah, İşte burada. Tweet içeri bakmaya çalıştı ama bir adam onu fark etti ve geri dönerse zarar vermekle tehdit ederek kovaladı. Bir tavan penceresi bulduğunu ve birinin yatak odasına baktığını düşündüm. İnsanlar özel odalarını gözetlemenizden hoşlanmazlar." Ses tonundan bu kavramın onu hayrete düşürdüğü anlaşılıyordu.

Bir gülümsemeyi bastırdım. "Bu cam tavan neredeydi?"

"Buradan çok uzakta değil. Birinin tekrar bakmasını sağlayabilirim." "Gidip kendim görmeliyim," dedim.

"Ama Valek-"

"-Biraz temiz hava alabileceğimi söyledi. Ayrıca, Sivrisinek'i öldürdüğünde, diğerleri peşimden gelemeyecek kadar korkmuş olacaklar. Ayrıca yakın ve sen de

benimle birlikte.

Değil mi?"

"Bilmiyorum."

Başka bir taktik denedim. "Kendinizi daha iyi hissedecekseniz yanımızda birkaç koruma getirebiliriz."

"Korumalar mı? Adamlarımın çoğunun reşit olmadığının farkındasınız değil mi?" Ona bakakaldım.

Benim bakışlarım altında kıpırdandı. "Yetenekli savaşçılar olan birkaç üyem var."

"Lütfen, Fisk. Burada çıldıracağım. Valek yakınlarda kaldığımız sürece gitmemi sorun etmedi."

"Eğer bir şey olursa-"

"Olmayacak."

"-Valek beni öldürecek."

"Bir an daha içeride kalmak zorunda kalırsam seni öldürürüm." "Üzgünüm, ama Valek beni daha çok korkutuyor."

"Çünkü beni hiç huysuz görmedin." Ayağa kalktım.

"Pekâlâ, ama kılık değiştirmemiz gerekecek. Ve Valek sorarsa, beni bıçak zoruyla öldürdün."

"Tavuk."

"Aynen öyle."

* * *

Kılık değiştirdiğimizde bir aile olduğumuz ortaya çıktı. Fisk babayı oynadı, ben anne rolünü üstlendim ve korumalar, Lyle ve Natalie, çocuklarımız gibi giyindiler. Bu ironi benim de dikkatimden kaçmamıştı. Sarı bukleleri ve tombul yanaklarıyla Lyle o kadar sevimliydi ki onu kucağıma alıp sarılmamak için kendimi zor tuttum.

Fisk'le el ele yürürken, "Silahları var mı?" diye sordum. "Tepeden tırnağa."

"Aile tarafıma çekmiş olmalıyım."

Fisk kıkırdadı. "Ders almak için Valek'in başının etini yiyorlar, o da vakit buldukça onlarla çalışma nezaketini gösteriyor." Elimi sıktı. "Harika bir baba olacak."

Ben de onaylayarak sıktım. Bir süre sessizlik içinde yürüdük. Temiz havanın ve siyah saçlarımı ısıtan öğleden sonra güneşinin tadını çıkardım.

Lonca üyelerinden biri saçımı sakın bir topuz haline getirmiş ve yüzümü yaşlandırmak için makyaj yapmıştı. Geleceğim aynada bana bakıyordu.

Fisk, Citadel'in kuzeybatı çeyreğini oluşturan sokak ve bina labirentinde ilerledi. Çeşitli yapı malzemelerinden inşa edilmiş, bir zamanların düzenli konut ağı şimdi evler, apartmanlar ve barakalardan oluşan bir labirente dönüşmüştü.

"Tweet bizimle oraya yakın bir yerde buluşacağını söyledi," dedi Fisk.

"Bulması biraz zor." "Güzel. Bizi takip eden biri var mı?"

"Kimse bizimle zerre kadar ilgilenmedi."

Cevabının hızını düşündüm. "Bizi takip eden daha fazla insan var, değil mi?"

"Tabii ki."

"Kaç kişi?" Daha doğrusu Valek'ten ne kadar korkuyordu?

"İki gözcü ve iki süpürücü."

"Süpürücüler mi?"

"Arkamızdan geliyorlar ve kimsenin peşimizden gelmediğinden emin oluyorlar." "Ah."

Hedefimize yaklaştığımızda Tweet sanki birdenbire ortaya çıktı. Diğer elimi tuttu ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Sessizlik içinde birkaç blok daha yürüdük.

"Tweet'le git," dedi Fisk. "O sana ve Lyle'a cam tavanın yerini gösterecek, geri kalanımız da seninle diğer tarafta buluşacak."

"Pekala."

Fisk elimi bıraktı ve ben de Tweet'in beni yönlendirmesine izin verdim. Tombul yanaklı sarışın Lyle, kayıp bir köpek yavrusu gibi peşimden geliyordu. Bir patikadan geçtik.

dar bir sokağa girdik, bir dizi çürük basamağı tırmandık ve bir çatıya ulaşana kadar binaların arasında kedi yürüyüşü yaptık. Tweet durdu ve bir çatıyı işaret etti.

bitişik çatı camdan yapılmıştı. Güneş ışığı yüzeyden yansıdığı için içeriyi göremiyordum.

Tweet parmağını dudaklarına götürdü ve parmak ucunda yürüme taklidi yaptı. Sessiz olmam gerektiğini anlayarak cam tavana doğru süzıldüm. Yaklaştıkça ve yeşil şekilleri gördükçe nabzım hızlandı. Ama kenara ulaştığımda hayal kırıklığı heyecanımı söndürdü.

Yosunlar camın içini kaplamıştı. Baval'un ilgilendiği tüm bitkilerin büyümek için güneş ışığına ihtiyacı vardı. Birkaç şeffaf camın arkasından baktım.

ancak ölü bitkiler ve buruşmuş yapraklar odanın çoğunu kaplıyordu. İçeride küf ve mantardan başka bir şey yetişmediği anlaşıyordu.

Tweet'e döndüm, o da denemeye değer dercesine omuz silkti.

Pes etmek niyetinde değildim, çömeldim ve Tweet'e cam serayı tarif ettim. "Bunu inşa etmek için büyük cam levhalara ihtiyaçları olacaktı. Belki siz ya da arkadaşlarınızdan biri bunları teslim eden bir cam ustası görmüştür?"

Bakışlarıma karşılık verdi ve başını salladı. Lyle ve ben onu takip ederek çatıdan indik ve Fisk'e katıldık. Sorgulayan ifadesi karşısında başımı salladım.

"Karargâha mı dönüyorsun?" diye sordu.

Tweet bir dizi yuhalama ile seslendi.

Fisk inledi. "Bunu neden düşünemedim ki?"

"Ne dedi?" Ben sordum.

"Citadel'in dördüncü halkasında fabrikası olan ve pencereler için cam levha üretiminde uzmanlaşmış bir camcı var."

"Harika. Gidip onunla konuşalım," dedim.

Fisk, "Bilmiyorum," diye çekindi. "Ödül avcıları piyasayı izliyordu. Valek'in sadece kısa bir yolculuğa onay verdiğini söylemiştin."

"Pazardan uzak duracağız. Ayrıca, bu şık kılıklarla kimse bir şeyden şüphelenmez."

"Beni öldürüyorsun, hem de mizahınla değil," diye mırıldandı Fisk. Ama bir kez daha babalık rolünü üstlenerek yolu açtı.

Popüler rotalardan uzak durduk ve ıssız sokaklardan kaçındık. Çoğu zaman nerede olduğumuzu bilmiyordum ama rehberlerime güveniyordum. İki deponun arasına sıkışmış küçük fabrikayı görmeden önce yanan beyaz kömürün tatlı kokusunu aldım. Kapının üzerindeki tabelada Keegan Glass yazıyordu.

Bir çan sesi geldiğimizi duyurdu. Cam şarap kadehleri, vazolar ve sürahiler vitrin raflarını süslüyordu. "Çocukları" yanıma topladım ve hiçbir şeye dokunmamalarını söyledim.

Orta yaşlı bir adam arka odadan süzülerek çıktı. Bize yardım edip edemeyeceğini sormadan önce çocuklara yaramazlık yapmaları için meydan okurcasına sert bir bakış attı.

"Umarım öyledir," dedi Fisk. "Evimizin üzerine bir bina inşa ediyoruz ve eşim yeni mutfığa büyük pencereler koymak istiyor. Bitkilerini çok seviyor ve sadece camdan bir duvar olmasını çok isterdi ama bu imkansız.

Yapabileceğiniz en büyük boyut nedir?"

İyi işti. Fisk kusursuzdu.

"Aslında efendim, isterseniz size camdan bir duvar yapabilirim." Fisk ve ben şok olmuş gibi davrandık. "Ama Kristal Cam dedi ki-"

"Bu imkânsız mı?"

Fisk başını salladı.

"Öyle. *Onlar* için. Keegan Glass için değil. Bütün *evi* camdan yaptım."

Evet! Evet! Rol yapmaya devam ederek şüpheyi kaşlarımla çatmıştım.

"Eminim şaka yapıyorsun."

"Aslında oldukça basit." Keegan daha sonra bir yapı inşa etmek için kullanılan özel cam levhaları nasıl yaptığını anlatmaya devam etti. "Gerçi çok büyük değildi ama yeterli destekle daha büyük olabilirdi."

"Bir evin parçası mıydı?" Ben sordum.

"Hayır. Büyük bir kulübe büyüklüğündeydi ama sizinkini mevcut bir yapıya ekleyebilirim."

Heyecanla Fisk'e döndüm. "Tüm bu güneş ışığıyla kendi bitkilerimi yetiştirebilirim!"

"Yapabilirsin," diye garanti verdi camcı. "Aslında, siparişi veren adam sarmaşıklarla ilgili bir şeylerden bahsetti."

Fisk dudaklarını birbirine bastırdı. "Önce onu görmek isterim. Hisar'da mı?"

"Hayır. Hisar'ın güneyindeki bir çiftliğe teslim ettik."

Fisk bana baktı. "Kuzeninin bir çiftliği yok mu? O da bir bitki delisi. Belki..."

Ama Keegan buna kanmadı. "Mümkün değil. Müvekkilim emrinin ayrıntılarını tartışmamamı tercih ediyor."

Geri çekilen Fisk fiyatları sordu. Keegan duvarın tahmini ölçülerini yazdı ve arka odasına döndü. Fisk birkaç dakika bekledikten sonra çocuklara işaret verdi, onlar da hemen önce tartışmaya, sonra da sahte kavgaya başladılar. Müdahale etmem için bana işaret etti. Çocuklarını durdurmaya çalışan mağdur anneyi oynadım. Birkaç vazoyu devirdiklerinde Keegan bizi uyarmak için arka odadan fırladı.

Çocuklar tartışmaya devam ederken ben özür diledim ve ortalığı temizlemeye çalıştım. Sanki bir işaretmiş gibi, çocuklar sakinleşti ve Keegan'a kırık parçalar için ödeme yaptık. Muhtemelen gitmemize o kadar sevinmişti ki, bir satış kaybetmenin yanı sıra bir fatura da kaybettiğini fark etmesi biraz zaman alacaktı. Kargaşa sırasında Fisk, Keegan'ın arka odasına girmişti. Keegan

projemizin fiyatını tahmin etmek için diğer işin faturasını kullanacaktı. En azından umudumuz buydu.

"Aldın mı?" Köşeyi döndüğümüzde Fisk'e sordum. "Evet."

"Ve?"

Cebinden katlanmış bir parşömen parçası çıkardı ve inceledi. "Müşteri adı yok."

Küfür ettim.

"Diline hakim ol anne," diye azarladı Lyle.

"Sessiz ol, yoksa o sevimli yanaklarını çimdiklerim." "Bu ilk kez olmazdı," diye mırıldandı ekşi bir sesle.

Fisk, "Teslimat için bir adres ve bir tarih var," dedi. Daha iyi. "Nereye gönderilmiş?"

"Avibian Ovaları'nın sınırında bir çiftlik."

Tabii ki. Ovalar camdan bir serayı saklamak için mükemmel bir yer olurdu. Sadece Kum Tohumu Klanı ve Zaltana Klanı kaybolmadan ovalarda seyahat edebilirdi ve sadece birkaç düzine Kum Tohumu kalmıştı. Ama bu, eğer Baval Owen'ın Usta Bahçıvanı ile çalışıyorsa, o zaman gizemli kişi Zaltana Klanı'nın bir üyesi olmalıydı. Benim klanımın. Sevincim kursağında kaldı.

"Ne zaman teslim edildi?" Fisk'e sordum.

"Üç yıldan biraz fazla oldu. Sence hâlâ orada mıdır?" Ona teorimi anlattım.

"Mantıklı. Kimse onu kazara ovalarda keşfedemez," dedi Fisk. "Ovaların çok büyük olması çok kötü. Bulmak imkansız olurdu."

"Hayır, olmaz. Baval onu sadece yollardan gizleyecek kadar içeride inşa ederdi. Daha derine inmek için bir neden yok."

"Hâlâ kat etmemiz gereken çok yol var."

"Kiki gibi bir Kum tohumu atı için sorun olmamalı."

"Valek'ten izin almadan gidemezsin."

Güldüm. "Beni durdurduğunu görmek isterdim."

Yüzü sanki midesinden rahatsız olacakmış gibi buruştu. "Yelena-" "Sakin ol,

Fisk. Şaka yapıyorum ve eminim Valek bu yolculuğu onaylayacaktır, Çünkü Citadel'den ayrılıp sadece birkaç kişinin takip edebileceği bir yere gideceğim."

"Bir gün bana kalp krizi geçirteceksin. Bunu biliyor musun?"

"Tüm bu entrika ve dramayı seviyorsun. Sen Sitian Valek'sin."

Fisk güldü ve başını sallamaya başladı, ancak ifadesi ayıldı.

Bana baktı. "Sence Sitia'yı Komutan'dan kurtarmayı başarırırsak, Sitia Konseyi beni Güvenlik Şefi olarak işe alır mı?"

"Bunu yapmamaları aptallık olur. Ama sen gerçekten bu işi ister miydin? Patronlarınız olur."

"Ugh. Bunu düşünmemiştim. Hmm... Sanırım bu maaşa bağlı."

Arkadaşça bir sessizlik içinde merkeze doğru yürüdük. Lambacılar gece rutinlerine başlamış, senkronize ateş böcekleri gibi bir lamba direğinden diğerine geçiyorlardı. Güneş Citadel'in duvarlarının arkasında kaybolmuştu, bu da birkaç saattir burada olmadığımız anlamına geliyordu. İdeal olarak birkaç saat sonra dönecektik.

Valek'ten birkaç dakika önce, yani onun için endişelenmeme gerek yok. Ancak, bu uzun yolculukta başımın belaya gireceği anlamına gelse bile, çoktan orada olup bizi bekliyor olması beni heyecanlandırırdı. Her ne kadar karargâhta kalacağıma söz vermenin avantajları olsa da.

Kuzeybatı mahallesine girdiğimizde lambacılara yetiştik.

El becerilerine hayran kaldığım bir kadının tek eliyle direğe tırmanmasını ve diğer eliyle de yanan bir meşale tutmasını izledim.

Fisk dirseğimden tuttu ve beni daha hızlı bir şekilde çekti.

Endişelenerek aceleyle yetişmeye çalıştım ve çok daha fazla insan olduğunu fark ettim.

Bu sokağın gerektirdiğinden daha fazla fenerci vardı ama yine de fenerlerin yarısı karanlıkta kalmıştı. Etrafıma bakındım. Etrafımız ellerinde yanan meşaleler tutan figürlerden oluşan bir çemberle çevriliydi ve ben silahsızdım. Bo asamı merkezde bırakmıştım çünkü kılık değiştirmeme uymuyordu.

Durduk. Sustalı bıçağıma uzandım.

Lyle ve Natalie'nin elinde hançerler belirdi. Fisk bile tuniğinden kısa bir kılıç çıkardı. Ayaklarımı dövüş pozisyonuna getirirken düşüncelerim Valek'e kaydı. Eğer kaçarsam, güvenliğim için duyduğu endişeyi bir daha asla aşırı korumacı olarak görmeyecektim.

Silahların sergilenmesinden yılmayan ateş çemberi daha da sıkılaştı.

Kanım korkudan cızırdadı. Lambacılar üzerimize doğru yaklaşıırken geri çekildim. Büyüye sahip olduğum zamanlarda bile ateş üzerinde kontrolüm yoktu. Ve Ateş Savaşçısı'nın yıllar önce yakalanıp camdan bir hapishaneye hapsedildiğini bilmeme rağmen, mantıksız bir yanımla onun alevlerin arasından bana sırtıttığını görmeyi bekliyordum.

Lyle, Natalie ve Fisk etrafımda koruyucu bir çember oluşturdular. Silahlarını salladılar ama cebimdeki tüm bozuk paralara bahse girerim ki alevli bir meşaleye karşı savaşma konusunda hiç deneyimleri yoktu. Ben de öyle. 9 inçlik bıçağı yetersiz olsa da sustalımı tuttum. Fisk kısa kılıcıyla en iyi atışı yaptı.

Lambacıardan biri çemberde açılan küçük bir boşluğu işaret etti. "Fisk ve çocuklar gidebilir. Onlara zarar vermek istemiyoruz."

"Hayır," dedi Fisk.

"Evet, git," dedim aynı anda. "Hayır."

Elimi omzuna koydum. "Git ve yardım getir."

"Süpürgeciler yardım için çoktan yola çıkmış olmalı." Bana acımasız bir ifadeyle baktı ve fısıldadı, "Olabildiğince gecikmeliyiz. mümkün."

"Ben senin hayatına değmem."

Şaşıracak, "Elbette öylesin. Sen olmasaydın, bu hayata *sahip olamazdım*."

"Fisk-"

"Zaman doldu," dedi lambacı.

Aradaki fark kapandı ve lambacılar bize doğru koşmaya başladı. Çocuklar etkileyici bir beceri gösterecekler de, matematik bizim lehimize değildi. Daha kısa silahlar ve dörde karşı bir düzine. Sustalı bıçağım elimden düştü ve dördümüzün binaya sırtımızı dayamamız uzun sürmedi.

Göğsüme bir meşale tutuldu. "Eller yukarı, yoksa elbiselerini ateşe veririz."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Sıcaklık yüzüme vururken kollarımı havaya kaldırdım. Parlak ışık görüşümü yakıyor, ateşin arkasındaki her şeyi siyaha çeviriyordu. Yanımda Fisk lambacıardan birini yumrukladı, ama başka bir pusu Fisk'in şakağına meşalesini savurdu. Baygınlık geçiren Fisk, kalbi durduran bir gümbürtüyle yere yığıldı. Lyle ve Natalie lambacıların bacaklarının arasından atladılar ve saldırganlardan dördü onları kovaladı. Umarım kaçmışlardır.

Bir ses bana "Ellerini başının arkasına bağla" diye emretti.

Söyleneni yaptım, sadece parmaklarımı birbirine bağlamakla kalmadım, aynı zamanda topuzumun içinden de geçirdim.

"Arkanı dön."

Yüzümü duvara döndüm. Biri bileklerimi tuttu. Sonra her biri arkamdan aşağı çekildi ve kelepçelendi. Bu adamlar işi şansa bırakmıyordu. Ama ellerimi kontrol etmediler. İki avuç dolusu saç tokası tutuyordum.

Meşalelerini söndürdükten sonra tek kelime etmeden beni Hisar'a doğru götürürken sorularımı duymazdan geldiler. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama

Lambacılar akıllıca bir hamle yapmıştı. Kimse bize göz ucuyla bile bakmadı. Altı tanesi beni ortada sıkıştırmış, gözlerden uzak tutuyordu. Düşürdüm. Her dönüşten sonra bir toka, Valek'in izimi takip edebileceğini ve hedefimize ulaşmadan önce tükenmeyeceğimi umarak.

Karargâhın güvenliğinden ayrılmam için ne kadar beklediklerini merak ettim. Bu pusu biraz planlanmış olmalıydı. Öğleden sonra fark edilir edilmez harekete mi geçmişlerdi? Alacakaranlıkta hâlâ dışarıda olacağımı nereden biliyorlardı?

Bu noktada gerçekten önemli miydi? Hayır. Önemli olan tek şey işe yaramış olmasıydı ve ben yakalanmışım.

Citadel'in merkez bölgesindeki depo, fabrika ve iş yerlerinden oluşan halkalara girdik. Geniş bir yapının arkasındaki ara sokağa dolanan lambacılar beni içeri götürdü. Eşikten adımımı atmadan önce son iki tokamı da düşürdüm. Zemini sandık yığınları kaplamıştı ve karanlık bodrum katına inen bir dizi merdivenin önünde durmadan önce etraflarından dolaştık.

Gruptan biri bir fener buldu ve yaktı. Aşağıya inerken derimi ürpertici bir karıncalanma kapladı. Hayalimde rutubetli bir hücre ve işkence görme görüntüleri canlandı. Yavaşladım. Eller kollarımı kavradı ve beni çekti. Basamakların dibinde dar bir koridor ve sonunda başka bir kapı vardı. İçim yapış yapış oldu ve içeride beni bekleyen dehşete hazırlandım.

VALEK

"Bu kadar mı?" Onora hayal kırıklığına uğramış bir sesle sordu. "Bir gösteri izleyebileceğimi düşünmüştüm. Bir çatı katında Sivrisinek'e karşı."

Valek kanlı hançeriyle çıplak ayaklarının etrafında yüzükoyun yatan dört kişiyi işaret etti. "Yardımanız için teşekkürler."

Omuz silkti. "Seni boş bir kalkanın içine hapsetmek adil değildi." "Öldüler mi?"

"Hayır."

"Seni Komutan mı gönderdi?"

"Evet." Onora Valek'i duygusuzca inceledi. Uzun kahverengi saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

"Cahil numarası yapmaktan asla zarar gelmez." "Ya da insanların sizi hafife almasının."

"Evet." Valek bunun onun gerçek yetenekleri hakkında bir ipucu olup olmadığını merak etti. Onun kendisine pusu kurmasını bekliyordu, adil bir dövüşte karşısına çıkmasını değil. Bu da onun ya deli, ya cesur ya da kendine çok güvenen biri olduğu anlamına geliyordu. Parasını kendine güvendiğine yatırdı.

Onora, Sivrisinek'in uyuyan fedailerinin üzerinden geçti. Bir metre yaklaştığında hançerlerini çekti. Valek bıçak dövüşünde çok başarılıydı ama Onora da aynı öğretmen tarafından eğitilmişti ve yaklaşık yirmi yaşındaydı. ondan daha genç.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bizimle Sitia'da kal. Sana ihtiyacımız var."

Gri gözlerinde bir anlık bir tereddüt belirdi ve sonra kayboldu. "Ben Komutan'a sadakatimi gösterdim. Sözümünden dönmem."

"Komutan sadakat yemini ettiğim adam değil. Sen bile onun değiştiğini kabul etmek zorundasın." Kadın yanıt vermeyince, "Artık emirleri Owen Moon'dan alıyorsun," diye ekledi.

"Sadece Janco'nun dövüşten önce bu kadar çok konuştuğunu sanırdım."

Valek omuz silkti. "Sadece gereksiz bir ölümü önlemeye çalışıyorum." "Böyle devam edersen sıkıntıdan *öleceğim*."

Valek güldü. "Şimdi kim Janco'dan alışkanlıklar ediniyor?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve dövüş pozisyonuna geçti. İlk hamleyi onun yapmasını bekledi. İyi ki gözünü kırpmamıştı, çünkü Ona doğru geldi, bıçaklarını zamanında zar zor engelledi. Şüphelerinde *haklıydı-Onora* yeteneklerini saklıyordu.

Bu ilginç olacaktı.

Onora 1.80 boyuyla Valek'ten beş santim daha kısaydı ama boy dezavantajını hızı ve çevikliğiyle telafi ediyordu. Valek savunmada kalarak Onora'ya doğru yaklaştı ve bir dizi vurdu ve o karşı koyamadan geri çekildi. Sonra taktik değiştirdi, onu çevreledi ve belli bir açıyla yaklaştı. Göğsünde endişe titreşti.

"Komutan seni eğitiyor," dedi. "Evet."

Kısa süreli bir incinme ve kıskançlık hissi neredeyse konsantrasyonunu bozuyordu. Bir yandan da

Komutan her zaman tartışmaya istekliydi ama Valek'e dövüş tekniklerini öğretmeyi hiç teklif etmemişti.

Bıçağı derisini sıyrıp geçerken boynundan ateş fışkırdı ve Valek'i savaşa geri döndürdü. Tüm dikkatini Onora'ya verdi. Ama bir Valek onun taktiklerini yeterince görüp karşı saldırı planladığında kollarına ve kaburgalarına etkileyici sayıda kesik isabet etmişti. Kadın bir sonraki adımında Valek de ayaklarını sürüyerek yaklaştı.

Valek sadece kılıçlarıyla değil ayaklarıyla da agresif bir saldırı başlattı. Uzun bacakları Onora'yı belli bir mesafede tutuyordu.

Yeni meydan okumaya sıırttı. *Sıırttı*. Ah, lanet olsun.

Ona baskı yapmaya devam etti ama bu tempoyu uzun süre sürdüremeyeceğini biliyordu. Adam daha şimdiden nefes nefese kalmıştı, oysa kız bu efordan etkilenmemiş görünüyordu. Kalbine gerçek bir korku pompalandı.

Tekrar taktik değiştirdi, bu sefer tüm numaralarını denedi. Onu kancaladı ve onu yere düşürdü. Yuvarlandı ve kolaylıkla ayağa kalktı. Valek hızını arttırdı ve onu çatının kenarına doğru geri itti. Kız kaçtı ve yan adımlarla ilerledi.

Sonra kirli dövüşmeye başladı. Kadın hırladı ama karşılık verdi. Valek bir anda büyü kullanmadığı sürece kazanamayacağını anladı.

Hayır.

Son gücüyle, göğsünün ortasına nişan almış olan bıçakları, hayati organlarını ıskalayacak kadar geniş bir alana savurdu. Valek kendi silahlarını bıraktı, ona doğru yaklaştı ve bir bıçağı omzuna, diğerini de sol kalçasına saplarken kadının bileklerini yakaladı.

Valek acı patlamasını görmezden gelerek çatıya geri düştü ve onu da yanına çekti. Bacaklarını kadının gövdesine doladı ve onu göğsüne doğru sıkıştırdı. Onora kendini kurtarmak için mücadele etti. Kavrışını sıkılaştırdı, nefes almasını zorlaştırdı ve maçı kazandığını kanıtladı. Onora'nın canını sıkmak istemiyordu ama kendi hayatını kurtarmak için bunu yapabiliirdi.

Yelena ve bebeğin ona ihtiyacı vardı.

Direnmeyi bıraktı. "Ben... seni... öldürecek... değildim," diye soluk soluğa kaldı Onora.

"Ah? Sen kesinlikle... beni öldürmek istiyor gibi... görünüyordun," diye pufladı. Dövüşün verdiği acı ve efor onu yakalamıştı.

"Seni... yenip yenemeyeceğimi... görmek istedim." Rahatladı. "Yenemem."

Valek baskıyı azalttı ama onun gitmesine izin vermedi. "Herkesten daha çok yaklaştın. Sadece Komutan... beni teke tekte yenebildi." Onun daha önceki yorumunu düşündü. "Eğer beni öldürmeyeceksen... o zaman bıçağını boğazıma dayadığında ne yapmayı planlıyordun?"

"Benimle Ixia'ya döneceğine söz ver."

Beklediği bu değildi. Hem de hiç. Nefesi düzene girerken bunu düşündü. "Komutan gittikçe kötüleşiyor."

"Evet, tabii ki Owen Moon yüzünden ama *elimden* bir şey gelmiyor. Birlikleriniz beni patronları olarak kabul etmiyor, bu yüzden Gerik'ten başka yardımcım yok. I

Komutanı koruyacağıma yemin ettim, bu yüzden yaşamana izin verirsem Ari ve Janco ile birlikte dönüp Komutanı kurtarmama yardım edeceğini düşündüm."

"Ona bana suikast düzenlediğini söylemek zorundasın." Komutan'ın bu habere üzüldüğü üzülmeyeceğini merak etti. Owen'ın etkisi altındayken muhtemelen üzülmeydi.

"Evet. Aksi takdirde Owen'ın tek yapması gereken o kalkanlardan birini kullanmak olurdu ve sen de şişlenirdin."

Kadının başka bir Janco terimi kullanması karşısında eğlenerek ofladı. Bu hareket canını çok acıtmıştı. "Şu anda olduğum gibi." Valek onu tutuşunu bıraktı.

Kendini kurtardı ve ayağa kalktı. "Özür dilerim. Bu son hareketi gerçekten beklemiyordum."

Özrünü elinin tersiyle itti. "Umutsuz zamanlar..."

"Yapmamı ister misin..." Bir çekıştirme hareketi yaptı.

"Hayır." Valek doğrulmaya çalıştı. Acı onu geri çekilmeye zorladı. "Evet. biraz bandaj." Yaralarını büyüyle iyileştirebilirdi ama Yelena yanında olmadan bir çatının tepesinde ona talimat veremezdi.

Onora Valek'in bıçaklarından birini aldı. Adam gerildi ama kadın Sivrisinek'in adamlarının yanına gitti ve tuniklerinden kumaş şeritleri kesti. Bu bir saat sürerdi.

Valek'in ona güvenmesi için gereken süre boyunca. Kazanmıştı ama bu ona pahalıya mal olmuştu. Eğer tekrar dövüşselerdi, o kazanacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Bandajlarla geri dönen Onora bıçağı bir kenara koydu. "Önce hangisi?"

"Kalça." Kadın bir elini kabzanın etrafına doladığında acıya hazırlandı. Yine de, kadın kabzayı çekip çıkardığında sıkılı dişlerinin arasından bir nefes tısladı. Kan dışarı aktı.

Yarayı sabitlemesine ve sarmasına yardım etti. Sonra omzuna geçti ve adam yepyeni bir ıstırap yaşadı. Bu saçmalık için çok yaşlıydı. Sargıyı sabitlemeyi bitirdiğinde, Onora onun ayağa kalkarken kendisine yaslanmasına izin verdi. Bir anlık baş dönmesi Citadel'i etrafında döndürdü. Dünya durulduğunda, güneşin unutulmanın kıyısında dengede durduğunu fark etti. En az yarım saat dövüşmüş olmalılar. Bir at sürüsü tarafından ezilmiş gibi hissetmesine şaşmamalı.

Onora hançerlerini abartılı bir yavaşlıkla aldı ve önce kabzalarını ona uzattı. Akıllıca. Adam hançerleri yerine koyarken onun bakışlarıyla karşılaştı. Sonra o da kendininkileri temizledi ve gizli kılıflarına geri soktu.

"Aşağı inebilir misin?" diye sordu.

Kenara doğru yürüdü ve aşağıdaki karanlık sokağı baktı. İniş yapılabilirdi ama işkence olacaktı. "Evet."

"Böcek ve halkı ne olacak?"

"Bırakın onları. Halkı eninde sonunda uyanacak ve cesediyle ne yapacaklarına karar vermeleri gerekecek." Karar vermekten bahsetmişken, Valek Onora'ya baktı. "Şimdi ne yapacaksınız?"

"Teklifiniz hâlâ geçerliyse sizinle gelirim."

"Ya değilse?"

Gözünü kırpmadı. "Bilmiyorum. İxia'ya geri dönemem. Sanırım burada bir iş bulmam gerekecek."

Ve Bruns'un onu işe almaktan mutluluk duyacağından emindi. "Teklifim hâlâ geçerli ama sana tekrar güvenmem biraz zaman alacak."

Onora şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Yine mi? Bana *hiç* güvenmediğini sanıyordum." "Öyle düşünmen gerekiyordu."

Kollarını kavuşturarak onu inceledi. "Yani bana göre değişen bir şey yok."

"Evet. Sana güvendiğim zaman Komutanı kurtarmaya gitmemiz dışında."

Gülümsedi ve bu gülümseme gözlerine kadar ulaştı. Bu gülümseme onu doğruyu söylediğine ikna etti. Ancak, bunu bilmesine izin vermeyecekti. Hayır. Bir süre terlemesine izin verecekti.

* * *

Beklendiği gibi, ara sokağa tırmanış acıya tahammülünün bir testiydi. İki kez duvara yapıştı ve ateş vücudunu yakarken bilincini kaybetmemek için savaştı. omuzlarını ve belini sarıyordu. Kadere şükürler olsun ki aşağı inmesi uzun sürmedi. Onora onu aşağıda bekliyordu.

Kendine geldiğinde, "Nerede kaldığımızı biliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Ne zamandır şehirdesin?" "Birkaç gündür."

Lanet okudu. "Fisk'in karargâhını başka bir yere taşınması gerekecek."

O da kabul etti. "Kasabada çok sayıda suikastçı var. Bu normal mi bilmiyorum ama iyi ki çok zeki değiller."

Küçük bir teselli. Valek ona ödülünden bahsetti.

"Yelena'nın Hisar'dan ayrılması gerekiyor," dedi Onora telaşla. "Şehir tırmanılmaz bir duvarla çevrili ve çok fazla saklanma yeri var. O aptallar bile eninde sonunda onu bulacaktır."

Tıslamaya dönüşen bir kahkaha attı. "Mantığı denedim."

"Tekrar dene."

Onun iyimserliğine hayran kaldı. Gölgede kalarak Hisar'ı geçerken onu takip etti. Geçiş sessizdi ve ona dönüp baktığında, teni ve giysileri sanki bir gölgeye dönüşüyormuş gibi daha koyu görünüyordu. Valek, Janco'nun Küçük Bayan Suikastçı'nın çevresine ne kadar iyi uyum sağladığına dair yorumunu hatırlıyordu. Janco büyü tespit etmemişti ama Reema gibi daha ince kullanıcıları her zaman fark edemiyordu. Bu bir

Büyülü duyularını açmak için kötü bir zaman olduğundan Valek bunu Onora hakkında hâlâ keşfetmesi gereken şeyler listesine ekledi.

Fisk'in karargâhının gizli girişine ulaştıklarında Valek, "İşte hikâye. Yaralarım Sivrisinek'le yaptığım bir dövüşten kaynaklanıyor. Büyü kullandı ve sen yardıma gelmeseydin ölmüş olacaktım. Ayrıca Komutan'ın bana suikast düzenleme emrini yerine getirmeye hiç niyetin yoktu."

"Böcekle olan kavga dışında, bu doğru. Neden değiştin?" "Sen söyle."

Çok uzun sürmedi. "Yelena'nın bana kızmasını istemezsin." Kaşları çatıldı. "Neden?"

Bekledi.

Onora başını salladı, gerçekten şaşkındı.

"Çünkü seni arkadaşşı olarak görüyor. Yelena'nın pek arkadaşşı yoktur. Ve hiçbirisi de -" bunu nazikçe söylemenin gerçekten bir yolu yoktu "-tecavüze uğramadı. Bu ortak noktayı paylaşıyorsunuz ve bu bir bağ oluşturuyor. Bunu onun için mahvetmek istemiyorum... ya da senin için." Buna karısından daha çok ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

"Teşekkürler."

Başıyla onayladı ve kapıdaki şifreye dokundu. Hilly kapıyı açtı. Bakışları Onora'ya kaydı.

"Bu Onora. Bizimle kalacak."

Kenara çekilip içeri girmelerine izin verdi. Hilly onun kanlı tuniğine şöyle bir baktı ve "Ben Chale'i getireyim" dedi.

"Teşekkürler. Yelena'ya döndüğümü söyler misin?"

Hilly durakladı ve arkasını döndü. Yüzündeki gergin ifade daha kelimeler ağzından çıkmadan onu uyarmıştı. "O burada değil."

Bir dizi duygu hâkimiyet için savaşıırken hareketsiz kaldı. Öfke yükseldi ama hırpalanmış bedeni bunu sürdürecekt enerjiyi üretemedi. Onun yerine sesini yorgun bir öfke kapladı. "Nerede o?"

"Fisk, iki koruma, Tweet ve dört kişilik bir gözetleme ekibiyle birlikte. Kılık değiştirmişler. O iyi."

"Ben bunu sormadım."

"Bu çeyrekte bir cam çatıyı kontrol etmeye gittiler. Her an dönebilirler-"

"Yardımcı olmuyor."

"Bilmiyorum."

Valek bıçaklarını sıkıca kavradı. Onları çektiğini fark etmemiştir.

"Ben giderim," dedi Onora.

"Hayır. Seni Komutan'ın gönderdiğini biliyor. Birlikte gideceğiz."

"Renée! Innis!" Hilly arkasından mutfağa seslendi. "Rapor ver yedekleme."

"Biz-" diye denedi Valek.

"Tüm sorunlu noktaları biliyorlar. Ve savaşabiliyorlar."

İki genç koşarak odaya girdi. İkisi de yaklaşık on altı yaşındaydı. Renée soluk tenli ve kızıl saçlı, sağlam görünümlü bir kızdı ama Innis sert bir rüzgârın onu devirebileceği gibi görünüyordu. Yine de kararlı ifadeleri, tartışmanın çok fazla enerji gerektireceği konusunda onu uyardı. Ve Yelena'yı bulmak için her zerresine ihtiyacı vardı. Hançerlerini gizli kılıflarına soktular. Valek, yetişemezlerse onları atlatacağını düşündü.

Tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. Beyninin vücuduna yetişmesi bir dakika daha sürdü. Hiçbir planı yoktu ve Bu nedenle Yelena'yı bulmanın hiçbir yolu ve yönü yoktu. Valek durdu ve elindeki sınırlı bilgiyi gözden geçirdi. Hilly bir çatıdan bahsetmişti. İlkel bir plan oluşturdu.

"Bir duvara tırmanmadan bir çatıya ya da bu çeyrekte en yüksek noktaya çıkmam gerekiyor. Beni oraya götürebilir misin?"

Renée ve Innis bakiştılar. "Penny'nin Kemerini mi?" Renée sordu.

Innis başını salladı. "En güvenli bahis."

"Bu taraftan," dedi Renée yer yutan bir adımla havalanmadan önce.

Valek, Onora ve Innis de onu takip etti. On dakika sonra gençlerin onu terk etmeyeceğini umuyordu. En azından hızını korumak için gösterdiği çaba zihnini meşgul ediyordu. Yaraları acıyla zonkluyordu ve kayıp karısı için çeşitli korkunç senaryolar düşünecek boş enerjisi yoktu.

Sokak lambaları, güvenlik devriyelerini atlatmalarına, kalabalık kavşaklardan kaçınmalarına ve etkileyici sayıda ara sokaktan geçmelerine yetecek kadar ışık yayıyordu. Sonra işler zorlaştı.

Renée harap bir kulübeye tırmandı ve yüksek bir çiti aşarak bir sıra eve bağlanan çatıya çıktı. Innis de aynı kolaylıkla bunu başardı. Valek tırmanırken terledi ve neredeyse çitin üzerinde dengesini kaybediyordu. Onora onu sabitlemek için dirseğine dokundu.

Çatıya çıktıklarında, binaların tepesinde kaldılar ve çeyrek boyunca dolambaçlı bir şekilde ilerlediler. Burası bir labirenti andırıyordu ve Valek'in bulundukları yeri takip edecek gücü yoktu.

Penny'nin Kemerinin iki bina arasındaki kalın bir geçit olduğu ortaya çıktı. Sanki yapılar birbirine yaklaşmış ve onu eğmiş gibi ortada yüksek bir kavis çiziyordu.

Valek bölgeyi taradı ve düzensiz karmaşadan ortaya çıkan orijinal yapıların kısa desenlerini not etti. Ne yapacağını bilmiyordu.

Belirli bir bölümü işaret eden dev bir el mi? Belki büyü kullansaydı...

Valek zihinsel bariyerini indirdi ve hemen etrafındaki binlerce insanın düşünceleriyle saldırıya uğradı. Lanet okuyarak kalkanını tekrar kaldırdı. Tüm bu çaba değerli zamanının boşa harcanmasıydı.

Valek, Renée'den onları karargâha geri götürmesini istemek üzereyken bir bölgenin diğerlerinden daha karanlık olduğunu ama hemen yanında parlak bir ışıltı olduğunu fark etti. Sanki tüm fenerler yayılmak yerine bir araya toplanmaya karar vermiş gibiydi.

Suikastçılar gecenin ve gölgelerin yaratıklarıydı ve eğer bir pusu kuracaklarsa, bu şehrin en karanlık yerinde olurdu. Ve eğer doğal olarak karanlık bir nokta yoksa, o zaman bir tane yaratmakta tereddüt etmezlerdi.

"Renée, bizi karanlık bir yere götürebilir misin?" Valek noktayı işaret ederek sordu.

"Evet. Girişe yakın. İki yol var. Hangisi?" "En hızlı olanı."

"Bir duvar var."

"Yukarı mı aşağı

mi?" "Aşağı."

"Ben halledebilirim. Hadi gidelim."

Şehirde bir yarış daha. Daha fazla acı ve kolunun omzundan kopmak üzere olduğuna dair inanç. Yolculuk bir dayanıklılık testine dönüşmüştü.

Bakışlarını Renée'nin sırtında tutarak bir sonraki adıma konsantre oldu.

Haykırışlar sisini delip geçti. Fisk'in lonca üyelerinden ikisi daha onlara katıldı.

Ağızları hareket ediyordu ama sözlerini çözmesi biraz zaman aldı.

Çözdüğünde ise hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

"Yavaşla. Süpürgecilerin ve lambacıların saldırması da neyin nesi?" diye sordu.

Innis, "Onlar Fisk ve Yelena'nın gözetleme ekibinin süpürgecileri," diye açıkladı. "Yardım için koşuyorlardı. Sanırım gözcüler Pusu."

Kelime içinden hızla geçti. "Ne pususu?"

"Lambacılar. Ya da lambacılar gibi giyinmiş insanlar. Onlar saldırdı..." Devam etmekten korkarak yutkundu.

"Neyle?" Valek, ellerinin çocuğun omzunu kavrayıp onu sarsmasını engellemek için yumruklarını iki yanına bastırdı.

"Meşaleler."

Soğuk korku Valek'in acısını uyuşturdu.

"Nerede?" "Bu taraftan."

Hançerlerini çekti ve Onora ile diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını fark etti. İki süpürgecinin peşinden koşarak Penny'nin Kemerinden gördüğü parlak noktaya doğru ilerlediler.

Ancak oraya vardıklarında artık ışıkla aydınlanmıyordu. Bunun yerine, karanlık alan yayılarak tüm caddeyi kaplamıştı. Valek işaret etti Herkes yavaşlasın. Başka bir pusuya acele etmenin anlamı yok.

Önce gözcüleri buldular. İki genç adam da bayılmıştı ama nabızları güçlüydü. Fisk, gözcülerden birinin yanında yan yatıyordu. binaların arasında. O da baygındı ve sol şakağında yumruk büyüklüğünde bir yanık vardı. Yanağındaki bir kesikten kan damlıyordu. Valek öfkesini bastırdı ve sihrini sıkı sıkıya tuttu.

Süpürgecilerden biri, "Lambacılar etraflarında bir çember oluşturdular ve onları binaya doğru ittiler," diye açıkladı.

"Kaç kişiler?" Valek sordu. "En az bir düzine."

Çok güzel.

"Buradayım," diye seslendi Renée. "Lyle ve Berk'i buldum."

Valek yanlarına çömeldi. Kesikler, çürükler ve yanıklarla dolu olan bu iki çocuk Fisk'ten daha kötü durumda görünüyordu. Ama göğüsleri eşit nefes alıp vererek inip kalkıyordu. "Bunlar korumalar mı?"

"Evet."

İnanılmaz.

"Onlar iyi," dedi Renée onları savunurken. "Sadece sayıca azdılar."

"Yelena'dan bir iz var mı?" diye sordu gruba.

Yanıt yok.

Onora, Valek'in yanında belirdi. "Konuşabilir miyiz?"

Diğerlerinden uzaklaştılar. "Bir şey buldun mu?" "Hangi yöne gittiklerine dair bir fikrim var."

"Hadi gidelim." Adam kadının yanından geçerken kadın omzuna dokundu ve adam acı dolu bir çığlık attı.

Onora ona kanlı parmaklarını gösterdi. "Hiçbir yere gidecek durumda değilsin. Kaybettiğin bu kadar kanla bu kadar uzun süre hayatta kalmana şaşırdım."

Valek ona homurdandı, "Ben iyiyim."

Gözlerini ona dikti. "On iki kişi. Biz iki kişiyiz. O omuzla altı kişiyi idare edebileceğini mi sanıyorsun?"

İç çekti. "Dinliyorum."

"Karargâha dönün ve yaralarınızla ilgilenin. Ben nerede olduğunu bulacağım."

Yelena'yı aldılar. Sonra geri döneceğim ve onu geri almak için bir yol planlayabiliriz. Birlikte."

O haklıydı. Yine de kalbi aynı fikirde değildi. Göğsüne çarpıyor, askerleri toplamaya, vücudu harekete geçirmeye çalışıyor, aksi takdirde kaçıp onsuz devam etmekle tehdit ediyordu. "Ya plan yapmamızı bekleyecek zamanı yoksa?"

"Eğer ölmesini isteselerdi, cesedini bulurduk." Haklıydı.

Ama Valek ona güvenebilir miydi?

Onora onun tereddütünü hissederek bakışlarını karşıladı. "O benim arkadaşım. Benim tek arkadaşım. Asla. Ona *bir şey* olmasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya Çavuş Gerik?"

"O benim arkadaşım değil. O benim kardeşim."

LEIF

Leif kontrolü tekrar ele aldığında Rusalka onları arabadan ve değerli yükleri Mara ile babasından çok uzağa götürmüştü. Devriye üyelerinden hiçbiri onun peşinden gitmemişti. Leif attan indi ve Rusalka'yı gezdirerek atın sakinleşmesine izin verdi. Öfkeli düşüncelerini de sakinleştirmesi gerekiyordu.

Mara'nın yaptığı şey yüzünden göğsünde acımasız bir öfke yanıyordu. Rusalka'ya eve gitmesini emretmişti ve at hiç tereddüt etmemişti. Lanet olsun.

Mara'nın Rusalka'ya binmesini istemesinin nedeni de tam olarak buydu. Böylece güvende olacaktı. Ama o reddetmişti ve şimdi babasıyla birlikte yakalanmıştı. Çifte lanet.

Korkusunu ve öfkesini bastırmaya çalışan Leif bir sonraki hamlesini düşündü. Devriye büyük olasılıkla onları Fulgor'a götürecekti, ya güvenlik karargâh ya da garnizon. Eğer onlar gelmeden onları durdurabilirse.

Hayır. Sayıları çok fazlaydı. Ayrıca askerler at sırtındaydı ve Leif'in Mara ve Esav için birkaç binek hayvanı getirmesi gerekecekti. Bu ıssız yerde fazladan at bulabileceğinden şüpheliydi. Leif ormana şöyle bir baktı ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Her ne kadar nefret etse de -Hayır, bu fikirden nefret ediyordu, onları kurtarmadan önce belirli bir yere götürölmelerini beklemek zorundaydı.

En azından Fulgor'da arkadaşları ve ailesi vardı. Mara'nın küçük kız kardeşi Opal ona yardım etmekte tereddüt etmezdi, kocası Devlen de öyle. Leif Rusalka'nın bacaklarını kontrol etti ve ona su verdi ama aklı çoktan bir sonraki hamlesini planlamaya başlamıştı.

Ancak daha sonra, Rusalka Fulgor'a doğru giderken, Leif isteksizce Mara'nın hızlı düşünme ve zekâsının farkındaydı. Üçü arasında başarılı bir kurtarma koordine etmek için en iyi şansa sahip olan oydu. Sihri vardı,

bağlantılar ve en çok deneyim. Kaçacak olanın o olması mantıklıydı.

Ama bu, hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

* * *

Opal'ın cam fabrikası terk edilmiş gibi görünüyordu. Pencerelerin hiçbirinden ışık sızılmıyordu. Yanan beyaz kömürün tatlı kokusu rüzgârdan aşağı süzülüyordu. Öğleden sonra burayı gözetlemeye başladığından beri kimse girip çıkmamıştı. Leif binanın etrafında bir tur daha atarak başka gözcüler olup olmadığını kontrol etti ve ön kapıları gören bir çift gördü.

İlginç.

Ara sokağa daldı ve yan kapının kilidini açtı. İçeride şüphelerini doğruladı. Karanlık, sessiz ve soğuk; Opal'in fabrikasını daha önce ziyaret ettiğinde hiç deneyimlemediği üç şey. Dört fırında da gece gündüz hep cayır cayır sıcak kalıyordu. Camı erime noktasına kadar ısıtmak, kazanların soğumasına izin vermek için çok fazla zaman ve çaba gerektiriyordu.

Leif bir fener yaktı ve ikinci kattaki daireyi kontrol etti. Opal, Devlen ve iki evlatlık çocukları Reema ve Teegan fabrikanın üst katında yaşıyordu. Mutfaktaki devrilmiş sandalyeleri ve kırık masayı gördüğünde midesini bulandıran bir his kapladı içini. Ordu onları almış olmalı. Devlen'in üstün dövüş yetenekleri ve Opal'in sihirli dedektörler yaparlarsa, Kartel için değerli olurlar. Tabii beyinleri yıkandıktan sonra. Opal büyüleri yıkımlara karşı bağışıklığı olsa da Reema'yı güvende tutmak için her şeyi yapardı.

Yelena haftalar önce Opal'a bir haberci göndermiş, Sitianların ele geçirdiği konusunda onları uyarmıştı ama Leif bunu zamanında alamadıklarını tahmin ediyordu. Teegan'ın şu anda kıyıda güvende olması iyi bir şeydi.

Girdiği aynı kapıdan çıkan Leif, bir sonraki kapıya doğru yöneldi. Fulgor'un güvenlik merkezi. Opal'ın iki subayı ve arkadaşı olan Nic ve Eve ona yardım edebilirdi. Ama oraya vardığında, karargâha girip çıkan üniformalı askerlerin sayısı, ordunun yerel güvenliğin kontrolünü ele geçirdiği ve Leif'i gördüğü yerde tutuklayacağı anlamına geliyordu. Sıkıyönetim ilan edildiği için sürpriz değildi ama yine de kontrol etmeye değerdi. Leif, Nic'in geniş omuzlarını ya da Eve'in kısa saçlarını görme ihtimaline karşı birkaç saat boyunca giriş çıkışları izledi. Şansı yaver gitmedi.

Leif'in seçenekleri tükenmeden önce gidebileceği son bir yer vardı.

Sonra ne olacaktı? Paniği bastırdı. Bunu daha sonra düşünecekti.

Pig Pen geç saate rağmen müşterilerle dolup taşıyordu. Leif dört Sitian askerini fark etti ama görünüşünü olabildiğince değiştirmişti.

koşullar. Kare yüzünü ya da tıknaz yapısını gizlemek zordu. Nic ya da Eve'den iz yoktu ve onların iki taburesi de boştu. Pen'in sahibi Nic'in ikiz kardeşi Ian'dı ve kimse Nic'in ya da ortağının yerine oturmaya cesaret edemezdi. Leif boş taburelerden birine yerleşti ve beklemeye başladı.

"O tabureler sana göre değil," dedi yanındaki adam. "Oturacak başka bir yer bulsanız iyi olur."

"Bu tabureyi sevdim," dedi Leif.

"Ya cesursun ya da aptal."

"Her ikisinden de biraz olduğumu düşünmeyi seviyorum. İnsanların tahmin yürütmesini sağlıyor," diye yanıtladı Leif. Sonra bara bakan Ian'a el salladı. "Bir sipariş et yahnisi ve bir bira."

Komşusu güldü ve "Bu iyi olmalı" diye mırıldandı.

Ian, Leif'in varlığını kabul etmedi. Leif'in söyleyebildiği kadarıyla bir hareket yapmadı ama bir dakika içinde dört haydut Leif'in etrafını sardı.

"Gidiyorsun," dedi Thug One.

Leif'i kollarından tutup kapıya kadar taşıdılar. Sonra onu kaldırıma fırlattılar. Leif çarpmanın etkisiyle yuvarlandı ve yeniden ayağa kalktı.

"Sahibine söyleyin, artık onun işine sık sık gitmeyeceğim. İkinci bir şans yok."

"Geri gelme, Meat," dedi Thug Two.

Girişin önünde kaldılar. Leif pantolonunu fırçaladı, aşılmaz kas duvarına ters ters baktı ve hışımla yürüdü. Bir tane aldı

İkinci Şans Hanı'na giden dolambaçlı bir yol izledi ve hanın girişine göz kulak olmak için gizli bir yer buldu. Uzun bir bekleyiş için yerleşti.

Ian Kartel tarafından etkilenmemiş olsaydı, Nic ve Eve'e Leif'in handa olduğu mesajını iletirdi. Nic ve Eve'in de özgür olması şartıyla. Eğer Ian Kartel'in özel telkin yöntemleriyle dönüştürülmüşse, Leif birkaç askerin onu aramak için hana hücum etmesini bekliyordu.

Her iki senaryo da gerçekleşmeden sabah güneş doğduğunda Leif, Mara ve babasını tek başına kurtarmak zorunda kalacağını fark etti. Neredeyse imkânsız bir görev.

Leif şehirde dolaşıp seçeneklerini gözden geçirdi. Hisar'a dönüp yardımcılar toplayabilirdi. Ya da teslim olup Mara ve Esau'nun özgürlüğü karşılığında işbirliğini ve sadakatini sunabilirdi. Kartel, yazılı sözleşmelere uyan iş adamları tarafından yönetiliyordu.

Ya da askerlerden biri gibi gizlice girebilirdi. Etrafındaki null kalkan sayesinde bir süreliğine tespit edilmekten kurtulabilirdi. Sonra Leif, Fisk'in garnizonda zaten gizli adamları olduğunu hatırladı. Onlardan biriyle bağlantı kurabilirse-

Bir sokak faresi ona kirli elini uzatarak, "Bir bakır verir misiniz, efendim?" diye sordu. "Uh...tabii..." Leif cebinden gümüş bir para çıkardı ve Ona mı? Kirin altında bunu söylemek zordu.

"Teşekkür ederim efendim. Karşılığında size bir şey vereceğim," dedi.

"Ah?" Büyülü duyularını açtı ama ona sadece dürüstlüğün temiz kokusu ulaştı.

"Küçük bir tavsiye. Fulgor'dan ayrılmalısın. Hem de hemen." "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Burada kalamazsınız. Şehrin her yerinde görüldün. Şimdiye kadar tutuklanmamış olman şaşırtıcı." Ses tonu sadece genç bir kızın başarabileceği bir kombinasyondur - eşit derecede sinirli, küçümseyici ve kuşkuluydu.

Başka bir durumda olsa Leif eğlenirdi. "Belki bana yardım edebilirsin? Ben-"

"Çok ateşlisiniz Bay Leif. Gerçekten gitmeniz gerekiyor."

Ah. Fisk'in loncasının bir üyesiymiş. "Karım ve babam olmadan olmaz. Yakalandılar ve garnizona getirildiler."

Anlayış kirli yüzünü düzeltti. "Demek tutuklanmaya *çalışıyorsun*. Gerek yok. Burada değiller."

YELENA

Beni esir alanlar deponun bodrumuna açılan kapıyı açtılar. Girişten yayılan parlak sıcaklık dengemi bozdu. Gözlerimi kırdım ve bir an için Komutan'ın taht odasına ya da bir güvenlik ofisine ışınlandığımı sandım. Masaların üzerinde fenerler yanıyordu. Erkekler ve kadınlar koşuşturuyor ya da bir araya toplanmış, ifadelerini doğru okuyabilirsem önemli şeyler tartışıyor olmalıydılar. Birkaçı bize baktı ama benim gelişimi o kadar da kayda değer bulmadı.

İnsanların ve mobilyaların arasından geçerek grubumuz -şimdi dörde düştü, artı ben- daha fazla ışığın ve sesin döküldüğü açık bir kapıya doğru ilerledi.

Odaya girdiğimde beni kaçırانlar durdu. Üç adam masanın üzerindeki bir planın üzerine eğilmiş, binanın güvenliğini aşmanın en iyi yolunu tartışıyorlardı.

Sağ dirseğimi tutan adam dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi. "Haklıdınız General, ateşten korkuyor."

Sırtı bize dönük olan adam arkasını döndü ve duygularım dehşet ile rahatlama arasında gidip geldi. Cahil. Hayatta kalmam büyük ölçüde onun ruh haline bağlıydı ama en azından onunla uğraşırken biraz umut vardı.

"Güzel. Herhangi bir sorun var mı?" General

Cahil sordu. "Halledemeyeceğimiz bir şey yok."

"Valek?" İsmi tükürdü. "Kendi pususuyla meşgul."

Onun için duyduğum endişe kendi korkularımı gölgede bıraktı. Cahil ona da pusu kurmuş muydu, yoksa başka biri mi vardı? Onora mıydı?

Soruları ve artan endişelerimi kendime sakladım. Cahil'e bu zevki tattırmak istemedim.

"Silahlar?" Cahil elini uzattı ve lambacı ona sustalı bıçağını verdi. Başını salladı. "Hanni, onu ara. Dikkatli ol. Yanında birkaç dart -bazıları Curare ile dolu- bir üfleme borusu ve birkaç maymuncuk olacak. Saçını da kontrol edin."

Lanet olsun. Cahil beni çok iyi tanıyordu. Arkamda duran Hanni etrafıca bir arama yaptı ve neredeyse tüm gizli sürprizlerimi buldu. Onları masanın üzerine koydu ve diğer adamlar hayretler içinde bakakaldılar. Valek'in de dediği gibi, hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi. Onun tüm tavsiyelerini dinlememiş olmam çok kötü.

Cahil'in bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Sarı saçları askeri kısalıktaydı ve sakalını kesmişti ama bıyığını kesmemişti. Soluk mavi gözlerini eğlence aydınlatıyordu. "Bu bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlattı."

O zaman ormanda pusuya düşürülmüştüm. Cahil benim bir Ixian haini olduğuma inanmış ve beni zincire vurarak Sitian Konseyi'ne teslim etmeyi planlamıştı. Önce dost, sonra düşman olmuştuk ve sonunda o Sitian ordusunda generalliğe terfi ettiğinde ve ben de İrtibat Görevlisi olarak atandığımda ateşkes ilan etmiştik. Ancak Cahil'i son gördüğümde Kartel'den emir alıyordu. Hâlâ Bruns'un etkisi altında mıydı?

"Ve ben kaçtım."

"Doğru. Ama o zaman sihrin vardı."

Haklıydı. Onu inceledim. Cahil, Komutan'ın işgalinin garnizonların kontrolünü Kartel'e vermek için bir hile olduğunun farkında mıydı? Bruns'un Sitia ordusunu savaşa girmeden Sitia'yı ele geçirmek için kullanmayı planladığını? Owen Moon'un Ixia'yı fiilen yönettiğini?

Şu an bu konuyu açmak için iyi bir zaman olmayabilir. "Ne?

Akıllıca bir yorum yok mu?"

Omuz silktim. "Çok kolay."

Güldü. "Bazı şeyler asla değişmez."

Oyundan sıkıldım ve "Bunları geçebilir miyiz?" diye sordum. Ne istiyorsun, Cahil?"

Cahil duvarı işaret etti. "Onu emniyete alın," diye emretti adamlarına.

Direnmek bana birkaç çürük verdi ama adamlardan birinin kasığına diz atmayı ve diğerinin kaval kemiğine tekme atmayı başardım - bileklerimi kollarımla sert taşlara zincirlediklerini düşünürsek küçük bir zafer genişçe yayıldı. Ayak bileklerim de birbirine kelepçelenmiş ve duvara sabitlenmişti.

Durumum kötüden daha da kötüye giderken, eğlenceme engel olamıyordum. "Benden *bu kadar* mı korkuyorsun, Cahil?"

Yanakları kızardı ve diğerlerine ofisinden çıkmalarını emretti. Kapıyı kapattıktan sonra tehlikeli bir ifadeyle bana döndü. "Seni tanıyorum Yelena. Neler yapabileceğini biliyorum. Hangi durumlardan kaçtığını biliyorum. Bu -" elini bana doğru salladı "- normal bir insan için aşırı, ama sen normal olmaktan çok uzaksın."

"Bu bir iltifat mı, Cahil?"

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, evet. Öyle."

"Kendimi daha iyi hissetmemi istediğini bilmek güzel. Bana zarar vermek istediğinden endişelenmeye başlamıştım Cahil." Onun adını kullanmaya devam ettim.

Bir zamanlar arkadaş olduğumuz zamanları. Valek'in bana öğrettiği bir numara.

Elini çenesine götürdü ve sanki aniden yorulmuş gibi masaya yaslandı. Yüz ifadesini tekinsiz bir boşluk kapladı ve Cahil'i gördüğümünden beri ilk kez hayatımdan endişe ettim.

"Ne istiyorsun, Cahil?"

"Seninle konuşmak."

Davet becerileri üzerinde çalışması gerektiğine dair alaycı bir yorumu ısırarak geri aldım. "Seninle konuşmaya hazırım Cahil, ama *seninle* mi konuşuyorum yoksa

Bruns?"

"Bu hiç mantıklı değil. Bruns'a rapor veriyorum."

"Bruns burada olduğunu biliyor mu?"

"Tabii ki."

İyi değil. "Burası neresi?"

"Benim operasyon üssüm." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Konsey Salonu'nda bana tahsis edilen yerde kendimi hiç güvende hissetmedim, bu yüzden kendiminkini inşa ettim. Valek'in casus kitabından bir sayfa aldım ve bir grup sadık insanı işe aldım."

"Ve bu ağı Bruns ve Kartel'in geri kalanına yardım etmek için kullandınız." "Evet. Onlar Sitia'yı korumak istediler ve Konsey de bunu görmeyi reddetti. ihtiyacım var."

Eski haberler. "Peki ya şimdi?"

"Neden Kartel'le savaşıyorsun? Sitia'yı çocuğunuz için güvenli görmek istemiyor musunuz?"

Yüklü bir soru. "Sitia'yı güvende tutmak için Bruns'la savaşıyorum." "Yine mantıklı olmayan bir açıklama."

"Ve bunu sana açıklayamayacağım, Cahil."

"Neden olmasın?"

"Bana inanmayacaksınız. Senin beynin yıkanmış."

Tedirginlik içinde volta attı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, sezonlardır Theobroma içtiğiniz için *hepinizin* onun kontrolü altında olduğunuz anlamına geliyor. Artık hiçbiriniz kendi başınıza düşünemezsiniz."

Cahil başını salladı ve önümde durdu. "Hayır. Komutan Sitia için bir tehdit. Ve Bruns bir dahi. Kaynaklarımızı birleştirdi ve sonunda Komutan'ın ordusuna karşı bir avantajımız oldu. Artık korkmamıza gerek yok."

"Katılıyorum, yenilikçi biri. Ama Komutan Sitia'yı işgal etmezse ne olacak?"

"İstihbaratımız ateş festivalinden hemen sonra saldırmayı planladığını söylüyor." "Bruns bunu Valek'ten öğrendi."

Cahil kaşlarını çatı.

"Peki neden beni bulman için sana Hisar'a gitmeni emretti? Dört ay içinde Sitian ordusunu büyük bir saldırıya karşı yönetiyor olman gerekmiyor muydu?"

"Çünkü işi halledeceğimi biliyordu. Bu konuda tartışamazsınız." Zincirlerimi işaret etti.

"Haklısın. Ama beni nasıl tuzağa düşüreceğini başka birine söyleyemez miydin?"

Eminim yapacak daha önemli işleriniz vardır."

"İşler o şekilde yürümüyor. Birine ruhları nasıl bulacağını söyleyebilir misin?" Cahil'e bir puan daha. Taktik değiştirdim. "Peki ya ruhlar Komutan savaş açmaz mı?" Tekrar sordum.

Yüzüne alaycı bir ifade yerleşti.

"Hiçbir şey olmuyor, değil mi? Eğer Komutan Sitia'nın güvenliği için bu kadar büyük bir tehditse, Bruns neden Ixia'yı işgal edip bu tehdidin icabına bakmayı planlamıyor?"

"Biz Ixianlar gibi değiliz. Biz yaşama değer veriyoruz. Biz hazır olduğumuz sürece Komutan istila etmeyecektir."

Duvara yaslandım. Beyni tamamen yıkanmıştı. Söyleyebileceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti. "Bruns beni ve diğerlerini öldürmeye ne zaman gelecek?"

bebek?"

Cahil sustu. "Ona burada olduğunu söylemedim." Öyle mi? Bekledim.

"Komutan'ın yeni suikastçısı şehirde. O ve Valek çatılarda büyük bir savaş verirken görüldüler ve üzülererek söylüyorum ki kocanızın durumu pek iyi değildi."

Kalbimi sıkıştıran acıya rağmen yüz ifademi nötr tuttum.

"İstihbaratımız Valek'i öldürdükten sonra sıranın sana geleceğini söylüyor."

Sürpriz değildi ama yine de mideme bir tekme yemiş gibi hissettim. "Kirli işlerini bir Ixian'a mı yaptıracaksın?"

"Evet. Gördüğünüz gibi, Bruns'un altını oyma çabalarınıza rağmen, Sityalılar sizi seviyor. Bruns ya da ben seni idam etseydik, bu pek hoş karşılanmazdı. Ama ölümünüzden Komutan sorumluyorsa, halk üzülecek ve çabalarımızı desteklemeye devam edecektir."

Ah, lanet olsun. Bruns'un kabul etmesine şaşırmış olsam da akıllıca bir hamleydi. Yoksa kabul etmiş miydi? "Bruns ne yapmayı planladığını bilmiyor."

"Bruns'un seni öldürme şansı vardı ve bunu mahvetti çünkü seni bir şov malzemesi olarak görmek istiyordu."

"Ya Valek Onora'yı öldürürse?"

"O zaman şehirdeki suikastçılardan birinin elli altın kazanmasına izin verdim. Şimdi izin vererseniz, yapmam gereken işler var." Kapıya doğru yöneldi.

"Cahil."

Bana bakmadan durakladı.

"Eğer Onora benim için gelirse, beni bu zincirlerden kurtarabilir ve sustalımı geri verebilir misin?"

"Onu yenemezsin."

"Bu duvara zincirlenmektense savaşarak ölmeyi tercih ederim." Bakışlarına karşılık verdi.

"Pekâlâ."

* * *

Beklemek hiç eğlenceli değildi. Ancak, neyi beklediğimi düşündüğümde. Düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalıştım ama tabii ki hemen geri döndüler. Valek, Onora ile olan dövüşünü kazanırsa, bu durumdan canlı çıkabilirdim. O yapmadıysa, ben de yapmazdım. Fisk'in adamları harekete geçmedikçe Onora'dan önce. Duygularım iyimser bir umuttan kaderci bir uyuşukluğa ve tekrar geriye döndü.

Aklımı kaybetmemek için bebeği nasıl koruyabileceğime odaklandım. Ne yapabileceğime odaklandım. Kurtarıma senaryolarına değil, kendime. Ancak her olasılığı değerlendirdikten sonra, hayatta kalma şansımın sıfıra yakın olduğunu kabul ettim.

Zaman aksamaya başladı ve Cahil'in ajanlarından biri bana bir avuç üzüm yedirmek için yanıma geldi. Diğer odadaki sesler sonunda kesildi ve fenerler söndürüldü. Gece için durmuş olmalılar.

Duvara zincirlenmiş olarak geçirilecek bir gece düşüncesi karışık duygular yarattı.

Ne kadar uzun süre hayatta kalırsam, kurtarıma umudum o kadar artacaktı. Ayrıca, Valek'in yaşaması anlamına geliyorsa, kasların tutulması ve rahatsızlık sadece bir rahatsızlıktı.

Başka bir ajan ofise girdi. Fenerleri söndürdü ve kaçmadan önce aceleyle bir iyi geceler mırıldandı. Bu geceyi tanımlamak için birkaç kelime vardı ve *iyi* bunlardan biri değildi. Hayır, yakınından bile geçmedi. Kısa bir süre uyumayı başardım, en azından omuzlarımdaki yakıcı bir ağrı beni uyandırana kadar.

Cahil sabah döndü, ya da ben sabah olduğunu sanıyordum, çünkü uyanık ve tıraş olmuş görünüyordu. Adamlarından biri fenerleri yakarken gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Karar nedir?" diye sordum.

"Sivrisinek öldü."

"Bu iyi haber."

"Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Kötü haber ne?" Cevabına hazırlandım. "Onora dün gece geç saatlerde Citadel'de görüldü."

Ağırlığımı korumak için gösterdiğim çabadan dolayı bacaklarım titriyordu. Zincirler yere düşmemi engelledi. Valek onun bir dövüşten kaçmasına asla izin vermezdi. Yaşıyor olması şu anlama geliyordu.

"Valek'in cesedinin yerini tespit edemedik."

"Bunu neden umursuyorsun ki?" Dünyamın geri kalanı erirken sırtımı duvara yaslayarak sordum.

"Onaylandı. Fisk ve adamlarının misillemesinden kaçınmak için herkesin yeterince uzun süre tahmin yürütmesini sağlamak amacıyla cesedi sakladığını düşünüyoruz."

Ceset. Artık ismiyle anılmıyordu. Çılgılık atmamak için Cahil'in yorumuna odaklandım. Tek bir şeye odaklandım: Bebeği güvende tutmak. "Neden Fisk'in loncası için endişelensin ki? Eğer Valek'i yenebilirse, başka kimse ona dokunamaz."

"Fisk'in elinde sayılar ve Fırtına Dansçıları var."

"Fırtına Dansçıları mı?" Bu durum gittikçe kötüleşiyordu. Bruns Fırtına Dansçıları'ndan şüpheleniyorsa, ortadan kaybolmaları gerekiyordu. Çabuk.

"Aptalca davranma Yelena. Tam da kaçmak için dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olduğu anda Krystal garnizonunun üzerinde büyük bir fırtına koptu. Onların yardımı olmadan bunu başaramazdın."

"Bir yolunu bulurduk." Eninde sonunda. Belki de. Muhtemelen bulamazdık. Bruns bizi kıstırmıştı.

"Biliyor musun, ben de aynı fikirde değildim ama eminim sen de aynı fikirde olurdun, işte tam da bu yüzden seni hayatta tutmak kötü bir strateji."

"Kendini suçlu hissetmemek için kararını rasyonalize etmeye mi çalışıyorsun, Cahil?" "Suçlu hissetmeyeceğim. Bir milyondan fazla insanı koruyorum. Eğer sadece sen doğru şeyi yaptığımızı anlayınca-" eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı "-bunların hiçbirisi olmak zorunda değil."

"Anladığım kadarıyla sen de buna inanıyorsun." Aklıma ani bir fikir gelince doğruldum. Belki de bebeği kurtarmanın bir yolu. "Bir anlamaya ne dersin?"

"Anlaşma yok."

"Tamam. Yanıldığımı kanıtlamaya ne dersin?"

Cahil bana ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü gösteren bir bakış attı.

"Tamam, ısırırım."

Bunu nasıl yapabilirim?"

"Bruns'un adamlarının pişirdiği yemekleri yemeyi bırakacak ve on gün boyunca null kalkan takacaksın. Ondan sonra, Bruns'un stratejisinin Sitia için hala faydalı olduğunu düşünüyorsan, o zaman ben de katılacağım ve Fisk ile tüm adamlarını katılmaya ikna etmene yardım edeceğim."

"Peki sana neden güveneyim?"

"Çünkü sana söz veriyorum, Cahil. Ve beni tanırsın. Asla sözümden dönmem. Ateş Savaşçısı'na bile."

Cahil'in dudaklarında düşünceli bir ifade belirdi. Sonra kıkırdadı.

"Neredeyse beni kandırıyordun Yelena. Ama hiçbir numarana kanmayacağım."

"Bu bir numara değil. Ben ciddiym. Bunu bir düşünün. Senin için hiçbir dezavantajı yok."

"Evet, var. On gün yaşamana izin vermeliyim. Fisk'in askerlerini gönderip seni kurtarması için bolca zaman var."

İyi noktaya değindin. "Onları eve göndereceğim. Ben seninle kalacağım."

"Neden seni dinlesinler ki? Sen... hangi kelimeyi kullanmıştın?.. davaya *aşıl*anmış olabilirsin."

Ellerimi yumruk yaptım. Bir başka geçerli endişe. "Beyninin yıkanması birkaç günden fazla sürer. Size söz verdiğime dair elinizde yazılı bir kanıt olması için bir anlaşma imzalamama ne dersiniz? Ayrıca onlar beni kurtarmaya çalışmadan önce Hisar'dan ayrılabiliriz. Featherstone garnizonuna gidebiliriz. Savaşa hazırlanmak için orada olman gerekmiyor mu?"

"Böylece tüm sırlarımızı çalabilirsiniz."

"Beni bir hücreye kilitleyin. O kadar çok hücreye girdim ki, neredeyse evimdeymişim gibi hissedeceğim." Bir düzine kalp atışı boyunca yüzümü inceledi. "Sen ciddisin."

"Evet."

"Peki ya şimdi bir anlaşma yazarsam?"

"İmzalayacağım."

"Ya iyileşirsem ama hâlâ Bruns'un Sitia için en iyisi olduğuna inanıyorsam?" "O zaman ben kaybederim. Söz verdiğim gibi sana ve Bruns'a yardım edeceğim."

"Theobroma'dan kurtulduktan sonra vereceğim yanıttan bu kadar emin misin?"

"Seni tanıyorum, Cahil. Bruns'un insanların özgür iradelerini ve kendi kararlarını verme yeteneklerini ellerinden alma yöntemlerinin seni üzeceğini biliyorum. kararlar."

Masasına doğru yürüdü, temiz bir parşömen parçası buldu ve anlaşmamızı yazdı. Basitçe ifade edilmişti. Kaçmaya çalışmadan ya da planlarından herhangi birine müdahale etmeden onunla gitmeyi ve on gün boyunca işbirliği yapmayı kabul edecektim. Sadık adamları dışında kimse kim olduğumu bilmeyecekti. Karşılığında, her zaman bir null shield kolyesi takacak ve on gün boyunca Theobroma ile pişirilmiş yiyecekleri tüketmeyecekti.

"Yiyecekte Theobroma olup olmadığını nasıl anlayabilirim?" diye sordu.

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Eskiden Komutan'a yaptığım gibi senin yemeğinin de tadına bakabilirim."

Eğlenerek homurdandı ve yazmaya devam etti. On günün sonunda, eğer Cahil Bruns'a sadık kalırsa, davalarına katılmayı kabul edecek, çabalarını sabote edecek hiçbir şey yapmayacak ve aktif bir katılımcı olacaktım.

"Amigo kız gibi mi?" Ben sordum.

Hiç eğlenmemişti. "Daha çok bir sözcü gibi. Strateji ve planlama konusunda bize yardımcı olur."

Eğer artık Bruns'a sadık değilse, o zaman Cahil de bizim tarafımıza geçecek ve çabalarımıza katılacaktı. Cahil okumam için bitmiş anlaşmayı bana uzattı.

"Şahitlere ihtiyacımız olacak ve beni serbest bırakmanız gerekiyor."

Ŗüpheli ifadesini görünce ekledim, "İmzalarken duvara zincirlenirsem, o zaman bir

Kötü bir avukat bunu aşırı baskı altında imzaladığımı ve buna uymak zorunda olmadığımı iddia edebilir." Sözümden dönecek değildim; parşömeni imzalamak sadece bir formaliteydi ve Cahil'in içini rahatlatmak içindi. Ama bu zincirlerden kurtulmayı gerçekten istiyordum.

Cahil ortadan kayboldu ve iki adamıyla birlikte geri döndü. Faxon'u tanıştırdı ve ben Hanni'yi zaten tanıyordum. Faxon kelepçelerin kilidini açtı ve herkes elleri silahlarının kabzalarında birkaç adım geri çekildi. Ürkeklikleri karşısında eğlenerek bileklerimi ovuşturdum ve parmaklarıma yeniden his vermeye çalıştım.

Karınçalanmalar ve iğnelenmeler sona erdiğinde anlaşmayı imzaladım, sonra kalemi Cahil'e uzattım. Bir an durakladı -muhtemelen herhangi bir boşluğu ortaya çıkarmaya çalışıyordu- ve belgeye imzasını ekledi. Hanni ve Faxon da isimlerini eklediler ve her şey resmileşti. Bebeğin hayatta kalacağı gerçeğine odaklandım. En azından önümüzdeki on gün boyunca. Bu iş iyi sonuçlanırsa, güçlü bir müttefikimiz olacaktı. Olmazsa...

Her seferinde tek bir şeye odaklanmak en iyisi.

Bir nefes aldım. "Gitmemiz gerekiyor," dedim. "Hemen."

"Neden?"

Ona tel toka izlerinden bahsettim.

"Kahretsin." Cahil adamlarına emir yağıdırıyor, acele edip eşyalarını almaları için onları taciz ediyordu. Gidiyorduk. Şimdi.

Yoldan uzak durarak, Fisk'e bir not gönderme şansım olacağını umuyordum. Ajanlardan biri bana giymem için bir pelerin verdi ve herkes meşgulken ben de silahlarımı ve maymuncuklarımı geri aldım. Keder beni boğmakla tehdit ediyordu ama bu duyguyu engellemek için zihnimde *bebeği güvende tut* diye tekrar tekrar zikrettim. Ayrıca Cahil'in Onora'yı Hisar'da gördüğü konusunda yalan söylemiş olma ihtimali de vardı.

Cahil geri döndü. "Gitme zamanı." Merdivenlere yönelirken dirseğimden tuttu. Adamlarının bir kısmı bizden önce geldi ve geri kalanlar da onları takip etti. Toplam on iki kişi.

"Mürettebatınızdan biri Fisk'e bir mesaj iletebilir mi?"

Yavaşladı. "Neden?"

"Böylece Featherstone garnizonunda görüldüğümde, adamlarının beni kurtarmaya çalışmasını riske atmıyor."

"Neden..." Cahil'in eli sıkılaştı ve bir küfür mırıldandı. "Garnizonlarda adamları var, değil mi?"

"Garnizona giden birçok halka açık yol var. Yol üzerinde herhangi bir yerde fark edilebiliriz."

"İyi denemeydi ama berbat bir yalancısın. Kim olduklarını biliyor musun?" Şimdi küfretme sırası bendeydi. "Hayır."

"Ve on gün bitene kadar bana söylemeyeceksin."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

Bana inanıp inanmadığından emin değildim ama merdivenleri tırmanıp deponun zemin katına çıkarken sessizliğini korudu. Kararmış pencerelerden sızan birkaç güneş ışığı, kasaların üzerindeki yazıları görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. Grubumuz sanki binlerce kez geçtikleri bir labirentte gezinir gibi aralarından geçiyordu. Yere bir göz attım. Yığınların arasında yoğun bir toz vardı ama ayaklarımızın altındaki yol temizdi. Ben bile bu izi takip edebilirdim.

Cahil girişi gördüğünde, "Konsey'in ahırlarına gidin," diye emretti. "Yelena benimle Topaz'a binecek."

Kapı sanki işaret verilmiş gibi açıldı. Onora sanki buranın sahibiymiş gibi binaya girerken herkes silahlarını kaptı. Tökezledim. İçimdeki baraj yıkıldı ve keder bedenimi parçaladı. Valek'in hâlâ yaşadığına dair küçük umut kıvılcımı söndü.

Cahil'in eli beni sabitledi. "Merak etme. Seni öldürmesine izin vermeyeceğim."

Onu düzelterek gücüm ya da yeteneğim yoktu. Duygular boğazıma düğümlenmiş, nefesimi kesmişti.

Benimle yüzleşti. "Nefes al, Yelena. İşler çirkinleşirse sana ihtiyacımız olabilir." Doğru. Valek'in katiline odaklandım. Yalınayaktı ve saçları arkadan bağlıydı,

Yirmi yaşından daha genç görünüyordu. Cahil'in ajanları sandık yığınlarının arasına yayılabildikleri kadar yayıldılar. İçlerinden ikisinin elinde arbalet vardı ve elleri boş olmasına rağmen silahlarını ona doğrultmuşlardı.

Hayır, bu doğru değildi. İki toka iğnesiyle oynadı, onları parmaklarının arasında döndürdü. Ah, lanet olsun.

Cahil ileri atıldı. "Çok geç kaldınız. Yelena bizim korumamız altında. Ixia'ya geri dön."

Onora başını yana eğdi. "Neden ölmedi?" "Seni ilgilendirmez."

"Ama Bruns onun ortadan kaldırılmasını istiyor."

"Bruns? Artık onun için mi çalışıyorsun?" Cahil şaşkınlıkla sordu.

"Hayır. Bruns, Komutan'dan Valek ve Yelena'ya göz kulak olmam için beni göndermesini istedi." Bakışlarını karşıladı. "Biri gitti. Biri kaldı."

Sustalı bıçağını çekti ve ilerledi. Bıçağı onun kalbine saplama arzusu içinde zonkluyordu. Cahil elini omzuma koyarak beni durdurdu.

"Bruns yardım için asla Komutan'a başvuramaz," dedi Cahil. "O zaman belki de patronunuzla konuşmanız gerekiyordur." Cahil kaşlarını çatarak elini koluma götürdü.

Onora fark etti. "Tabii kendi işinizi kurmaya karar vermediyseniz?" Bekledi. "Hayır mı? O zaman onu bana ver. Görevimi bitirip yoluma gideceğim."

"Hayır."

"Onu neden koruyorsun? Sadece başınıza bela açacak." "Evine git, Onora. Sayıca azsın ve hanımlar tatar yayları mükemmel nişan alır."

Onora iki sıra düz beyaz dişini göstererek sırttı. "Matematiğinizden emin misiniz General?"

"On dört kişi saydım, bir de sen varsın."

Cahil'in beni grubuna dahil etmesi çok hoş.

"Tavanda örümcek olup olmadığını kontrol etmeyi unutmuşsun." Onora kenara çekildi.

Herkes başını kaldırdı ama ben şaşkınlıkla ona baktım. Valek'in sözlerini kullanmıştı. Cahil'in elinden kurtuldum ve gri figürler sandık yığınları arasında saklandıkları yerden fırlarken yere düştüm.

Cahil güldü. "Hiçbir şey yok-"

Çatışma çıktı ve ben alçakta kaldım. Daha önce bir arbalet okuyla vurulmuştum. Bir kez yeterliydi. Onora'nın örümcek yorumu yüzünden Gri savaşçıların dostum mu yoksa düşmanım mı olduğunu bilmiyordum. Bu bana bir işaret miydi, yoksa onunla eğitim yaparken öğrendiği bir şey miydi? Valek mi? Kavganın yanlış tarafına katılma riskini almaktansa, herkesten uzak durdum ve beklemek için bir sandık yığınının arkasına saklandım.

İtiş kakış seslerini dinledim -çarpmalar, homurtular, çeliğin çeliğe çarpması, küfürler, acı tıslamaları. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, Onora yanımda belirdi.

"Güvenli," dedi.

Düşünmeden tepki vererek sustalı bıçağımın ucunu boğazına dayadım. "Valek?"

Ellerini iki yana açtı. "Görünüşe göre Cahil'le dövüşüyor."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Bu bir numara mıydı?

"Alınma ama sana suikast düzenlemeyi planlasaydım şimdiye ölmüş olurdun." Doğru. İçimi bir rahatlama kaplarken silahımı indirdim. "Özür dilerim."

Ana alana geri döndük. Cahil'in adamları yere saçılmıştı ve gri giysili birkaç kişi yakınlarda duruyordu. Ama dikkatimi çeken, kılıcını Cahil'in boynuna doğrultmuş olan siyahlar içindeki adam oldu. Cahil ters ters baktı. Elinden dirseğine kadar uzanan kanlı bir kesik vardı. Kılıcı ayaklarının dibinde yerde yatıyordu.

"Onora?" Valek bakışlarını Cahil'den ayırmadan sordu. "O burada."

"Ona dikkat et," dedi Valek ve kılıcı ona fırlattı.

Kız kılıcı kolayca yakaladı ve Cahil'e doğru tuttu.

İki adımda Valek'in kollarına sarıldım - olmak için en sevdiğim yer. Bir dakika sonra fısıldadım, "Onora'nın seni öldürdüğünü sanıyordum." "Sana onunla başa çıkabileceğimi söylemiştim."

"Ama Cahil dedi ki..." Başımı salladım. "Özür dilerim. Karargâhta kalmalıydım." Valek'e güvenmeliydim.

"Artık bir önemi yok. Güvendesin."

"Ve o hâlâ benim," dedi Cahil. "Yelena, kocana anlaşmamızdan bahset."

VALEK

Bir anlaşma mı? Valek, Yelena'nın bakışlarıyla karşılaşmak için arkasına yaslandı ve onun acı dolu ifadesinden hoşlanmadı. Hem de hiç. Kollarını bir an için Yelena'ya sımsıkı doladı, onu koruma içgüdüğü bir an için onu ele geçirdi. Sonra çaba sarf ederek gevşedi ve uzaklaştı. "Neden bahsediyor bu?"

Yelena, Cahil ile yaptığı anlaşmayı anlattı. O konuşurken Valek duygularını dizginlemeye çalıştı. Yaralarını iyileştirmekle ve onun için endişelenmekle geçen korkunç bir gecenin ardından, duymak istediği son şey buydu.

"...Cahil'e bizim tarafımızda ihtiyacımız var. Kabul etmiştin. Mantık dinlemiyor.

Theobroma'nın etkisi altındayken. Onu ikna edebilmemizin tek yolu bu."

İçinden öfke fişkırdı. "Hayır. Featherstone garnizonuna gidemezsin. Bruns öğrenecek ve sonra sen ve bebek öldürüleceksiniz." Valek, onu omzuna atıp depodan kaçma arzusu içinde titreşirken kollarını iki yanına bastırdı. Onora'yı yenmesi için ona güvenmemişti. Kurtarılacağına inanmamıştı. Yıllar sonra ilk kez ona öfke duyuyordu.

"Onu durduramazsınız. Söz verdi," dedi Cahil, bir parşömen parçasını havaya kaldırarak.

Cahil'in ses tonundaki kendini beğenmiş üstünlük Valek'in zaten yıpranmış olan sinirlerini bozdu. Hançerini çekti ve aptala doğru ilerledi. "Bunu boşa çıkarmanın hızlı bir yolunu biliyorum."

"Valek, dur," dedi Yelena.

"Mantıklı düşüneceğinden o kadar emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Bruns orada olduğunuzu öğrenirse ne olacak?"

"Onu koruyacağım. Anlaşmamızda böyle bir madde var," dedi Cahil.

Valek'in bıçağının sapı avucunu ısırđı. Hayatında hiç kimseyi öldürdüğü için pişman olmamıştı ama bazı sorun çıkaranların yaşamasına izin verdiği için kendine kızılıyordu çünkü onlar her zaman daha fazla sorun çıkarmak için geri dönüyorlardı. Cahil de onlardan biriydi. Ancak Valek'in Sitianların ele geçirmesini durdurma planı Cahil'in yardımını da dahil.

"Anlaşmayı görebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Cahil ona o lanetli belgeyi uzattı.

Valek şartları okudu. Göğsünü kızgın bir düğüm sıktı. Boşluklar aradı. Hiçbiri yoktu. Hafızasına kaydettikten sonra geri verdi. "On gün içinde Featherstone garnizonunda olacağım."

"Ya kaybederse?" Cahil sordu.

"Kaybetmeyeceğim," dedi inançla.

Ama Cahil yalan söyleyebilir, anlaşmalarını bozabilir, beynini yıkayabilir ya da... milyonlarca şey ters gidebilirdi. Cahil taraf değiştirmeyi başaramazsa Valek onu öldürecekti. Yelena'nın düşmanla kalmasına izin vermesinin imkânı yoktu.

"Soruma cevap vermedin." Cahil ona dik dik baktı. "Eğer kaybederse, o zaman düşman oluruz."

"Ve o benimle kalıyor," dedi Cahil.

Kalbi ikiye bölündü. "Evet."

"Planının başarısız olması halinde onu kurtarmaya çalışmayacağına ya da beni öldürmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Valek karısının bakışlarıyla karşılaştı. Yelena kendinden emin görünüyordu. Bu noktada yapabileceği pek bir şey yoktu. "Seni kurtarmaya çalışmayacağıma ya da öldürmeyeceğime söz veriyorum." Kelimeler ağzını iğrenç bir safrayla kapladı. Valek bunları söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Yelena ona neden güvenmemişti?

Cahil rahatladı.

Ama Valek'in işi bitmemişti. "Ama ben onun yanında olacağım."

Aptal şaşkınlıkla ona baktı. "Az önce düşman olacağımızı söyledin."

"Doğru. Çabalarınıza yardım etmeyeceğim ya da engel olmayacağım. Ama Yelena'nın yanında olacağım.

savaş bitene kadar. Beni onun kişisel koruması olarak düşünün."

"Valek, hayır." Yelena itiraz etti. "Seni öldürecekler ya da Komutan hakkında bilgi edinmek için kullanacaklar. Ayrıca, Fisk ve diğerlerinin sana ihtiyacı var. Sitia'nın sana ihtiyacı var."

"Sana karşı savaşmıyorum."

Cahil'e verdiği sözün bu olduğunu anladığında yüzünün tüm rengi kayboldu. Arkadaşlarına ve ailesine karşı savaşmak için. Ellerini birbirine

kenetledi. "İşler o noktaya gelmeyecek."

"Umarım haklısındır." Gelecekteki mutlulukları buna bağılıydı.

Onora, Cahil'den bir adım uzaklaştı. "Sırada ne var?"

Tüm bu duygusal karmaşa içinde Valek, Fisk'in halkını unutmuştu.

Kenarlarda garip bir şekilde durdular.

"Merkeze dönüyoruz," dedi. Başka bir yere taşınmaları ve planlarını değiştirmeleri gerekecekti.

Yelena önümüzdeki on gün boyunca işbirliği yapmayı kabul etmişti. Cahil bunun hayati bilgileri ifşa etmek anlamına geldiğini iddia edebilirdi. Ayrıca, Cahil Bruns'un iyi niyetine inanmaya devam ederse, Yelena tüm planlarını açıklamak zorunda kalacaktı.

Sonra aklına geldi. Yeni stratejinin geliştirilmesinde yer alamazdı, yoksa onun koruması olursa istihbaratı ifşa etmek zorunda kalabilirdi

Kartel için çalışırken. Ah, lanet olsun. Onlar büyük bir sermaye ile vidalanmışlardı

S.

"Peki ya benim halkım?" Cahil sordu. "Onlar öldü mü?"

"Hayır. Etkisiz hale getirildi," dedi Onora. "Birkaç saat içinde uyanırlar."

"Cahil, Fisk'in garnizonlarda adamları olduğunu ve Fırtına Dansçıları'nın bize yardım ediyorlar," dedi Yelena.

Ve tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda. Ona hırlamadan konuşamayan Valek bunun yerine başını salladı. Şu anda yapabileceği tek şey buydu.

"Gidelim," diye emretti Valek. Lonca üyeleri ve Onora kapıya doğru yöneldi. Valek onları takip etmeden önce Cahil'in kendini beğenmiş, Yelena'nın ise acı çeken yüz ifadesine baktı. "On gün sonra görüşürüz." Oradan ayrıldı.

Valek birkaç blok boyunca hızlı adımlarla ilerledi. Sonra herkese dağılmalarını ve karargâhta buluşmalarını söyledi. Onora bir binaya yaslanmış halde onunla kaldı, durumun büyüklüğü onu yakalamıştı. Ve pişmanlık. Karısına sarılmamış ya da veda öpücüğü vermemişti.

"Onu gölgeleyebilir misin?" diye sordu Onora'ya. "Cahil'in ona zarar vermeyeceğine dair verdiği sözden dönmediğinden emin olur musun?"

"Evet. Dokuz gün içinde Featherstone garnizonunun yakınındaki kasabada buluşalım mı?" "Evet. Teşekkürler."

"Merak etmeyin. O ne yaptığını biliyor." Onora ona bir selam verdi ve caddede gözden kayboldu.

Buna inanmak isterdi ama Yelena büyüsunü kaybettiğinden beri kendinden şüphe ediyordu. Ve şimdi de Cahil'le yaptığı bu aptalca anlaşma. Dün gece paniğe kapılmış, Cahil'in yalanlarına inanmış ve bebeğin hayatından endişe etmiş olmalı.

tehlikedeydi, iyi bir çözüm olduğunu düşündüğü şeyle geldi. Keşke ona güvenmiş olsaydı.

Artık bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Valek duvarı itti ve karargâha yöneldi.

* * *

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedi Fisk.

Valek diledi. "Hayır. Fırtına Dansçılarının yerini değiştirmelisin kardeşim, Kız kardeşimi ve Teegan'ı güvenli bir yere götür. Ari ve Janco'yu geri çağırın. Ari strateji ve planlama için en iyi seçeneğiniz olacak. Leif, Mara ve Esau döndüğünde, saklanmalarını sağla. Ve adamlarını garnizonlardan çıkar. yakalanmadan önce." Fisk

afallamış bir halde
oturuyordu. "Vay
canına."

"Hiç boş kalkan kolyeniz var mı?"

"Evet. Leif tahta kullanarak nasıl yapılacağını öğrendi."

"Lütfen bir tanesini Cahil'e selamlarımla birlikte gönderin. Bir tane de Yelena'ya, ne olur ne olmaz."

"Anladım."

Valek, Fisk'i az önce patlattığı bombayı sindirmesi için yalnız bıraktı. Odalarına vardığında Valek durakladı. Lavanta kokusu -Yelena'nın En sevdiği koku kalan tüm enerjisini emdi. Yatağın kenarına oturdu ve yorgunluk onu sararken başını ellerinin arasına aldı.

Onora Yelena'nın yerini söyleyerek döndüğünde Valek bütün geceyi onu kurtarmayı planlayarak geçirmişti ve bu omzunu ve kalçasını iyileştirmek için büyü kullandıktan sonraydı. Chale bu kadar büyük yaraları onaracak kadar güçlü değildi. Valek'in hasarı onarmayı başarması ve alev alıp kendini öldürmemesi bir gurur kaynağı olmuştu.

Ayağa kalkacak gücü toplayarak kendisinin ve Yelena'nın heybelerini hazırladı. Sonra onları merdivenlerden indirdi ve mutfağın arkasındaki gizli ahıra yöneldi.

Fisk onu kovaladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yeni stratejilerinize kulak misafiri olmamak için gitmem gerekiyor." "Her şey yolunda giderse seni nerede bulabiliriz?"

Valek düşündü. "Owl's Hill'deki Cloverleaf Inn. Orayı biliyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Fırınların önünden geçmeye devam etti. "İşe yarayacak," diye seslendi Fisk.

Ama Valek'in cevap verecek enerjisi yoktu. Onyx ve Kiki onu viyaklayarak karşıladı ve ceplerinde ödül maması aradılar. Her birine bir sütlü yulaf vererek boyunlarını okşadı ve bacaklarında sıcak noktalar olup olmadığını kontrol etti. Tamamen siyah olan Onyx hız için yaratılmıştı. Şık ve sessiz, Valek'in kişiliğine uyuyordu.

Valek her iki atı da eyerledi ve Yelena'nın çantaları ile bo asasını Kiki'nin eyerine bağladı. Onları dışarı çıkarırken Kiki'ye döndü. Sol gözünün etrafındaki bakır rengi girdap dışında yüzünün büyük bir kısmı beyazdı. Çorapları beyazdı ama geri kalanı bakırdı. Uzun kulakları öne doğru dikilmişti.

Zihinsel kalkanını gevşeterek Kiki'nin düşüncelerinin zihnini doldurmasına izin verdi - büyüye sahip olmanın avantajlarından biri. Bir Kum tohumu atı olan Kiki, insanlarla ve Kum tohumu olmayan diğer atlarla zihinsel olarak iletişim kurmak için bir tür büyü kullanıyordu.

Onyx gibi atlar.

Lavanta Hanım? diye sordu, Yelena'nın atının adını kullanarak.

Peppermint Man ile dedi ki. Git Topaz'ı bul. Konsey'in ahırında. Lavanta Hanım'ın sana ihtiyacı var.

Artık Hayalet İhtiyaç Yok.

O Hayalet'ti ama artık büyüye karşı bağışıklığı olmadığı için Kiki onun adına "Artık Yok" ibaresini eklemişti. *Bu sefer öyle değil.*

Kuyruğuyla onu fiskeledi. *Her seferinde.*

Esprî yapmadan güldü. *Lavanta Hanım seninle aynı fikirde değil.*

Ayrıca, ona göz kulak olması konusunda Onora'ya güveniyordu.

Duman Kız sürünün bir parçası. Kiki onayladı.

Duman mı?

Sözel olarak ifade edemeyen Kiki, Onora'nın sessiz ve hareketsiz oturduğu, çevresiyle uyum sağladığı ve bir duman gibi zarafetle hareket ettiği görüntülerini gönderdi. Kiki kızın içinde daha derinlerde bir şeyler olduğunu ima etti. Özünde bir ateş yanıyordu ama o bunu bir sis perdesinin altında saklıyordu.

İyi bir benzetme, diye düşündü Valek.

Kiki akıllı.

Evet, öyle.

Gel.

Orada olacağım. Sadece zamana ihtiyacım var. Sakinleşmek için mi?

Düşünmek için?

Kiki'nin mavi gözlü bakışları tam içinden geçiyordu. Yaramaz bir çocuk gibi kıpırdanma dürtüsü onu sıkıştırırsa da kıpırdamadan durdu.

Çabuk gel. Koşarak uzaklaştı.

Kale halkının binicisiz bir ata nasıl tepki vereceğini merak etti ama sonra Valek, Kiki'nin o kadar iri olmasına rağmen saklanma yeteneğini hatırladı. Ayrıca, diğer at cinslerinin aksine, Sandseed'ler nal takmayı reddediyordu. Arnavut kaldırımlarında nal sesleri duyulmazdı.

Valek Onyx'e bindi ama Hisar'dan ayrılmak dışında nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Hadi buradan gidelim evlat."

Kuzey kapısından çıktıklarında Valek, Onyx'in yönü seçmesine izin verdi. Altındaki atın sabit ritmi yorgunluğuyla birleşti ve onu uyuşturdu. Düşünceleri durgunlaştı. Duyguları boşaldı. Serin bir esinti yüzünü okşadı. Nemli toprak ve çimen kokusu

Ağaçlar ve çalılar, yeşil tomurcukları ve mavi gökyüzü tek renkleri olarak bulanıklaşarak geçerken havayı doldurdu.

Onyx ne zaman dursa, Valek atını besliyor ve suluyordu. Onyx gitme vaktinin geldiğini söyleyene kadar dinlendi ve bayat yolculuk kumanyalarını yedi. Güneş battı ve doğdu. İki kez.

Işık üçüncü kez solduğunda Onyx yavaşladı. Valek atına bakmaya hazırlanmak için ayağa kalktı. Ama Onyx bir açıklıkta durmak yerine bir binaya yaklaştı. Valek, Yelena'yla birlikte satın aldıkları kulübeyi tanımadan önce hançerini eline almıştı. Ixia sınırına yakın Featherstone topraklarında yer alıyordu. Onyx küçük ahıra yöneldi ve kapıyı başıyla iterek açtı.

Valek attan indi. "Buraya gelmeni Kiki mi söyledi?"

Atı, Valek'in yüzüne doğru tahıl kokulu sıcak bir nefes üfledi,
Kendine gel, dostum!

Onyx'in eyerini ve takımlarını çıkaran Valek, karanlık ve soğuk kulübeye doğru ilerlemeden önce atını tımar etti, besledi ve suladı. At kılı terden sırlıslık olmuş tenine yapışmış ve giysilerini kaplamıştı. Sıcak mevsim, tüy dökme mevsimi olarak yeniden adlandırılmalıydı.

Eşikte durakladı. Yelena'yla buraya geleli üç buçuk ay olmuştu. Çocuklarına burada hamile kalmışlardı.

Anılar kafasındaki sisi dağıtmakla tehdit ediyordu. Belki de ahırda uyuyacaktı. Hayır, aptallık ediyordu. İçeri girdi. Boş odalarda sıcaklık yoktu. Mobilyaların üzerini hafif bir toz tabakası kaplamıştı. Ateş yakmaya zahmet etmedi.

Valek ateşi yakıp banyo suyunu ısıttıktan sonra çabucak yıkandı. Küçük kulübe onlar için mükemmeldi. Tuvalet ve mutfak kulübenin sağ tarafını kaplıyordu.

zemin katta. Geniş bir oturma alanı sol tarafı dolduruyordu ve ortada tüm odaları ısıtan büyük bir taş ocak bulunuyordu. İkinci kattaki çatı katı binanın yarısını kaplıyor ve yatak odalarını içeriyordu.

Valek merdivenlerden çıktıktan sonra yatağın üzerindeki battaniyeleri silkeledi.

Yelena'nın kokusu yüzüne bir tokat gibi çarptı ve yatağın üzerine yığıldı. Tüm öfkesi bir sefalet fışkırmasıyla akıp gitti. Yelena düşmanla birlikte gitmiş, tüm umutlarını ve hayallerini de beraberinde götürmüştü. Bruns'un onun garnizondaki varlığını öğrenmesi için on gün yeterli bir süreydi. Akıllı bir iş adamıydı, tüm garnizonlarda muhbirleri vardı. Cahil'in de diğerleri gibi beyni yıkanmıştı. Ne söz vermiş olursa olsun, Cahil'in onu korumasına imkân yoktu.

Peki Valek burada ne halt ediyordu? Surat asıyordu. Başka bir kurtarma ayarlıyor olmalıydı. Ama Cahil'e bunu yapmayacağına dair söz vermişti ve Yelena da onun sözünden asla çıkmayacaktı. Bruns'la işler ters gidene kadar Valek'in eli kolu bağlıydı.

Lavantanın temiz kokusunu içine çekti. Bir zamanlar paylaştıkları yatağa uzandığında, yavaşça bir şeyin farkına vardı. Kendisine güvenmediği için ona o kadar kızgındı ki, aynı şeyi yapıyordu - ona güvenmiyordu.

Yelena, Cahil'in mantıklı düşünme yeteneğine güveniyordu ve daha önce pek çok zor durumdan kurtulmuştu. Ve eğer boş kalkan kolyesi ondan alınırsa, bebek onu büyüden koruyan bir tür boşluk yaratıyordu.

Onora hakkındaki yorumu nihayet kayda geçti. Aptal ona yalan söylemişti. Valek'in öldüğünü söyledi. Çaresiz ve üzgün bir halde, bebeği korumak için Cahil'le bir anlaşma yapmıştı. Ah, lanet olsun.

Bunu daha önce fark etmeliydi. Neden bu kadar çabuk öfkelenmişti?

Onora'yla olan kavgasından, iyileşmek için gereken enerjiden ve uykusuzluktan kaynaklanan yorgunluğunu suçlayabilirdi. Ama bu sadece bir bahaneydi. Hayır. Komutan peşinden Onora'yı göndermişti. Komutan'ın eğittiği ve Valek'le açık bir öldürme kararlılığıyla dövüşen Onora.

Owen Moon'un Komutan üzerindeki etkisi düşünüldüğünde, bu ihanet olması gerekenden daha fazla acı veriyordu. Komutan Ambrose yirmi dört yıl boyunca birlikte çalıştıktan sonra artık ona güvenmiyordu. Ambrose'un güven eksikliği Yelena'nınkiyle birleşince Valek kendini kaybetmişti. Ancak neden bu kadar öfkeli olduğunu bilmek Valek'in kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmamıştı.

Valek battaniyeyi çenesine kadar çekti. İyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Ya ondan sonra? Altı gün içinde Featherstone garnizonunun yakınlarında Onora ile buluşacaktı. Şimdi bunu düşünecek zamanı vardı, kısa bir

Onora'nın Gerik'in kardeşi olduğunu itiraf etmesi üzerine eğlence alevlendi. Daha önce fark etmesi gereken şeylerden biriydi ama şimdi bildiğine göre çok anlamlıydı.

Ama önümüzdeki birkaç gün boyunca ne yapacaktı? Bir fikir kıvılcımlandı. Çok tehlikeli olduğu için reddetti ama hayalleri bu fikrin etrafında dönüyor, onu test ediyordu.

Sabah Valek kalktı ve ne yapacağını çok iyi biliyordu. Valek onu eyerlerken Onyx kıpırdandı ve yirmi dakikalık iş kırk dakikaya çıktı. Sonra Valek'in gitmesini işaret etmesine rağmen at kıpırdamadan durdu.

"Burada birkaç gün dinlenmeyi umduğunuzu biliyorum," dedi Valek. "Yakında geri döneceğiz. Söz veriyorum."

Onyx ahıra özlemle baktı. Sonra bir iç geçirdi ve isteksiz bir tırısa geçti. Valek bir kıkırdamayı bastırdı; Onyx'i daha fazla üzmenin bir anlamı yoktu. Valek'in onun işbirliğine ihtiyacı vardı; yürümek çok zaman alacaktı.

Sınır muhafızlarından kaçmak ve gözden uzak durmak için gereken fazladan zaman nedeniyle, varış noktaları olan Ixia'ya ulaşmaları gün ışığının geri kalanını aldı. Valek, Onyx'ten ayrılmak için Yılan Ormanı'nda rahat bir yer buldu.

Atın bakımını yaptıktan sonra Valek, Onyx'in uzun boynunu okşadı ve "Yarın sabaha kadar dönmezsem, kulübeye bensiz dönün. Anladın mı?"

Onyx başını kaldırdı ve Valek'e baktı. "Ben de bundan hoşlanmıyorum ama bunu yapmam gerekiyor."

At homurdandı. Valek bunun bir anlaşma olduğunu varsaydı ve oradan ayrıldı. Sokaklar gece için boşalmadan önce Castletown'da olmak istiyordu. Küçük şehrin Kumandan'ın şatosuna yakınlığı nedeniyle Valek kasabada devriye gezen ekstra güvenlik görevlileri olacaktı. Eğer fark edilirse, bu gezinti iyi sonuçlanmayacaktı. Pelerini danışman üniformasının çoğunu gizliyordu ama ortama uyum sağlaması gerekiyordu ve Castletown'daki güvenli evinde sakladığı başka üniformalar da vardı.

Valek Pennwood Sokağı'ndaki daireye girdiğinde, şehri gözetlemekle görevlendirilmiş olan ajanları şaşırttı. Adrik ve Paşa hazır ola geçip selam verdiler. Sadık kaldıklarını bilmek güzel.

"Rapor verin," diye emretti.

Birbirlerine baktılar. "Rapor edilecek bir şey yok efendim," dedi Adrik.

Valek bir kaşını kaldırarak onları devam etmeye davet etti.

"Bekleme modundaydık, fırtınayı bekliyorduk, efendim," diye açıklamak için acele etti Pasha.

"Fırtına mı?" Valek sordu.

"İnfazınız için bir emir var efendim," dedi Adrik. "Tüm ajanlarınız bunun sahte olduğunu biliyor ve o kızla çalışmayacağız çünkü o onları." Kelimeyi tükürdü. "Siz dönene kadar saklanmayı düşündük."

"Gizlenmek mi?"

"Hepimiz kaleye rapor göndermeyi bıraktık ve gelen tüm emirler göz ardı edildi."

Valek onların isyanından etkilendi. "Bunun bir ihanet olduğunun farkındasınızdır."

"Hayır, öyle değil," dedi Paşa. "Komutan *komutada* değil artık."

"Bu kadar açık mı?"

"İnfazını emrettiği anda anlamıştık. Ixia'ya ya da Komutan'a karşı bir şey yapmana imkân yoktu." Uzun sarı bir saç telini yüzünden savurdu.

İkisine de sarılmak istedi.

"Ve Komutan'ın emirleriyle ilgili birkaç tutarsızlık oldu," dedi Adrik. "Daha önce hiç fikrini değiştirmemişti ya da bize çelişkili emirler vermemişti. Sanki iktidarda iki kişi varmış gibi."

Ajanları Valek'in şüphelerini doğruladı.

"Emirleriniz nedir, efendim?" Paşa sordu. "Sityalıları tahliye etmek için mi döndünüz?"

Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Henüz değil. Şimdilik saklanmaya devam edin." Emir karşısında duruşları bozuldu.

"Onları doğru zamanda tahliye edeceğiz," dedi Valek. "Birliğimin geri kalanına Onora'ya güvenilmesi gerektiğini söylemeni istiyorum."

İkiz şaşkın ifadeler.

"Tahliye için tahmini bir zaman çizelgesi var mı efendim?" Adrik sordu. "Ateş festivalinde işlerin kızılaşacağından şüpheleniyorum."

"Ya yapmazlarsa?"

"Yani biz başarısız olduk ve onlar kazandı."

"Bizi başarısız olmamız için eğitmediniz efendim," dedi Paşa. "Ve eğer biz başarısız olamazsak, siz de olamazsınız."

Valek güldü. "Haklısın. Şimdi bana kale kompleksinden bahset. Güvenlikten ne haber?"

Adrik, "Duvara dokunursanız yarım düzine muhafız başınıza üşüşür," dedi. Owen onu büyümlü bir alarmla donatmış olmalı. "Peki ya kapılar?" "Sadece güney kapısı açık kaldı ve o da çok sıkı. Tüm personel bir listeye göre kontrol edilir."

Valek düşündü. "Pekâlâ. Senin için bir işim var." Açıkladı.

Onlar hevesli sırtışlarla dışarı çıkarken Valek malzeme dolabını karıştırdı. Tüm güvenli evlerinde aynı malzemeler vardı. Devralmadan kısa bir süre sonra Komutan Valek'e bu evlerin güvenliğini sağlama özgürlüğü vermişti. ekipman satın almak. Adresler yazılmamıştı ve Komutan da bunları bilmiyordu; son emirler muhtemelen Maren tarafından gönderiliyordu. Adresler Valek'in ajanlarına, birliğinin güvenilir üyeleri olduklarında ezberlemeleri için verilmişti. Her evin bir yıllık masraflarını karşılayacak kadar parayla dolu kendi kasası vardı.

Ajanların dönmesi uzun sürmedi. Aralarında sallanan bir adamı destekliyorlardı. Mutfak üniforması giymişti ve saçma sapan şeyler mırıldanıyordu - goo-goo suyunun etkileri. En iyisi de 1.80 boylarında ve kısa siyah saçlıydı.

"Adı Mannix ve az önce kalenin et siparişini kasaba teslim etti," dedi Adrik.

"İyi iş çıkardınız." Valek, gömleğinin üzerinde kırmızı elmas şekilleri olan bembeyaz mutfak üniformasını giymişti.

Valek hızla hareket ederek macunu karıştırdı ve Mannix'in cilt tonuyla eşleştirdi. Daha sonra bunu Mannix'in görünüşünü değiştirmek için kullandı, sivri burnunu ve çenesini yumuşattı. Uzun saçlarını yakasının altına sıkıştıran Valek, gömleği yerinde tutmak için düğmelerini yukarı doğru ilikledi.

"Ee?" diye sordu Adrik ve Paşa'ya.

"İşe yaramalı," dedi Adrik.

"Gerekir mi?"

"Hava karanlık. İyi olacaksın," dedi

Paşa. Öyle umuyordu. Eğer yakalanırsa...

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim. "Mannix'i sabah serbest bırakın. Ve kale ve Komutan'ın planları hakkında her türlü haber için tetikte olun."

"Evet, efendim," dediler hep bir ağızdan.

"Yardımanız için teşekkürler." Valek arka girişten çıktı ve kalenin güney kapısına yöneldi.

Kendinden emin adımlarla ilerledi ve kapıya yaklaşırken hiç tereddüt etmedi. Altı silahlı muhafız vardı. Valek onları tanıdı. Diğer ikisi -Kapının hemen içinde tanımadığı bir adam ve bir kadın duruyordu. Adamın elinde bir pano vardı ve kadın ona bakıyordu.

"Mannix, aşçı yardımcısı," dedi sıkılmış bir sesle adama. Büyü onun zihinsel kalkanlarını aşındırdı. Owen daha fazla sihirbaz getirmişti. Bu hiç iyi değildi. Valek kalkanını yüzeydeki düşüncelerinin okunabileceği kadar indirdi. En azından öyle yaptığını umuyordu. Sabah kahvaltısına hazırlanmak için yapması gerekenlere odaklandı.

"Mannix, anladım," dedi panodaki adam. "Devam et."

Kapı açıldı ve Valek doğruca kaleye yöneldi. Aklında yatmadan önce işini bitirmek vardı. Şatoya girer girmez, az kullanılan bir koridordan aşağı eğildi. Çok tanıdık bir bölgede olmanın avantajları. Valek macunu ve mutfak üniformasını çıkarıp altındaki siyah, daracık sneak takımını ortaya çıkardı. Ofisini ziyaret etmek istese de, bundan kaçınacak kadar akıllıydı. Bunun yerine, mükemmel zamana kadar beklemek için saklanacak bir yer buldu.

* * *

Gece yarısına doğru Valek boş koridorlarda hayalet gibi dolaştı. Kalenin tüm güvenlik protokollerini yazmıştı. Değiştirilmedikleri sürece, fark edilmeden hedefine ulaşabilirdi. Her şey Owen'ın Valek'in asla geri dönmeyeceğine dair güvenine bağlıydı. Owen son karşılaşmalarında Valek'i boş bir kalkanın içinde kolayca yakalayıp neredeyse öldürdüğüne göre, büyücü Valek'in uzakta kalacağından oldukça emin olmalıydı. Ayrıca Owen, Onora'nın Valek'e suikast düzenleyebileceğine de inanıyor olmalıydı, yoksa onu göndermezdi. Bunları bir araya getirdiğinde Valek protokollerin değiştirilmediğine dair kelimenin tam anlamıyla hayatı üzerine bahse girmiş oluyordu.

Bir pencere buldu, derin bir nefes aldı ve sonra dışarı tırmandı. Batı duvarına tutundu ve keşif çılgınlıklarına ya da bir arbalet okuna hazırlandı

sırtından vuruldu. Hiçbir şey olmayınca duvara tırmandı.

Çatıdaki tüm bubi tuzaklarından kaçan Valek hedefine ulaştı. Pencereyi açtı ve içeri süzüldü. Ocağa parlak bir ateş yanıyordu ve Komutan ateşin önünde oturmuş konyağını yudumluyordu. Diğer koltuk boştu. Bu bir rahatlamaydı. Valek, Owen'ı Valek'in sandalyesinde uzanırken görmeyi umuyordu ve her ihtimale karşı Curare dolu bir dartı vardı.

"Bana suikast düzenlemeye mi geldin Valek?" diye sordu Komutan ona doğru bakmadan.

Valek Komutan'a yaklaştı ama mesafesini korudu. Adamın silahlı olduğuna şüphe yoktu ve bıçak kullanma becerisi Valek'inkinden fazlaydı. "Hayır."

Başını çevirdi ve altın rengi bakışları Valek'inkilerle buluştu. "Neden olmasın? İdam emrini ben imzaladım. Peşinden Onora'yı gönderdim. Aferin bu arada. Onu yenebileceğini düşünmemiştim. Yazık oldu. Çok büyük bir potansiyeli vardı." Sanki gerçekten kederliymiş gibi durakladı. "Bu odadan canlı çıkmak için tek şansının beni öldürmek olduğunu biliyorsun. Eğer yapabilirsen."

Büyük bir "eğer". "Konuşmaya geldim."

"Bana söyleyeceğin hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecek." Ses tonu gerçekçi ve biraz da teslimiyetçiydi. Komutanın siyah üniforması her zamanki gibi tertemizdi. Yakasındaki iki gerçek elmas, ateş ışığını yansıtarak duvarlara sarı kıvılcımlar saçıyor.

Havaya hafif bir elma kokusu yayıldı. "*Seninle* konuşmaya gelmedim."

"Owen'ın burada olmasını mı bekliyordun? Henüz o noktaya gelmedik ama yakında o da gelecek."

"Büyülü alarm mı?"

"Bir bakıma." Komutan alnına vurdu. "Ne kadar zamanım var?"

Komutan cevap vermeyi reddetti.

Bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Valek, Komutan'ın fiziksel bedenini biliyordu.

kadıncı, ancak Ambrose kendini her zaman erkek olarak tanımlamış ve ergenlik çağından beri erkek olarak yaşamıştı. Yelena dışında hiç kimse bu bilgiye sahip değildi. Yelena'nın ruh bulma yetenekleri Komutan'ın annesinin ruhunun da onun bedeninde yaşadığını tespit etmişti. Signe doğum sırasında öldüğünde, büyüğü onun ruhunu bebeğine aktarmıştı. Komutan bu sırrı saklamaları için Yelena ve Valek'e güvenmişti.

"Annenle konuşmaya geldim," dedi Valek.

Sandalyesinde geriye doğru bürüldü. "O konuşamaz."

"Eğer izin *verirsen* yapabilir."

"Yapamam... Owen..." Sanki ani bir baş ağrısına dayanıyormuş gibi parmaklarını şakaklarına bastırdı.

"Tutarsızlıkların sebebi Signe. Owen'ın zihniniz üzerindeki etkisine rağmen beni ve Yelena'yı neden gönderebildiğiniz. Owen annenin ruhunun kontrolüne sahip değil."

"Owen bildiğini sanıyor ama bilemez... yoksa her şey kaybolur." "Öğrenmemesi için elimi çabuk tutacağım," diye söz verdi Valek.

Komutan Ambrose'un annesi Signe'ye dönüşmesi, Valek bunu daha önce görmemiş olsaydı şaşırtıcı olurdu. Yüz hatları değişmemişti ama bir nefesten diğerine badem şeklindeki gözlerinden başka biri bakıyordu. Kıl kadar kısa gri saçlarıyla bile kadınsı görünüyordu.

"Owen Ambrose'a nasıl gitti?" Valek ona sordu.

"Owen hayatı için yalvardı. Karşılığında oğluma ordusu için Curare fiçıları vaat etti. Standart bir iş anlaşması gibi görünüyordu ama Owen o ilk görüşmede bir tohum ekti sanırım."

"Bir tohum mu?"

"Ambrose'un zihninde Owen'a güvenilmesi gerektiğine dair güçlü bir ima vardı."

Ah, lanet olsun. Bu dört yıl önceydi.

"Üniformalarındaki null kalkanlara ne oldu?"

"Owen, Ambrose'u size yalan söylemeye zorladı, böylece büyücü tarafından etkilendiğinden şüphelenmeyecektiniz."

Valek düşündü. "İşe yaradı. Ayrıca, onda herhangi bir değişiklik fark etmedim.

O zaman olmaz."

"Kimse yapmadı. Belli belirsizdi. Aslında Ambrose bana inanmadı - askerleri için Curare'i almaya çok odaklanmıştı. Owen kaleye gelene kadar bağlantıyı gizli tuttu. O zaman artık çok geçti."

"Owen Sitia'yı ne zaman ele geçirmeyi planlıyor?"

"Kartel Sitian ordusunun kontrolünü ele geçirdiğinde iş bitmiş demektir. Klanlara askeri bölgeler ve generaller atayacaklar."

"Sitian halkı bunu kabul etmeyecektir." Özellikle de Fisk ve adamları.

"Owen ve Kartel'in onların fikirlerini değiştirmenin bir yolu var."

"Sitia'da herkese yetecek kadar Theobroma yok."

"Theobroma'ya ihtiyaçları yok. Elllerinde başka bir şey var," dedi Signe.

İçini soğuk bir korku dalgası kapladı. "Ne oldu?"

"Keşke bilseydim. Owen Ambrose'a ne olduğunu söylemeyecek. Ama bu noktada bunun bir önemi yok. Oğlum Owen'ın emirlerine itaatsizlik edemez."

"Ama sen yapabilirsin?"

"Şimdilik. Owen da Ambrose gibi tuzağa düşürüldüğüme inanıyor ve biz de bu hileyi sürdürmeye özen gösteriyoruz."

Bildiğim iyi oldu. Valek elindeki soruna odaklandı. "Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Tek bildiğim Owen'ın bunu atası Usta Büyücü Ellis Moon'dan öğrendiği. Sihirbazın notlarında vardı."

Valek bir küfür mırıldandı. "Owen'ın yanında o notlar var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Doğrudan soyundan gelmesine rağmen bilgileri yalnızca kopyalayabildiğinden şikayet etti. Bunlar hayati önem taşıyan tarihi ve Sihirbazın Kalesinin kütüphanesinde tutuluyor. Kütüphanenin dosyaları almasına nasıl izin vermediği hakkında garip bir yorum yaptı."

Sessiz sesler kapının altındaki boşluktan onlara ulaştı. Kapı tokmağı sallandı.

Signe, "Gitmen gerekiyor," dedi.

JANCO

Janco kaşıma dürtüsüne direndi. Saçını hangi renge boyatırsa boyatsın, kafa derisi her zaman şiddetli bir şekilde kaşınırdı. Yaralı kulağının üzerine yapıştırılmış sahte kulak da rahatsızlığını daha da artırıyordu. Macunun altında biriken ter onu çılgına çeviriyordu. Buna bir de sıcak ve nem eklenince, Janco kuzey buz tabakasında bir görev için can atıyordu. Bu noktada, donmaya ve kar kedilerinden kaçmaya seve seve katlanırdı. Ölümcül buzlardan kaçmaktan daha iyiydi.

Greenblade arıları.

Tahtanın gıcirtısı ve koşum takımının takırtısı Janco'nun acısını dindirdi. Saklandığı yerden boynunu bükerek bir çalının arkasından baktı. Batıya doğru giden bir at arabası görüldü. İki at onu hızlı bir tırısla çekiyordu. Janco yavaşlamasını bekledi. Sürücü -uzun boylu, inanılmaz derecede zayıf Janco'nun Toothpick lakabını taktığı yeşil kılıçlı adam yolun karşısına uzanan ağaç gövdesini fark etmiş olmalıydı. Ağaç arabayı tamamen durduracak kadar büyük değildi ama sürücünün yolculuğuna devam edebilmesi için ağacın üzerinden dikkatle geçmesi ya da tekerleğin kırılması riskini göze alması gerekiyordu.

Janco ağırlığını ayak toplarına verdi. Atlar kütüğün üzerinden geçerken o da arabanın arkasına kaydı. Tekerlekler engelin üzerinden gümbürdeyerek geçerken, Janco arabaya tırmandı ve muşambanın altına sürünerek vücudunu diğer malzemelerin arasına sıkıştırırken beyaz kömür çuvalları.

Vagon bagajı geçtikten sonra hızını artırdı. Janco sırttı ve yumruğunu sıktı. Toothpick'in az önce bir yolcu aldığına dair hiçbir fikri yoktu. Durmalarının ne kadar süreceğinden emin olmayan Janco daha rahat bir pozisyona yerleşti.

Janco iki haftadır Greenblade garnizonuna yapılan teslimatları izliyor ve takip ediyor, aşçının garnizonun yemeklerinde kullanması için Theobroma'yı hangi vagonun getirdiğini tespit etmeye çalışıyordu. Bir muşamba kullandıkları ve program düzensiz olduğu için beklediğinden daha zor olmuştu. Fakat

Toothpick'in teslimatçı olduğunu anladıktan sonra, Theobroma'nın nereden geldiğini görmek için bir araç atlamının yolunu planlaması uzun sürmedi.

Janco tuniğinin altındaki yumruyu kontrol ederek yerinde kaldığından emin oldu.

Null kalkan kolyesi Kartel'in büyücülerinin beynini yıkamasını ve onu tespit etmesini engelliyordu. Casuslar konusunda oldukça dikkatli davranıyorlardı, bu yüzden at sırtında arabayı takip edemiyordu.

Öğleden sonra akşama dönerken Janco, Toothpick'in gece için duracağını tahmin etti. General Brazell'in Theobroma üreten fabrikasını hatırladı.

Uyuşturucunun tatlı kokusunu kilometrelerce öteden almışlardı.

Greenblader'ların çoğunun kokuyu tanıdığından şüpheliydi. Ancak, bu maddeyi üretmek için ıssız bir yer bulmak zor olmalıydı, çünkü

Topraklarının üçte ikisini kaplayan Greenblade ormanının her yerinde düzinelerce küçük yerleşim yeri vardı.

Araba saatler sonra yavaşladığında, Janco kaçmaya hazırlandı. Toothpick'i ter dökmeden alt edebileceğinden emin olsa da, Janco görevi mahvetmek istemiyordu. Bu bir bilgi toplama çabasıydı. Ortağı Ari, görünmemenin önemini Janco'nun kafasına kazımişti.

Atlar durmadan önce arabadan inen Janco yola düştü. Araba parlak sarı bir ısıltıya doğru ilerlerken o da ağaçların arasına daldı.

Belki de Toothpick geceyi yerleşim yerlerinden birinde geçirmeye karar vermişti. Janco uzaktaki parlaklığa bakarak buranın büyük köylerden biri olduğunu tahmin etti.

Janco ona yetişmek için acele etti ama... kasabanın kenarında durakladı. Ağaçların arasından çok sayıda bina ve fabrikaya baktı. Bu geç saatte bile insanlar aralarında koşuşturuyordu. Yeşillikler ekstra uzun camı dolduruyordu seralar parmak gibi sıralanmıştı, hepsi on taneydi. Fındıksı tatlılığı

Theobroma havayı buğulandırdı ve Curare'nin eşsiz narenciye kokusuyla karıştı.

Kutsal kar kedileri! Turnayı gözünden vurmuştu.

Yoksa öyle miydi? Bu Bruns için bile barizdi. Ağaç kütüklerinin ve aşınmış yolların yaşına bakılırsa, burası yıllardır buradaymış. Birisi şimdiye kadar fark etmiş olmalıydı. Owen tuzak kurup yerlileri korkutmadıysa tabii.

Cevap bir anda aklına geldi ve Janco neredeyse yüksek sesle inliyordu. Aptal.

Leif'in hediyesi olan boş kalkan kolyesini çıkardı ve parlak endüstri sahnesinin yerini karanlık bir orman aldı. Tüm sesler kesildi ve sadece nemli bir ses duyuldu,

toprak kokusu burnuna doldu. Ağrı sağ kulağını yaktı.

Kasaba devasa bir illüzyonla kaplıydı. Janco büyüden nefret etse de, bu aldatmacanın etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ana yol kuzey kenarından kıvrılıyordu, böylece şüphelenmeyen yolcular tüm binalardan kaçabilecekti.

Kolyeyi tekrar boynuna dolayan Janco, ani ışıktaki gözlerini kısarak baktı. Sonraki birkaç saati gözlemleyerek geçirdi. Gece yarısından sonra hareketlilik iyice azaldı ve dışarıda sadece birkaç kişi kaldı. Arzu Daha fazlasını öğrenmek için kompleksle ilgili burnu göğsünde zonkladı. Belki de Owen'ın Usta Bahçıvanını görecekti. Bir erkek ya da kadın bu operasyondan sorumlu olmalıydı. Janco, Owen'ın giydiği uzun yeşil tunik ve pantolonu bile giymişti.

Greenblade erkekleri tercih edilirdi. Açık kahverengi saçları ve bronz teni de onlarla uyumluydu.

Ancak Janco şansını en son ne zaman zorladığını hatırlıyordu. Sonunda sadece yakalanmakla kalmamış, ekibinin geri kalanının da yakalanmasına neden olmuştu. Dax ölmüş, Hale kaybolmuş ve Leif de neredeyse ölüyordu.

Hayatında ilk kez mantıklı davranan Janco, yol boyunca koşarak oradan ayrıldı. Ari'ye rapor verecek ve bilgiyi Fisk'e gönderdikten sonra geri dönüp etrafı iyice kolağan edeceklerdi.

* * *

Janco ertesi sabah geç saatlerde Longleaf'e vardı. Garnizonda gizli görev yapmaya çalışmak yerine, yakındaki kasabada küçük bir ev kiralamaya ve üsse gidip gelen trafik akışını izlemeye karar vermişlerdi.

Janco ani bir enerji patlamasıyla, bir sıranın ortasına sıkışmış dar ahşap eve doğru koştu. Koşarak ön odaya girdi ve bağırarak üzüldü ama Ari'nin gergin duruşu onu olduğu yerde durdurdu. Ari'nin yüzünde biriyle kavga etmek istiyorum ifadesi vardı. Genelde Janco'yu hedef alan bu ifade genç bir çocuğa yönelmişti. Zavallı çocuk.

Ari 1.80 boyuyla diğerlerinin çoğundan daha iriydi. Yanında duran sıska mini, onunla kıyaslandığında ufak görünüyordu. Fisk'in casuslarından biri olmalı. On beş yaşın altındaki çocuklara casus demek zordu ama bu küçük Kartel Sitia'yı ele geçirmeye karar verdiğinden beri çocuklar işe yaramıştı. Ve

Bruns onları yakaladığında lonca üyeleri kışlarını kurtarmıştı. Onlara haklarını vermek lazım.

Bir sorun olduğunu hisseden Janco, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hisar'a geri çağırıyoruz," dedi Ari. Kaşlarını çatarak iri, etli bir pençesini... elini sarı saçlarının kısa buklelerinde gezdirdi.

"Kim ve neden?"

"Valek'in emirleri. Söyle ona," dedi Ari çocuğa.

Skinny-Mini Yelena'nın yakalanışını ve Cahil'le yaptığı anlaşmayı anlatırken Janco kötü haberlere hazırlandı; bu da Ari'nin öldürücü bakışlarını açıklıyordu. Sonuçlarına rağmen, pusu kurmak için lambacıları kullanmak güzel bir hamleydi. Onlara bir daha asla aynı gözle bakmayacaktı.

"Diğerlerini bilgilendirmem gerekiyor. Efendi Fisk garnizonlardaki tüm ajanları geri çekiyor," dedi Skinny-Mini.

"Git," dedi Ari.

"Bekle." Janco onun omzunu tuttu. "Bundan sonra Hisar'a dönecek misin?"

"Evet. Neden?"

"Fisk'e birkaç gün gecikeceğimizi söyle."

Ari, "Doğrudan bir emre itaatsizlik edemeyiz," dedi.

"Merak etme, Ari. Valek bizi affedecektir. Muhtemelen bize bir madalya verecektir."

"Neden?" Ari ve Skinny-Mini hep bir ağızdan sordular.

Onlara kompleksten bahsetti. "Kontrol etmeden geri dönemeyiz. Karteli durdurmanın anahtarı olabilir."

Her zaman temkinli olan Ari, "Kaç tane muhafız var?" diye sordu. "Fark etmez. Hayalet gibi görünmez olacağız."

"Hayaletler... Neyse, boş ver. Kontrol edeceğiz, ama komplekse girip girmeyeceğimize ya da sadece uzaktan izleyip izlemeyeceğimize *ben* karar vereğim."

"Hey, seni kim görevlendirdi?" Janco öfkeyle sordu. "Valek."

"Oh, evet." Tüm kızgınlığı kayboldu. "Sorun değil. Daha yakından bakmak isteyeceğinizi biliyorum. Şeker ve bebekler gibi karşı konulmaz."

"Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum ama şeker ve bebekleri karşı konulmaz mı buluyorsun?" Ari sordu.

"Tabii ki hayır. İkisi de yapış yapış." Ortağı bekledi.

"*Bazı* insanlar onları karşı konulmaz buluyor. Ve bilirsiniz..." Janco elini salladı. "Çalması kolay... ya da onun gibi bir şey."

"Haklıydım."

"Hangi konuda?"

"Bu soruyu sorduğuma pişmanım."

Janco onu omzundan alkışladı. "Ama sen bir şey öğrendin. Asla yapışkan bir bebeği kucağına alma, çünkü asla bırakamazsın. Ve ben-" esnedi "-sen alışverişe giderken ben de biraz uyuyacağım ve paketi."

Janco yatağına giderken, Skinny-Mini Ari'ye, "Yetkinin sende olduğunu sanıyordum," dedi.

"Sadece önemli olduğunda."

* * *

Diamond Whiskey ve The Madam'ı eyerlediklerinde neredeyse gün batmak üzereydi. Janco, adını çok sevdiği bir tavşandan alan atı Beach Bunny'yi özlese de, Madam'ın sakın tavrının kendi ateşli kişiliğine güzel bir kontrpuan olduğunu kabul etmek zorundaydı. Endişelenmeden, artık hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını söyleyen gri gözleriyle Janco'yu izledi. Janco onun boynunu okşayarak gri benekli kürkündeki tüyleri yumuşattı.

Şimdi Whiskey ile Ari sonunda iri, kaslı adamın ağırlığı altında çökecek gibi görünmeyen bir at bulmuştu. İri, koyu kahverengi atın alnında beyaz bir elmas parıltısı vardı. Cüssesine rağmen güçlü ve hızlı olan Whiskey, gitmeye hazır bir şekilde kımıldadı.

"Önden buyurun," dedi Ari, elini uzatarak.

Janco Madam'a atladı ve gizli komplekse giden rotayı takip etti. Güneş battığında yavaşlamaları gerekecekti, bu yüzden hızlı bir tempo tutturdu. At sırtında, Janco'nun atları bırakmak için işaretlediği noktaya ulaşmak yarı yarıya daha kısa sürecekti. Tesisin yakınlarındaki yolda büyülü bir alarm olduğuna şüphe yoktu. Null kalkanlarının onu tetiklemelerini engelleyeceğini umuyordu.

Ormanın derinliklerinde bir ana kamp kurdular. Bilmedikleri bir yere sızmak zaman alırdı. Mekânın büyüklüğü onların lehine olsa da -bilinmeyen bir yüz paniğe neden olmazdı- herkesin

ortama uyum sağlamaya elverişli değildi. Ari, standart üç aşamalı planı takip edeceklerini söyledi.

Birinci aşama, gözlemleyin. Janco bundan nefret ederdi. Sonraki yirmi dört saat boyunca sırayla tesisi farklı açılardan izlediler ve mümkün olan her şeyi not aldılar. Sıkıcı ama gerekliydi. Eğer gizli görev yapmayı planlıyorlarsa, kompleksi incelemek ve kendilerini yerleştirecekleri mükemmel yeri bulmak için bir hafta ya da daha fazla zaman harcarlardı. Ama bilgi toplamak için bu kısım o kadar da zaman alıcı değildi - kadere şükür.

İki aşamalı gezinti. Saatlerce hareketsiz oturmaktan daha eğlenceliydi. Ayrıca Janco, Ari'nin karşı koyamayacağını bildiği için kendini beğenmişti. Geziler, gözlemlerini netleştirmek için farklı zamanlarda kompleksin içine kısa yolculuklar yapmayı içeriyordu. Örneğin, güneybatı köşesindeki uzun dikdörtgen bina işçiler için konut ya da kantin olabilir ya da ofisler içerebilirdi. İnsanlardan kaçınmak ve bilgi bulmak istiyorlardı, bu yüzden ofislerin nerede olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Ari'nin cüssesi dikkat çektiği için Janco gezilerini tamamladı. ortağı da onu izliyordu. Sanki oraya aitmiş gibi binalara giriyor, fabrikalara burnunu sokuyor ve her ikisinin de gerçekten üretim yaptığını teyit ediyordu. Theobroma ve Curare, ve o devasa cam seralara daha yakından baktı. Yoğunlaşma camın içini kaplamış, içindekileri ayırt edilemeyen yeşil bir kütleye dönüştürmüştü.

İşçiler ikinci seradan uzun sarmaşık halkaları taşıyordu, bu yüzden Janco sona yakın olanlara doğru yöneldi. Kimsenin kendisine dikkat etmediğini kontrol eden Janco yedinci seraya girdi ve bir dilim sarmaşığın içine girdi. ormanda. Yoğun, nemli hava, canlı yeşilin kokusuyla tenine baskı yapıyordu. Böcekler kulaklarının etrafında vızıldıyordu.

Dar bir toprak yol bitkilerin arasından geçiyordu. Onu takip etti ve ağaçların etrafına dolanmış ve dallardan sarkan Curare sarmaşıklarını fark etti. Yeşil örtünün altında, fasulyelerle dolu baklalar ağaçların gövdelerinden uzanıyordu.

Theobroma ağaçları. Janco diğer bitkileri tanımlayamadı, bu yüzden Leif için birkaç yaprak kopardı ve cebine attı.

Ari'nin muhtemelen kriz geçirdiğini bilen Janco çıkışa yöneldi. Kapı ona ulaşmadan birkaç adım önce açıldı. Koyu tenli, orta yaşlı bir adam içeri girdi. Elinde uzun bir budama makası vardı.

Adam irkilerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Janco sakinliğini korudu. "Sadece etrafa bakıyorum."

Bahçıvan ona baktı. Janco'nun içinden bir tanıma şoku geçti. Bu adamla daha önce karşılaşmıştı ama şu anda ne adını ne de yerini hatırlayabiliyordu. Yeterince kötüydü, ama adam *onu* tanıdıysa, bu daha da kötü olurdu.

Janco'nun kargaşasından habersiz olan adam, "Sen bahçe ekibinin ya da hasat ekibinin bir parçası değilsin, bu yüzden buraya girmene izin yok" dedi.

"zgnm, efendim."

"zr dilemek yeterli değil. Bu bitkilerin çoğu çok hassastır." "Ben hiçbir şeye dokunmadım." Janco onun etrafından dolaşmak için adım attı.

Bahçıvan makasını havaya kaldırdı ve uçlarını Janco'nun göğsüne doğrulttu. "O kadar hızlı değil. Tanıdık geliyorsun. Adın ne senin?"

Janco tereddüt etmeden, "Yannis Greenblade, efendim," dedi.

"Bu küçük oyun için bir haftalık maaşından kesilecek, Yannis. Seni kovmadığıma şükret."

Ah, bu adam yetkiliydi. Janco pişmanlık duyuyormuş gibi bakışlarını indirdi. "Teşekkür ederim, efendim."

"Ve seralarımдан uzak dur."

"Peki, efendim."

Adam makası indirdi ve Janco kapıya doğru fırladı. Kutsal kar kedileri, az önce Usta Bahçıvan'la karşılaşmıştı. şimdi bir de adamın adını hatırlayabilseydi.

YELENA

Valek'in arkasından çarpan kapının sesi kemiklerimde yankılandı. Şok olmuş ve nutkum tutulmuş bir halde, depoda Cahil'in adamlarının yüzükoyun yatmış halleri arasında durdum. Onu hiç bana bu kadar kızgın görmemiştim. Ama buna hakkı vardı. Onora'yla bir savaşta kazanacağına inanmamıştım, ya da ona güvenmemiştim.

Kurtar beni.

Cahil kılıcını almak için eğildi. "Beklediğimden daha iyi geçti."

Bir kaşımı kaldırdım. Tüm adamları etkisiz hale getirilmişti ve Valek'in onu silahsızlandığı sırada kolunda kötü bir kesik oluşmuştu.

"Komutan'ın yeni suikastçısını gördüğümde hepimizi öldürmeye geldiğini düşündüm. Ve sonra Valek ile. Bu görevi yerine getirmene izin vereceğini hiç düşünmemiştim.

Anlaşmamızın şartları. Gerçi sonunda sanırım benden çok seni öldürmek istedi."

İyi bir sebeple. Harekete geçirmek için çok çalıştığımız tüm planları mahvetmiştim. Göğsümdeki kalp şeklindeki yara izi ağrıyordu. Sadece iki yıl olmuştu.

Evlilik yemini etmemizin üzerinden aylar geçmişti ve Valek Komutan'ın göğsündeki kanlı C harfini bir kalbe dönüştürerek bana sadakat yemini etti. Karşılığında ben de kendi kalbimi keserek sonsuza dek onunla olacağıma yemin ettim.

Cahil, "İddialarınızın aksine Komutan Bruns'la çalışmıyor," diyerek beni üzüntülü düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Bunu nasıl buldun?"

"Onora belli ki Valek'le birlikte çalışıyor. Çatıdaki o kavga muhtemelen sahnelenmişti. Bruns'un Komutan'dan kendisini göndermesini istediğini iddia etmesi sadece Bruns'dan şüphe etmemi sağlamak içindi. Tıpkı bizimkine yapmak istediğin gibi. anlaştık."

Valek ve Onora'nın birlikte çalıştığını iddia edemezdim. Neden bana söylememişti? Belki de zamanı yoktu. Fark eder miydi? Hayır.

Valek her zaman güvenliğini ön planda tuttu. Eğer beni affederse, ondan bir daha asla şüphe etmem. Eğer etmezse...

Bu korkunç düşünceden kaçtım.

"Hadi," dedi Cahil, merdivenlere doğru ilerlerken.

Bodrum katındaki ofise döndük. Cahil'in yarasını sardım ve sonra masalardan birine oturdum, Cahil de aceleyle ayrılırken arkalarında bıraktıkları dağınıklığı düzeltti. Kendi kendine mırıldanıyordu. Piçin keyfi yerindeydi.

"Sivrisinek hakkında da mı yalan söyledin?" diye sordum.

"Valek hakkında yalan söylemedim. Kaynaklarım onu Onora ile dövüşürken gördü ve Onora daha sonra görüldü. Bu doğal bir sonuçtu. Sivrisinek'e gelince, o öldü. Bu doğrulandı."

Berbat bir günün tek parlak noktası. Uykusuz geçen gece beni yakaladı. Yorgun ve kalp hastası bir halde başımı masaya yasladım ve uykuyu karşıladım.

* * *

Sesler ve hareketler beni uyandırdı. Cahil'in adamları uyanmışlardı ve yüzlerinde mahcup ifadelerle ofis alanına süzıldüler. Birkaçında çürükler vardı ve ben de birkaç kesiğin sarılmasına yardım ettim. Daha kötüsü de olabilirdi.

Cahil ikisini kapıya göz kulak olmaları için gönderirken diğerleri de bir sonraki hamlelerini tartıştılar. Bruns'dan bir haberci geldi ve ben de fark edilmemek için masanın altına saklandım. Cahil'in ofisine girdiler ama adam gidene kadar saklandım.

"Haberler iyi, Yelena." Cahil gülümsedi. "Garnizona geri çağırıldım. Ayrılışımız için bir bahane uydurmaya gerek yok."

"Neden geri dönmek zorundasınız?"

Sırıtsı sinsiliğe dönüştü. "On gün içinde söyleyeceğim." Piç kurusu.

Cahil mürettebatına, "Yarın sabah garnizona gitmek üzere yola çıkacağız," dedi. "Hanni, lütfen hepimiz için akşam yemeği al."

"Konsey Salonu'nun yemek salonundan değil," dedim. "Salon'un yemeklerine Theobroma katılıyor."

Hanni bana geniş gözlerle baktı.

Cahil sinirli bir ses tonuyla, "Bundan emin olamazsın," dedi.

"Konsey üyelerinin ayrılmaya ve Kartel'in yönetimi ele geçirmesine izin vermeye istekli olmalarını başka nasıl açıklayabilirsiniz?"

"Bruns'un parlak fikirlerine ve stratejisine katılıyorlardı."

"O zaman neden onu General olarak atayıp savaş hazırlıklarını kendileri organize etmiyorlar?" diye sordum.

"Seninle daha fazla tartışmayacağım."

Çok kötü oldu. İçinde bulunduğum durumdan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olurdu.

"Hanni, pazardan bir sürü etli börek al." Cahil ona bir altın uzattı.

"Evet, efendim." Kapıya doğru fırladı.

"Burası ele geçirildi. Geri kalanınız tüm istihbaratı toplayın. Mobilyaları sonra taşıyoruz."

Koşuşturuyor, dosyaları ve çeşitli eşyaları kutulara ve kasalara tıktırıyorlardı.

Yoldan çekildim.

Kapı muhafızlarından biri belirdi ve Cahil'e işaret etti. "Kapıda bir... kişi var. Sizinle ve misafirimizle konuşmak için ısrar ediyor."

Cahil kaşlarını çatarak, "Valek?" diye sordu.

Heyecan göğsümde dönüyordu. Valek veda etmek için mi dönmüştü?

"Hayır, efendim. Genç bir adam. İkiniz için bir paketi olduğunu söylüyor."

Tüm sıcaklık öldü.

Cahil kılıcını kuşandı ve diğer tarafına bir hançer soktu. Bana bir el uzattı. "Hadi gel."

Merakla ve Valek'in bana bir mesaj göndermiş olabileceği umuduyla ayağa kalktım. Cahil bileğimi sıkıca kavradı.

"İşbirliği yapacağıma söz verdim. Sanki kaçacakmışım gibi bana tutunmana gerek yok," dedim.

Cevap verme zahmetine girmedi. Ama beni zemin kata çıkarıp kasvetli depodan geçirirken, Onora ortaya çıktığında da aynı şeyi yaptığını hatırladım. Sanki bu hareket ona ait olduğum konusunda onu uyarmış gibiydi. Belki de genç adamın beni kurtarmaya çalışacağından endişelenmişti.

Fisk diğer muhafızla birlikte açık kapının yanında bekledi. Solmakta olan güneş ışığı açık kahverengi gözlerini aydınlatıyordu. Sol şakağında acı veren bir yanık parlıyordu ve yanağında ham bir kesik vardı. Cahil'e kötü bir bakış fırlattım. Fisk ise endişeyle bana baktı. On yedi yaşında olmasına rağmen, sekiz yıl önce ilk kez tanıştığım o küçük çocuğu hâlâ uzun ve zayıf bedeninin üzerinde görüyordum.

"Ah, bu Dilenci Kral," dedi Cahil. "Yelena'yı kontrol etmeye mi geldiniz, Majesteleri?"

Fisk, Cahil'i görmezden geldi. Onun yerine bana "İyi misin?" diye sordu. "O iyi," dedi Cahil.

"Ve bu şekilde kalsa iyi olur, yoksa-"

"Ne? Peşimden çocuklarını mı göndereceksin? Eğitimli askerlerle boy ölçüşemezler."

Fisk gülümsedi. Sırıtişının odanın sıcaklığını on derece düşürmesine hayret ettim.

"Hayır, General. Ben olsam bu kadar açık bir şey yapmazdım. *Çok fazla* bir insanın hayatını zindan etmenin yolları."

Fisk için bir puan.

"Buraya beni tehdit etmeye mi geldin? İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var."

"Sana bunları getirdim." Fisk bir keseyi Cahil'e, bir keseyi de bana uzattı.

Cahil kolumu bıraktı, ben de ipi çözdüm. İçinde kolyeye asılı ahşap bir yarasa kolyesi vardı. Cahil çirkin bir böceği tuttu. Leif bir kalkanın kolyeye nasıl takılacağını bulduğunda çok heyecanlanmıştı. Onunki cama, metale ya da taşla yapışmıyordu ama tahtayı denediğinde işe yaramıştı. Kardeşimi görmek için duyduğum ani arzu göğsümde zonkladı.

Fisk, "Null kalkanlar, Valek'in ikramı," dedi.

Bu Valek'in artık kızgın olmadığını bir işareti miydi? Bebek beni büyüden koruyor gibi görünse de onu boynuma doladım. Bruns beni yakaladığında, her gün maruz kaldığım büyülü beyin yıkamanın etkisi gün ilerledikçe azaldı. Ve Rika büyülü bir illüzyon kullanarak Valek kılığına girmişti ama tenime dokunduğunda bunu anladım. Bebeğin büyüü çaldığını tahmin etmiştim ama tam olarak neler olduğunu ya da fetüsün güçle ne yaptığını bilmediğimden, sunduğu korumaya güvenmemek iyi bir fikirdi.

Cahil kolyeyi gözlerden saklamak için tuniğinin altına sokarken bana ekşi bir bakış attı. "Kendimi farklı hissetmiyorum."

"Theobroma'nın ve büyüünün etkisinin geçmesi biraz zaman alacak," dedim.

"Öyle diyorsun." Fisk'e döndü. "Başka bir şey var mı?" "Yelena'yla özel olarak konuşmak istiyorum."

Cahil reddetmek üzereymiş gibi kollarını kavuşturdu ama bir an sonra rahatladı ve adamlarına uzaklaşmalarını işaret etti. "Görüş alanında kalın," dedi bana, sonra sesimizi çıkarmazsak bize biraz mahremiyet sağlayacak kadar uzaklaştı.

alçaktan. Ama bakışları üzerimde kaldı.

"Valek'ten bir mesajınız var mı?" Fisk daha ağzını açmadan ben sordum.

"Uh...hayır."

Hayal kırıklığımı yuttum. Aşağı inerken acıdı ve midemi bulandıran bir sıçramayla mideme indi. "Lyle, Innis ve izciler nasıl? ne yapıyorsun?"

"Saldırıya uğradıkları için kızgın olmaları dışında iyileşmeleri iyi gidiyor. Size karargâhı taşıdığımızı ve tüm planlarımızı değiştirdiğimizi söylemek istedim. Ajanları birkaç gün içinde garnizonlardan çıkaracağım. Eğer general on gün içinde bizim tarafımıza geçmezse, ona ve Bruns'a bildiklerini anlatabilirsin ve bu hiçbir şeyi mahvetmez."

"Ama ben zaten her şeyi mahvettim."

"Hayır. Ben yaptım. Seni güvende tutmam gerekiyordu. Onun yerine seni o lambacı pususuna düşürdük."

Başımı salladım ama yüzündeki sert ifade Cahil'i Valek'le arkadaş olmaya daha kolay ikna edebileceğim anlamına geliyordu.

"Valek sana yardım ediyor mu?" Ben sordum.

Fisk kaşlarını çatı. "Cahil'le sıkışıp kalırsan diye yapamaz." "Oh." Bunu neden daha önce düşünemedim? Valek'in öfkesini anlıyordum, Ve şimdi öfkesinin derinliğini anlıyordum. "Valek nerede?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır. Sakın söyleme."

"Bilmiyorum. Bu öğleden sonra ayrıldı." Fisk sesini daha da alçalttı. "Sana göz kulak olacağından şüpheleniyorum."

Güzel bir düşünce ama Fisk Valek'in tepkisini görmemişti.

"Hey." Fisk bir kolunu omzuma dolayarak bana yarı sarıldı. "Sadece on gün, sonra başka bir müttefikimiz olacak. Her şey yoluna girecek."

Ona doğru eğildim. Valek kadar uzundu ama misk yerine odun dumanı ve çam kokuyordu. "Teşekkürler."

"Her zaman. Güvende kal, Sevgili Yelena." Beni bir kez daha sıktı ve sonra gitti.

Fisk'in ardından odanın sıcaklığı on derece daha düştü. Kollarımı kavuşturdum ve merdivenlere doğru döndüm. Cahil beni takip etti.

tek bir kelime etmeden. Kadere şükürler olsun. Ofise döndük ve boş bir masaya oturup Valek'in benim için oyduğu kelebek kolyeyi kurcalarken hiçbir şeye bakmadım. Beni affedecek miydi?

Etli turtaların kokusu beni karanlık düşüncelerimden uyandırdı. Hanni önüme bir tane koydu. Mide rahatsızlığıma rağmen tüm porsiyonu yedim. Bebek için güçlü kalmalıyım. Gecenin geri kalanı birbirine karıştı. Askerler sandıklar taşıyarak dalgalar halinde dönüp gidiyorlardı. İnsanların hiçbirinin tanıdık olmadığını fark ettim. Bu ekip Cahil'in yirmi dokuz yaşına yakın ya da ondan daha genç görünüyordu. Cahil'in eski çetesinden -onu yetiştiren ve Kral Ixia'nın yeğeni olduğu yalanını söyleyenlerden- hiçbiri bu grubun bir parçası değildi.

Belki de garnizonda görevliydi. Ya da belki artık onlara güvenmiyordu.

Güven konusunu düşününce neredeyse yüksek sesle inliyordum. Onun ne kadar sadık olduğunu İnsanlar mı? Hepsi çivili yemeği yemiş ve beyinleri yıkanmış. Ya Cahil'i uyandırmayı başardıysam ama ajanları onun emirlerine uymayı reddettiye? Sözleşmede, adamlarının anlaşmamızın şartlarına uymasıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Bunu Cahil'e yalnız kaldığımızda -ya da yalnız kalırsak mı demeliydim?

Gecenin ilerleyen saatlerinde Cahil beni uyandırdı. Başımı masaya dayamış uyukluyordum. "Hadi," dedi ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim."

"Nerede?"

"Burada uyumuyoruz ve eğer zincirlenmek istemiyorsanız-"

"Hayır."

"Sanmıyorum." Bir elini koluma doladı ve beni yukarı çıkarıp deponun dışına kadar eşlik etti.

Bir kez daha, Cahil'in tayfası sanki bir pusu bekliyorlarmış gibi etrafımızı sardı. Ödünç aldığım pelerinimin kapüşonunu başımın üzerine çektim. Bruns'a generaliyle birlikte olduğumu belli etmeme gerek yoktu. Sessiz sokaklarda çok az insan dolaşıyordu. Bulutlar ayın görünmesini engelliyordu ama saatin gece yarısına yakın olduğunu tahmin ediyordum. Hafif bir esinti yol boyunca ölü yaprakları savuruyor, tek ses onların çingirakları oluyordu.

"Hâlâ kaçacağımdan mı endişeleniyorsun?" Birkaç blok sonra sordum. "Hayır. Ama eminim kocan yakınlardadır."

"Karışmayacağına söz verdi."

"Ama bu diğerlerinin sana ulaşmaya çalışmasını engellemeyecek. Başına konan ödül hâlâ duruyor."

Doğru. Hisar'ın güneydoğu bölgesine doğru yöneldik. H k met bölgesine varmadan önce Cahil sağa döndü ve apartmanlara dönüştürülmüş eski fabrikalardan birine girdik.

"Devlet konutlarında ya amıyor musunuz?" diye sordum. " ok fazla meraklı komşu var."

Altıncı kata çıktık ve diğerleri daireyi kontrol edip fenerleri yakarken ben birkaç korumayla birlikte altmış altı numaranın dışındaki koridorda bekledim.

Güvenli olduğu açıklandığında, Cahil mürettebatının görevine son verdi. "Hanni, Faxon ve Sladen, günün ilk ı ıklarıyla birlikte buraya gelin. Geri kalanınız,  afaktan bir saat sonra ahırlarda bulu alım."

"Ve Konsey Salonu'ndaki yemeklerden de yemeyin," diye ekledim.

Cahil beni kabaca içeri çekti. "Adamlarıma emir veremezsin." Kapıyı kilitledi.

"Haklı olduğumu öğrendiğinizde ne olacak, ama halkınız hala Bruns'a sadık?"

"*Bana* sadıklar."

" imdilik. Sen ve Bruns aynı g r  tesiniz. Artık aynı fikirde olmadığınızda ne olacak?"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Hayal gücünü kullan o zaman."

Ağzını açtı ama sonra kapattı.

Onun yetişmesini beklemeden, "Anla mamıza bağlı değiller. İkimizi de tehlikeye atabilirler. Hepsi Theobroma'dan uzak durmalı ve boş kalkan kolyeleri takmalı."

Cahil bir eliyle çenesindeki sarı tüyleri ovu turdu. "Bunu d   neceğim."

İlerleme var. Dairesine göz gezdirdim. İşlevsel ve erkeksi, koyu mavi bir kanepe ve birkaç koltuk ana yaşam alanını kaplıyordu. Duvarları birkaç at resmi süslüyordu ve bir tanesinde Topaz'ın gerçekçi bir portresini tanıdım. K  uk mutfak, tuvalete açılan bir kapının yanındaki sol duvarda sıralanmı tı. Sağ taraftaki iki kapı yatak odalarına açılıyor olmalıydı. Havada hafif bir bayat koku vardı ve Cahil'in burada fazla vakit ge irmediğinden   pheleniyordum.

Cahil en uzaktaki kapıyı işaret ederek, "Bu gecelik odanız burası. Her ihtimale karşı kapıyı kitlemenizi  oneririm."

"Bir suikastçının içeri girmesi ihtimaline karşı mı?" Rahatlatıcı bir düşünce değil.

"Evet, ama bundan şüpheliyim. Kimse bizi depodan itibaren takip etmedi."

"Fark edebildikleriniz için endişelenmiyorum."

"Ve Valek'in diğerlerinin sizi rahatsız etmemesini sağladığından eminim."

Eğer Valek gerçekten benim nerede olduğumu izliyorsa. Garip bir Boşluk içimi doldurdu ve bağlantısız ve yalnız bir şekilde sürüklendim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra, misafirler için tasarlanmış sade ve kişisel olmayan bir alan olan yatak odasına girdim ve yatağa yığıldım.

Ertesi sabah Cahil beni uyandırdı. Adamları gelmiş ve Kahvaltıda peynir ve ekmek. Bir fincan sıcak çayı -gerçek bir ihtiyaçtan çok sıcaklık ve rahatlık için- özlemle bekliyordum. Apartmandan çıkarken kapüşonumu yukarı çektim. Binadan çıktığımızda Cahil kolumu tekrar kavradı.

Sabah telaşı sokakları doldurmuştu. Fabrika işçileri vardiyalarına yetişmek için acele ediyor, mal ve malzeme taşıyan arabalar geçip gidiyordu. Kimse bizimle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Gökyüzünü gri bir bulut örtüsü kaplamıştı ve serin, nemli bir rüzgâr yanaklarımı okşuyordu. Yağmur altında seyahat etme ihtimali ruh halimi daha da bozdu.

Konsey'in ahırlarına doğru yürürken Cahil, "Birliğimle ilgili endişelerinizi düşündüm. Eğer haklıysan ve Bruns... beynimizi yıkıyorsa, ben de sadık adamlarımın onun etkisinden kurtulmasını isterim. Fisk bize on iki tane daha null kalkan kolyesi getirebilir mi?"

Bu iyi haber karşısında neşelendim. "Bu kadar kısa sürede o kadar çok bulabilir mi bilmiyorum. Ama pazara birini gönderip Yardımcı Loncası üyelerinden birine sorabilirsin. Gönderdiğin kişinin benim ismimden bahsettiğinden emin ol."

Cahil, Hanni'yi gönderdi. Her zaman seçilen kişi olmaktan rahatsız olsa da bunu belli etmedi. Ahırlara doğru daha yavaş bir tempoda ilerlemeye devam ettik. Resmi hükümet bölgesine girdiğimizde yüzleri taradım, tanıdığım ya da bana özellikle dikkat eden birini aradım. Cahil'e göz ucuyla baktım - benimle görülmekten endişelenmiş miydi? Hayır. Sakin görünüyordu.

Herhangi bir olay olmadan ahırlara vardık. Cahil'in ekibinin çoğu içeride bekliyordu. Cahil'le aynı eyeri paylaşmaktan korkuyordum ama Topaz'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Büyük ahırın tanıdık manzaraları ve kokuları ve

Sıra sıra dizilmiş ahırlar endişelerimi hafifletti. Konsey'in ahırları elliden fazla atı barındırabilirdi - her bir Konsey üyesini, kendi

ve çeşitli askeri personelin atları. Küçük bir seyis ordusu hepsini besliyor ve bakımlarını yapıyordu.

Heyecanlı bir ciyaklama kalbimi parçaladı. Kiki! Koşmaya başladım ve onu Topaz'ın ahırında buldum. Ona sarıldım, toprak kokusunu içime çektim ve sıcaklığını iliklerime kadar hissettim. Kiki birkaç dakika ilgime katlandıktan sonra beni iterek uzaklaştı ve ödül maması için ceplerimi karıştırmaya başladı.

"Dün öğleden sonra geldi," dedi seyislerden biri. Genç çocuk ahırın yanındaki bankı işaret etti.

Eyerim, çantalarım, asam ve takımlarım tahta koltuğun üzerine yığılmıştı. Onu sadece bir kişi göndermiş olabilir. Belki de Valek bana düşündüğüm kadar öfkeli değildi.

"Onu hemen tanıdım," dedi çocuk. "Bayan Kiki bırakıp kaçacak tipte biri değil, o yüzden senin de bir ara geleceğini düşündüm."

"Burada olduğunu kimseye söyledin mi?" Ben sordum.

Çocuk bana sinsi bir gülümseme verdi. "Hayır. Onları ilgilendirmez diye düşündüm."

"Teşekkürler." Ona gümüş bir para uzattım. "Bayan Kiki ve ben buraya hiç gelmedik." Bir gümüş daha ekledim.

Şaşkın bir ifadeyle alay etti. "Kim?" Başparmağıyla Kiki'yi işaret etti. "Onu hazırlamamı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Kiki'yle vakit geçirmek asla angarya değildi. Ayrıca çantalarımı aramak istiyordum. Belki Valek onlardan birinin içinde bana bir not bırakmıştır.

Cahil bana yetiştı. "Valek'in kıskanç bir tip olduğunu düşünmezdim ama sanırım eyeri paylaşmamızdan hoşlanmıyor."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. Valek bana güvenirdi. Aşırı koruyucu olsa da asla kıskanç değildi. Çantalarımı karıştırırken seyahat kıyafetlerimi, kişisel ihtiyaçlarımı, pelerinimi, çay poşetlerimi ve üç kitabımı buldum, silahlar ve tıbbi bir kit, ama not yok. Hayal kırıklığı derine saplandı ve acı yaramı çınlattı. Kapakları kapattım ve Kiki'yi eyerledim. Yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler," dedim yüzümdeki saman kokulu salyaları silerken.

Hanni bir paketle döndüğünde herkes atlarını eyerlemiş ve gitmeye hazırıldı.

"Rapor ver," diye emretti Cahil.

"Pazara varır varmaz Fisk ortaya çıktı. Elinde sadece yedi kolye vardı ama üyelerinden birinin bizimle yolda buluşacağını söyledi.

Gerisini bize verin," dedi Hanni.

"Çocukları bize göz kulak oluyor olmalı," dedi Cahil ama bana baktı. "Ayrıca bizi garnizona kadar takip edecekler gibi görünüyor." Omuz silkti. "Yelena sağ olsun, biz oraya varana kadar gizli ajanlarının gitmiş olacağına eminim. Eğer gitmedilerse, onları bulmak zor olmayacaktır."

İçimden onu yumruklama arzusu geçti. Bu anlaşmamızı ihlal etmek olur muydu? Muhtemelen.

Cahil kolyeleri kendisine en yakın yedi kişiye dağıttı. Birkaçı kolyeleri başlarına geçirirken bana ters ters baktı ama hepsi kolyeleri üniformalarının altına sıkıştırarak taktı.

Atlara bindik ve ahırlardan ayrıldık. At sırtında on dört kişi oldukça iyi bir görüntü oluşturduk. Fisk'in yeni askerleri bile bizi takip etmekte zorlanmazdı, ödül avcılarından bahsetmiyorum bile. Ben yüzümü sakladım ve diğer atlar Kiki'nin etrafını sardı. Umarım tanınmazdı, her ne kadar düşmanlarımdan bazıları onun arka toynaklarıyla yakından ve kişisel olarak ilgilenmiş olsalar da.

Hisar'dan kuzey kapısından çıkarak kuzeydoğuya, Featherstone garnizonuna doğru yöneldik. Oraya ulaşmamız iki günümüzü alacaktı.

Biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra yağmur başladı ve tüm yolculuk boyunca devam etti.

Cahil'in tayfası çoğunlukla beni görmezden geldi ama ilk sabah Hanni ve Kyrie'yi çay teklifiyle ikna ettim ve ikincisinde davet edilmeden bana katıldılar. Yolda çok az yolcuyla karşılaştık. İkinci gün öğleden sonra bir avuç Yardımcı Lonca üyesi bize yaklaştı ve Cahil'e tek kelime etmeden beş kolye daha verdi. Sonra güneybatıya, Hisar'a doğru geri döndüler.

O akşam garnizona yaklaştık. Cahil Topaz'ı yavaşlattı. yanımda. Midem düğümlendi. Garnizondaki davranışlarım ve önümüzdeki yedi günü neden hapisanede geçireceğim hakkında vereceği dersi bekliyordum.

"Seni Starling's Egg'deki bir hana bırakacağım," dedi.

Şaşırmış bir şekilde ona bakakaldım.

Eğlenerek ofladı. "Ben de bunu düşünüyordum. Ve nasıl bir düzenleme yaparsam yapayım, garnizonda biri seni tanıyacak. Bir hücrede kilitli olsan bile, gardiyanlardan biri eninde sonunda seni tanıyacaktır.

çöz." Ayıldı. "Ayrıca, eğer aşçı Theobroma kullanıyorsa, şüphe uyandırmadan bozulmamış yiyecek alamayız. Seninle birlikte

Starling's Egg, tüm yemeklerimde size katılabilirim. Kasaba garnizonun hemen dışında."

"Hanın şefi de Theobroma kullanmadığı sürece iyi bir fikir," dedim.

"Sen ve hassas damak tadın bana haber vermek zorundasınız. Eğer durum buysa, o zaman pazar tezgahlarından yiyecek satın alacağız."

Ona şöyle bir baktım. Çok makul davranıyordu. Bir numara mı? Yoksa kendi adına düşünmeye mi başlamıştı? "Peki ya senin halkın?"

"Onların büyük kısmını bir göreve gönderiyorum. Geri kalanlar seninle kalacak." "Görev mi?"

"Bilgi alışverişinde bulunmak istersen sana ne olduğunu söyleyeceğim." "Yaptığım her şeyi zaten biliyorsun, Cahil."

"Oh?"

"Emirlerine karşı gelemeyince Bruns büyücüsüne beni sorgulattı. Bir ay önce Krystal garnizonunu ziyaret ettiğinizde bunu size ilettiler."

Topaz'ın dizginlerini sıkıca kavradı. "Bruns sana ziyaretimden bahsetti mi?"

"Hayır. Ofisinin yanındaki odadaydım ve her şeye kulak misafiri oldum. Ve ben

Ona bana büyük bir fiyonk takmasını ve beni Komutana göndermesini tavsiye ettiğinizi çok net hatırlıyorum."

"Bruns dinlemeliydi."

"Katılıyorum. Komutan Sitia'ya saldırmayı planlasaydı bu akıllıca bir hareket olurdu."

"Yine mi bu?" diye mırıldandı Cahil.

"Ama Bruns bir saldırı olmayacağını bildiğinden, Sitia'da onun için daha yararlı olacağımı biliyordu."

Cahil Topaz'ı dörtlale koşturdu ve öne geçti. Kiki geride kaldı. Mantığı kabul edene kadar bu konuşmayı birkaç kez yapmayı bekliyordum.

Starling's Egg, akrabaları ziyaret etmek için çok sayıda taverna ve hanın bulunduğu tipik bir üs kasabası gibi görünüyordu. Pazar silahlarla doluydu. garnizonda konuşlu askerleri cezbetmek için satıcılar ve teçhizat. Cahil mürettebatının büyük kısmını üsse gönderdi ama Hanni, Sladen ve Faxon'a bizimle kalmalarını emretti.

Cahil bizi dolambaçlı bir yoldan götürürken şehir merkezindeki kalabalık bölgeden kaçındık.

daha sakın bir ara sokağa girdi. Lucky Duck Inn'de durdu. Biz

Atları hanın ahırına yerleştiren Cahil, dört katlı ahşap binanın içine girdi. Döndüğünde, bitişik iki odanın anahtarlarını Hanni'ye verdi. O da birini Faxon'a verdi. Sanırım Hanni ile yatıyordum.

"Gözden uzak dur," dedi Cahil bana. "Eğer bir şeye ihtiyaın olursa, adamlarımdan biri senin için getirecektir. Yemeklerimi ya burada yiyeceğim ya da marketten aldığım yiyecekleri yiyeceğim. Tamam mı?"

"Evet." Ev hapsi, hapishaneye kapatılmaktan daha iyiydi. İyi ki yanımda birkaç kitap vardı.

Akşam yemeğini ortak salonda sipariş ettik. Diğer masalarda sadece birkaç kişi oturuyordu ve birkaç meraklı bakış dışında bize hiç aldırış etmediler. aşırı ilgi. Servis görevlisi beş porsiyon domuz eti ve erişte gvecini masaya koyduğunda herkes tadına bakmamı bekledi. Güzel bir baharat karışımı dışında yemekte Theobroma yoktu.

Ve böylece günlük rutinim başlamış oldu. Cahil ve muhafızlarımla ortak odada yemek yiyor, geri kalan zamanda da ya Hanni ile paylaştığım odada kitap okuyor ya da Kiki'yi çalıştırıyor ya da egzersiz yapıyordum. Hanni'yi birkaç şey için dışarı gönderdim, çoğunlukla çay poşetleri ve daha fazla kitap. Birkaç kez onunla sohbet etmeye çalıştım. Sessiz ve ciddi olan Hanni, kişisel bilgilerini vermekten kaınıyordu ama kitaplarımı okumaktan, kendini savunma ve entrikanın inceliklerini tartışmaktan mutluluk duyuyordu. Hanni benimle antrenman da yapardı. Yirmi beş yaşlarında, kısa kahverengi saçlı, bıçak ve kılıcı kolaylıkla kullanabiliyordu ama bo asası eğitimi almamıştı. Ona birkaç temel hareket gösterdim.

Faxon ve Sladen olaya karışmamayı tercih ettiler ve yanımdayken mesafeli bir koruma tavrı takındılar. Bununla birlikte, birkaç kez kahkahaları odalarımız arasındaki kapıdan içeri sızdı.

Ev hapsimin dördüncü ve anlaşmanın yedinci gününde, Cahil geç bir akşam yemeği için bize katıldı. Sert hareketlerle masamıza doğru yürüdü ve sert ifadesi bela anlamına geliyordu. Bir patlamaya hazırlandım ama o sessizliğini korudu.

Siparişimizi verdikten sonra merakımı daha fazla dizginleyemedim.

"Bugün ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ve sakın konuşmaya başlama-" elini salladı "- konuşmalar."

"Pekala."

Yemeğimiz geldi ve gergin bir sessizlik içinde yedik.

Yemeğini bitirdiğinde Cahil arkasına yaslandı ve duyulabilir bir nefes verdi. Gözlerinde koyu renk yorgunluk izleri vardı. "Fisk'in adamlarının sadece Kartel'in tüm garnizonlarına sızmakla kalmayıp aynı zamanda birçok farklı alanda -bazıları oldukça hassas- çalıştıklarını biliyor muydun?" diye sordu.

Oh, hayır. "Evet, ama ne kadar derine inebildiklerine şaşırdım. Tutuklandılar mı?" Zavallı çocuklar.

"Hayır. Hepsi dağıldı. Fisk'in oldukça iyi bir iletişim sistemi olmalı." Kaşlarını çattı. "Bizimkinden daha iyi."

Gururla ışıldamak istesem de yüz ifademi nötr tuttum. "Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?"

"Hayır."

Bekledim.

"Daha fazla casus olmadığından emin olmak için Kartel, tüm garnizonların boş kalkanlar için tamamen taranmasını emretti." Elini masaya vurdu. Boş kâseler tıkırdadı. "Sakın söyleme."

Yutkunarak bariz olanı söylemekten kaçındım - Kartel, halkını etkilemek için büyü kullanmıyorsa neden boş kalkanlar konusunda endişelensin ki? Bu beni neredeyse öldürüyordu. Bunun yerine, "Kartel'in seni de etkileyeceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordum.

Yakalandın mı?"

Bu fikir onu şaşırttı. Doğruldu. "Beni test etmezler." "Emin misin?"

Cahil ayağa fırladı. "Ben Sitian Ordusu'nun Generaliyim."

"Ve siz de Konsey'in -ya da bu durumda Kartel'in- emirlerine uyuyorsunuz. Garnizonda aralarında İkinci Büyücü Irys Jewelrose'un da bulunduğu çok sayıda büyücü var." Irys'in beyninin yıkanmadığını ama zamanını beklediğini eklemedim. Usta seviyesinde bir büyücü olarak Irys, Theobroma'yı yutabilir ve yine de etkiye direnebilirdi. "Taramadan kaçınmak için önümüzdeki üç gün boyunca garnizondan ayrılmanız gerekiyor."

Omuzlarımdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "*Bana* vermiyorsun emirleri."

"O haklı," dedi Hanni. "Kasabayı terk etmemiz gerekiyor.

Hepimiz." Cahil ona döndü. "Öyle mi?"

Ayağa kalktı. "Bir hafta önce Bruns'a ve Kartel'e inanıyordum ve onları desteklemek için hayatımı verebilirdim. Artık vermeyeceğim." Hanni bakışlarını karşıladı. "Mevsimlerdir ilk kez net düşünüyorum."

Sladen ve Faxon destek gösterisi için Hanni'nin iki yanında durdular. Yumruğumu sıkma isteğimi bastırdım.

Cahil beni bıraktı ve sandalyesine oturdu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... haklısın. Bruns büyü kullanıyormuş." Bir elini kaldırdı. "*Ama yine* de Sitia'yı korumaya çalıştığına ve askerlerle büyücülerini birlikte nasıl çalışacakları konusunda eğiterek mükemmel bir iş çıkardığına inanıyorum."

Bir yetişkin olarak, böbürlenmedim, ukalalık yapmadım ya da çocukça davranışlarda bulunmadım.

duygularım beni harekete geçirdi. Onun yerine, "İşte bu yüzden sana ihtiyacımız var, Cahil. Komutan'ın saldırması için hâlâ küçük bir ihtimal var ve

Sitia hazırlıklı olmalı ama Bruns'un yöntemleri vicdansızca. Amacımız Kartel'i durdurmak ve Konsey'i tekrar iktidara getirmek. Bu hedefe en iyi şekilde sizin görevinizde kalmanızla ulaşabiliriz."

"Ve senin için casusluk mu?"

"Evet. Ve belki de diğerlerini uyandırarak Kartel'e değil Sitian Konseyi'ne sadık kalmalarını sağlamak."

"Bruns'un büyücülerini sık sık boş kalkan taraması yaparsa bu zor olacaktır. Bu bir haftamızı aldı."

"Her seferinde bir sorun," dedim. "Şu anda siz ve adamlarınızın o taramadan kaçınmanız gerekiyor. Belki bir eğitim tatbikatı için ayrılırsınız?"

"Bu işe yarayabilirdi ama..." Cahil yüzünü ovuşturdu. "Bunu yaptığıma inanmıyorum."

"Ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Taraf değiştirmek. Bruns'a ihanet etmek. Valek ile çalışmak." Bir el salladı. "İstedğini seç."

"Yapılması gereken doğru şey bu ve sen de bunu biliyorsun."

Derin bir nefes alarak, "O zaman sana baban ve yengen Mara'nın yakalandığını söylemeliyim. Buraya doğru geliyorlar, Bruns da öyle."

VALEK

Komutan'ın dairesinin kapısı açıldı. Owen Moon sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Bir başka güçlü büyücü olan Tyen da peşinden koşuyordu. Gitme zamanı. Valek pencereye doğru geri çekildi ama güç örtüsü aniden kayboldu. Owen Valek'in etrafını boş bir kalkanla sarmıştı. Büyücünün kalkanın artık onu hapsedemeyeceğini bilmesini istemeyen Valek yakalanmış gibi donakaldı. Signe ortadan kayboldu ve Komutan geri döndü.

"Bu küçük numarayla ne elde etmeyi umuyordun?" Owen Valek'e sordu. Kısa siyah saçlarında Valek'in hatırladığından daha fazla ak vardı ve kırk dört yaşından daha yaşlı görünüyordu.

Valek cevap vermedi.

"Hâlâ komutanınızı kurtarmayı mı umuyorsunuz?" Owen güldü. "Güven bana, artık çok geç."

Tam olarak değil ama Valek onu düzeltmeyecek ve Signe'yi ifşa etmeyecekti. "Peki, şimdi seninle ne yapacağız?" Owen özellikle kimseye sormadı.

"Vatana ihanetten aranıyorsun. Seni tutuklayalım ve sonra da halka açık bir şekilde idam edelim derim."

"Bu işe yaramayacak," dedi Komutan. "Zindandan kaçacaktır. Onunla şimdi ilgilenmek en iyisi. Ölü bedenini sergileyebiliriz, böylece sadık kolordular kimin yetkili olduğunu anlayacaktır."

Valek, Owen'ın Komutanı kontrol ettiğini bilse de, bu yorum yine de kızgın bir demir gibi saplandı. Owen bu öneri karşısında kaşlarını çattı. Muhtemelen Komutan onunla hemen aynı fikirde olmadığı içindir.

"Tyen, ne düşünüyorsun?" Owen sordu.

Geniş omuzlu büyücü Owen'la aynı yaşıydı. Sihirbazın Kalesine birlikte katılmışlardı. "Sanırım işimizi bitirmeliyiz."

iki ay önce başladı ve onu pencereden dışarı itti."

Tyen'in nesneleri hareket ettirme yeteneği bunu yapmasını kolaylaştıracaktı. Ve Valek kendini savunmak için dartlarını kullanamazdı çünkü Tyen onları büyüyle bir kenara atardı. Korku midesini kemiriyordu.

Owen sıırttı. "Katılıyorum. Ve bu sefer, hiç arkadaşı yok. onu kurtarmaya gel." Kolunu dikleştirdi, parmaklarını açtı ve avucunu Valek'e doğru itti.

Valek sanki üzerine bir güç çarpmış gibi tepki verdi. Bacakları pencere pervazına çarpana kadar geriye doğru kaydı. Kalbine kan hücum etti. Owen'ın muzaffer bakışlarıyla karşılaştı.

"Güle güle Valek," dedi bir kez daha kolunu uzatarak.

Kaçmak için başka bir yol göremeyen Valek pencereden geri düştü. Son anda dönerek, ivmesini yavaşlatmak ve vücudunu duvara yaklaştırmak için bir elini çıkıntıya bağıladı. Ama parmakları kaydı. Yerçekimi onu aşağı çekmeden önce bir saniye kadar havada asılı kalırken midesinde kelebekler uçuştı.

Düşerken hava kulaklarında uğuladı. Sonra bir silahın kusursuz gümbürtüsü Demir bir ok hemen yanındaki taşa çarpmadan bir saniye önce arbaletin sesi duyuldu. Karşı tarafta ikinci bir ok belirdiğinde Valek bunun önemini anladı. Kayarak geçerken şaftı yakaladı ve inişini yavaşlattı. Bir cıvata daha belirdi ve onu da iki eliyle kavradı. Kollarına ve omuzlarına acı veren bir sarsıntıyla Valek düşüşünü durdurdu. Yerden iki kat yukarıda sallanıyordu.

Altına birkaç sürgü daha geldi ve güvenli bir yere ulaşmak için hızla onları kullandı. Duvarı gözlemekle görevli muhafız onu tanımış olmalıydı. Valek bir teşekkür eli salladı ve Owen karşılık veremedi hızla uzaklaştı. Valek adamın ya da kadının Owen'a okları neden ateşlediğine dair inandırıcı bir hikâye anlatmasını umuyordu.

* * *

Valek Yılan Ormanı'nda Oniks'e ulaştıktan sonra, gün boyu süren yolculuk Buna kıyasla kulübecilik kolaydı. Onyx'in bakımını yaparken zihni Signe'den edindiği bilgilerle dönüp duruyordu. Owen'ın elinde bir koz vardı ve direnişin bunun ne olduğunu keşfetmesi hayati önem taşıyordu. Valek'in Ellis Moon'un defterleri için Keep'in kütüphanesini kontrol etmesi gerekiyordu.

İdeal olarak Theobroma'dan daha güçlü bir şeyden bahsedilmesi gerekirdi.

Valek'in Featherstone garnizonu yakınlarında Onora ile buluşmasına iki gün vardı. Ve sonra... Valek ya tutsak olacaktı ya da Yelena'yla birlikte özgür kalıp Fisk'e ve Kartel'i durdurma çabalarına yeniden katılacaktı. En kötüsü olursa, teslim olmadan önce Ellis Moon hakkındaki bilgiyi Onora'ya verecekti.

Uykusuz geçen iki gecenin yorgunluğuyla Valek yatağına doğru yürüdü. Bir gün dinlendikten sonra garnizona gidecek ve Yelena'nın kumarının işe yarayıp yaramadığını öğrenecekti.

* * *

Yelena'nın Cahil'le yaptığı anlaşmadan sonraki dokuzuncu günün sabahı açık ve serin bir şekilde doğdu. Onyx gün doğumundan birkaç saat sonra Starling's Egg'in ana bölgesine doğru ilerledi ve pazara yöneldi. Onora muhtemelen tezgâhların arasına gizlenmiş, Valek'i bekliyordu. Küçük kasabanın kalabalık merkezine vardıklarında Onyx'i yavaşlatarak yürümeye başladı. Onora birkaç dakika içinde yanlarında belirdi.

"Rapor verin," dedi.

Alışveriş yapanları taradı. "Burada olmaz. Benimle Cherry Caddesi'ndeki Lucky Duck Inn'de buluşun." Onora ortadan kayboldu.

Uyum sağlamak için koyu kahverengi bir pantolon ve açık ten rengi bir tunik giyen Valek atından indi ve bir yerliye Cherry'nin nerede olduğunu sordu. Kadın kuzeydoğuyu işaret ederken ona zar zor baktı. Onyx'i sokaklarda gezdirerek atın serinlemesine izin verdi. Onora'nın Yelena'ya göz kulak olurken Lucky Duck'ta kalıp kalmadığını merak etti. Karısı son yedi günü hapisanede kilitli mi geçirmişti? Valek öyle olmamasını umuyordu ama öyleyse de şaşırmazdı.

Hanı Cherry'de buldu ve dikkat çekici olmayan görünümünü ve yol dışı konumunu onayladı. Onyx doğruca binanın arkasındaki küçük ahırlara yöneldi. Valek atını seyise bıraktı ama hızlı bir çıkış yapması gerekirse diye eyeri üzerinde bırakmasını tembihledi.

Onora onu ortak salonun arka köşesindeki masalardan birinde bekliyordu. Burası tipik bir handı, zemin katında bir taverna ve yüksek katlardaki odalar. Diğer sakinleri taradı -iki adam ve

yaşlı bir kadın. Havada tatlı pekmez kokusu vardı. Dün kulübeden ayrıldığında pek iştahı yoktu. Kendini Cahil'e teslim etme ihtimali midesini bulandırmıştı.

Valek de Onora'ya katıldı. Genç bir garson belirdi ve yemek yeme isteği olmamasına rağmen kahvaltı siparişi verdi. Bir sonraki adımla başa çıkmak için enerjiye ihtiyacı olacaktı. Kız gittiğinde, "Yelena?" diye sordu.

"O gayet iyi. Düne kadar burada kalıyordu," dedi Onora. Doğruldu.

"Beklediğim gibi değil."

"Ben de öyle, ama zekiceydi." Onora ona neler olduğunu anlattı. "Cahil ve ekibinin uyanması bir hafta sürdü ama Yelena'nın tahmin ettiği gibi hepsi kendine geldi."

Yelena başarmıştı. Göğsünün etrafındaki ezici baskı hafıfledi. "Ona bir özür borçlusun," dedi Onora.

Ona sadece bir özürden çok daha fazlasını borçluydu. Fisk ve Onora ona güvenirken, Valek Cahil'le yaptığı anlaşmanın bir başka ihanet olduğuna ve başarısızlığa mahkûm olduğuna inanmıştı.

"Sen surat asarken, o perişan haldeydi. Senin değil *de benim* ona göz kulak olduğumu öğrendiğinde yüzündeki kederli ifadeyi görmeliydin."

Onora onu daha da kötü hissettirmek istediye, bunu başarmıştı. "Onunla konuştun mu?"

"Evet. Eğitim gördüğü hanın arkasındaki küçük avluda durdu ve ona katılmanız için işaret etti ve her şey yolundaydı. Bunun bir numara olabileceğini düşündüm ama yalnızdı ve daha önce onu hiç yalnız bırakmamışlardı. Yine de Cahil gidene kadar bekledim ve gecenin ilerleyen saatlerinde odasını ziyaret ettim." Onora sıırttı. "Oda arkadaşının ödünü kopardı."

"O şimdi nerede?" "Pusu kuruyor."

Şaşkınlığını bastırarak, "Açıkla," dedi.

"Babası ve yengesi yakalandı ve buraya getiriliyorlar.

Yelena onları garnizona ulaşmadan önce kurtarmayı planlıyor."

Hiç iyi değil. "Tek başına mı?"

"Hayır. Yanında Cahil'in ekibinden üç kişi var."

"Peki ya Cahil?"

"Takım için bir darbe alıyorum." Bekledi.

"Cahil garnizonda kaldı. Bruns dün geldi ve ev sahibi gibi davranıyor. Ayrıca korumasız. Bruns'un sihirbazları onun üzerinde boş bir kalkan tespit ederse, iş biter. Yelena'ya göre Cahil oldukça iradeli ve birkaç gün idare edebilir."

"Yani, Cahil bize yardım etmeyi kabul etti mi?" "Evet, ama bu konuda mutlu değil."

Bu bir sürpriz değildi. Valek bu bilgi üzerinde düşündü. "Leif nerede?"

"Mara ve Esav'ı yakaladıklarında kaçtı. O zamandan beri kimse onu görmedi."

"Muhtemelen arabayı takip ediyordur."

Servis görevlisi Valek'in siparişiyle birlikte geldi. Dumanları tüten yumurta, pastırma ve kızarmış ekmek tabağını Valek'in önüne koydu. Midesi açlıktan gurulduyordu ve Yelena'yı Cahil'le bıraktığından beri doğru dürüst sıcak bir yemek yemediğini fark etti. Valek yemeğe yumuldu. Lokmalar arasında pusu hakkında sorular sordu.

"Garnizonun yaklaşık dört saat doğusunda güzel bir yer seçmişler," diyor Onora. "O noktaya kadar askerlerin rahatlayacağını ve neredeyse evlerinde olduklarını düşüneceklerini hesapladılar. Ayrıca grubun gece için nerede duracağını tahmin etmekten daha iyi."

"Ne zaman saldırımları bekleniyor?" "Yarın sabah."

"Sence fazladan birkaç yardımcıyı hoş karşılarlar mı?"

"Ah, evet. Onlara döneceğimi söyledim ama kimse senden emin değildi." Ah, kahretsin. Yapması gereken büyük bir özür dileme işi vardı.

* * *

Yemeğini bitirdikten sonra parasını ödedi ve Onyx'i geri aldı. At özlemle bir ahıra baktı. Ama Valek Kiki'ye katılmaktan söz edince Onyx'in kulakları dikildi. Valek bu duyguyu anlamıştı. Yelena'yı görme arzusu ona da enerji vermişti.

Atına bindi ve orta hızda batıya yöneldi. Sayıları Binalar azaldı ve mısır tarlaları yolun her iki yanında uzandı. Çok geçmeden Onora ona yetişirken arkasından toynak sesleri duyuldu. Tanıdık gelmeyen siyah-beyaz bir kırsığa binmişti.

siyah yeleli. Janco, Plaj Tavşanı'nı Reema'ya ödünç verdiğinden beri Madam'ı da ödünç almıştı.

"Kim bu?" diye sordu. "At."

"Orijinal."

Sırıttı. "İsmin Janco'yu rahatsız edeceğini düşündüm."

Gerçekten de öyle.

Bir süre sessizlik içinde at sürdüler. İki saat at sürdükten sonra tarlalar sona erdi ve bir ormana girdiler. Valek Yelena için endişeleniyor ve onun kendisini affedeceğini umuyordu. Tüm bu karmaşanın iyi tarafı, Bruns'un etkisi altında olan insanların uyandırılabilmesiydi. Dezavantajı ise bir kişinin bir hafta boyunca Theobroma'dan uzak kalması gerekiyordu ki bu tehlikeli derecede uzun bir süreydi. En azından şimdi Cahil'in işbirliğine sahiplerdi. General diğer yüksek rütbeli askeri yetkilileri ve hatta belki de Sitian Konseyi üyelerini uyandırmaya başlayabilirdi. İnsan hayal kurabilir.

Küçük bir vadinin dibine vardıklarında Onora At'ı yavaşlatarak yürümeye başladı. İlerideki toprak yol yakın zamanda yıkandığı için çukurlaşmıştı. Valek'in yukarısından bir hışırtı duyuldu. Tam zamanında başını kaldırıp baktığında, üzerine doğru düşen bir yeşillik ağı gördü. Valek, ağır örtü onu yere düşürmeden hemen önce Onyx'i durdurdu.

Valek sert bir şekilde sol omzunun üzerine düştü. Sırt üstü yuvarlandı ve bıçaklarına uzandı, tam o sırada bir kişi üzerine oturdu, kollarını sıkıştırdı ve ince bir bıçak yeşilliği delip boynunu kesti.

Bıçak kayboldu ve Valek kalçasını bükerek adamı savurdu. Ağı kenara itti, ayağa fırladı ve bıçaklarını çekti. Yeşil kamuflaj giymiş iki figür ondan uzaklaştı. Onora, yine kamuflajlı iki kişiyle birlikte duruyordu. Pantolonundaki kiri silmişti ama yara almamış ve silahsız görünüyordu. Tuhaf.

Sonra ağaçlar etrafında dönmeye başladı. Karşı konulmaz uyku dürtüsü kaslarını sıvılaştırdı. Sendeledi ve tek dizinin üzerine çöktü. Ağır bıçakları sinirsiz parmaklarından kaydı. Valek boynuna dokundu. Küçük bir damla kan parmağını kapladı. Bıçak uyku iksiriyle tedavi edilmiş olmalıydı.

Valek devrildi. Onu düşürdükleri için onları tebrik ederdi ama...

* * *

Valek uyandı ama gözlerini kapalı tuttu. Pusuya düşürüldüğüne dair bulanık anılar dönüp duruyordu. Uyku iksiri yüzünden başı ağrıyordu. Sol omzunda donuk bir zonklama vardı. Odun dumanı kokusu aldı. Yakınlarda bir ateş çıtırdıyordu.

"...çok yavaş. Onun yerine Curare kullanmalıyız. O daha hızlı," dedi bir kadın. "Ama işe yaramayacak. Herkes aylardır Theobroma yiyor. Bu Kürar'ı etkisiz hale getirir. Ve bir dahaki sefere bıçağını değil, dart kullanmayı unutma, Hanni," dedi Onora. "Daha fazla kontrole sahipsin ve mesafeni koruyabilirsin. Valek'in kendini ağdan ne kadar çabuk kurtardığını gördün. Uyku iksiri etkisini göstermeden önce seni öldürebilirdi."

Onora mı? Artık Kartel için mi çalışıyordu?

"Özür dilerim. Panikledim. Sence onun üzerinde bir deneme yapmamıza kızar mı?" diye sordu kadın-Hanni-.

Cevap yok, ama bu epey bir şeyi açıklıyordu. Onora, "Yarın panik yapmayın yeter," dedi.

"Sorun değil. Yarın *Valek*'in üzerine atlamayacağım," diye mırıldandı Hanni.

"Amacımızın yengemi ve babamı muhafızları öldürmeden kurtarmak olduğunu unutmadığınız sürece sorun yok. Sadece etkisiz hale getirin," dedi Yelena.

Sesi ruhunu yatıştırdı. Valek gözlerini açtı. Üzerinde battaniye olan bir yatakta yatıyordu. Yakınlarda Yelena ve Onora, iki adam ve Hanni ile birlikte bir kamp ateşinin etrafında oturuyordu. Etraflarını karanlık sarmıştı. Beklemeye başladı. Yelena'nın bakışlarının Valek'in bakışlarını bulması uzun sürmedi.

Kadın gerildi. Bunu hak etmiş olsa da, verdiği tepki onu tam kalbinden bıçakladı. Diğerleri onun endişesini hissedip döndüler. Doğrulup oturdu. Adamlar ve Hanni ayağa fırladılar. Elleri silahlarına yaklaştı. Çok ürkeklerdi. Valek eğlenebilirdi ama Yelena hâlâ rahatlamamıştı.

"Onyx?" diye sordu

ona. "İyi. Kiki ile birlikte."

Onora ona bir bardak su doldurup getirdi. "Al bakalım." "Teşekkürler." Bir yudumda içti. "Test çalışması mı?"

"Evet. Gençler ve pratik yapmaya ihtiyaçları var," dedi Onora.

"Biz sizden daha büyüğüz," dedi adamlardan biri itiraz ederek.

"Kusura bakmayın. Onlar deneyimsiz."

Bu daha iyi gitmedi.

Valek boynuna dokundu. Bir ok daha küçük bir yara bırakabilirdi ama kesikteki kanama çoktan durmuştu. "Dartlar uyku ilacı ile mi doluydu?"

iksir de mi?"

Onora gülümsedi. "Elbette. Yine de pusuyu daha önce fark etmemenize şaşırdım."

Yelena'nın bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Dikkatim dağılmıştı."

"Kötü biçim, yaşlı adam. Merak etme, Komutan'a söylemem." Onora fincanını yeniden doldurdu.

"Güzel, çünkü bu yaşlı adama inanıyor-" Valek göğsüne vurdu "- seni öldürdü."

"Oh?" Sustu.

Diğer üç kişiye baktı. "Bunu size sonra anlatırım." Ayağa kalktı. Cahil'in ekibi geri çekildi ve silahlarının kabzalarını kavradı.

"Sakin ol," dedi. "Pusu konusunda üzgün değilim. Onora ve Yelena eğitim ve hazırlığı teşvik ettiğimi biliyor. Başarılı bir test çalışması yaptığınız için sizi kutlarım." Elini karısına doğru uzattı. "Yelena, özel konuşabilir miyiz?"

Kadının tereddütleri adamın başını daha çok ağrıyordu. Yine de elini Valek'in elinin içine soktu ve Valek'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Valek onu diğerlerinden oldukça uzağa götürdü. Gözleri karanlığa alıştığında Onyx, Kiki ve At'ın şekilleri belirdi. Küçük bir açıklıkta otuyorlardı. Zayıf ay ışığı onları gümüş renginde gösteriyordu.

"Valek, ben-"

"Hayır." Onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Şaşıran kadın önce sertleşti, sonra ona doğru gevşedi. Adam onun kokusunu içine çekti. "Çok ama çok özür dilerim. Aşırı tepki gösterdim. Sana güvenmedim. Öfke nöbeti geçirdim ve bir çocuk gibi küsüp gittim. Özür dilerim. *Lütfen* beni affet."

"Sadece beni affedebilirsen." "Ne için?"

Arkasına yaslandı. "Cahil'e inandım ve Onora'nın seni öldürdüğünü düşündüm, onunla bir anlaşma yapmış olabileceğine güvenmedim. Sadece sana güvenmeliydim. Ve çocuğumuzu tehlikeye attım."

"Cahil konusunda haklıydın. Artık güçlü bir müttefikimiz var." "Ama sana inanmalıyım."

"Tamam, affedildin." "Sen de öyle."

Rahatlamış bir halde onu uzun uzun ve sertçe öptü. Ayrıldıklarında ikisi de nefes nefese kalmıştı. Onu kendine çekti ve yalnız olmalarını diledi. Belki giderlerse-

"Komutan neden Onora'nın öldüğünü düşünüyor?" Yelena sordu.

"Onu ziyaret ettim."

"Delirdin mi sen?" Kadın ayrıldı ve adamın ağrıyan omzuna bir yumruk attı.

Acı içinde homurdandı ama ağrıyan yeri ovarken pişman görünmüyordu.

"Konuş," diye emretti.

"Senin gibi ben de bir kumar oynadım." Valek ona ziyaretini ve öğrendiklerini anlattı. "Umarım Ellis'in notlarını Keep'in Kütüphanesi'nde bulabiliriz."

"Eğer hala oradalarsa." Sonra kaşlarını çatı. "Ve eğer yarın başarılı olursak."

Atlara bir göz attı. "Yarıdan bahsetmişken, neden daha fazla at yok?"

"Hanni ve Sladen muhafızlardan bir çift el koyacak ve Faxon da arabayı kullanacak."

"Leiften haber var mı?"

"Hayır. Arabayı takip ettiğini umuyoruz ama Cahil Fulgor yakınlarında yakalandıklarını söyledi."

Valek düşündü. "Bunun yerine Fulgor'a gitmiş ve onlardan önce oraya varmayı düşünmüş olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Umarım tutuklanmamıştır." Endişesi sesini derinleştirdi.

"Cahil Leif'in durumunu biliyor muydu?"

"Eninde sonunda."

"Kartel öğrenmeden onunla nasıl iletişim kuracaksın?"

Ona doğru baktı. "Sadık ekibinden biri Fisk'in loncasının bir üyesine bir mesaj iletecek."

En iyi durum değildi ama başka seçenek de yoktu. "Hiç cam habercimiz olmaması çok kötü."

"Bu bizi ele verebilir. Kartel'in Theobroma içmeyen bir grup sadık büyücüsü var. İlaç konsantre olmalarını çok zorlaştırıyor. Bu yüzden büyü kullanan başkalarını arıyorlar.

Garnizonlar arasında iletişim kurmak için o camdan süper habercileri kullanıyorlar."

İstenmeyen bir haber daha. Direnişçiler bir garnizonda bir şey yapmaya kalkışırsa, diğerleri hemen haberdar edilecekti.

"Cahil için başka ne planladın?" diye sordu.

"Diğer askeri liderleri ve ardından Konsey üyelerini uyandırabileceğini umuyordum."

"Kartel'e haber vermeden bunu yapması imkansız olurdu." Sık sık yapılan null kalkan taramalarını anlattı.

Hayal kırıklığı içinde neredeyse hırlıyacaktı. "Bize bir anti-Theobroma lazım. Daha hızlı çalışan bir madde."

"Katılıyorum. Curare kadar hızlı çalışan bir şey ideal olacaktır."

"Şimdi hayal kuruyorsun, aşkım. Zamanı bir hafta yerine sadece birkaç güne indiren bir şey beni mutlu ederdi."

Ama kaşları düşünceli bir şekilde kırıştı ve artık onu dinlemiyordu. Sessiz kalarak onun dikkatini çeken her neyse onu düşünmesine izin verdi. Onu yakınında tutmaktan memnun olan adam, on uzun günden sonra ilk kez rahatladı. Kadın onu affetmişti ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

"Babam Owen'ın cam serasında bir dizi melez bitki olduğundan bahsetti. Bir tanesi Theobroma'ya dayanıklı bir Curare. Baval'un notlarını okudum. Owen'ın usta bahçıvanıyla birlikte çalışıyormuş ve bir dizi farklı bitkiyi melezlemeyi denemişler. Belki de anti-Theobroma yapmamıza yardımcı olabilecek bir şey keşfetmişlerdir." Yelena ona Baval'un Avibian Ovalarındaki gizli cam serasından bahsetti. "Fisk ve ben cam üreticisinin levhaları teslim ettiği çiftliğin adresini çalmıştık, ama takip etmek için merkeze geri dönemedim. yukarı."

"Babanı kurtardıktan ve Leifi bulduktan sonra, o cam evi kontrol etmek bir sonraki mantıklı adım olacaktır. Belki orada Harman ağaçları da vardır."

"Onlar için mantıklı bir adım. Hisar'a dönmeli ve Usta Bahçıvan'ın kim olduğunu bulmalıyım."

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Yapmamız gerek. Başına konan ödül hâlâ duruyor."

Bir süre sessiz kaldı. "Babamın ekstra korumaya ihtiyacı olacak. Onora onlarla gidebilir. Belli ki ona güveniyorsun."

"Biliyorum ve sana nedenini

söylemem gerek." "Oh?"

"Cahil'in bahsettiği çatıdaki kavgayı hatırlıyor musun?"

"Gerçektir. Biliyorum. Onora bana her şeyi anlattı."

"Sana güvenmesine şaşırdım."

"Ben de öyle. Ama *arkadaşların* birbirlerinden sır saklamaması gerektiğini söyledi." "İlerleme kaydediyor."

"Öyle. Ve sen de öylesin." "Özür dilediğim için mi?"

"Hayır. Çünkü yaralarını büyüyle iyileştirdin. Gücünü kontrol edebiliyorsun. Şimdi yeteneklerinin kapsamını öğrenmeli ve onları kullanmaya başlamalısın. Eğer öyle yapsaydın bugün seni alt edemezdik."

Haklıydı. "Pekâlâ. Hisar'a döndüğümüzde bir öğretmen arayacağım."

"Usta bir Büyücü ideal olurdu ama Bain ve Irys meşgul olduğu için Teegan bir sonraki en iyi seçenek. Ve şimdiye kadar sahilden dönmüş olmalıydı."

"O on dört yaşında."

"Usta seviyesinde güçleri var ve bir yıldır Irys ile eğitim görüyor." "On dört yaşında."

"Valek." O ses tonunu kullandı. Şu anda olduğundan daha büyük bir salak olma tonunu.

İç çekti. "Pekala."

Parmak uçlarına kalktı ve onu öptü. Bir arzu sarsıntısı diğer tüm duygularını silip süpürdü. Öpücüğü derinleştirdi.

Ayrıldıklarında, "Daha özel bir yer bulalım," dedi. Yelena ellerini onun boynunun arkasında birleştirdi. "Atlar yüzünden mi?" "Hayır.

Ağaçlardaki suikastçi yüzünden."

Kollarını indirdi ve bir adım uzaklaştı. "Onora-"

"Bizi duyacak kadar yakın değil ama bizi izliyor." "Neden?"

"Tüm arkadaşların gibi o da seni korumaya başladı. Ve sanırım düzgün bir şekilde özür dilediğimden emin olmak istedi."

"Ne kadar hoş."

"Uh-huh. Şimdi ona el sallama ki seni ormanın derinliklerine sürükleyip ırzına geçebileyim."

Gözlerinde bir pırıltı parladı. "Romantizmin öldüğünü söyleyenler seninle tanışmadılar."

"Bu doğru. Bana boşuna Bay Romantik demiyorlar." Onu kollarına aldı ve kamp alanından uzakta güzel bir yere götürdü. Sonra da sözünü yerine getirmeye devam etti.

* * *

Sabah çok erken gelmişti. Valek ve Yelena, Valek'in davranışından pişmanlık duyduğunu kanıtlamasının ardından ateşin sıcaklığına geri dönmüşlerdi. Grup kahvaltı ederken Yelena planı gözden geçirdi. O ve Faxon, Valek'in Ağaç tepelerinde, Hanni ve Sladen yıkıntıdan hemen önce yerde, Valek ve Onora ise durduktan sonra arabanın arkasına geçebilecek kadar yolun aşağısındaydı. Arabaya sekiz kişinin eşlik etmesini bekliyorlardı. askerler, ekibin önünde seyahat eden iki gözcü de dahil. Altısı da her ihtimale karşı tahmini saatten birkaç saat önce yerlerine yerleşti.

* * *

Valek daha önce Onora'yla birlikte hiç gözetleme yapmamıştı. Büyülenmiş bir şekilde onun ormanın renklerine karışmasını izledi. Ve bunun nedeni giysileri değildi. Evet, toprak tonlarında giysiler giyiyordu ama gözlerini kaçırıp tekrar onun bulunduğu yere baksa, başka bir yere taşındığını düşünebilirdi. Janco bundan daha önce de bahsetmişti ama Valek bunun sadece Janco'nun abartma eğilimi olduğunu varsaymıştı.

Onora büyü mü kullanmıştı? Bağışıklığı olmadan, artık ne zaman kullanıldığını tespit edemezdi, ama...

Yelena ile yaptığı konuşmayı hatırlayan Valek zihinsel kalkanını indirdi. Güç örtüsü üzerine bastırdı. İnce bir iplik çekti ve duyularıyla Onora'ya ulaştı. Yüzeydeki düşünceleri pusuya odaklanmıştı. Onora planı gözden geçirdi ve neyin yanlış gidebileceğini listeledi. Her beklenmedik olasılık için, ona karşı koymanın bir yolunu hesapladı. Akıllıca.

Ancak, kullanılan herhangi bir büyü tespit etmedi. Ya bu yeteneğe sahip değildi ya da şu anda hiç kullanmıyordu. Belki de kamufle olmak için büyü kullanıyordu ve bunu sürdürmek için daha fazla güce ihtiyacı yoktu. Duyularını daha da zorlayarak Yelena'nın yukarıdaki uzuvda bulunduğu yere doğru uzattı

yola. Daha rahat bir pozisyona geçti ve pususunun işe yarayacağını umdu. Esau, Mara ve Leif için duyduğu endişe düşüncelerini meşgul ediyordu. Sürpriz olmadı. Bebeğin Valek'in gücünü çekmesi ve onu tüketmesi uzun sürmedi.

Valek bağlantıyı kopardı. Bir güç teli daha çekerek yola doğrulttu ve gözcüleri aramaya başladı. Arabanın yaklaşık on beş ila otuz dakika önünde ilerliyor olacıklardı. Görevleri, daha yavaş ve savunmasız olan araba gelmeden önce herhangi bir pusu ya da sorun tespit etmektir. Hiçbir şey.

Gücünü dövüş için saklayan Valek zihinsel kalkanını kaldırarak gücü bir kez daha engelledi. Onora'nın bakışlarıyla buluşmaya çalıştı ama büyü olmadan Onora ortadan kaybolmuştu.

"Sorun ne?" diye sordu ağaç fısıltıyla. "Bunu bilerek mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapmak?"

Eliyle işaret etti. "Uyum sağla. Kaybol."

"Ben buradayım. Sen neden bahsediyorsun?"

"Çevrenize o kadar iyi uyum sağlama yeteneğiniz var ki artık sizi göremiyorum."

Sessizlik. Muhtemelen onun deli olduğunu düşünüyordu. "Ellerine bak," dedi.

"Onlar eller."

Yani kendi yeteneğine karşı bağışıklığı vardı. Taktik değiştirdi. "Şu ana kadar ne kadar iyi saklanabildiğini fark etmiş olmalısın."

"Janco bu konuda bir şeyler söyledi ama ben düşündüm ki..."

"Sadece Janco gibi davranıyor, bir sürü teori, atıp tutuyor ve yorum yapıyordu, yani aptal mı yoksa ciddi mi olduğu ya da adamın bir dahi mi olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok mu?"

"Aynen öyle." Bir duraklama. "Büyü kullandığımı hissetmez miydin?"

Onora yeni durumunu bilmiyordu ve artık ona güvendiğine göre bunu ona söylemeli miydi diye düşündü. Valek, ihtiyaç duyana kadar beklemeye karar verdi.

bilgiyi biliyor. "Eğer bir One-Trick değilsen." "One-Trick?"

"Sadece tek bir şey yapabilen bir büyücü. Sitia'da bunlardan çok sayıda var ve sanırım Ixia'da da var. Bilinçli olarak güç çekmezler. Sadece içgüdüsel bir yetenekleri vardır ve bu yeteneğin kökeni büyü olmalıdır. Çünkü

Örneğin, Opal eskiden ateş yakabilen ama başka hiçbir şey yapamayan yaşlı bir cam ustasıyla çalışırdı."

Bir süre sessiz kaldı. "Bilinçli değil. Tek yaptığım elimdeki göreve odaklanmak."

Kulağa One-Trick gibi geliyordu ama sadece usta seviyesindeki bir sihirbaz bundan emin olabilirdi.

Onora aniden ortaya çıktı. Parmaklarını tekrar tekrar bağlayıp çözerken ellerine baktı. "Kaptan... Timmer benim için geldiğinde işe yaramadı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan saklanamadım."

"Çünkü korkuyordun. Onu düşünmek bile kamuflajını kaybetmene neden oldu."

Şaşkınlıkla yukarı baktı.

"Ondan korkmanıza gerek yok. Komutan'ın zindanında kilitli ve üç aydan biraz fazla bir süre içinde idam edilmesi planlanıyor."

"Onu öldürmek için orada olmasam bile mi?"

"Evet. Komutan zihnini tam olarak kontrol edemiyor olabilir ama nefret ettiği bir şey varsa o da cinsel avcılardır."

"Ya Owen Timmer'ı serbest bırakırsa ya da Timmer kaçarsa?"

"Tüm bunlar bittiğinde onu avlayacağız, çırılçıplak soyacağız, birkaç düzine delik açarak yumuşatacağız ve kar kedilerinin bulması için bırakacağız."

Onora sırtıttı. "İyi plan."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Sessizliğe gömüldüler. Bir saat sonra atların tanıdık gümbürtüsü onlara ulaştı. Valek ıslıkla işaret verdi. Çok geçmeden iki gözcü atlarını sürerek Valek ve Onora'nın mevzisinin yanından geçtiler. Gözcüler bozuk yolu fark ettiler ve sağa sola bakarak yavaşladılar. Buranın bir pusu için ideal bir nokta olduğunu bilecek kadar zekiydiler ama yukarı bakacak kadar tecrübeli değillerdi.

Yelena ve Sladen kamuflaj ağlarını serbest bıraktı. Hafif bir açıyla düştüler ve binicileri atlardan süpürdüler. Kurbanlar büyük bir *gürültüyle* yere indi. İdeal olarak ağı kullanmak büyük yaralanmaları önledi. Eğer ateş etselerdi

Uyku iksiriyle dolu dartlar, binicileri devirebilir ve hareket halindeki bir attan düşmek ölümcül olabilir.

Hanni ve Faxon mücadele eden adamların üzerine atladılar ve iksirle onları dürttüler. Otuz saniye içinde askerler sakinleşti. Yelena ve Sladen ağı tekrar yerine çekerken Valek ve Onora iki atı yakaladı. Sonra

Uyuyan iki adamın ormana sürüklenmesine yardım ettiler. Valek atlıları Kiki'ye götürdükten sonra yerine döndü. Tuzağı yeniden kurdular.

Bir sonraki bölüm biraz daha zor olacaktı. Yaklaşık yirmi dakika sonra, bir at arabasının gıcirtısı ve gürültüsüyle birlikte daha yavaş bir at toynağı sesi duyuldu. Şakacı sesler hafif esintide süzülüyordu. Valek bir kez daha hazır olmalarını işaret etti.

İki atlı önden gidiyordu. Diğer ikisi arabanın bankına oturdu ve son ikisi de kervanı takip etti. Kargo bölümünün üzerine bir muşamba örtülmüştü ve Valek, Mara ve Esau'nun bunun altına gizlendiğini umuyordu. Grup hızını azaltıp hantalca yanlarından geçerken Valek ağırlığını

ayaklarının topları. Her iki elinde de uyku iksiriyle dolu birer dart tutuyordu. Suya ulaştıklarında ağlar liderlerin üzerine bırakıldı, ve Onora arabadaki ikisini oklarla vurdu. Arkadakiler arkadaşlarının saldırıya uğradığını görünce donup kaldılar. Valek ve Onora gizlice yanlarına yaklaştı. Dartı bir adamın bacağına sapladı ve onu arabadan çekti.

Onora da aynısını ortağına yaptı. Asker ayağa fırladı ve kısa kılıcını çekti. Valek, adam yalpalayıp yere yığılana kadar ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Pusu tam bir başarıydı. Cesetler yola saçılmıştı ama kimse yaralı görünmüyordu. Valek muşambayı geri çekerken Yelena ve Sladen ağaçlardan aşağı indi. Mara ve Esav arabaya bağlanmış ve ağızları kapatılmıştı. Esau konuşmaya çabalarken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Aşırı tetikte olan Valek döndü ve hançerini çekti. Az önce etkisiz hale getirdikleri askerler ellerinde silahlarla ayağa fırladılar. Yelena İzçilerden biri ormandan fırlayınca şaşırdı. Gözcü onu yakaladı ve bıçağını boynuna dayadı. Valek'in içinden onu parçalama arzusu geçti ve adamlar arasındaki mesafeyi ölçtü.

Gözcü, "Silahlarınızı bırakın yoksa boğazını keserim," dedi.

HELI

Heli Fisk'ten gelen notu tekrar okudu. Stormdance garnizonunun oldukça sıkıcı geliş gidişlerini daha fazla izlemek zorunda kalmadığı için mutluydu, Fisk'in neden buranın kalmak için çok tehlikeli olduğunu düşündüğünü merak ediyordu. Sadece bir ay olmuştu ama diğer ajanları...

Ajan kelimesini duyunca sıırttı. Fisk için çalışan çocuklar kendi on sekiz yaşından çok daha gençti. Ancak, büyük bir fırtına öncesi martılar gibi garnizondan kaçmışlardı. Bir şeyler olmuş olmalıydı ve ısıtma mevsiminin ürünlerini toplamak için yakında sahilde olması gerekirken Fırtınalar ne olursa olsun, Fisk'in aşırı tepki veriyor olabileceğini düşündü. Özellikle de gönderdiği mesajı düşündüğünde.

Zethan, Zohav ve Teegan'ın tehlikede olduğuna ve daha güvenli bir yere taşınmaları gerektiğine inanıyordu. Sanki böyle bir şey varmış gibi. Fisk Uçurumlar'da hiç bulunmamıştı, bu yüzden bir geminin buraya gelmesinin ne kadar zor olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

ordu ya da bir kişi bile onlara gizlice yaklaşamazdı. Sahilde dört Fırtına Dansçısı varken, Fırtına Dansçılarından biri onları denize uçurmadan kimsenin Kayalıklardan aşağı inen dar patikadan geçmesine imkân yoktu. Çok saçma.

Oh, neyse. Omuz silkti ve garnizonun ana girişindeki görevini bıraktı. Kaldığı handa duran Heli sırt çantasını topladı ve hesabı ödedi. Ailesinin evine uğramayı düşündü ama bu seyahat süresine iki gün daha ekleyecekti. Ve sadece üç ya da dört saat sonra gitmesine izin vermelerine imkan yoktu. Ona milyonlarca soru sorup bir gece kalması için ısrar edecekler ve toplam süreyi üçe çıkaracaklardı.

fazladan günler. Fisk muhtemelen aşırı temkinli davranıyordu ama adamın hakkını vermek zorundaydı. Katil bir kurtarma planlamış ve uygulamıştı.

O geceyi hatırlayan Heli gururla doğruldu. Zethan fırtınayı çağırmış ve Heli onu kontrol ederek Yelena, Valek ve bir grup arkadaşının Krystal garnizonundan kaçmaları için güvenli bir yol açmıştı. O gece

Fırtına Dansı büyüsyyle yaptığı en zor şeydi ve aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Ve güçlendirici olmuştu. Zethan'ın ikiz kardeşi Zohav, Fırtına Dansı'yla

Dev su topları olan gardiyanlar, üçünün Kartel'i kendi başlarına yenebileceğine inanmıştı. Tabii ki ertesi gün hava kuru, sakın ve güneşli olduğu için kimseye yardım edemedikleri gerçeğı ortaya çıktı.

Heli ahıra uğradı ve atı Thunder'ı eyerledi. Gri-beyaz aygır enerjiyle kıpırdandı. Ancak tıpkı adaşı gibi o da güçlü başlamış ama kısa süre sonra mesafeyle birlikte zayıflamıştı. Dayanıklılığı üzerinde çalışıyordu ve ona binmek hâlâ yürümekten daha iyiydi ama keşke Kade gibi bir Sandseed atı olsaydı diyordu. Ayışığı Uçurumlar'a üç günde varabilirdi ama Thunder dört günde varırsa şanslıydı.

* * *

Yoldaki beşinci günün sabahında Heli, Thunder'a bindi. Yatağı, Düzlükler'in sert şistini yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı ve ana mağaradaki karyolasını kıyaslandığında kuş tüyü bir yatak gibi gösterdi.

O gün öğleden sonra Kayalıklar'ın kenarına vardılar. Taze, nemli bir esinti onları karşıladı. Heli çok aşağıdaki denizin keskin kokusunu içine çekti.

Martıların tiz sesi, uzaktaki dalgaların ritmik sesini kesiyordu. Güneş ışığı suyu elmaslarla boyuyordu.

Home.

Heli bir an için manzaranın güzelliğini içine çekti. Rüzgâr Kayalıklar'a dalgalı bir desen oymuş, geride taştan kanatlar ve kayalardan kemerler bırakmıştı. Su bu kayalıklarda delikler açmıştı ve Fırtına Dansçıları bu mağaraları yaşam alanları, uyku odaları, depolar ve cam fırını. Beyaz kömürün ve erimiş camın tatlı kokusu tuzlu havaya karışıyordu. Camcı Helen muhtemelen yaklaşan fırtına sezonu için küre yapmakla meşguldü.

Heli onu dar patikadan aşağı çağırdığında Thunder hareket etmeyi reddetti. Buraya kaç kez gelmiş olursa olsun, Heli yanında yürümedikçe aşağı inmezdi.

"Sen koca bir bebedsin," dedi attan inerken. "Hadi gel. Acele edersek Raiden'in deniz mahsullü çorbasına yetişebiliriz." Bunu düşünürken bile midesi gurulduyordu.

Yolun yarısında, koyu gri bulutların denizin epey açığında toplandığını gördü. Fırtına birkaç gün içinde burada olacaktı. Erken ama fırtınalar hakkında öğrendiği pek çok şeyden biri de takvimi takip etmedikleriydi. Heli aşağıya baktı. Kade kayalık bir çıkıntının ucunda duruyordu. Dalgalar yanından hızla geçiyor ama en sevdiği tüneğine çarpmadan önce ayrılıyordu.

Heli ve Thunder kuma ulaştığında, Kade ve onlara doğru gidiyordu. Kadın bekledi. Ne de olsa onun patronuydu. İhtiyatlı bir ifade takınarak kumların üzerinde rahatça yürüdü. Omuz hizasındaki kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Heli kendi uzun kahverengi saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı. Güneş ve deniz ikisinin de saçlarını sarıya boyamıştı.

"Erken gelmişsiniz," dedi yaklaştığında. "Sana da merhaba."

"Ne oldu?" diye sordu.

Bir iç çekişi bastırdı. Kade her zaman çok ciddiye. Ve sadece beş gün erken gelmişti - Fırtına Dansı vardiyası ısıtma sezonunun ilk gününde başlamıştı.

"Fisk'ten bir mesaj aldım," dedi ve ardından Fisk'in endişelerini anlattı.

Öfkelendi. "Burada Sitia'nın herhangi bir yerinden daha güvendeler." "Biliyorum. Neredeler peki?"

Kade sahili işaret etti. "Zethan sörf yapıyor... daha doğrusu yapmaya çalışıyor, kız kardeşi ise yüzüyor."

Heli titredi. "Su donuyor."

"Onlar için değil. İxia kıyılarındaki sulara kıyasla daha sıcak olduğunu söylüyorlar."

"Ya Teegan?" "Raiden'a yardım ediyor."

"Fisk'in mesajı konusunda ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Herkes bir araya gelene kadar bekleyelim ve bunu akşam yemeğinde tartışalım."

Heli, Thunder'ı sahildeki küçük ahıra götürdü. Isıtma ve soğutma mevsimlerinde sık sık olduğu gibi hava kötüleştiğinde, atları hava koşullarından korumak için fırtına mağarasına taşıdılar.

Ayıışığı bir selam verdi. Siyah atın alnında beyaz bir ay vardı. Başka bir gri at olan Smoke başını dışarı çıkardı. Heli yapmadı

Üçüncü atı tanıdı; sarı yeleli, krem rengi bir kısraktı. Yeni at sahildeki kumla uyumluydu. Thunder'ı tımar edip taze tahıl ve su içmesini sağladıktan sonra Heli ana mağaraya doğru yürüdü.

Deniz ürünleri çorbasının tanıdık balık kokusu yumuşak bir battaniye gibi etrafını sarmıştı. Mağaranın içinde büyük bir ateş yanıyordu. Teegan istiridye kabuklarını kırarken, Raiden kömürlerin üzerinde fokurdayan uzun bir tencereyi karıştırıyordu.

Raiden onu gördüğünde Heli'ye gülümsedi. Sarılmak için koşarken tüm yorgunluğunu unutmuştu. Heli on iki yaşından beri fırtınalarda dans ediyordu ve kırk beş yaşındaki kamp yöneticisi onun vekil babası gibiydi. Gerçi isteseler de istemeseler de tüm Fırtına Dansçılarına babalık yapma eğilimindeydi ve tartışmalar çıktığında mantığın sesi oydu. Kade bile çoğu zaman onun tecrübesine güvenirdi.

Raiden geri adım attığında, "Erkencisin," dedi.

"Yemek pişirmeni özledim."

Öfkelendi. "Bir balık daha yersem pullarım çıkacak' sözüne ne oldu?"

Elini salladı. "O geçen yıld, tüm etler bozulduğunda. Kabul etmelisin ki sen bile otuz gün boyunca deniz ürünü yedikten sonra bıkmıştın."

Teegan bir istiridye daha açıp içini çıkarırken, "Çok fazla istiridye var," dedi.

Heli yaklaştı ve kabuk yığnını inceledi. "Sen zaten bir profesyonelsin. Başka ne yapıyordun?"

"Büyü pratiği yapıyor, sınırlarımızı ve yeteneklerimizi öğreniyor, büyük savaşa hazırlanıyorduk." Teegan ses tonunu rahat tuttu ama Teegan onun omuzlarındaki gerginliği fark etti.

Sadece on dört yaşında olmasına rağmen, henüz sihir kullanma konusunda çok fazla deneyimi olmasa da, usta düzeyinde bir sihirbaz olma yolunda ilerliyordu. Valek ve Yelena'yı kurtardıklarında, Teegan onu Düşmanların havada vızıldayan ok ve yaylarından korunmak için, sakinliği nereye odaklayacağını görebilmek için aksiyona yakın olması gerekiyordu.

"Herhangi bir haber var mı?" Teegan sordu.

"Pek bir şey yok."

"Ailem ya da ailem hakkında bir şey var mı?"

"Hayır, üzgünüm."

Solgunlaştı. Neler olup bittiğini bilmemek zor olmalıydı. İstiridyelerin geri kalanını taşımasına yardım etmeden önce onun omzunu sıktı.

Kısa süre sonra Helen hariç herkes akşam yemeği için toplanmıştı. Raiden'a göre, küre yapım sürecinde kritik bir noktadaydı. Zethan ve Zohav kurulanmış, düz gri tunik ve pantolonlarını giymişlerdi. Siyah saçlarından su damlıyordu. İkisinin kardeş olduğuna şüphe yoktu ve ağabeyleri Valek'e olan benzerlikleri tekinsizdi. Her ikisinin de Safir mavisi gözleri ve köşeli yüzleri vardı ama Zethan daha çok gülümsüyordu, bu yüzden kız kardeşi kadar... gergin görünmüyordu.

Zethan ona dostça bir selam verirken, Zohav'ın ifadesi endişeyle karardı. Herkes elinde bir kase çorbayla ateşin etrafına yerleştiğinde, Kade Heli'den Fisk'ten aldığı mesajı tekrarlamasını istedi.

"Bu kadar mı?" Teegan ona sordu. "Hareket etmemiz için bir neden yok mu?" "Güvenliğiniz için."

"Burada güvendeyiz," dedi Zethan. "Yardımaımıza ihtiyaçları olmadığı sürece buradan ayrılmayacağım."

Kade, "Mantıklı olan tek senaryo Kartel'in yerinizi biliyor olması," dedi.

"Ne olmuş yani? Bize saldırmaya çalıştıklarını görmek isterdim," dedi Zethan ikizinin kaşlarını çatmasını hak edecek kadar coşkuyla.

Teegan, "Hisar'a gidip daha fazla bilgi toplayabilirim," dedi. "Ve bir pusuya mı gireceksin?" Zohav sordu. "Eğer burada olduğumuzu bilirlerse, o zaman mükemmel fırsatı kollayacaklardır."

Teegan kaşığını çorbaya saplayarak, "Savunmasız değilim ki," dedi. Beyaz damlalar tuniğinin üzerine sıçradı.

"Başka nereye gidebiliriz ki?" Zohav sordu.

Cevap yok.

"Gitmiyorum," dedi Zethan tekrar. "Burada Kade'le birlikte büyüm hakkında çok şey öğreniyorum ve fırtına mevsimi-"

"-Bu bizim endişemiz," dedi Kade. "Üçünüz Valek için hayati önem taşıyorsunuz."

Kartel'i durdurma planları var. Size burada ulaşamayabilirler ama Zohav'ın dediği gibi, savaşa çağırılmanızı bekleyebilir ve sizi The Flats'te pusuya düşürebilirler."

"Ama bizim büyümüz var," dedi Zethan.

Kade, "Ve Curare ve null kalkanları var," diye karşı çıktı.

Şimdi kaşlarını çatma sırası Zethan'daydı. "Ama burada fırtınalara rehberlik edebilirim."

Kade sırtıttı. "Şimdiden çok fazla getirdin, Zee. Kotamıza ulaştık ve sezon daha başlamadı bile."

Heli şaşkınlıkla Kade'e baktı. "Tek başına dans etmemelisin. Bu çok tehlikeli."

"Zethan'la değil," dedi Kade. "Onları sadece birkaç küreyi enerjileriyle doldurmama yetecek kadar yakına getiriyor ve sonra onları denize geri gönderiyor."

Bu etkileyiciydi.

"İşte bu yüzden bana ihtiyacın var," dedi Zethan, huysuz bir çocuk gibi konuşarak. "Şu anda kardeşinin sana daha çok ihtiyacı var. Sitia'nın sana ihtiyacı var," dedi Kade. "O zaman bizimle gelmelisin," dedi Zethan. "Bir dansçıya ihtiyacım var."

fırtına bizim tarafımızdaki insanlara zarar vermesin."

Heli nefesini tuttu. Eğer Kade de onlara katılırsa, sezon boyunca diğer Fırtına Dansçılarından sorumlu olacaktı ki bu büyük bir sorumluluktuktu. Ama bir yanı onlarla gitmek istiyordu. Daha önce bir takım olarak iyi çalışmışlardı. Ancak, Kade sorumluydu.

Kade sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi bakışlarını ona çevirdi. "Benim kıyıda kalmam gerekiyor. Zaten çok sayıda dolu küremiz olduğu için, Heli isterse size eşlik edebilir. İstemezse-"

"Ben giderim." Kalbinin etrafında korku ve heyecan karışımı bir duygu dolanıyordu. "Ne zaman gidiyoruz?" Teegan sordu.

"Günün ilk ışıklarıyla," dedi Kade. "Ve bize nereye gittiğini söyleme ama Fisk'e bir mesaj gönderdiğinden emin ol." Ayağa kalktı ve bir kâseye daha çorba doldurdu. "Haydi Ray. Plan yapmaları gerek ve Helen şu anda açlıktan ölüyor olmalı."

Heli'nin zihninde saklanabilecekleri olası yerler canlandı. Ayrıca, konuşmadaki birkaç yorum da aklına takılmıştı.

Kade ve Raiden ayrılmadan önce Zethan, "Yetkili kim?" diye seslendi. "Sorman gerekiyorsa, sen değilsin." Kade el sallayarak iyi geceler diledi.

Zethan cevap vermeden önce Heli, "Öyleyim," dedi.

"Neden sen?" Teegan kavgacı olmaktan çok meraklı bir tonda sordu.

"Ben en yaşlısıyım. Sitia'yı tanıyorum. Ve en çok deneyime sahip olan benim." Heli üç parmağını kaldırdı.

"On yedi yaşına yeni girdik," dedi Zethan. "Ayrıca *hepimiz* Krystal garnizonundaydık."

Teegan, "Heli geçen yıl ailemin Bloodrose klanını serbest bırakmasına yardım etti," dedi.

Bu rastgele yorumlar beyinde şimşek gibi çakarken Heli serçe parmağını yukarı kaldırdı. "Ve benim harika bir fikrim var."

YELENA

Bıçak boğazıma dayandı. Hayal kırıklığı korkumu gölgede bıraktı. Pusuya düşürdüğümüz askerler bizi pusuya düşürmüştü. Onlar gibi davrandılar Silahlarımızı kaplayan ve dartlarımızı dolduran uyku iksiri tarafından bayıltıldı.

Beni tutan adam "Silahları indirin, hemen" diye emretti.

Demek istediğini vurgularken ince bir acı çizgisi tenimi dağladı.

Valek Onora'ya baktı ama o ortadan kaybolmuştu. Cahil'in ekibi yol göstermesi için Valek'e baktı. Elinde bir dart vardı ama ilaç askerler üzerinde işe yaramamıştı. Nedenini merak edecek zaman yoktu.

"Sakin ol," dedi Valek. Silahlarını askerlerin dikkatini dağıtacak kadar gösterişli bir şekilde yere bırakırken, bir yandan da yeni dartları avucuna aldı. Umarım bunlara goo-goo suyu katılmıştır, çünkü cephaneliğimizdeki başka hiçbir şey işe yaramayacak gibi görünüyordu. Valek diğerlerine silahlarını bırakmalarını işaret etti.

"Mantıklı olalım beyler. Ne istiyorsunuz?" Valek sordu.

"Yapmayalım," dedi arkamdaki gözcü. "Jones ve Nusi, onları emniyete alın."

Arabadaki iki kişi aşağı atladı ve kelepçeleri almak için koltuğun altına uzandı. Önce Jones ve Nusi Valek'e yaklaştı.

Valek vuruş mesafesine gelene kadar bekledi. "Şimdi!" Dönerek ellerindeki kelepçeleri tekmeledi.

O kadar sert bir şekilde yana doğru çekildim ki adamın elinden kurtuldum. Bir kalp atışında ileri doğru uçtu ve yere indi. Hareket etmedi.

Onora yanımda belirdi ve sırtıttı. Bıçaklarını çekti. Cahil'in ekibi silahlarını geri aldı. Döndüm ve Kiki'nin bakır yüzü yeşilliklerin arasından bana baktı. Onu gördüğüme sevindim, bu aşamayı kaptım ve kavgaya katıldım.

Şey... Denedim. Valek, Jones ve Nusi ile dövüştü. Biraz yetenekliydiler ama tecrübeleri yoktu. Valek savunmalarını aştı ve onları bir hamlede etkisiz hale getirdi.

birkaç hamle yaptı. Onora da iki rakibini yere serdi ve Hanni, Faxon ve Sladen bir dövüşte kendilerini idare edebileceklerini kanıtladılar. Çok geçmeden beş erkek ve üç kadın olmak üzere sekiz kişiyi sekiz ağaca kelepçelemişlerdi. Beni yakalayan izci hâlâ kendine gelmemişti.

"Ona neyle vurdun?" Valek Onora'ya sordu.

"Ben yapmadım. Kiki onu arka toynağıyla tekmeledi. Mükemmel nişan alır. Ben sadece Yelena'yı yoldan çektim."

Bıçağı hatırlayarak boğazıma dokundum ve derin olmayan bir kesikten akan kanı derime bulaştırdım.

Valek cebinden bir mendil çıkardı ve kalanını sildi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Yine de Kiki'ye birkaç sütlü yulaf borcum var." Mahkûmlara baktım. "Uyku iksiri sende neden işe yaramadı?"

Jone, "Size söylemiyoruz," dedi.

Valek, içine goo-goo suyu katılmış bir dartı havaya kaldırdı. "Başka seçeneğin olmayacak."

Tabii bu ilaca karşı da bağışıklıkları yoksa.

"Ama önce..." Valek arabaya doğru yürüdü ve ben de hemen arkasından onu takip ettim. Mara ve Esau'yu serbest bıraktı, sonra kelepçelerini çözdü.

Her ikisinin de yüzünde çürükler vardı, el ve ayak bileklerinde çiğ deri izleri vardı. Mara ağzındaki tıkaçı çıkardı ve kollarıma yığıldı. Telaşla, omzumda hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sıkıca sarıldım. Olamaz. Korku göğsümde çiçek açtı, kalbimi sıkıştırdı.

Esav ellerini ovuşturdu. Kir ve kan, yırtık pırtık giysilerini lekeliyordu. "Bizi kurtardığınız için teşekkürler."

"İyi misin?" Valek ona sordu.

"Ufak tefek şeyler. Ben iyi olacağım. Zavallı Mara daha zor zamanlar geçirdi ama." Esau ağaçlara bağlı gruba ters ters baktı.

Buz damarlarımı doldurdu. Valek ve ben dehşet içinde birbirimize baktık. O...?

Onlar...? O kelimeyi düşünemedim bile.

Mara doğruldu ve kucağımdan kalktı. Gözyaşları yüzüne damlıyordu. Kızgın bir hareketle onları sildi. "I..." Derin bir nefes alarak devam etti: "Bağlanmak, tamamen çaresiz ve onların merhametine kalmış olmak korkunçtu." Bir ürperti vücudunu sarstı.

"Size... zarar verdiler mi?" Valek hepimizin aklındaki soruyu sordu.

"Hayır. Tehdit ettiler ve elleri..." Bir ürperti daha. "Ama bana tecavüz etmediler."

Hepimiz rahat bir nefes aldık. Kolumu tuttu. "Leif nerede?"

"Bilmiyoruz. Sizi takip ettiğini umuyorduk."

"O değil. Yakınlarda olduğunu bana bildirmenin bir yolunu bulurdu."

Ben de aynı fikirdeydim. "Bu durumda, muhtemelen Fulgor'dadır."

Başını salladı. "Onu bulmamız gerek."

Valek, "Sorgulayacağız ama önce askerleri sorgulamam gerekiyor," dedi.

"Uyku iksirine karşı neden bağıışıklıkları olduğunu biliyorum," dedi Esau. "Şu melez bitkiler..." Arabaya el salladı ama yatağın üzerinde sadece birkaç ölü yaprak vardı. "Uyku iksirine, goo-goo suyuna ve bir dizi zehire karşı panzehirler üzerinde çalışıyorlar. Şimdiye kadar uyku iksiri için bir tane bulmuşlar. Ayrıca Theobroma'ya dirençli Curare de var."

"Goo-goo suyuna karşı bir panzehir bulmaya ne kadar yaklaştılar?" Valek sordu.

"Bilmiyorum."

"O zaman ne bildiklerini görelim." Valek onlara ilaç verdi, birkaç dakika bekledi ve onları sorguladı. Ne yazık ki onlar sadece emirleri uygulayan homurdananlardı. Bilgileri sınırlıydı. Onlardan edindiğimiz tek yararlı bilgi, devriye gezen tüm askerlerin ya da subaylara veya mahkûmlara eşlik edenlerin uyku iksirinden yeterince alacağıydı görev süreleri için panzehir.

Onları etkisiz hale getirebilecek başka bir ilaç bulmamız gerekecekti. Babamın bir alternatifi olmasını umuyordum.

Askerleri sorgulamayı bitirdiğinde Valek başını eğdi ve kamp alanımıza dönmemizi işaret etti.

Oraya vardığımızda, "Leif'i aramak hepimiz için çok tehlikeli. Yelena, Mara'yı, babanı ve Onora'yı Baykuş Tepesi'ne götür. Fisk'in adamları sizinle irtibata geçene kadar Cloverleaf Inn'de kalın. Karargâh'ın Hisar'daki yeni yerini size bildirecekler. Ben dönene kadar birlikte kalın."

Bu planı beğendiğimden emin olmadığım için, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Fulgor'a, Leif'i bulmaya."

İki arada bir derede, kardeşimi aramak için ona eşlik etmekte ısrar edip etmemeyi tartıştım. Ama şu anda Mara'nın bana daha çok ihtiyacı olduğuna karar verdim.

"Peki ya biz?" Hanni sordu. "Garnizona geri dönemeyiz. Askerler size yardım ettiğimizi gördü."

"Lucky Duck Inn'e git," dedim. "Orası Cahil'le buluşma yerimiz. Sizinle orada irtibata geçecek."

Hanni dudaklarını birbirine bastırdı ama şüphelerini dile getirmedi.

"Harekete geçmeliyiz," dedi Onora. "Bu adamlar yoldan görülebiliyor ve eminim Bruns onlar gelmediğinde bir devriye gönderecektir."

Kiki pusu sırasında altı atı da sakın tutmuştu. Cahil'in ekibi    ata binmiş, Mara ve Esav da birer ata binmişti. Araba ve son at geride kalacaktı.

"Biz yakalandıktan hemen sonra tüm bitkileri attılar," dedi Esau, kaybından dolayı açıkça acı çekiyordu.

Onun bu yorumu bana Harman ağacının resmini hatırlattı. Onu aldım ve babama gösterdim. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Esav resme baktı. "Bu çok güzel bir yorum. Sen mi  izdin?"

"Hayır." Onora'yı işaret ettim. "O yaptı."

Neşesi yerine geldi. "Aferin kızım. Benimle keşif gezisine gelmen gerekecek. Detaylar mükemmel."

İltifat karşısında utanan Onora başını eğdi.

"Bunu tanıdınız mı, Peder?" Tekrar sordum. "Buna Harman ağacı deniyor ama hakkında başka bir şey bilmiyoruz."

"Tanıdık gelmiyor ya da görünmüyor.  zg n m." Bana geri verdi.

Neyse, denemeye değerdi.

Valek Onyx'e binmeden önce vedalaşmak için beni kendine çekti. "Eğer Baykuş Tepesi'nde değilseniz, Leif ve ben sizinle Hisar'da buluşacağız."

Tutuşumu sıkılaştırdım. "Ya yakalandıysa?"

"O zaman onu kurtaracağım."

"Ama..." Ya Valek yakalanır ya da öldürülürse? Sessiz kalarak dudağımı ısırımdı. O bekledi.

Güven. Ona güvenmem gerekiyordu. "Lütfen dikkatli ol." "Sen de aynısını yapacağına söz verdiğin sürece."

"Sence Onora tehlikeli bir şey yapmama izin verir mi?" "Sanki onu dinlermişsin gibi. Ben o kadar saf değilim, aşkım."

Güldüm. "Pekala, dikkatli olacağıma söz veriyorum."

Beni uzun uzun ve sertçe öptü. Tüm bunların geride kalmasını diledim. Sıradan sorunlarla uğraşan sıradan bir aile olabileceğimizi. Ne zaman ki Öpüşmeyi kestik, bakışları tanıdığım koruyucu bir ateşle içime işledi.

"Beni yine o kuleye kilitlemeyi mi düşünüyorsun?" Alay ettim. "*Bizi içeri kilitlemeyi.*"

"İşte şimdi konuşuyorsun." Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Sonra Kiki'nin eyerine atladım ve küçük bir el sallamayla güneye, Baykuş Tepesi'ne doğru yola çıktım.

Mara iki günlük olaysız yolculuk boyunca sessiz kaldı. Babama Kartel ve benim aramda neler olup bittiğini anlattım. Yakında doğacak torunu ve yeni damadı için çok mutluydu ama Sitia'nın biz resmi belgeleri sunana kadar bu birlikteliği tanımayacağı konusunda beni uyardı, ki Kartel iktidarda kalmaya devam ederse bu gerçekleşmeyebilirdi.

Kasabadaki iki handan biri olan Cloverleaf Inn'e giriş yaptığımızda anılar düşüncelerimin yüzeyine çıktı. Birlikte kalabilmek için en üst katta dört odalı bir süit kiraladık. Burası Roze'u yenmenin bir yolunu planlarken karargâhımız olmuştu.

Featherstone ve Warpers altı yıl önce. Uzun bir mücadele olmuştu ve işler umduğumuz gibi gitmemişti -Ay Adam ve diğerleri ölmüştü- ama sonunda kazanmış ve Sitian Konseyi'ni yeniden kurmuştuk.

Bir başlangıçla, o sırada sihrimi de kullanamadığımı hatırladım. Biraz güç kullansaydım Roze yerimi öğrenirdi. Kartel'le olan durum bizimkinden daha büyük bir ölçekteydi.

Warper'larla sorunlarımız var ama o kadar da farklı değiller.

Üzerinde düşündüm. Zihnimde yeni olasılıklar fokurdadıkça heyecanım arttı. Büyüye ihtiyacım yoktu. Evet, özlemiştim. ve birçok insana yardım ettim. Ama buna *ihtiyacım* yoktu. Onsuz da sorunlarla başa çıkabilecek kapasitedeydim.

Sihrim olmadan uyandığımdan beri ilk kez durumumu kabullenmiştim. Hayatıma devam etmenin ve üzülmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Bebek doğduğunda gücüm ya geri gelecekti ya da gelmeyecekti.

Enerjik bir şekilde odamdan çıktım. Esau koltukta oturmuş botanik kitabı okuyordu, Mara ise koltukta kıvrılmış bir fincan çay içiyordu. Onora'yı çağırdım.

Elinde bıçaklarla yaşam alanına daldı.

"Sizi korkuttuğum için üzgünüm," dedim. "Ama Leif'i beklerken eğitimimize devam etmek istiyorum."

Onora pencereden dışarı baktı. "Şimdi mi? Hava kararmak üzere." "Suikastçılar karanlığı kendi çıkarları için kullanmazlar mı?"

"Suikastçı mı olmak istiyorsun?"

"Hayır ama ben de aynı becerileri öğrenmek istiyorum."

"Ben de," dedi Mara. Elindeki fincanı bir takırtıyla yere bırakarak ayağa fırladı. "Kimseyi öldürmeden suikastçı olunabilir mi?"

Onora ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Bilmiyorum. Ben öyle düşünmüyorum."

"Bu becerilere sahip insanlar için bir isim var mı?" Mara sordu. "Evet. Tehlikeli," dedim.

Mara ellerini birbirine sürterken gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bu hoşuma gitti. *Tehlikeli* olmak istiyorum."

Onora ile bakiştık.

Onora, "Eğer sen ve Leif ile takılacaksa, kendini nasıl savunacağını öğrenmeli," dedi.

Doğru. "Pekâlâ, başlayalım. Baba, karanlıkta nasıl gizlice dolaşılacağını öğrenmek ister misin?" Esau'ya sordum.

"Sen doğmadan önce de karanlıkta gizlice dolaşıyordum," dedi. "Annen için o notte çiçeklerini nasıl aldığımı sanıyorsun?"

Parfüm mü? Sadece gecenin karanlığında çiçek açarlar ve en ufak bir ışık onları bir...şey... "den daha sıkı kapatır. Boğazını temizledi. "Eğer bir ağaç leoparı tarafından yenmeden ya da bir kolye yılanı tarafından boğulmadan geceleri ormanda gezinebiliyorsanız, o zaman herhangi bir *suikastçıya* ihtiyacınız olmadığını söyleyebilirim. eğitim."

"Biliyor musun, basit bir 'hayır' yeterli olurdu," diye takıldım. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Leif'in mizah anlayışını nereden aldığını anlıyorum," dedi Onora.

* * *

Fisk'in habercisinin gelmesini beklerken, Onora Mara ve bana yararlı bulduğu bazı becerileri öğretti.

"Aydınlık bir odada sadece kısa bir süre kalacaksanız, karanlığa adapte olmuş görüşünüzü korumanın bir yolu, ışığa ulaştığınızda bir gözünüzü kapatmaktır.

Sonra, gölgelere döndüğünüzde, o gözü açın ve tamamen kör olmayacaksınız" diye açıkladı.

Onora ayrıca bize vücut dilini nasıl okuyacağımızı ve çok fazla gürültü yapmadan nasıl hareket edeceğimizi gösterdi.

"Her şey dengenizi korumakta ve yürürken ayaklarınızı kaldırmakta. Çoğu insan tembeldir ve ayaklarını sürüyerek yürür. Bot giyecekmeniz kauçuk tabanlar da yardımcı olur" dedi.

"Neden çizme giymiyorsun?" Mara sordu.

"Ayak parmaklarım herhangi bir tabandan daha iyi kavıyor ve ayaklarımın altı, kurumuş yapraklar ya da küçük dallar gibi gürültülü şeyleri ben onlara basmadan önce hissedebiliyor. Bana göre ayakkabı giymek ellere eldiven takmak gibi. Hassasiyetinizi kaybediyorsunuz."

Gece geç saatlerde, hareketlerimizi örtecek başka sesler olmadığında pratik yaptık. Ama botlarımızı çıkarmadık. Onora kendini bildi bileli yalınayak yürüyordu ve ayakları sert zemine ve soğuk havaya dayanacak şekilde şartlanmıştı.

"Askerdeyken bot giymek zorundaydım ama mümkün olduğunca onlardan kurtuldum," dedi.

Mara'ya birkaç kendini savunma hareketi de öğrettik. Eğitim beni Valek ve Leif hakkında çok fazla endişelenmekten ya da Fisk'in habercisinin henüz gelmemiş olmasının korkunç nedenlerini düşünmekten alıkoydu. İki günlük antrenmandan sonra Mara biraz daha eski haline dönmüş gibiydi. Ve bu süre her şeyi öğrenmek ya da herhangi bir konuda gerçekten yetkin olmak için yeterince uzun olmasa da, doğru yönde bir başlangıçtı.

Üçüncü sabah odalarımızda kahvaltımızı yaptıktan sonra Onora, "Fisk'i daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu.

Güzel soru. "Genelde güvenilirdir, bu da Hisar'da bir şeyler olduğu ve geri dönmemizin çok tehlikeli olabileceği anlamına geliyor."

"İleride keşif yapabilir ve neler olup bittiğine bakabilirim," diye önerdi.

"Bir gün daha bekleyelim." Mara boş zamandan yararlanmıştı ve Diğerleri babama yardım etmişti. Morluklar soluyor ve yüzündeki çizgiler düzeliyordu. Ayrıca Hisar'a döndüğümüzde kendini araştırmaya vereceğini ve sağlığını yine ihmal edeceğini biliyordum.

O öğleden sonra kanepede uyuklarken, yüksek sesler beni uyandırdı. Onora iki bıçağını da çekmiş kapıda duruyordu. Sustalı bıçağımı çektim ve ona katıldım.

"Neler oluyor?" Fısıltıyla sordum.

"Bir tartışma. Bir şey olmayabilir. Burada bekle." Kapıdan sıvıştı.

Onu takip etmeden önce üç kalp atışı kadar bekledim. Onora tüm gıcırdayan noktalardan kaçınarak merdivenlerden aşağı süzüldü. Ona katıldığımda bana kaşlarını çattı.

Biz aşağı indikçe kavga daha da arttı. İkinci kata ulaştığımızda sesleri tanıdım. Birinci katın sahanlığına çıkan merdivenlerin yarısında, hancı iki adamın önünde durmuş, yolu kapatıyordu.

Kaslı bir adamın zayıf hancının üzerinde yükseldiği ve diğer adamın da kükreyerek kılıcının kabzasını parmakladığı düşünülürse, bu oldukça etkileyiciydi.

"...üst kata çıkmak yasak," diye ısrar etti hancı.

Ondan varlığımızı mümkün olduğunca gizli tutmasını rica etmiştik. Elbette yerel halk geldiğimizi gördü ve erzak alışverişi yapmak zorunda kaldık. Ama yabancılara ve askerlere bizden bahsetmeyeceğine söz vermişti. Fisk'in adamları onu atlatmakta zorlanmazdı ama bu ikisinin daha iyi bilmesi gerekirdi.

"Aptallar," diye mırıldandı Onora.

"Sorun değil Keyon," dedim. "Onlar bizim arkadaşlarımız."

"Arkadaş mı?" Janco bir elini göğsüne koyarak sordu. "Beni yaraladın. Bizi aileden biri olarak görüyorum."

İkisini de gördüğüm için çok mutluydum, Keyon'un yanından hızla geçtim. Ari beni kucakladı.

Janco gülümsedi. "Fisk ve ben aradık. Burada olacağını biliyorduk. Ari çok endişeli biri."

Onora kılıçlarını kınına soktu. "Ve şimdi yirmi mil yarıçapındaki herkes burada olduğumuzu biliyor."

Janco ellerini kaldırdı. "Benim hatam değil. Ari'nin koruyucu boğa moduna girdiğinde nasıl olduğunu bilirsiniz. Bu küçük adamı yolundan çekip atmadığına şaşırdım."

"Dikkat et." Keyon parmağıyla Janco'yu işaret etti. "Eğer bir oda kiralayacaksan, bu *küçük* adam senden iki katını isteyebilir."

"Üzgünüm efendim," dedi Janco. "Ama kabul etmelisiniz ki, ortağımla kıyaslandığımda *ben* bile küçük bir adam sayılırım."

Adam konuyu kabul etti.

"Ayrıca, bizimle kalabilirler. Hadi odalarımıza çıkalım," dedim. Ari beni yere bıraktı ve ben de onları beşinci kata çıkardım.

İçeri girdiğimizde Mara ve Esau ellerinde silahlarla süitin ortasında duruyordu. Ari ve Janco'yu görür görmez rahatladılar.

Janco hemen bir sandalyeye yığıldı. "Bütün gece yolculuk ettik." "Ne oldu?

Birkaç gündür lonca üyelerinden birini bekliyorduk. önce," dedim.

"Planımız buydu ama Hisar'da işler kızıştı." "Sıcak mı?"

Mara sordu.

"Bruns sokaklarda devriye gezmeleri için daha fazla asker getirdi. Doğu kapısı hariç tüm kapıları kapattı ve güvenliği iki katına çıkararak Hisar'a giren ve çıkan herkesi kontrol etti."

İyi değil. "İçeri girmek ne kadar zor?"

"Senin için imkansız."

"Kılık değiştirsem bile mi?"

"Evet. Kukuletalari çıkarıyorlar, peruklari kontrol ediyorlar ve hatta illüzyonlari tarayan bir sihirbazlari var."

"Ama sen içeri girmeyi başardın," dedim.

"Hayır, denemedik bile," dedi Ari. Kanepeye uzandı. Yorgunluk yüzünü kaplamıştı. "Fisk'in Hisar'a giden yollarda adamlari var. Bizi tanıdılar ve sizinle buluşmamiz için buraya gönderdiler."

"Ekstra güvenlik önlemlerinin ne zaman başladığını biliyor musun?"

Onora Ari'ye sordu.

"Dört gün önce."

"Mara ve Esav'ı kurtardığımız gün," dedi Onora. "Kurtarmak mı?" Janco sordu.

Cahil'in bizi uyarmasını, pusuyu ve Valek'in Leif'i bulma görevini anlattık.

"Valek onu bulacaktır. Hiç şüphe yok," dedi Janco büyük bir güvenle, Mara gülümsedi.

Onu mutlu görmek güzeldi. Güvenliğin zamanlamasını düşündüm. Bruns'un büyücüleri garnizon ve Hisar arasında iletişim kurmak için süper bir haberci kullanmış olmalı.

Ari, "Fisk şu anda Hisar'dan uzak durmanın hepimiz için en iyisi olduğunu düşünüyor," dedi. "Her şeyin sakinleşmesini bekleyecek ve sonra Citadel'in dışında bir karargâh bulacak ama yine de kimin gelip gittiğini gözlemleyebileceğimiz kadar yakın. Bu birkaç hafta sürebilir."

"Ama-"

"Eyer çantamda senin için Fisk'ten bir paket var." Ari başını Esau'ya doğru eğdi. "Konsey Üyesi Baval Zaltana'dan gelen tüm notlar ve o cam panellerin teslim edildiği çiftlik evinin yeri."

Mükemmel. Fisk beni çok iyi tanıyordu.

"Ve Fisk, Konsey Üyesi Zaltana'nın çiftlik evinin sahibi olduğunu söylüyor." Bu ilginçti.

Janco ayağa fırladı. "Ve haberlerimiz var! Muazzam haberler!"

Hepimiz bekledik ama Janco'nun daha fazla dürtülmeye ihtiyacı vardı.

"Ve?"

"Kartel'in Theobroma ve Curare'yi nerede ürettiğini buldum. Ve Usta Bahçıvan'la tanıştım!"

Şok olmuş bir halde Ari'ye baktım. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Adamın Usta Bahçıvan olduğunu *düşünüyor* ama bunu teyit edemedik."

"Kim o?" Esav sordu.

Janco derin bir nefes aldı ve sanki büyük bir duyuru yapacakmış gibi tuttu. Sonra hepsini birden bıraktı ve söndü. "Tanıdık geliyor ama adını hatırlayamıyorum. Günlerdir beni deli ediyor!"

"Neye benziyor?" Ben sordum.

"Sitia'daki erkeklerin yarısı gibi," dedi Ari. "Janco'nun tanımlama becerileri de sanatsal becerileri kadar kötü. Janco'nun zihnindeki kaosun içine bakıp onu teşhis edebilecek bir sihirbaz bulmayı umuyorduk."

"Ha. Ha. Hiç komik değil."

"Baval mu?" Esau sordu.

"Hayır. Onunla tanıştım."

"Fabrikaya gidebiliriz ve ben de adama bir göz atabilirim," dedim. "Ayrıca sabotaj yaparak Kartel'in tedarikini de kesebiliriz."

"Eğer tek tesisleri buysa," dedi Janco. "Greenblade ormanının ortasındaydı ve bir illüzyonla gizlenmişti."

Bunun Rika Bloodgood tarafından üretilip üretilmediğini merak ettim. En güçlü sihir yeteneği illüzyon yaratmaktı ve Owen'ın en yakın iş arkadaşlarından biriydi. Bilinen son yeri Komutan'ın Ixia'daki kalesiydi.

"Ayrıca burası çok büyük ve iyi korunuyor," diye ekledi Ari. "Ve böyle büyük bir şey yapmak, büyük planlarımıza dahil edilmeli.

Kartel. Fisk'in habercisi değişikliklerini söyledi ama ne olduklarını bilmiyoruz."

"Ne olursa olsun, daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim.

Janco ceplerini karıştırdı ve bir avuç yaprak çıkardı. "Bunları seraların birinden aldım." Onları Esav'a uzattı.

Esav'ın yeşil gözleri sanki Janco ona mükemmel bir hediye vermiş gibi parladı.

Keşke babamı o cam seralardan birine sokabilseydik.

Bundan bahsettiğimde Janco "Yapacak bir şey yok," dedi. "Ben yakalandıktan sonra etraflarına ekstra güvenlik koydular. Sonra da oradan hızla uzaklaştık."

Seeneklerimizi düşündüm ve cam serayı hatırladım. Avibian Ovaları'nda olabilir. Bu olasılığı açıklayarak, "Bulduğunuz yere gitmeden önce orayı bulabilir ve orada değeri bir bilgi olup olmadığına bakabiliriz. Bu bize Fisk'in yeniden toplanmasını beklerken yapacak bir şey verir."

"Peki ya Leif ve Valek?" Mara sordu. "Hisar'a girmeye çalışırken yakalanacaklar."

"Fisk'in adamları Hisar'a yaklaştıklarında onları uyarabilir. Onlara nereye gitmelerini söylemeliyiz?" Ari sordu.

"Ovaların karşısındaki Stormdance seyahat barınağı. Leif nerede olduğunu biliyor," dedim. "Onlarla orada buluşacağız."

Sabah yola çıkmak için plan yaptık. Onora odasını Janco ve Ari'ye verdi. Benim odamdaki ilave yatağı taşındı.

"dl avcılarından biri onları buraya kadar takip etmiş olabilir," dedi.

"Bunu duydum." Janco kafasını kapımızdan içeri soktu. "Ve ben Yeteneklerimiz hakkında bu kadar kötü düşündüğünüz için alındınız."

"Hancıyla olan o sahneden sonra, seninle ilgili değeriendirmemi değeriştirdim. *beceriler*. Ayrıca Valek beni Yelena'yı güvende tutmakla görevlendirdi." Janco güldü. "Sana iyi şanslar."

* * *

Üzerimize daha fazla dikkat çekmemek için ertesı sabah vardiyalı olarak yola çıktık. Esav Janco ile gitti, Mara Ari ile kaldı ve Onora bana yakın durdu. Kimsenin dikkatini çekmemiş gibi görünüyordu ama iyi bir casus kasaba halkının arasına karışırdı.

Hisar'ın birkaç mil doğusunda buluştuk ve Fisk'in nbetileriyle temasa geçtik.

"Burası hâlâ sıcak mı?" Genç çocuğı sordum.

"Evet. En iyisi uzak durmak," dedi.

"Fisk'e gittiğimize dair bir mesaj gönderebilir misin-"

"Bu iyi bir fikir mi?" Onora sözümü keserek sordu. "Gideceğimiz yeri gizli tutmak daha güvenli."

"Fisk nereye gittiğimizi zaten biliyor," dedi Janco. "O zaman mesaj göndermeye gerek yok," diye cevap verdi.

"Geçtiğinizi haber vereyim," dedi çocuk.

"Ve eğer Efendi Leif ve Valek'i görürseniz..." Ari ona bizimle nerede buluşmaları gerektiğini açıkladı.

"Diğerlerine onlara göz kulak olmaları için haber vereceğim."

"Teşekkür ederim." Kiki'ye bize güneybatıya giden bir rota bulmasını söyledim. Planımız gece geç saatlere kadar sürmektir. Kıyıya yakın bir yerde kamp yapmak daha güvenli olacaktır.

Yol boyunca veya bir seyahat barınağında değil, çiftlik evinde.

Kiki hızlı bir tempo tutturdu ve gece yarısından birkaç saat sonra vardık. Çiftlik evinin arazisinin etrafından dolaştık ve kamp için mükemmel olan tarlaların arasına sıkışmış küçük bir ağaçlık bulduk.

"Kimsenin bizi görmeyeceğinden emin misin?" Onora sordu. Etrafına bakındı. "Çok büyük ya da yoğun değil."

"Buradaki tarlalar henüz ekilmedi," dedi Janco. "Kimsenin bizi fark edeceğini sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?" Ari ağaçların ötesini işaret ederek sordu. "Dışarısı karanlık."

"Toprakta yeni oyuklar olmadığını göreceğimize kadar ay ışığı var. Ve burnumun gübre kokusu almak için ışığa ihtiyacı yok. Mevsim sıcak. Her çiftçi şimdiye kadar tarlasını ekmiş olurdu."

"Bu MD-7'de amcanın çiftliğinde yaşadığın deneyimlerden mi?" Onora sordu.

"Evet. Bunu nereden biliyorsun?" Janco'nun sesinde şüpheli bir ton vardı.

"Senden, dahi. Sen konuşurken seni dinleyen tek kişi ben miyim?" diye sordu.

"Onun gevezeliklerini mi dinlememiz *gerekiyor*?" Ben sordum. "Kim bilebilirdi ki?" "Hiç komik değil." Janco bölgeyi kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve sinsice uzaklaştı.

"Ateş yakalım mı?" Esav sordu.

"Hayır," dedim. "Komşular olursa diye." "İlk nöbeti ben alacağım," dedi Onora.

Ari, "Ben ikinci olacağım ve Janco geceyi bitirebilir," dedi.

"Hayır." Göğsümü dürttüm. "Geceyi bitireceğim. Döndüğünde Janco'ya söyle."

Ari bana öylece
baktı. "Ari," diye
uyardım. "Janco'yla
konuşacağım."

Belirsiz bir yanıt. Onunla hava durumu hakkında konuşabilir ve yine de sözünü tutabilirdi. Yatağımı kurarken Janco'yu beklemeye karar verdim ama sıcak battaniyenin altına girdiğimde gözlerimi açık tutmakta zorlandım.

Janco beni şafakta uyandırdı. Bu kadar uzun süre beklediği için ona hırladım ama o bana kirpiklerini kırıştırarak masum görünmeye çalıştı ve başaramadı.

"Nöbet tutabilirim," diye homurdandım.

"Ne tesadüf. Ben de öyleyim." Bana gülümsedi, sonra daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Yapamayacağım şey içimde bir bebek büyütme. Ne de üzerine oturarak bir yumurtadan çıkabilirim. Bunu kanıtlamak için lekeli pantolonum var."

"Bir şey mi demek istiyorsun?"

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum." Janco'nun ifadesi yumuşadı. "Dinlenebildiğin zaman dinlen, Yelena. Bebek için. Daha sonra bir şansın olacağının garantisi yok." Yükselen güneşi işaret etti. "Ayrıca, bu kısa bir gece."

Haklıydı. Dalları topladım ve küçük bir ateş yaktım. Gün ışığında alevler o kadar dikkat çekmezdi. Ben çay için su ısıtırken grubun geri kalanı uyandı ve gerindi.

"Çiftlik evini çoktan keşfettim," dedi Janco. "Boş."

"Nereden biliyorsun?" Esau sordu. "Geceydi ve içeridekiler uyuyor olabilirdi."

"Evde uyuyan ya da başka bir şekilde meşgul olan kimse yoktu." Ari Janco'ya bir bakış attı.

"Ne? Canım sıkılıyordu, şimdi parmak ucunda dolaşmak zorunda değiliz." "Bir şey bulabildin mi?" Ben sordum.

"Burası terk edilmiş. Fazla mobilya yok. Bir sürü toz ve örümcek ağı var. Onun dışında görmek için çok karanlıktı."

Tarlaların ortasındaki bina kümesine gitmeden önce hızlı bir kahvaltı yaptık. Geçen yılın hasadından arta kalan kahverengi anızların arasında yabani otlar ve birkaç küçük mısır bitkisi büyümüştü. Güneş ışığı yaprakların üzerindeki çiy damlalarında parıltıyordu. Hava ısındıkça topraktan taze bir koku yayılıyordu.

imenler ve karahindibalar. Isıtma mevsiminin başlamasına on günden az bir süre kalmıştı, bu da bebeğın yaklaşık on altı haftalık olduğu anlamına geliyordu. Elimi tuniğimin altındaki küçük şişkinlik. Yakında ortaya çıkmaya başlayacaktım ve artık durumumu gizleyemeyecektim. Bu noktada bunun bir önemi yoktu. Kartel, Bruns'un tutsağıyken bebekten haberdar olmuştu. Ve bu kesinlikle beni öldürmelerini engellemeyecekti.

İki katlı taş çiftlik evinin etrafını geniş bir sundurma sarıyordu. Arkasında ahşap bir ahır, bir samanlık ve iki baraka vardı. Hepsinin onarıma ve yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı.

Cam paneller ve cam seranın yeri hakkında herhangi bir bilgi aramak için üç takıma ayrıldık. Onora ve ben çiftlik evi. Janco'nun söylediğı gibi, boştu. Baval yokken hiçbir işgalci yerleşmemişti.

Onora evin geri kalanını kontrol ederken ben de ofisten başladım. Masanın çekmecelerinde saklanan dosyaları okurken, sadece Baval Zaltana adına düzenlenmiş bir hizmet faturası buldum. Baval'un cam panelleri göndermek için bu adresi kullandığını doğruluyordu. Daha fazla bilgi edinmeyi umuyordum ama belki de cam serayı bulduğumuzda bir şeyler bulabilirdik.

Bir şey keşfedip keşfetmediğini sorduğumda Onora başını salladı. Dışarıda diğerkleriyle konuştuk. Hiçbir şey konuşmadık.

"Toprak üretken," dedi Esau ona sorduğumda. "Bir sürü solucan var." "Bu çıkmaz sokakta olduğumuz anlamına mı geliyor?" Mara sordu.

"Hayır, Avibian Ovaları'na gideceğiz ve Kiki'nin cam serayı koklamasına izin vereceğiz," dedim.

"Neden durmak yerine bunu yapmadık?"

"Burada değerli ipuçları ya da bilgiler olabilir. Ana Bahçıvan'ın kim olduğunu ya da Kartel'in başka neler yetiştirdiğini hâlâ bilmiyoruz." Atlara baktım. Kiki dışında hiçbirisi Kum tohumu atı değildi.

Ovadaki koruyucu büyüyle başları belaya girer mi? Peki ya biniciler?

"Sanırım sen beklerken ben ovaya inmeliyim-"

"Hayır," dedi Ari. "Birlikte kalacağız."

Janco göğsüne vurdu. "Peki bizim bağışıklığımız yok mu? Ari ve benim sıfır kalkanlarımız var ve Mara ve Esau Kum tohumlarıyla uzaktan akraba."

"Bunun atları kapsadığından emin değilim," dedim.

"Kiki atlarla ilgilenecek," dedi Ari inançla. "Peki ya Onora?" Ben sordum.

"Bırakın Kiki'ye binsin; Onora'yı koruyacaktır."

Atıma baktım. O da başını sallayarak onayladı. Aklım başımda değildi, yenilgiyi kabul ettim ve ata binip güneye, ovalara doğru yola çıkmadan önce su tulumlarımızı doldurduk. Sınıra ulaşmamız uzun sürmedi. Sınır Tarlalar bodur büyümeleriyle sona erdi ve uzun otlardan oluşan bir örtü inişli çıkışlı arazinin üzerine yayıldı. Tümsekler tepe denecek kadar büyük değildi ama At'ın toynaklarının altındaki zeminde düz olan hiçbir şey yoktu.

Kiki'nin yanına yanaşarak, "Şu camdan bir tane bulabilir misin?" diye sordum.

seralar?" Yapıyı zihnimde canlandırdım, beyaz kömürün tatlı kokusunu hatırladım.

Diğer atlar yüzünden rüzgar gibi yürüyüşünü kullanamayan Kiki dörtnala koşmaya başladı. Hızını ayarladı, düzlükler üzerinde geniş, kıvrımlı taramalar yaptı, her biri iç kısımlara daha derine daldı. Bu şekilde iki gün geçirdikten sonra, küçük bir tepenin zirvesinde durdu. Uzakta, bir cam yapı güneş ışığını yansıtıyordu.

Janco, Madam'ın eyerinden kaydı. "Bana izin verin." "Ben de gideceğim," dedi Onora.

Burnunu kırıştırdı ama sessiz kaldı. Uzun otların arasında eriyip gittiler. Ben At'ın peşinden ayrılmadım, seraya doğru ilerleyişlerini takip etmeye çalıştım. Çimenler esintiyle dalgalanıyor ve sallanıyordu. Zaman yavaşlarken sabırsızlığı arttı.

Hafif bir hışırtı Janco'nun yeniden ortaya çıktığını haber verdi. "Eee?" diye sordum.

"Greenblade yerleşkesinde gördüklerime benzer bitkilerle dolu. Ve birileri onlarla ilgileniyor," dedi. Esav öne doğru eğildi. "Kim olduğunu gördün mü?"

"Evet."

"Ve?" Ben sordum.

"Bundan hoşlanmayacaksın," dedi.

"Anlat bana."

"O senin kuzenin, Nutty."

VALEK

Yelena'nın kokusu elbiselerine sinmişti. Yolun ortasında kalan Valek, Yelena bir virajda gözden kaybolana kadar onu izledi. İçinde bir boşluk sızladı. Her ayrıldıklarında, bu onun için daha zor oluyordu. Valek onu takip etme isteğine boyun eğmek yerine Onyx'in sırtına çıktı. Dilini şaklatarak atını Leif'i bulması için Fulgor'un güneydoğusuna doğru itti.

Dört gün sonra Ay Klanı'nın topraklarının başkentine vardı. Ne yazık ki yolculuk boyunca Leif'e ya da atına dair herhangi bir ize rastlamamıştı. Öğleden sonra güneşi sırtını ısıtıyor, ısıtma mevsiminin on bir gün sonra başlayacağını hatırlatıyordu.

Valek şehir merkezindeki kalabalık bölgeden kaçındı. Bunun yerine Sweet's adında küçük, döküntü bir handa küçük bir oda kiraladı. Onyx'i bir ahıra benzeyen harap kulübeye yerleştirdikten sonra Valek sıradan kıyafetler giydi ve görünüşünü değiştirmek için macun ve biraz makyaj yaptı.

Fulgor'da bulunan ajanları geçen sezon keşfedilmiş ve Ixia'ya geri gönderilmişti, bu yüzden Valek günün geri kalanını Leif'in büyük olasılıkla kalacağı yerleri ziyaret ederek geçirdi. Güneş gökyüzünü aşarken, Valek'in kayınbiraderini çabucak bulma umutları azaldı. Leif'i gördüğünde göğsünü korku kapladı.

Opal'ın binasını izleyen muhafızlar. Onları kolayca atlattı ve içeri girdi. Burası soğuk ve sessizdi; buranın Opal'ın evi olduğunu hiç düşünmemişti. sıcak cam fabrikası. Ayrıca insan da yoktu. Kötüye işaret.

Belli başlı yerleri kontrol etmeyi bitirdiğinde Leif gibi düşünmeye çalıştı. Adam akıllıydı ve Fulgor güvenlik güçlerinin ona göz kulak olacağını biliyor olmalıydı. Peki ya Leif'in atı? Valek Rusalka'yı bulmak için şehirdeki bütün ahırları gezdi. Güneş battıktan saatler sonra, tüm fikirlerini tüketmişti ve açlıktan ölüyordu. Valek yemek yemek için Domuz Ağılı'na girdi ve Leif'in onun evinde akşam yemeği yiyecek kadar aptal olup olmadığını görmek için Fulgor'daki favori restoran.

Domuz Ağılı her zamanki gibi kalabalıktı; ancak içeride bir gerginlik havası esiyordu. Valek endişenin kaynağını fark etti.

Barda dört asker oturuyordu. Opal'ın asker arkadaşları Nic ve Eve'in tabureleri, tıpkı dairelerinde olduğu gibi boştu. Valek bardan uzakta bir masa buldu ve garsondan dana yahnisi ile bir bira sipariş etti.

Adına rağmen taverna temizdi. Müdavimler Valek'e bir göz atıp duruyordu ama o onları görmezden geldi.

Servis görevlisi siparişiyle birlikte döndüğünde, eline bir not tutuşturdu. Valek başını kaldırdı ve Nic'in ikiz kardeşi bara dönmeden önce kısa bir an için Ian'ın bakışlarıyla karşılaştı.

İştahını kaçıran hastalıklı bir sıkıntıyla Valek parşömeni açtı. Not ona Leif, Devlen ve Reema'nın yakalandığını ve garnizonun deposunda olduklarını bildiriyordu. Nic, Eve ve Opal ise bir görev için uzaktaydı.

Ah, lanet olsun.

Leif'i kurtarmaya söz verdiğinden beri Valek elindeki yetersiz seçenekleri değerlendiriyordu. Fisk'in adamları geri çağırılmıştı ve Valek kendi ajanlarını değiştirmemişti. Nic ve Eve'in güvenlik güçlerindeki meslektaşlarından birkaçı ona yardım edebilirdi ama Nic ve Eve yanında olmadan ona kefil olacaklarından şüpheliydi.

Sanırım şimdilik tek kişilik bir operasyon olacak.

Valek sonraki üç günü garnizonu izleyerek ve teslimat programını öğrenerek geçirdi. Her gece bir avuç asker birkaç saatliğine kasabaya gidiyor, sonra da tökezleyerek geri dönüyordu. Dördüncü gece Valek çalıntı bir üniforma giydi ve tavernalardan dönen gruba katıldı. Kapıdaki muhafızlar hepsine el sallayarak geçmelerini sağladı ve orada görevli büyücü uyumadan önce onların düşüncelerini zar zor taradı.

Bu bir keşif görevi olduğu için, Valek gölgelerde kaldı ve etrafı kurcalayarak yer hakkında bir fikir edindi. Sabahleyin yemek salonuna girdi. Elma yemeye başladı.

Theobroma etrafındaki konuşmaları dinlerken. Tarama

Valek, Devlen ya da Leif'in burada asimile olacak kadar uzun süre kalıp kalmadıklarını ya da depoda kalıp kalmadıklarını merak etti.

Valek küçük bir grup adamla birlikte yola çıktı, ama eğitim alanına yöneldiklerinde soyuldu ve deponun etrafında bir tur attı. Bir Tek katlı binayı etkileyici sayıda muhafız izliyordu, bu da içeride önemli birinin olduğu anlamına geliyordu.

Leif olduğuna ve Kartel'in Yelena ile Valek'i kurtarmak için onu yem olarak kullanmayı planladığına dair bir düzine altınına bahse girebilirdi. Bu kadar çabuk bir kurtarma beklerler miydi? Valek düşündü. Üsse girmek zor olmayacaktı. Beyinleri yıkanmış ve gitmeye isteksiz olabilecek Leif ve Devlen'le birlikte gitmek neredeyse imkânsız olurdu. Valek düşünmek ve plan yapmak için zamana ihtiyacı vardı. Günün geri kalanında saklanabileceğı bir yer aradı.

Bekleyebileceğı olası yerler için ahırları kontrol ederken, ayak işlerini yapan çocuklardan biri yanında durdu.

"Kılık değıştirmen berbat ve yakalanacaksın," diye fısıldadı kız.

Valek ona baktı. Rahatlama endişeyle savaşıyordu. "Reema-"

"Burada olmaz. Beni takip edin."

Onu binalar arasında takip etti. Kadın küçük binalardan birine girdi. Kapıyı kapatarak bir fener yaktı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana tuzak kurduklarını bilmiyor musun? Gitmen gerek."

Durma hareketi yaptı. "Yavaşla. Bana neler olduğunu anlat. Neden-"

"Pekâlâ. Sanırım hava kararana kadar gidemezsiniz. Oturun." Reema küçük bir masanın yanındaki birkaç fiçiyi işaret etti. Şapkasını çıkardı ve sarı tirbuşon bukleleri serbest kaldı. Nefesini içine çekerek, "Annem gittikten birkaç gün sonra babam ve ben tutuklandık. Babam hapishaneye kapatıldı ama benim-" ellerini kaldırdı ve parmaklarını sahte tırnak işaretleriyle kıvırdı "-bir *tehdit* oluşturduğumu düşünmediler. Beni Fulgor'dan ayak işlerini yapmam için getirdikleri diğer sokak farelerinin yanına koydular."

"Askere alınmak mı?"

"Evet, o. Fisk'in adamlarıyla arkadaş oldum ve onlara yardım ediyordum ama Leif Amca'yı buraya getirmeden hemen önce gittiler."

"Baban nerede?"

"Hâlâ Leif Amca'yla birlikte hapishanede. Sen, Yelena Teyze ve annem eve döndüğünde onlar için yem olacaklar."

"Bu ekstra korumaları açıklıyor."

"Evet ve görmediğiniz birkaç tane daha var."

"Ama sen gördün?"

"Elbette. Bunca zamandır ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu kızgın bir ses tonuyla, sesi on bir yaşından çok daha büyük geliyordu.

"Burayı iyi biliyor musun?"

"İçi ve dışı." Mavi gözleri parlıyordu. "Babamı ve amcamı kurtarmak için bir planın var mı?"

Öyle miydi? Aklından olasılıklar geçiyordu. "Annen nereye gitti?"

"Tsavorite'ye, Jewelrose topraklarına."

Garip bir varış noktası. "Neden?"

"Usta Büyücü Zitora Cowan'dan yardım isteyen bir mektup aldı."

İyi haberler olabileceğine inanmaya cesaret edebilir miydi? Yanlarında başka bir güçlü büyücü olabileceğine? "Bu yasal mı?"

"Öyle düşünüyor gibiydi. Nic ve Eve de onunla gitti." "Ne kadar zaman önce gittiler?"

"Yaklaşık altı hafta önce. Çıkarken muhafızları atlatmak zorunda kaldı ve eminim döndüğünde onun için bir pusu kurmuşlardır." Reema'nın güzel yüzü endişeyle buruştu ve dudaklarını ısırdı.

"Anneni ben eğittim. O pusuyu sorunsuzca fark edecektir."

Reema bir anlığına rahatladı. "Peki ya babam ve amcam?" Valek düşündü.

"Hâlâ burada olan sokak fareleriyle arkadaş oldun mu?" "Evet."

"Bize yardım etmeye istekli olacaklar mı?" "Oh, evet."

"Bu doğru yönde atılmış bir adım. Hiç boş kalkan kolyeniz var mı?"

"Evet, Fisk'in adamları bizim için burada birkaç tane bıraktı, ama taramalar yüzünden onları gömdük."

"Nerede olduklarını biliyor musun?" "Evet."

"Güzel. Şimdi bana burada yaşarken öğrendiğin *her şeyi* anlat." "Her şeyi mi? Sıkıcı gündelik şeyleri bile mi?"

"Özellikle de sıradan şeyler. İşte altın fırsatı burada bulacağız."

* * *

Şafaktan önceki gri ışıktaki Valek arabayı Ay garnizonunun kapısında durdurdu. Görevli subay ona şüpheyle baktı. Sahte burnunu kaşıma ya da artık kirli olan sarı saçlarını gözlerinden süpürme isteğine direndi. Adam, Onyx ve Devlen'in atı Sunfire'in arabaları çekmek için kullanılan tipik cinsler olmadığını fark edecek miydi? Valek için bunu anlamak zor olmamıştı.

Sunfire'in ahırındaki yöneticiyi, Devlen'in Valek'in atı ödünç alma talebini onayladığına ikna etti.

"Phil nerede?" diye sordu gardiyan.

Valek derin bir bariton sesiyle, "Bileğini kırmış," dedi. "Ben sadece yerini dolduruyorum.

Gelecek hafta dönecek."

"Peki ya sen?"

"Orrick."

"Kanıtın var mı?"

Valek homurdandı ve ona bir kâğıt uzattı. "Patron senden Bu." Sihir ona dokunduğunda bile sıkılmış ifadesini korudu. Sonra Phil'i, kırık bileğini ve ona verdiği lanet olası rahatsızlığı düşündü. Valek, muhafız parşömeni geri verip el sallayarak yoluna devam edene kadar yakınmaya devam etti. Teslimat rotasını ele geçirmek için Phil'in "kazasını" nasıl ayarladığını düşünmekten kaçındı. Phil'in

Patron bu kadar çabuk daha ucuz bir yedek bulduğu için çok heyecanlanmıştı.

Valek kapıdaki büyücüden yeterince uzaklaştığında zihinsel kalkanlarını kaldırdı. Reema'nın kolyelerinden birini ödünç alabilirdi ama boş bir kalkan takmış olsaydı kapıda fark edilirdi. Neyse ki büyü'nün kendisine yönelik olduğunu bilmeyi tercih ediyordu. Şimdiye kadar zihinsel bariyeri diğer büyücülerin onun düşüncelerine çok fazla girmesini engellemekte etkili olmuştu.

Valek atlara mutfağa kadar rehberlik etti. Sabahın bu erken saatinde pek fazla asker kıpırdamadı. Olanların çoğu da kahvaltı hazırlamak için garnizon. Taze et ve peynir kasalarını indirdi ve onları soğuk mahzene taşıdı. Sonra da taşınmayı bekleyen çöpleri çuvallara doldurup arabasına yükledi. Valek, keşfedilme riskine rağmen yavaş adımlarla ilerledi ve mümkün olduğunca çok zaman ayırdı. Ancak, hiç kimse onu rahatsız etmedi ya da ona iki kez bakmadı. Garnizondan ayrıldığında, kapıdaki nöbetçi kılıcıyla çöp torbalarından birkaçını dürttü ve vagonun altını kontrol etti.

Bir deneme için hiç fena değil. Ertesi gün aynı rutini tekrarladı. Hafta sonunda, kapı bekçileri ikinci bir bakış atmadan onu her iki yönden de geçirdiler.

Dördüncü gün, Valek muz kutularını boşaltırken Reema ortaya çıktı. "Yerlerini teyit ettin mi?" diye sordu onu tanımadan.

"Evet."

Kızın kederli sesi adamın dikkatini çekti. "Beyinlerinin yıkanmış olabileceği konusunda seni uyarmıştım."

"Sorun o değil." Alt dudağını ısırđı. "Babam... iyi görünmüyor. Çürükleri ve kesikleri var. Ve deponun içinde saklanan fazladan muhafızlar var."

Valek nefesinin altından küfretti. Cebindeki tüm paralara bahse girerdi ki parmaklıklarda sihirli alarmlar vardı. Onların lehine olan tek şey deponun konumuydu. Krystal garnizonunun aksine, Ay tek katlıydı.

bağımsız bir yapı, yönetim binasının bodrumunda değil. "Yakın durun.

Planımızı ayarlamam gerekiyor." Kutuları taşımaya devam etti, Zihninin çeşitli planları gözden geçirmesine izin verdi ve çoğunu çok tehlikeli ya da yakalanmaları için hızlı bir yol olarak reddetti. Soğuk mahzene yaklaşık dört kez gitmesi gerekti ama onları kurtarmanın olası bir yolunu buldu. Hızlı hareket etmek zorundalar.

"Saklananlar da dahil olmak üzere tüm muhafızları buldun mu?" diye sordu Reema çöp poşetlerini arabaya yüklerken.

"Evet."

"Büyük çocuklar için gardiyan üniforması bulabilir misin?"

"Yedekler için mi?"

Kızın kurnazlık hakkında bu kadar çok şey bilmesi onu etkilemişti.

"Evet." Janco'nun gurur duyacağı bir sırtışla parladı. "Evet."

İyi ki onun tarafındaydı. "Tamam. Görsel ikizle ilgili plan hâlâ geçerli."

"Peki sonra?"

"Janco'nun dediği gibi, 'Vur ve git.'"

* * *

Atların toynakları şafak öncesi havada gürültüyle ses çıkarıyordu. Valek kapıya normalden daha erken yaklaştı; bu işi başarmak için fazladan her saniyeye ihtiyaçları olacaktı. A

Yanlış gidebilecek şeylerin uzun listesi kafasında tekrarlandı ama endişelerini bastırdı ve işine odaklandı. Muhafız kapıyı kaldırırken esnedi ve Valek dilini şaklatarak atları garnizonun içine doğru itti. Ter dizginleri ıslatıyordu. İki kat giysi giymişti. Sade iş tulumu Sitian askeri üniformasını örtüyordu.

Mutfığa vardığında, Valek ile aynı şekil ve boyutta olan ve aynı kıyafetleri giyen bir adam Reema ile birlikte görüldü. Görsel ikiz vagondan sandıkları çekmeye başladı.

"Acele etme. Pekmez gibi hareket et," dedi Valek ona, bir gölgenin içine girip Reema'yı takip etmeden önce. Reema onu bir ekipman kulübesine götürdü,

Tulumunu çıkardığı yerde. "Kaç tane?" diye sordu ona.

"On iki gardiyan, dokuz sokak faresi ve bir kedi." "Kedi ben miyim?"

"Evet. Sana büyük sıçan demeyi düşündük ama alınacağını düşündüm."

"Egomun hayatta kalacağından eminim." Valek ona dartları uzattı.

"Dikkatli ol. Zehirle doludurlar."

Dehşet içinde, onları vücudundan uzak tuttu. "Onları öldüreceksin!"

"Umarım olmaz. Bu sulandırılmış Aşkım ve onları sadece Bilinçsiz. Curare ya da uyku iksirini kullanamam çünkü artık bunlara karşı bağışıklıkları var. Ve başka bir alternatif bulmak için yeterli zamanım yoktu." Aşkım'ı bulması zaten beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Fulgor'daki suç unsurları çok ürkekti çünkü şehir sıkıyönetim altındaydı.

Kadın başını salladı ve gözden kayboldu. Birkaç dakika bekledi. Sonra binaların arasından geçerek depoya doğru ilerledi. Güveniyordu Reema ve genç arkadaşları gizli muhafızları etkisiz hale getirmek için. Kontrol edemeyeceği bir şey için endişelenerek enerji harcamasına gerek yoktu.

Deponun ana girişinin hemen dışında çömelmiş dört sıçan gördüğünde nefesini tuttu. "Hey!" diye bağırdı.

Valek birkaç adım arkalarındayken koşmaya başladılar. Köşeyi döndüklerinde dört muhafız onlara doğru bakıyordu.

Çocuklar muhafızlara yaklaştığında "Durdurun onları!" diye bağırdı.

Farelerin kollarını ve omuzlarını yakaladılar. Biraz itiş kakış oldu ve askerlerden ikisi acı içinde inlerken diğer ikisi homurdandı.

Valek oraya vardığında dördü de baygın bir şekilde yere yığılmıştı. Gizli gözcülerden hiçbiri alarm vermedi. Reema ve çetesi üzerlerine düşeni yapmıştı. Güzel.

Valek anahtarları kaydirdi ve ana kapının kilidini açtı. Teoriye göre sadece hücrelerin kilitleri büyüyle korunuyordu. Eğer değilse... Valek'in şüphelenecek vakti yoktu. Fareler adamları içeri taşımasına yardım etti ve çocuklar dış giysilerini çıkararak gardiyan uniformalarını ortaya çıkardı.

Valek onları taradı. Eğer biri yakından bakarsa, kimlikleri açığa çıkacaktı. "Dik durun ve kendinizi daha büyük göstermeye çalışın," dedi onlar aceleyle dışarı çıkarken.

Nöbetçi odasını geçerek başka bir kapıya yöneldi. Kapıları açan Valek, dört figürün üzerine atılmasıyla hazırlandı. İlk darbeyi savuşturdu ve içlerinden birine bir dart sapladı. Alçakta kalarak bir diğerini bacağından bıçakladı.

Yarı karanlıkta bir çelik parıltısı yakaladı ve saldırıyı engelledi ama bıçak derisini kesti. Ateş koluna sıçradı. Bunu görmezden geldi.

Bir gümbürtü duyuldu, ardından iki muhafız zehre yenik düşerken bir diğeri geldi. Üçüncüsü bıçağını Valek'in boğazına sapladı. Adama zarar vermek istemeyen Valek darbeyi savuşturdu ve adamın boynuna bir ok gönderdi. Dördüncü, Valek'in kanıyla çoktan ıslanmış kılıcıyla ilerledi. Çok güzel. Valek geri çekildi ve yerdeki adamlardan birine takıldı. Yere düştüğünde kemerinden bir ok daha çıkardı. Rakibi eğildi ve bıçağı omzuna doğrulttu. Dartı fırlatarak, silahtan uzaklaşırken derisini delmesini umdu. Kılıcın ucu sırtını kesti. Duvara çarpana kadar yuvarlanmaya devam etti. Saldırgan ilerledi ve Valek bıçağını avuçladı ama adam biraz yalpaladı ve sonra gürültüyle yere düşerek devrildi.

Valek'in kutlama yapacak ya da gürültü istenmeyen bir dikkat çekerse diye endişelenecek zamanı yoktu. Ayağa fırladı ve hücreleri kontrol etti.

Boştu.

Midesine hastalıklı bir korku yayıldı. Mahkûmların yerini değiştirmişlerdi. Akıllıca.

Valek'in gitmesi gerekiyordu. Şimdi.

Ama... Durakladı. Reema onları burada gördüğünü söylemişti. Valek derin bir nefes aldı ve büyüsunü genişletti. Gücü odaklamaya yoğunlaşarak hücreleri aradı. Güç parmaklıklar boyunca titreşti. Daha içeride, iki kalp atışından gelen ısıyı hissetti. Leif ve Devlen bir illüzyonun arkasına saklanmışlardı.

Muhtemelen ağzı tıkalı.

Valek girişe doğru yürüdü.

Reema kafasını içeri soktu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" "İçeride dört koruma var, iki değil."

"Oops. Özür dilerim."

Ona yaklaşmasını işaret etti. "Kolyene ihtiyacım var."

Null kalkanını çıkardı ve ona uzattı. "Acele et."

Valek zinciri boynuna doladı ve hücrelere geri döndü. Kalkan, illüzyonun arkasını görmesini sağlıyordu. Leif ve Devlen iki farklı hücredeki metal yataklarda uyuyordu. Elinde kazmalarıyla ilk kilidin yanına çömeldi, null kalkanın büyülu alarmin devreye girmesini de engelleyeceğini umuyordu ama işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kilidi açtı ve Kapıyı ardına kadar aç.

Sesli alarm çalmadı. Valek omzunu salladığında Leif uyanmadı. Valek nabzını hissetti, güçlüydü. Muhtemelen sessiz kalması için ilaç verilmişti. Gürültüye rağmen hareket etmeyen Devlen'e baktı. Bu işleri karıştırıyordu.

Giriş doğru koştu. "Arabaya burada ihtiyacımız var. Şimdi!"

Reema'nın yanındaki çocuklardan biri, "Bu bir parçası değil-" dedi.

"Yeni plan. Arabayı getir."

"Pekala." Hızla uzaklaştı.

"Ne oldu?" Reema, Valek'i takip ederken sordu.

"Baygınlar." Devlen'in hücreğini açtı ve babasını uyandırmak için içeri koştu ama adam kıpırdamadı.

"O-"

"O iyi olacak." Valek umutlanmıştı. Her iki adamın da yüzündeki morluk ve kesiklerden Valek direndiklerini tahmin etti.

Toynakların şakırtısı ve koşum takımlarının şingırtısı arabanın yaklaştığını haber veriyordu. Valek için tiz bir alarm daha sessiz olurdu.

"Sırada ne var?" Reema sordu.

"Onları çantalara koymak için yardıma ihtiyacım var."

"Tamam." Reema hızla uzaklaştı ve çok geçmeden dublör muhafızlar ve beş sıçan binaya doluştu. Leif ve Devlen'in boyunlarına boş kalkanlar geçiren çocuklar, hiç vakit kaybetmeden iki baygın adamı çuvallara doldurup birkaç gerçek çöp torbasıyla birlikte arabaya yüklediler.

İşlerini bitirdiklerinde güneş doğmak üzereydi. Birkaç dakika içinde daha fazla asker kalkacak ve garnizonda dolaşmaya başlayacaktı.

Reema dublörlere ve Valek'in görsel ikizine "Gidin. Ortadan kaybolun," dedi.

Bir anda dağıldılar.

Valek ona kolyeyi verdikten sonra kız arabaya atlayıp başka bir çuvalın içine saklandı. Valek onları düzenleyerek koleksiyonun bir çöp yığını gibi görünmesini sağladı. Sürücü koltuğuna atladı ve kapıya yöneldi. Yolun yarısında, teslimatçı tulumu yerine Sitian üniforması giydiğini hatırladı. Kan sol kolunu ve sırtını ıslatmıştı.

Valek atları durdurdu. Aşağı atladı ve çuvalları düzenliyormuş gibi görünmeye çalışarak Devlen'in çuvalını açtı ve adamın gömleğini çıkardı.

Etrafına göz gezdirirken birkaç asker fark etti ama hiçbirisi onunla ilgilenmiyor gibiydi. Valek üstünü değiştirdi ve yırtık ve kanlı üniforma gömleğini çantaların altına koydu, ardından Devlen'in çantasını kapattı.

Güneş bir renk ve ışık patlamasıyla doğdu. Valek arabaya tırmandı ve kapıya doğru yolculuğuna devam etti. Ter kesiklerine batıyordu ve kanın yakında yeşil tünüğünü lekeleyeceğini biliyordu. Sanki sırtından aşağı kırmızı bir nehir fışkırıyormuş gibi hissediyordu. Ayrıca kalbi daha da hızlı atmaya kararlı görünüyordu.

Bekçi son birkaç gündür yaptığı gibi kapıyı hareket ettirmedi. Onun yerine kapının önünde durdu. Valek tarafsız bir ifade takındı.

"Yeterince uzun sürdü," dedi muhafız.

"Lanet olası bir sandığı düşürdüm." Valek bıkkınlık içindeymiş gibi başını salladı. "Lanet elmalar her yere döküldü. Sonra aşçı beni taciz etti, zarar görenlerin parasını ödemeyeceğini söyledi, ben de çürükleri sayıp bir not yazmak zorunda kaldım."

"Senin için kötü oldu."

"Evet. Ve benim maaşımdan da kesiliyor." Valek tükürdü.

Muhafız vagonun etrafında bir tur attı. Sonra altına baktı.

Kılıcını çektiğinde Valek'in kalbi küt küt atmaya başladı.

Kılıcı çantalarından birine saptırmadan önce Valek, "Hey, lütfen onları bu kadar derinden kesmez misin? Geçen sefer lanet çantalarından birini elime aldığımda ortadan ikiye ayrıldı. Temizlemem gereken berbat bir pislik vardı ve bütün gün çürümüş balık kokuyordum. Ve şimdiden bir sonraki teslimatıma geç kaldım."

Muhafız kıkırdadı ve kılıcını kınına soktu. "Bazı günler böyledir." Valek için kapıyı hareket ettirdi. "Yarın görüşürüz."

Atlar geçerken Valek "Teşekkürler," dedi. Sanki bir okçu yayını ona doğrultmuş gibi sırtı yanıyordu ve bu his muhafızların görüş alanından uzaklaşana kadar geçmedi. Atların hızını artıran Valek, arabayı kiraladıkları eski depoya doğru yönlendirdi. Rusalka dışında boştu. Bir sabah Onyx'in yanındaki ahırda ortaya çıkmıştı ve kurtarma için hazırlanırken onu buraya taşımıştı.

"Buradayız," dedi.

Reema çantasından sıyrıldı, aşağı atladı ve yükleme bölümünün kapısını açtı. Arabayı içeri sürdü ve kapıyı arkasından kapatıp kilitlediler. Ancak o zaman rahatlamasına izin verdi.

Reema'nın mutlu olmasını bekliyordu. Onun yerine kaşlarını çatarak arabaya baktı. Elleri kalçalarında yumruk olmuştu.

"Sorun ne?" diye sordu ona. "ok kolay kaçtık."

Kolay mı? Yanan kesiklerine göre değil. Ama Valek düşündü. "Kimse bizi takip etmedi."

"Emin misin? Sanırım-"

"Bir kuyruğu nasıl fark edeceğimi biliyorum."

"Büyüyle kaplı bir tane bile mi?" Aniden yorulmuş gibi iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ah, unutmuşum. Bağışıklığınız var ve bir illüzyonu hemen görebilirsiniz." Sonra ona kurnazca bir bakış fırlattı. "Ama kurtarma sırasında benim null kalkan kolyeme ihtiyacın vardı. Neden?"

Valek onun zekâsına hayran kalmıştı. Ağabeyi bir sonraki usta seviye büyücü olabilirdi ama o usta seviye casusluk yolunda ilerliyordu. Ona güvenmeye karar vererek, bilmemesinin daha güvenli olacağını bilmesine rağmen ona yeni yeteneklerinden bahsetti. Ayrıca sihrini bilen insan sayısını sınırlamak mantıklı bir stratejiydi ama Leif tutsakken bu bilgiyi Kartel'e açıklamak zorunda kalabilirdi. Bu durumda tüm bahisler kapanırdı.

Adam açıklamasını bitirdiğinde, kadın elini kalçasına vurdu. "Sende bir sorun olduğunu düşünmüştüm! Garnizonda olduğumuzda hiç kıvılcım çıkarmadın ama bunu düşünecek vaktim olmadı."

"Kıvılcım mı?"

"Evet, büyü null kalkanına çarptığında bir parıltı görüyorum." İlginç. "Yararlı."

Omuz silkti. "Sadece kimin null kalkanı taktığını bilmemi sağlıyor. Bana pek yardımcı olmuyor."

"Ama Teegan'a, Leife ve hatta bana yardımcı olabilir."

Reema canlandı. "Güzel. Büyü yapmayı seviyor musun yoksa dokunulmazlığını mı özlüyorsun?"

"Şu anda büyüü tercih ediyorum, çünkü bağışıklığım varken yakalanmam çok kolaydı."

"Evet, sanırım annemin de bu konuda endişelenmesi gerekiyor." Ayıldı ve çuvalları geri çekmek için arabaya tırmandı, babası ve amcası ortaya çıktı.

Olası takipçileriyle ilgili daha önceki yorumunu hatırlayan Valek zihinsel kalkanlarını gevşetti ve küçük bir güç ipliği çekti. Etrafındaki alana yöneltti ve büyüyle aramaya başladı. Bir illüzyona bürünmüş iki gözcü gördüğünden emindi. Ah, lanet olsun.

Hâlâ bağışıklığı olsaydı bile, mesafelerini korudukları takdirde büyüü algılayamazdı. Valek'in bir büyücüye nispeten yakın olması gerekiyordu. sihirbazın yapışkan kalıntısını hissetmesi için. Genel bilgi. Bununla birlikte, eğer artık bağışıklığı olmadığını biliyorlarsa, o zaman büyüüne daha sık güvenmesi gerekiyordu - ki bu da yapmak istemediği bir şeydi. Alev alma tehdidi her şeye büyük bir gölge düşürüyordu. Valek gözcülerin yerini not etti ve zihinsel bariyerini onardı.

"Ne zaman uyanacaklar?" Reema sordu. Devlen'in yanına bağdaş kurmuş, onun gevşek elini tutuyordu.

"Ne kadar uyku iksiri içtiklerine bağlı." "İnsanları uyandıran bir iksir var mı?"

"İksirin etkilerini engelleyen bir şey var." Esav ve Mara'yı kurtarmak için kurulan pusuyu anlattı.

"O uyanık tutma ilacından bizde hiç olmaması çok kötü," dedi. Reema'nın sarılmaya ve güven tazelemeye ihtiyacı var gibiydi.

Valek onun yanına oturdu ve o da Valek'e yaklaştı. Kolunu onun küçük omuzlarına doladı ve sıktı. Reema ona yaslandı.

Dışarıdaki gözcüleri düşündü. "Bu konuda daha fazla şey öğrenebiliriz." "Nasıl?"

"Haklıydınız. Takip edildik."

Ayağa fırladı ve arabayı salladı. "Biliyordum!" Sonra yüzünü buruşturdu. "Sihirini mi kullandın?"

"Evet. Ve yardımına ihtiyacım var."

Reema planı hemen kabul etti. O ön kapıdan çıkarken Valek de arka kapıdan sıvıştı. Gözcülerin üzerinde hafif bir sihirli dokunuş tuttu. Aksi takdirde onları göremezdi. Adamlardan birinin büyücü olması ihtimaline karşı null kalkanlarını kullanma riskini almak istemedi. Sokağın karşısında pozisyon almışlardı.

Beklendiği gibi, biri Reema'yı takip ederken diğeri yerinde kaldı. Reema ve görünmez gölgesi ortadan kaybolduğunda Valek etrafta bir daire çizdi. Sonra şu anda bir fıçıya benzeyen gözcünün üzerine atladı ve adam daha silahını çekemeden bıçağını adamın boğazına dayadı. Valek'in kolundaki ve sırtındaki kesikler bu çaba yüzünden canlandı.

Valek, esirini binanın içine götürürken kulağına "Sessiz ol," diye fısıldadı ve kabzasını adamın şakağına vurarak onu bayılttı.

Valek pelerinini çekip çıkarınca genç bir adam ortaya çıktı. Ancak pelerin şimdi zeminle karışmıştı. Kumaşın içine bir ayna illüzyonu dokunmuş olmalıydı. İlginç. Bunu kim yapabiliyordu? Rika Bloodgood Owen ile Ixia'da. Yoksa öyle miydi? Bir günde iki iyi hazırlanmış illüzyonla karşılaşmıştı.

Valek bu düşünceleri şimdilik bir kenara itti ve pelerini omuzlarına sardı. Valek gözcünün yerini almak için aceleyle dışarı çıktı. A Birkaç dakika sonra Reema elinde bir poşetle döndü. Binaya girmeden önce sanki bir kuyruk arıyormuş gibi sokağın aşağısına ve yukarısına baktı.

Gölgesi Valek'e katıldı.

"Candy run," dedi adam küçümseyerek. "Direnişin *çocukları* kullandığına inanamıyorum. Çaresiz olmalılar. Onu takip ettiğime dair hiçbir fikri yoktu."

Valek sesin geldiği yere odaklandı ve saldırdı. Adam bir *gümbürtüyle* geriye düştü. Göğsünün üzerine oturan Valek, bıçağını adamın boynuna yerleştirdi.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyor. Bu da senin için çok kötü bir şans." Valek adamı ayağa kaldırdı ve binanın içine kadar eşlik etti.

Reema yerde yatan adamın yanına çömeldi ve aralarında etkileyici bir silah koleksiyonunun da bulunduğu eşyalarını bir yığın haline getirdi.

"Hey!" Valek'in tutsağı bağırdı.

Elinde bir hançerle gürültüye doğru döndü. "Kim var orada?"

Valek pelerinleri unutmuştu. Esirinin üzerindeki pelerini çekip aldı ve kendi pelerini de silkti. Reema rahatladı ve Valek bıçağının kolunun içinde nereye kaybolduğunu fark etti. Akıllıca.

"İşe yarar bir şey buldun mu?" Valek ona sordu.

Elini açarak ona bir düzine dart gösterdi. "Bunlar, ama ne ile dolu olduklarını bilmiyorum. Tanıdık kokmuyorlar."

"Arkadaşına sorabiliriz."

"Tek kelime etmeyeceğim." Adam dudaklarını birbirine kenetledi. "O halde gitmene izin verebiliriz," dedi Valek.

"Gerçekten mi?"

Adama esprisiz gülümsemesini verdi. "Hayır. Ama bir kelime söyledin. Birçoğunun ilki." Valek ona goo-goo suyu iğneledi ve işe yaramasını umdu.

Bir dakika içinde adam rahatladı. En azından Kartel henüz goo-goo suyuna karşı bir şey bulamamıştı. Küçük bir zafer. Valek düşmemesi için onu oturttu.

"Göreviniz nedir?" diye sordu.

"Seni takip edene kadar..." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi kollarını iki yana açtı.

"Neye kadar?" diye sordu. Goo-goo suyunun etkisi altındaki şüphelilerle uğraşmanın zorlukları vardı. Ve herkes farklı tepki veriyordu.

"Yere yatacaksın." Adam elleriyle kazma hareketleri yaptı. "Diğer tüm farelerin saklandığı yere."

Ah. Kartel'in karargâhlarının yerini öğrenmek istemesine şaşırmamak gerek. "Sonra ne olacak?"

"Eve gel, patrona söyle, büyük bir ikramiye al." Şaşkınlıkla etrafına bakmadan önce sırtması bir an sürdü.

"Garnizondaki askerler bizi kovalayacak mı?" diye sordu.

"Evet. Büyük yap ama farelerin kaçmasına izin ver." Öne doğru eğildi ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş... Bizim de gittiğimizi bilmiyorlar."

Bu da Valek'in Fulgor'dan kaçana kadar bu adamları gizli tutması gerektiği anlamına geliyordu. Konuyu değiştirdi. "Uyku iksirine nasıl direniyorsun?"

Adam omuz silkti ama bakışları Reema'nın elindeki dartlara odaklandı.

"Panzehir bu mu?" Valek sordu.

"Evet. Ama daha önce almalısın."

"Neyden önce?"

"İhtiyacın olacağını düşünmeden önce."

"Yani uyku iksiriyle iğnelenirsen ve onu almadıysan..." "Sonrasında işe yaramaz. Ve eğer içmeyeli çok uzun zaman olduysa iş."

"Ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık bir gün. Özel görevlerde çalışanlara yetecek kadar veriliyor."

Bu da ortağında neden bu kadar çok olduğunu açıklıyordu. "Ve göreviniz o kadar özeldi ki bu illüzyon pelerinlerini de aldınız."

"Evet. Güzel şeyler, hemen karışıyor." "Onları sana kim verdi?"

"Patron adam. Çünkü biz onun en iyi iki gözcüsüyüz." Göğsüne vurdu. "En iyisi, ha? On bir yaşında bir çocuk tarafından fark edildiniz," dedi Reema.

Ona hırladı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Valek onu geri itti. "Patron pelerinleri nereden aldı?"

"Patronundan, o da patronundan almış... ta en üst patrona kadar."

"Kimden?"

"Onun adı... Top. Patron."

Bu da adamın bilmediği anlamına geliyordu. Valek adamdan tüm bilgileri aldıktan sonra hançerinin kabzasını adamın şakağına vurarak onu bayılttı.

Reema dartları deri bir kesenin içine yerleştirdi. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Bu adamları birkaç günlüğüne saklayabileceğimiz bir yer bulmalıyız. Biliyorum

Fulgor'da bize yardım edebilecek biri var mı?" "Olabilir," diye çekindi.

Bekledi.

"Aileme söyleyemezsin. Söz ver."

"Onlara neyi söylemeyeceğim?"

Öfkelendi. "Birkaç arkadaş edindim." "Daha fazla sokak faresi mi?"

"Evet."

"Bu neden büyük bir sır?"

"Okuldan arkadaşlarımın olmasını istiyorlar."

"Anlıyorum. Normalde bu ideal olurdu."

"Evet ama hayatım ne zaman normale dönecek?"

Doğru. Hile ve entrikaya olan hevesiyle, aksiyondan asla uzak kalmayacağından şüpheliydi.

"Ayrıca o normal arkadaşlar babamı kurtarmak için işe yaramazlardı."

"Katılıyorum. Ancak, bu normal arkadaşlar zaman zaman faydalı olabilir."

Başını eğdi. "Ne zaman mesela?"

"Mesela bir örtüye ya da bilgiye ihtiyacınız olduğunda. Aileleri, yararlanabileceğiniz becerilere veya kaynaklara sahip olabilir. Çok sayıda arkadaş edinmelisiniz

Çünkü bir kişinin bir görev için ne zaman hayati önem taşıyacağını asla bilemezsiniz."

Mavi gözleri adeta parlıyordu. "Bu iyi bir sebep."

"Bu çocuklar için bize birkaç bakıcı bulabilir misin?" diye sordu.

"Sorun değil." Arka kapıya doğru yöneldi ama silahlarını aldığı adamın yanında durakladı. "Onları vahşi bir Valmur kovalamacasına çıkaramamamız çok kötü oldu."

"Evet, çok kötü," dedi Valek. "Belki bir dahaki sefere." "Bu eğlenceli olurdu!"

Oh oğlum, o gerçekten bu böceği yakalamıştı.

* * *

Valek, Onyx ve Sunfire'ı koşumlarından kurtardı ve onları Rusalka'nın yanına, derme çatma ahıra yerleştirmeden önce tımar etti. Kısa bir süre sonra Reema, ikisi kız biri erkek üç pis sokak faresiyle döndü. Valek onlara ne yapmaları gerektiğini anlattı ve paralarını peşin ödedi. Büyük oğlan avucundaki paralara sinsi bir gözle baktı.

"Bunu aklından bile geçirme, Mouse," dedi Reema gence. "Nerede takıldığını biliyorum."

"Yani? Hiçbir şey yapmayacağım."

"Güzel, çünkü Pickle'a bundan bahsetmek istemiyorum-" "Evet, anladım. Her gün burada olacağız."

Valek, onlar ayrılırken Reema'ya dönüp bakmalarını eğlenerek izledi. "Pickle benden daha mı korkutucu?"

"Mouse'a, evet."

Devlen vagondan, "Reema'yla gurur mu duymalıyım yoksa taş mı kesilmeliyim bilemiyorum," diye homurdandı.

"Baba!" Reema onun kollarına uçu ve küçük bir kıza dönüştü.

Devlen kızına sıkıca sarıldı. Uyuşturulmuş bir uykuda olmanın fiziksel etkilerinin farkında olan Valek, Devlen'e bir bardak su doldurdu.

İri adam içkiyi bıraktı. Bakışları Valek'in üzerinde toplanmadan önce odayı taradı. "Kurtarma için teşekkürler. Nasıl-?"

"Reema sana açıklayabilir. Kaçış yolumuzu kontrol etmem ve bizi bekleyen bir pusu olmadığından emin olmam gerekiyor."

Reema baygın adamlardan birine dokundu. "Kaçmamızı istediler. Neden pusu kursunlar ki?"

"Görünüşü korumak için. Yoksa bekleyen daha fazla gözcü olabilir."

"Neden-? Oh."

"Öyle mi?" Devlen sordu.

"Bu ikisini fark edersek diye. Onlar yedek olacaklar," dedi Reema, sanki çok açılmış gibi.

Devlen, "Ben taşlaşmış olma eğilimindeyim," dedi.

Valek güldü. Bu hareket sırtındaki kesiğin canlanmasına neden oldu. Yaralarını unutmuştu. Kan sağ kolunu ıslatmıştı ve kumaştaki yırtıktan derin bir kesik görünüyordu.

Devlen, "Ayrılmadan önce... daha doğrusu *benim* tuniğimi değiştirmeniz gerekecek," dedi.

Valek gömleği özenle çıkardı. Ağrı dirseğini yakıyordu. Devlen'e sırtını göstererek, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Kötü. Mühürlenmesi ya da dikilmesi gerekiyor," dedi Devlen. "Yanınızda yapıştırıcı ya da iplik var mı?"

"Hayır." Ama elinde daha iyi bir şey vardı. Sihir. Ama arkasını göremiyordu. Devlen'in yardımına ihtiyacı vardı. "Reema, rotayı kontrol edebilir misin?" Valek, babası itiraz edemedi elini kaldırdı. "Bu adamları gördü ve ayna illüzyon pelerinlerinden birini giyebilir. Görülse bile onu rahatsız etmezler."

Kırgın bir şekilde, "Görünmeyeceğim. Pelerine de ihtiyacım yok." "Al onu, yoksa gidemezsin," dedi Devlen.

Yüzünde bıkkın bir ifade olsa da Reema akıllıca davranarak yerden bir tane kaptı.

"Nereye gideceksin?" Leif sert bir sesle sordu. Ayağa kalktı ve ensesini ovuşturdu.

"Bir görevdeyim." Reema kapıdan çıkmadan önce amcasına hızlıca sarıldı.

"Uh... biraz genç değil mi-"

"Onun yardımını olmasaydı, sen ve Devlen burada olamazdınız." Valek bir bardak daha su doldurdu ve Leif'e uzattı.

"Teşekkürler." Leif sıvıyı yudumlarken etrafı inceledi. "Bizi çöplerle birlikte götürdüler, ha? Güzel." Sonra telaşla doğruldu. "Mara ve babam-"

"-Yelena'nın yanında güvendeler," dedi

Valek. "Ama onlar-"

"Onlar güvende. Her şeyi daha sonra açıklayacağım. Önce yaralarımı iyileştirmem gerek."

"İyileşmek mi?" Devlen

sordu. Valek, Leif'in

bakışlarıyla karşılaştı.

"Ona söylemedim," dedi Leif.

"Peki ya Kartel?" Valek Leif'e sordu.

"Hayır. Planlarımızı ve nerede saklandığımızı öğrenmek istediler." Hiç şaşırmadım. "Peki sen onlara ne söyledin?"

Leif yanağındaki mor bir çürüğe dokundu. "En iyi şakalarımı yaptım ama komik bulmadılar."

"Sonunda Kartel ile ortak bir noktam oldu," dedi Devlen. "Ha. Ha," diye tersledi Leif.

"Bana yardım edecek kadar güçlü müsün?" Valek Leif'e sordu. "Evet."

Valek Leif'e sırtını döndü ve zihinsel bariyerini gevşetti. Bir büyü ipliği çektirdi ve kayınbiraderiyle bağlantı kurdu. "Gözlerinin içini görmeme izin ver."

Leif Valek'in yarasına odaklandı. Kesik sol kürek kemiği boyunca başlayıp sağ tarafına geçmiş ve pantolonunun bel bandında son bulmuştu. Başka bir güç ipliği toplayan Valek, bunu hasarı onarmak için kullandı, kasları ve deriyi tekrar birbirine diktirdi. Ardından sağ kolundaki daha küçük ve daha derin yarayı iyileştirdi. Efor sarf etmekten bitkin düşen Valek arabaya yaslandı.

"Bu yeni bir şey," dedi Devlen.

"Leif-" Valek başladı.

"Ona söyleyeceğim. Düşmeden önce git uzan."

Valek çantasını karıştırdı ve yatağını serdi. Üzerine öktü.
Leif'in sesi onu uyuttu.

Valek birkaç saat sonra uyandığında Reema geri dönmüştü. Üçü deponun zemininde bir tür kamp kurmuşlardı.

Planladıkları rotayı sorduğunda, "Pusuda bekleyen kimse yok," dedi.

"Sırada ne var?" Leif sordu.

Her iki adamın da yüzüne renk gelmişti ve daha uyanık görünüyorlardı.
"Fulgor'dan işçiler evlerine dönerken ayrılacağız. Sokaklardaki fazladan trafik uyum sağlamamıza yardımcı olacaktır. Sonra Yelena ve diğerleriyle buluşacağız."

"Opal yakında eve dönecek. Onsuz bir yere gitmiyorum," dedi
Devlen. "Ne kadar yakında?"

İri Kum tohumu sanki bir dövüşe hazırlanıyormuş gibi kaskatı kesildi.

"Herhangi bir gün."

Bu da geciktiği anlamına geliyordu. Valek seçeneklerini düşündü. Burada kalıp yakalanma riskini göze alarak bekleyebilirlerdi. Opal'a nerede olduklarını açıklayan bir not bırakabilirdi. Ama bu not Kartel'in askerleri tarafından alınıp deşifre edilebilirdi. Aklına üçüncü bir seçenek geldi. Yelena bundan hoşlanmayacaktı ama en güvenli hareket tarzı buydu.

"Üçünüz Hisar'a gidecek ve diğerlerine yetişeceksiniz.

Ben kalıp Opal'ı bekleyeceğim."

Devlen itiraz etmeye çalıştı ama kızını koruma ihtiyacı, karısına kavuşma arzusunun önüne geçti. Reema da kendi başına gayet iyi olduğunu ve onlar annesini beklerken bilgi toplayabileceğini savundu. Leif ise gittiği için mutluydu.

Sonunda Valek kazandı. Depodan ayrıldıklarında aynalı pelerinlerden birini giydi ve kimsenin onları takip etmediğinden emin olmak için peşlerine takıldı. Diğer pelerin Reema'da kaldı.

Pelerin sonraki birkaç gün boyunca işe yaradı. Muhafızlar cam fabrikasında Opal'ın dönüşünü bekliyordu. Opal'ın muhafızları atlatacağını düşündü. ve ayrılmadan önce içeriyi kontrol etmesini istedi. Valek onu ısıtma sezonunun ilk gününde gördüğünde de tam olarak böyle oldu.

Kızın paniklemiş ifadesi onu takip etme arzusunu körükledi. Ama kendisinden başka kimsenin onun yerini tespit edip etmediğini görmek için bekledi. Kimsenin onunla ilgilenmediğinden emin olduktan sonra Valek, Opal'ı Nic'in dairesinin yakınında yakaladı.

"Oh, kadere şükürler olsun!" Onun kollarını kavradı. "Devlen ve Reema'nın nerede olduğunu biliyor musun? Güvendeler mi?"

"Evet."

"Nerede-"

"Burada olmaz," dedi.

"Doğru."

Opal onu depoya kadar takip ederken sessiz kaldı. Ama adam kapıyı kapattıktan hemen sonra başka sorularla saldırdı.

Yokluğunda ailesine ne olduğunu ve neden olduğunu açıkladı. Suçluluk, rahatlama ve endişe yüzünü kapladı.

"Yani Citadel'in kontrolü bu Kartel'in elinde mi?" Kızın kahverengi gözleri endişeyle irileşti. "Peki ya Teegan?"

"O da güvende." Kartel'i engelleme çabaları ve Teegan'ın rolü hakkında onu bilgilendirirken bir saat daha geçti. "Önce birkaç şeyi çözmemiz gerekiyor ama umarım Sitia'nın tamamını ele geçirmeden önce onları durdurabiliriz."

"Nic ve Eve'i uyarmalıyız ve-" Nefes nefese kaldı. "Zitora!" Kalbi göğsüne çarptı. "Zitora'yı buldun mu?"

"Evet ve Citadel'e doğru yola çıktı. Bu Kartel'de neler döndüğüne dair hiçbir fikrimiz yok. Eğer onu durdurmazsak, onlar tarafından yakalanacak!"

JANCO

Yelena tokat yemiş gibi sarsıldı. "Kuzenim Nutty mı? Emin misin?"

Janco kötü haber veren kişi olmaktan nefret ederdi. Ağzındaki ekşi tadı yuttu. "Evet. Bir yüzü asla unutmam."

"Greenblade ormanında gördüğün adam hariç," diye mırıldandı Ari.

Esav eyerinde öne doğru eğildi. "Bu neden kötü haber olsun ki? Nutty bitkilere bakmaktan çok daha fazlasını yapabilir."

Yelena, "Bu kötü çünkü Kartel ya da Usta Bahçıvan için çalışıyor olabilir," dedi.

"Onlar için çalışmıyor," dedi Esau inançla.

"Ona sorabiliriz," dedi Onora. "O yalnız ve biz altı kişiyiz."

Doğru. Gerçi sadece ikisine ihtiyaçları vardı. O ve Onora ona gizlice yaklaşmakta hiç zorlanmazlardı. Avibian Ovaları'nın uzun otları etkili bir kamuflej oluştuyordu.

"Ya bir illüzyonun ardına saklanan başkaları da varsa?" Ari sordu.

Janco null kalkan kolyesini salladı. "Hiç şansları yok."

"Cam seranın içinde saklanmaya ne dersiniz?"

"Bir çiftten fazlası için çok küçük. Ve biz bir çiftten fazlasını idare edebiliriz."

"Ne kadar küçük?" Esav hayal kırıklığına uğramış bir sesle sordu.

Janco cevap vermek için ağzını açtı ama Yelena, "Pekâlâ. Gidip soralım."

Janco Madam'a bindi ve onu düzlükteki açıklığa doğru yönlendirdi. Cam seranın yanında küçük bir kulübe duruyordu. Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Elini kılıcının kabzasına dayadı. Onora ve Ari de harekete geçmek için hazırlandılar.

Nutty dışarı baktı. Akçaağaç rengi saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Atlıları taradı ve bir sevinç çığlığı atarak koşmaya başladı.

doğrudan onlara.

"Yelena! Esau Amca! Sizi gördüğüme *çok sevindim*." Nutty onlara gülümsedi. Yelena'nın yanında durdu ve çıplak ayaklarının üzerinde zıpladı. "Evimi çok özledim."

"Burada ne yapıyorsun?" Yelena sordu.

Şaşkınlık gülümsemesini soldurdu. "Bavol'a yardım ediyorum. Sana söylemedi mi?" "Hayır."

"Seni o göndermedi mi? Birini göndereceğini söyledi... ama bu bir süre önceydi."

"Hayır. O... meşguldü. Neden bizi bilgilendirmiyorsun?"

Dudağını ısırды ve önce Onora'ya, sonra da Ari ve Janco'ya baktı. Kız - yirmi üç yaşlarında olduğu için teknik olarak kız sayılmazdı- Yelena'ya bakarken kırıştırdığı küçük burnunun üzerine serpiştirilmiş çilleri vardı.

"Um... Ixia'dan geliyorlar."

Hem kendisinin hem de Ari'nin bir süredir Sitia'da olduğu ve güney güneşinde bronzlaştığı düşünülürse, oldukça gözlemciydi. Janco onayladı.

"Güvenilirler," dedi Yelena.

Ama yine de kararsız görünüyordu. Janco onu suçlamadı. Hepsi atlarının üzerinde oturmuş, ona bakıyorlardı. Eğer o olsaydı, şimdiye kadar kendini o kulübeye kapatmış olurdu.

Esav sanki onun düşüncelerini okumuş gibi atından indi. "Haydi, Fındık. Bana o muhteşem cam seranda neler yetiştğini göster."

Nutty hemen canlandı. "Harika değil mi?"

"Camdan inşa etmek kimin fikriydi?"

"Bavol'un, sanırım." İnce omuzlarını silkti. "Ben buraya yardım etmeye geldiğimde çoktan inşa edilmişti." Nutty onu seraya götürdü ve içeride kayboldular.

"Onları takip etmeli miyiz?" Onora Yelena'ya sordu.

"Hayır. Esav mümkün olduğunca çok şey öğrenecek. Atlarla ilgilenelim."

Esau ve Nutty atları tımar edip kamp kurarken serada kaldılar. Öğleden sonra güneş ışığı camdan yansıyor ve Janco içerideki herhangi bir hareketi görmek için zorlanıyordu.

Onora'ya fısıltıyla, "Sence onun üzerine mi atladı?" diye sordu. "İçeri girelim mi?"

"Bırakın onları," dedi Mara, geldiklerinden beri ilk kez konuşarak.
"Esau'nun etrafı bitkilerle çevriliyken dikkati dağılıyor."

Onora, "Ve sen de akşam yemeğini pişirme sırandan çıkmayacaksın," diye ekledi. Janco hareketsizlik karşısında iç çekişini bastırdı. Bir tencereye su dolduruyor,

Yelena'nın çayı için kaynatmak üzere birkaç közün üzerine koydu. Tek bir yemek yapmayı biliyordu, o da tavşan yahnisi. Yetersiz seyahat erzaklarını gözden geçirdi. Ugh. Ete benzeyen bir şey bile yoktu. Taze, sulu etleri düşündükçe midesi gurulduyordu.

"Al." Ari ona bir yay ve oklarla dolu küçük bir sadak uzattı. "Kendini işe yarar hale getir."

Janco ayağa fırladı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Yardım edeceğim," dedi Onora, ona katılarak.

"Kendi başıma avlanma konusunda oldukça yetenekliyim." Sadağı sırtına astı.

"Avı açık alana atacağım. Daha hızlı olur."

"Bu durumda av tavşanlardır, *insanlar* değil. Hayvanları nasıl avlayacağını biliyor musun?"

Yüz ifadesi düzleşti. "Bir kar kedisini öldüren tek kişi Komutan değil. Birkaç tavşanla başa çıkabileceğime eminim." Arkasına bakmadan uzun otların arasına doğru yürüdü.

Janco Ari'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Şaka yapıyor. Değil mi?"

Ari kocaman omuzlarını silktiler. "Kaba davrandın. Git özür dile."

Ama Janco yetismeye çalıştığında Onora ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen hemen yanında oturuyor, her yöne yayılan altın ve kahverengi sapların arasına karışıyordu. Null kalkanı, kamufle olduğunda onu fark etmesine yardımcı olmamış gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi solundaki yığına, kendini aptal gibi hissederek.
"Avlanırken yanımda birilerinin olmasına alışık değilim. Bu..." Janco derin bir nefes aldı. "Yalnız olduğum nadir zamanlardan biri. Yine de yardımınız için minnettarım.
olabilir-"

"Avlanırken hep böyle gürültü yapar mısınız?" diye sordu sağ taraftan.
"Akşam yemeğini korkutup kaçırıyorsun."

Özrü kabul edildi. Rahatlamasının gücü onu şaşırttı. "Gerçekten öldürdün mü-"

"Sus," diye emretti.

Kısa bir süre sonra, birçok tavşandan ilki yolunun üzerinden fırladı. Onora'nın yardımıyla, hava göremeyeceği kadar kararana kadar dört tavşan vurdu. Tek başına olduğundan çok daha hızlıydı. Bunu ona itiraf edeceğinden değil. Zaten özür dilemişti. Erkek egosu başka bir itirafı kaldıramazdı.

Kampa döndüklerinde Ari birkaç şiş hazırlamıştı bile. Onora ve Janco tavşanların derisini yüzdü ve çok geçmeden kızarmış etin baştan çıkarıcı kokusu havayı doldurdu. Esau ve Nutty nihayet seradan çıktılar. Esau'nun dizleri ve dirsekleri kir içindeydi ve tırnaklarının altı da çamurla kaplanmıştı.

Herkes açlıktan ölmek üzere olduğu için önce onlar yemek yedi. Sonra Yelena babasına döndü ve onu öğrendiklerini paylaşmaya davet etti.

Bir elini kalın gri saçlarında gezdirdi. "Bitkilerin hepsi Owen'ın serasında yetişenlere benziyor. Theobroma, Curare ve bir dizi şifalı bitki. Theobroma'ya dirençli Curare üretmek için yapılan melezlemeden iz yok. Ama birkaç deneysel Theobroma çeşidi ve melezi var. Görünüşe göre Baval, Theobroma'nın etkilerine karşı bir yol bulmaya çalışıyormuş."

Yelena gözlerinde umut parıldarken öne doğru eğildi. "Başarılı oldu mu?"

"Bunu söylemek için çok erken. Lanet ağacın büyümesi yıllar alır."

"Peki ya şu aşılama tekniği? Hani şu büyümeyi hızlandıran?" Mara sordu.

"Bu sadece olgun bir ağacınız olduğunda işe yarar," dedi Nutty. "Hiçbiri olgunlaşmadığı için işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz. İşe yarayıp yaramayacağını belirledikten sonra daha fazla yetiştirebiliriz."

En iyi haber değil. Ama en kötüsü de değil.

"Olgunlaşmaları ne kadar sürer?" Ari sordu.

"Yaklaşık iki yıl kadar."

Janco inledi. O zamana kadar Komutan Owen'a rapor vereceklerdi.

Yelena çantasından Harman ağacının resmini çıkardı ve Nutty'ye uzattı.

"Bunu tanıdın mı?"

Resmi inceledi. "Hayır, üzgünüm."

Yelena hayal kırıklığını gizledi ama Janco, Harman ağaçlarının Owen ve Kartel için neden bu kadar önemli olduğunu keşfetmenin başarıları için hayati önem taşıdığını biliyordu.

"Ne zamandır bu işin içindesiniz?" Yelena Nutty'ye sordu.

"Baval birkaç yıl önce benden melezleme konusunda yardım istedi ama bunun yüksek güvenlik meselesi olduğunu ve söylersem ihanet etmiş olacağımı söyledi."

herhangi biri." Sanki adamın yakındaki çimenlerden atlamasını ve bilgiyi ifşa ettiği için ona bağırmasını bekliyormuş gibi etrafına baktı. "Sonra bir çift Mevsimler önce, ovaya gelmemi istedi. Bu serayı bir prototip olarak inşa etmişti. İki kişiyle daha çalışıyordu ama bana kim olduklarını söylemedi. Bilmememin daha güvenli olduğunu söyledi. Onu son gördüğümde Baval tehlikede olduğundan şüphelenmişti ve bana burada kalmamı, birini göndereceğini söyledi."

"Gördün mü? Sana onun Usta Bahçıvan için çalışmadığını söylemişim," dedi Esau. Nutty at kuyruğunu çekti. "Baval iyi mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Yelena. "Kartel tüm Konsey üyelerini Greenblade garnizonuna taşıdı."

"Kartel mi?"

"Birazdan açıklayacağım ama önce Baval ile kimin çalıştığını keşfettiniz mi?"

"Onları gördüm. Ben geldikten kısa bir süre sonra kısa bir ziyaret için geldiler. Baval bana serada saklanmamı söyledi. Dışarı baktım. İçlerinden birini tanıdım." Sanki yakalanmaktan korkuyormuş gibi eğildi.

"Kim o?" Yelena sordu. Nutty alt dudağını ısırıldı.

"Bilmemiz gerekiyor." Yelena'nın ses tonunda sabır vardı.

Buna karşılık Janco, kızın adını silkeleme arzusunu bastırmak zorunda kaldı.

"Başı belaya girecek mi?" Nutty sordu.

"Kartele bilerek mi yardım ettiğine yoksa kandırıldığına mı bağlı."

"Bu Oran," diye ağzından kaçırdı. "Klanımızın büyüklerinden biri."

Yelena sıkıntıyla tünüğünü kavradı. Klanının daha fazla üyesi Usta Bahçıvan'a bulaşmış olabilirdi ve bu da tüm ailesini şüphe altında bırakırdı.

"Çok büyük bir sürpriz olmamalı," dedi Esau. "Bilgi birikimine sahip ve bitkilerin taşınmasını sorunsuz bir şekilde ayarlayabilir. Hatta ben bile bu bitkileri onunla birçok kez tartıştım."

Nutty ellerini kalbinin üzerine bastırdı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," dedi Yelena. "Baval'a yardım ediyordun. Onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yoktu.

bilgi ile ne yapıyordu?"

Nutty rahatlamadı. "Peki ya Oran? Onu ihbar etmeli miydim?"

"Kime?" Janco sordu ama cevap beklemedi, "Bavol senin klan liderin ve Konsey de Kartel'in etkisi altında. Onlara bir şey söyleseydin tutuklanabilir, askere alınabilir ya da öldürülebilirdin."

"Oran da Bavol'a yardım ediyor olabilir," diye önerdi Mara. "Hemen sonuca varıyoruz. O Usta Bahçıvan olmayabilir. Esau, Yeşilbıçak Klanı'ndan biri olabileceğini düşünmedin mi?"

"Evet, bilgi ve beceriye sahip birkaç uzmanları da var," dedi Esau.

"Oran Cinchona Zaltana ile tanıştın mı?" Yelena Janco'ya sordu.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," dedi.

"Bekle," dedi Esav. Çantasından bir not defteri ve ince bir kömür parçası çıkardı. Yaşlı bir adamın hızlı bir taslağını çizen Esav, defteri çevirdi.

Janco ile yüzleşmek için sayfayı çevirdi. "Greenblade serasında gördüğün adam bu mu?" "Evet! Ama neden bu kadar tanıdık geliyor?"

"Bavol ile tanıştınız, değil mi?"

"Evet..." Janco bunun nereye varacağından emin değildi.

Esav, Oran'ın yanına Bavol'un resmini çizdi. "Onlar üvey kardeş."

Sonunda Usta Bahçıvan için bir isim ve bir yüz bulmuşlardı. Ancak bu durumdan mutlu görünen sadece Ixian'lardı. Nutty soldu ve Yelena tuniğinin kumaşıyla oynadı.

"Oran'ın yanındaki diğer kişi ne olacak?" Onora Nutty'ye sordu.

"Onu tarif edebilir misin?" Esau sordu.

"O," diye düzeltti. Sonra kuşkulu bir sesle, "Deneyebilirim," dedi. "Bu tıpkı bir ağacın en tepesine tutunmuşken, bir yandan da Benimle keşif gezisine çıkın." dedi. "Sadece parçaları tarif edin, ben de bir araya getirmeye çalışayım."

"Tamam."

Esau ile çalışırken, Ari Janco'ya doğru eğildi. "Umarım tarif konusunda senden daha iyidir."

Janco kaba bir ses çıkardı. "Mükemmel olmadığım için beni affet *her şey*."

İşlerini bitirdiklerinde Esav onlara resmi gösterdi. Kadının sarı saçları ve iri oval gözleri vardı. Bir Ixian gibi güzel ve solgundu, otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu. Janco onu tanıyamadı.

Yelena küfretti. "Bu Selene Moon." "Selene kim?" Janco sordu.

"Owen'ın karısı. Greenblade Klanı'nda doğmuş ama evlendiklerinde onun klanının adını almış. Dosyasında bitkilerle arasının iyi olduğuna dair bir şey yazdığını hatırlamıyorum," diye düşündü Yelena.

Oh. "Birkaç yıl önce Leif'in kaçırılmasındaki rolü nedeniyle Dawnwood hapishanesine hapsedilmemiş miydi?"

"Belli ki artık değil." Yelena ellerini yumruk yapıp kucağına bastırdı. "O güçlü bir büyücü. Bu yeterince kötü, ama şimdi Owen'ın hapishaneden başka kimi kurtardığını merak ediyorum."

Janco, düzinelerce katil ve suçlunun Bruns ve arkadaşlarına yardım etme ihtimalini düşünerek inledi. Onların tarafında sihirbazların olması yeterince kötüydü. Oh, evet. Bu iş gittikçe daha da iyiye gidiyordu.

YELENA

Owen'ın karısı Selene'i ve diğer suçluları Sitian hapishanelerinden kurtardığı düşüncesi kalbimi burktu. Kimin serbest bırakılacağını seçmek için dört yıla yakın bir süre ve Loris ile Cilly'nin ıslah memurlarının hafızalarını değiştirmeye ve yeni sahte hafızalar yerleştirmeye yardımcı olan sihirleriyle, profesyonel suçlulardan oluşan küçük bir ordu toplayabilirdi. Eğer Owen kardeşini Wirral'ın maksimum güvenli köşesinden kurtarmamış olsaydı, onun hâlâ hayatta olduğunu asla öğrenemeyebilirdik. İyi ki Owen hatalar yapmış. Bunlar umarım onu yenilgiye götürür.

Hepimiz kamp ateşinin etrafında oturmuş, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Alevler açgözlü turuncu dilleriyle onları yaladıkça kütükler çıkartıyor ve çatırdıyordu.

"Artık Oran ya da Selene'den birinin Usta Bahçıvan olduğunu biliyoruz. Bu bize nasıl yardımcı olacak?" Janco sordu.

Düşündüm. "Oran'ı kaçırıp diğerlerinin nerede olduğunu öğrenebiliriz. cam seralar bulunuyor. Kartel'in Theobroma tedarikini kesmek büyük bir darbe olur."

"Bize söyler miydi?" Onora sordu.

"Goo-goo suyuna karşı bağışıklığı yoksa, olmalı."

Onora meyve suyundan bahsedilince burnunu kırıştırdı.

Janco eskiden kulağının alt yarısının olduğu yerdeki yara izini ovuşturdu. "Bu Kartel'i ne yaptığımız konusunda uyarmaz mı? Ben olsaydım ve uzman yeşil başparmaklarımdan biri ortadan kaybolsaydı, etrafındaki korumaları üç katlardım.

o seralar ve Theobroma fabrikaları."

Haklıydı. Valek'in taktiklerinden birini ödünç aldım. "Ne öneriyorsun?"

"Garnizondan gelen teslimat arabasını takip ederek bu kompleksi buldum. Tüm garnizonlara ekipler gönderebilir ve

seralar ve fabrikalar."

Greenblade garnizonunu kimin tedarik ettiğini zaten biliyorduk, o halde geriye yirmi kişiye ihtiyaç duyan on garnizon kalıyordu. Fisk muhtemelen insan gücünü sağlayabilir. Onları zamanında bulup yok edebilir miydik? Kartel ve Komutan'ın Sitia'yı ele geçirme işlemini sıcak mevsimin ortasında. Theobroma'nın etkisini yitirmesi en az yedi gün sürüyordu. İş sağlama almak için tüm Theobroma'ların sıcak mevsimin başlangıcına kadar yok edilmesi gerekiyordu ki bu da altmış altı gün uzaklıktaydı. Bu yeterli bir süre olmalıydı ama ya fabrikalardan birini kaçırsak?

Diğerlerine endişelerimi dile getirdim.

"Fisk'in çocukları gözetleme için iyidir ama onlardan profesyonel askerlere saldırmalarını istemezdim," dedi Ari. "Ayrıca, bir yerleşkeyi vurduğumuz anda diğerleri de alarına geçecektir. Tüm yerleşkeleri vurmak için yeterli adamımız yok.

seralar." Bir başka iyi nokta.

Esau koltuğunda kıpırdandı ve bir elini kır saçlarının arasında gezdirdi. Yüzünde tanımayı öğrendiğim acılı bir ifade vardı. "Bir öneriniz var mı baba?" diye sordum.

Mutsuz bir şekilde bakışlarını benimkilere çevirdi. "Kartel'e haber vermeden Theobroma ağaçlarını öldürmenin bir yolunu bulmuş olabilirim."

Janco şaşkınlıkla ona baktı. "Neden bu kadar suratsız görünüyorsun? Bu harika bir haber!"

"Sitia'daki *tüm* Theobroma ağaçlarını yok etme ihtimali çok yüksek. Her birini."

Onun isteksizliğini anlıyordum. Esav için bitkiler, ağaçlar ve çiçekler neredeyse insanlar kadar değerliydi.

"İyi ki kurtulduk," dedi Janco. "Beladan başka bir şey getirmedi. Bana göre en az büyü kadar kötü."

Esau, "Curare'nin etkilerine karşı koyuyor," dedi.

"Theobroma'ya dirençli Curare hazır olana kadar," diye karşılık verdi

Janco. "Bu da üç ya da dört yıldan önce olmayacak."

"Bu, bu seradaki ve Broken'daki bitkilere dayanıyor.

Köprü," dedim. "Owen'ın adamlarının daha fazla zamanı vardı. Şimdi hazır olma ihtimali var." Ayıltıcı bir düşünce. "Senin fikrin nedir, baba?"

Ellerine baktı, sonra yerden bir dal aldı. Kırık ucunu kullanarak tırnaklarının altındaki kiri temizledi.

"Baba?"

Esau iç çekti. "Illiais Ormanı'nda yetişen bir mantar var. Karı andırdığı için ona Frosty Pod deniyor. Theobroma ağaçlarındaki kabukların çürümesine neden oluyor. Ormanın bir bölümünde izole ettim ve bir mantar ilacı üzerinde çalışıyorum. Ancak sporları toplayıp yayacak olursak, tüm baklalara zarar verir ve doğal görünür."

"Nasıl yayacaklar?" Ari sordu.

"Rüzgârla birlikte. Rüzgârlı bir günde rüzgârı arkamıza almamız gerekir."

"Ve mükemmel bir noktada olmak," dedi Janco. "Ve umarım rüzgar sporları Sitia'ya taşıyacak kadar güçlüdür."

Esau yılmadan, "Şehirden şehre seyahat edebiliriz, Illiais Pazarı'ndan başlayıp Booruby'ye ve daha kuzeye gidebiliriz," dedi.

"Peki ya seraların cam duvarlarından?" Janco'nun keyfi kaçtı ve ateşe bir çubuk sapladı. "Ayrıca, havayı kontrol edemeyiz."

Heyecandan içim içime sığmıyordu. "Hayır. Ama Zethan ve Fırtına Dansçıları yapabilir.

Yağmur bulutlarını sporlarla tohumlamak da işe yarar mı?" Esau'ya sordum.

"Mantarlar nemi sever."

"Sporlar seraların içine girebilir mi?" Ari sordu.

"Tavandaki cam panellerde küçük delikler var ve bu delikler yanan kömürlerin dumanı kaçabilir," dedi Esau. "Ayrıca bu sporlar botlara ve giysilere yapışır, bu nedenle bir işçi eve girdiğinde onları da beraberinde sürükler."

"Kapsüllerin çürümesi ne kadar sürer?" Ari öne doğru eğildi.

"Enfekte olduklarında asla orada olmadığım için kesin olarak bilmiyorum ama agresif. Kabuklar on günden fazla dayanmaz. Sonunda mantar ağacı da öldürür ama bu daha uzun sürer. Ancak ağaç artık bakla üretmeyecektir."

Ari'ye baktım. Gözlerindeki düşünceli ışıltıya bakılırsa o da muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu. Mantar işe yarayabilirdi. Zamanlamayı hesapladım. Ölüm için on gün, sonra muhtemelen yirmi gün daha. Kartel'in Theobroma'sı bitmeden önce -belki daha erken, ama fazla tahmin etmek daha iyiydi- etkilerinin geçmesi için on ekleyin. Toplam kırk. Bu da garnizonlara sıcak mevsimin ortasında saldırmak istiyorsak, sporları yaymayı ısıtma mevsiminin elli. gününe kadar *bitirmemiz* gerektiği anlamına geliyordu. Yani seyahat süresi için en az on günle birlikte, başlangıç tarihimizin

ısıtma sezonunun kırkınıcını günü olacaktı, yani kırk altı gün vardı. Tabii ki daha erken başlamak daha da iyi olurdu. Diğerlerine matematiğimi açıkladım.

"Baba, o zamana kadar yeterince spor toplayabilir misin?" diye sordum.

"Şu anda planınızın işlemedi için yeterli sayıda yok. Daha fazla Frosty Pod yetiştirmek için karanlık ve nemli bir yer bulmak için zamana ihtiyacım olacak. Yeterli besin, ısı ve nem verildiğinde Frosty Pod tavşanlar gibi çoğalacaktır."

Ari, "O halde mümkün olan en kısa sürede başlamalıyız," dedi.

Ben de kabul ettim. "Valek ve Leif ile buluştuktan sonra iki takıma ayrılacağız; biri sporlara yardım etmek için babamla birlikte gidecek, diğeri de Zethan ve bir Fırtına Dansçısı'nın kırkınıcını günü Illiais Pazarı'nda Esau ile buluşmasını ayarlayın."

* * *

Ertesi sabah küçük kampımızı topladık. Planımız Stormdance seyahat barınağına gitmekti. Leif ve Valek'in orada olmama ihtimalini düşünmekten kaçındım ve bunun yerine inatçı babama odaklandım.

"Eve dönmeli ve hemen işe koyulmalıyım," diye karşı çıktı. "Fazla zamanımız yok."

Haklıydı. Ama... "Yalnız seyahat etmen güvenli değil. Kartel seni arıyor olacak."

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Nutty. "Burada kalmayacağım." Hayretler içinde kalan Esav, "Peki ya bitkiler ne olacak?" diye sordu.

"Birkaç tanesini yanımızda götüreceğiz ama bitkilerle dolu *koca* bir ormanımız var."

Onun iğnelemesini görmezden geldi. "Cam serayı alamamamız çok yazık."

Düşüncelerini yarıda kestim. "Bana ovalarda elinden geldiğince uzun süre seyahat edeceğine söz ver."

"Elbette," dedi Esav.

"Pekâlâ. Mara, onlarla gitmek ister misin? Gelir gelmez Leif'i sana göndereceğim."

"Hayır, teşekkürler. Gerekenden daha fazla beklememeyi tercih ederim. Ayrıca, hâlâ eğitimdeyim," dedi Onora'ya bakarak.

Janco bu yorum karşısında neşelendi. "Sana bu küçük, tatlı kendini savunma hareketini gösterebilirim."

"Umarım Svend'i defetmek için kullandığın şey değildir," dedi Ari sert bir sesle.

"Çünkü bunu denedikten sonra bir çamur birikintisinin içinde kırık kaburgalarla kalakalmıştın."

"Svend acı hissetmiyor," diye itiraz etti Janco. "Eğer işe yarasaydı-"

"Atları eyerleme zamanı," diyerek yaklaşmakta olan tartışmayı durdurdum.

Herkes gitmeye hazır olduktan sonra babama veda öpücüğü verdim. İki gün sonra, gün batımına yakın bir saatte seyahat barınağına vardık. Barınak, kuzey-güney ana yolunun hemen batısındaki Stormdance topraklarında yer alıyordu. Barınak

Yol, ovaların batı sınırını kucaklıyor ve Hisar'dan güneye, Cowan Klanı'nın topraklarının başkenti Booruby'ye kadar uzanıyordu.

Küçük ahşap yapının içinde ne Leif ne de Valek bizi beklemediğinde hayal kırıklığı ve endişe evrenseldi. Bizi karşılayan tek şey iki sıra ıssız ranza, soğuk bir taş ocak ve boş bir ahırdı. Fulgor'da her şey yolunda gitmiş olsaydı, bizi burada iki ya da üç gün geride bırakmaları gerekirdi. Belki de Valek'in Leif'i bulması beklediğinden daha uzun sürmüştür.

Kalbimi kemiren endişenin ağırlığına rağmen pozitif kalmaya devam ederek, düzlüklerde daha güvende olduğumuz için yolun görüş alanının dışında kamp kurmaya ve rastgele aralıklarla barınağı kontrol etmeye karar verdim.

Janco biz ayrılmadan önce ranzalara özlemle baktı.

Ari ortağına, "Ovaların zemini şu ince saman yataktan daha yumuşaktır," dedi.

"Biliyorum. Sadece gerçek bir yatakta uyuma *fikri*."

"Kalabilirsin. Sadece çok yüksek sesle çığlık atmayı unutma ki seni ovada duyabilelim ve kaçabilelim," dedi Onora.

"Ha. Beni özlersin. Çok sessiz olurdu," dedi. "Sessizlikte yanlış bir şey yok," dedi. "Aksine-"

"Dikkat et. Yoksa ben..."

Onora bekledi ama tehdit seslendirilmeyince, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bildiğim her kamp ateşi şarkısını yüksek sesle ve akortsuz söyleyeceğim." "Yani? Her şeyi yüksek sesle ve akortsuz söylüyorsun."

At'ı ovaya geri yönlendirirken onları görmezden geldim ve Kiki'den hava kararmadan önce bize ideal bir yer bulmasını istedim. Onora'nın Janco'ya sataşması iyiye işaretti. Bizimle geçirdiği her gün biraz daha rahatlıyordu. Yakında sürümüzün gerçek bir üyesi olacaktı.

Kampı kurup akşam yemeğimizi yedikten sonra barınağı kontrol etmek için bir program oluşturduk. Dördümüzün sırayla yapmasını planlamıştım ama Mara kendisinin de sıraya dahil edilmesi konusunda ısrar etti.

"Tehlikeli olma konusunda pratik yapmam gerekiyor," dedi.

"Pekala, ama önce Onora ile birkaç kez gidip görünmeden yapıya en iyi nasıl yaklaşacağını öğrenmen gerekecek," dedim.

"Tamam."

"Kum tohumu koruması ne olacak?" Ari sordu. "Bu Onora'nın yön duygusunu bozmayacak mı?"

"Sınıra o kadar yakınız ki bir sorun çıkmayacaktır. Belli bir saate kadar dönmezlerse, onları bulması için Kiki'yi göndereceğim."

"Bir at tarafından kurtarıldı." Janco alay etti. "Bunun aşağılayıcı mı yoksa üzücü mü olduğuna karar veremiyorum."

Kiki homurdandı ve kuyruğuyla Janco'nun kafasına vurdu.

"Ah! Bu acıtıyor."

"Seni tekmelemediğine şükret," dedi Onora.

Kısa sürede bir rutine oturduk, sırayla yemek pişiriyor, avlanıyor ve barınağı kontrol ediyorduk. Bir gün ikiye çıktı.

Sonra üç. Isıtma sezonunun ilk günü parlak ve açık bir şekilde doğdu. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve canlı yeşilin kokusu havada süzülüyordu. Kampımızdaki havanın bu kadar hoş olmaması çok kötüydü. Bir endişe sisi tüm eylemlerimizi ve birkaç yorumu lekeliyordu.

Dört gündür onlardan bir iz yoktu. Korku ve panik birbirine karışıp midemde kaynadı. Valek'in Leif'i bulmasının birkaç günden fazla sürmesine imkân yoktu. Tabii kardeşim Kartel tarafından yakalanmadıysa. Saklamak için

Mara'yı oyalamak ve dürüst olmak gerekirse dikkatimi dağıtmak için Onora ile antrenman yapmaya devam ettik. Ari ve Janco da sırayla Mara'ya kendini savunmayı öğretirken ben de dokuz yıl önce bana öğrettikleri becerileri uyguladım.

Onora bana ne kadar bekleyeceğimizi sordu.

Onlar gelene kadar burada kalacağımızı söylemeden önce ağzımı kapattım. "Fisk burada olduğumuzu biliyor," dedim. "Bir şey duyarsa haber gönderecektir."

Bir sopayla yumuşak zemine bir resim çizdi.

Sinirlerimi yatıştırmak için nefes aldım, bu imkânsız bir şeydi ama en azından denediğimi söyleyebilirdim. "Yarın akşama kadar ortaya çıkmazlarsa, Ari, Janco ve Mara'yı babam ve Nutty'ye yetişmeleri için göndereceğim."

Onora bakışlarını karşıladı. "Peki ya biz?" "Fulgor'a seyahat edeceğiz."

"Çocuklar bundan hoşlanmayacak."

"Hayır, yapmazlar. Ama babamın sporlar konusunda yardıma ihtiyacı var. Ve korunmaya ihtiyacı olacak." Zaltana çiftliğinde güvende olmayabileceğini kabul etmekten nefret ederek kaşlarını çattım. "Kartel için çalışan birkaç klan üyesi Esau'yu durdurmaya ya da çabalarını sabote etmeye çalışabilir."

Beşinci gün, hareket etme, bir şeyler yapma, *herhangi bir şey* yapma arzusu kendi zihniyle vücudumda titreşirken hareketsiz kalamadım. Gün boyunca çeşitli zamanlarda Kiki'yi kontrol etmeye devam ettim.

Bu sefer rahatlamak için boynuma sokuldu, sonra sırtına baktı ve bana yaklaştı.

"Biraz egzersiz yapmak ister misin?" diye sordum. Başını salladı.

Onora'ya seslendim. "Ben bir gezintiye çıkıyorum. Yakında döneceğim." Kiki'nin yelesinden tuttum ve ata bindim. Eysiz ata binmeyi uzun zaman olmuştu.

Onora, Kiki'nin yanında belirdi. "Bu akıllıca mı?"

"Biz ovada kalacağız. Ovalarda kimse bir Kum tohumu atı yakalayamaz," dedim.

"Tabii başka bir Kum Tohumu'na binmiyorlarsa." Hakarete uğrayan Kiki homurdandı.

"Kum tohumu atları iyi bir karakter yargıcıdır." Boynunu okşadım. "Onursuz bir insanın onlara binmesine izin vermezler."

Onora'nın duruşu sabit kaldı.

"Gerçekten Kiki'nin bana bir şey olmasına izin vereceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. Bir nefes verdi. "Pekala, ama uzun sürmesin."

"Evet, anne."

"Şaka yapabilirsin. Yaralanırsan başı belaya girecek olan *benim*." Ona baktım.

"Evet, biliyorum. Kimse beni suçlayamaz. Ari ve Janco bana kar kedilerini gütmekte seni korumaktan daha başarılı olacağımı söyleyip duruyorlar ama bu denemem gerektiği anlamına gelmiyor."

Bu gerçekten çok tatlıydı. Kiki ona yanağına bir öpücüğün attaki karşılığını verdi. Şaşıran Onora ıslak noktaya dokundu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Uzun sürmeyecek." Dizlerimle Kiki'yi dürttüm.

Kiki dörtnala koşmaya başladı. Bakır yelesine tutunarak, inişli çıkışlı arazide koşarken yüzüme üflenlen temiz havanın tadını çıkardım. Hiçbir uyarıda bulunmadan, rüzgâr gibi esen yürüyüşüne geçti. Adımları düzleştikçe altımızdaki zemin bulanıklaştı. Bir rüzgâr nehrinde uçuyorduk.

Tehlike hissettiğinden şüpheliydim. Belki de Kiki sadece hızı kaçırmıştı. Diğerkleriyle seyahat ettiğimizde yürüyüşünü kullanamıyordu. Ve ovalar onun gerçekten uçabildiğı tek yerdı.

Sonunda tekrar dörtnala döndü, sonra yavaşlayarak yürümeye başladı. Ter paltosunu koyulaştırırken yanları şişti. Düzlükte kaldık, ama ben Tanıdık bir bodur çam kümesi görene kadar bölgeyi tanıyamadım.

Telaşla onu durdurdum ve attan indim. "Neden bu kadar uzağı geldik? Biri bizi kovaladı mı?"

Başını sağı çevirdi. Gözlerimi kısarak güneş ışığına baktım ve atlılar anlamına gelen uzaktaki kahverengi toz bulutunu gördüm. İlk aklıma gelen tehlike oldu. Saklanmamız gerekiyordu. Ama eğer bizi takip ettilerse, Kiki neden burada dursun ki? Kiki karar vermemi beklemedi. Onlara doğı yürüdü. Yetişmek için acele ettim.

Bir tepeciğı vardığımızda tüm endişelerimiz kayboldu. İki at bize doğı geliyordu. Öndeki Rusalka ve Leif'i tanıdım ama tanımadığım ikinci ata odaklandığımda endişem bir anda yeniden ortaya çıktı. Valek değıl, Devlen ve Reema.

Valek'in neden onlarla birlikte olmadığına dair aklımda binlerce korkunç senaryo dolaşıyordu. Yaklaştıklarında, onun yakalandığına neredeyse ikna olmuşum. Ya da öldürüldüğüne.

Leif, Rusalka'yı Kiki'nin yanında durdurduğunda bana geniş bir sırıtış attı. Zayıf

morluklar yüzünü karartmıştı. Kir ve kan seyahat kıyafetlerini lekelemişti ve yorgun görünüyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim." Leif eyerden atladı ve beni kucakladı. "Fisk'in adamları on gün önce buradan geçtiğinizi söylediğinde, bizi beklemeyeceğinizden endişelenmiştim." Beni bıraktı ve etrafına bakındı. "Bekle. Barınaktan çok uzaktayız. Ne oldu? Mara nerede?"

"O iyi. Diğerkleriyle birlikte kampa döndü." Kiki'yi işaret ettim. "Gezintiye çıktık ve Rusalka'yı hissetmiş olmalı ki sizi durdurmaya karar verdi."

"Kamp nerede?"

Kendimi daha fazla tutamayarak "Valek nerede?" diye sordum.

"O iyi." Leif beni sabitlemek için kolumu tuttu. "Opal'ı beklemek için geride kaldı."

"Neden?" Devlen ve Reema'ya baktım. İkisi de aynı derecede bitkin görünüyordu ama Reema bana el sallayıp gülümsedi.

"Uzun hikâye. Sonra anlatırım. Kamp ne kadar uzakta?" "En az bir gün daha."

Kaşlarını çattı. "İyi bir yolculuk olmuş olmalı."

"Hepimiz senin için çok endişelendik. Seninle kalmak isterdim ama dönmezsem Onora küplere biner." Muhtemelen çok geç. Öğleden sonranın çoğunda yoktuk.

"Onora?"

"Valek sana Cahil'den bahsetmedi mi?"

"Hayır, ama sadece birkaç saat birlikte olduk."

"Bu da uzun bir hikâye. En azından Valek ve Opal'ı beklerken konuşacak çok şeyimiz olacak." Ve bu bana şunu hatırlattı. Mara'yı. Leif'e ihtiyacı vardı. "Bir kez daha düşündüm de, belki de sen önden gitmelisin, ben de Reema ve Devlen."

Leif durdu.

"Neden?"

Onu genç kulaklardan uzaklaştırdım ve ona yaşadığı korkunç deneyimi anlattım.

Bakışlarında soğuk, sert bir öfke parlıyordu. "Onları öldüreceğim." "Senden önce davranabilir."

Kollarımdan tuttu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tehlikeli" olmak için nasıl eğitim aldığını anlattım.

Pazılarımdaki acı veren tutuşunu bıraktı. "Hayır, değil. Daha fazla tehlikeye bulaşmasına izin vermeyeceğim."

Mara'nın nereye gidersen git sözünü hatırlayarak, "Bu tehlikeden de uzak duracağın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Bana hırladı. "Tabii ki hayır." "O zaman sana iyi şanslar."

Sıkıntıyla oflayıp pufladı, sonra Rusalka'ya geri döndü. "Kamp nerede?"

"Eminim Kiki Rusalka'ya yerimi söylemiştir. Lütfen Onora'ya nerede olduğumu söyleyin."

"Pekâlâ." Leif atına bindi ve atını dörtnala koşturdu. Kısa sürede gözden kayboldular.

"Gece için duracak mıyız?" Devlen sordu.

Kiki yakınlarda sıyrıldı. İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. "Evet. İkiniz de dinlenmeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

"Leif hızlı bir tempo tutturdu." Devlen sertçe attan indi, sonra Reema'nın inmesine yardım etti. "Reema, lütfen gidip ateş yakmak için birkaç dal bul."

Ellerini buklelerinin arasında gezdirerek birkaç kuru çamur parçasını yerinden oynattı. "Mara Teyze'ye ne olduğunu eninde sonunda öğreneceğimi biliyorsun. Yetişkinler konuşabilsin diye beni göndermenize gerek yok."

"Reema." Uyarı tonu onu caydırmak için hiçbir şey yapmadı. Omuz silkti ama adamın dediğini yaptı.

"Sezgileri çok kuvvetli," dedi Devlen. "Gerçi bu durumda, Leif'in dehşetinin sebebinin Mara olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok."

Bana Sunfire olarak tanıtılan atına bakmasına yardım ederken ona bilgi verdim.

Mara'nın sert muamelesine verdiği tepki Leif'inkiyle örtüşüyordu. "O adamların cezalandırılması konusunda ikisine de yardımcı olmaktan mutluluk duyacağım."

O akşam Reema bana ayrıntılı bir kamp ateşi masalı anlattı. Sözünü kesmeden dinledim. Sonunda, Valek'in babasını ve Leif'i kurtarmasına nasıl yardım ettiğini anlatmayı bitirdiğinde, Reema hakkında epeyce şey öğrenmiştim. Gelecekte hesaba katılması gereken bir güç olacaktı. Çok yakın bir gelecekte, eğer bu konuda söz sahibi olursa.

"Valek neden Opal'ı bekliyor?" Devlen'e sordum.

Yüzünde endişe çizgileri belirdi ama Usta Büyücü Zitora'yı bulmak için yaptığı yolculuğu anlatırken ses tonunu hafif tutmaya çalıştı. O konuşurken Reema babasına daha da sokuldu.

Kalbim beni olası iyi haberler karşısında hoplayıp zıplamaya zorlasa da oturmaya devam ettim. Bunun yerine, Zitora konusunda umutlanmamak için, "Opal başarılı oldu mu?" diye sordum.

"Ondan herhangi bir haber almadım, ancak gittiği sürenin çoğunda hapisteydim. Kartel ondan gelen bir mesajı ele geçirmiş olabilir."

Bu kötü olurdu. Gerçekten kötü. Kartel, Zitora'yı yakalamak için yeterince numara biliyordu ve Theobroma onun üzerinde işe yaramadığında, Bain ve Irys üzerinde de işe yaramadığını anlayacaklardı. Düşündüm. Valek ve ben hâlâ Bruns'un tutsağıyken Opal görevine gitmişti. Kaçtıktan sonra onları uyaran bir mesaj gönderdik ama o zaman çok geçti.

En iyi senaryo Opal'ın Zitora'ya yardım etmesi ve onu aktif bir Usta Büyücü olarak geri dönmeye ikna etmesi olurdu. Opal Kartel'in varlığından habersiz olduğu için Zitora muhtemelen Hisar'a gidecektir. Bu durumda onu durdurmamız gerekecekti. Şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Acele etmek yerine, onlar yorgunluklarını gizlemeye çalışana kadar sohbet ettim. Sonra onlara uyumalarını emrettim. Ayrıca, şafakta yola çıkarsak, gece durmak zorunda kalmadan kampa ulaşabilirdik.

Alevler alçaktan yanarken, kararan gökyüzüne baktım. Yıldızlar belirdi. Her santiminde beyaz ateşten noktalar parlayana kadar sayıları gittikçe arttı. Karnımdaki garip bir his dikkatimi bu manzaradan uzaklaştırdı. Sadece hafif bir dokunuş, sanki bir parmak ucu tenimde bir çizgi çiziyormuş gibi. Ama dokunuş vücudumun içinden geldi. Tuhaf. İkinci kez olduktan sonra, nedenini anlamıştım. Şüphelerimi doğrulamak için tuniğimin altına uzandım ve ellerimi karnımın alt kısmına koydum. Tekrar meydana geldiğinde, her iki taraftan da hafif bir çırpınma hissettim.

Bebek, hareketlerini hissedebileceğim kadar büyümüştü. Bu eşsiz deneyimden heyecan ve şaşkınlık duyarak parmaklarımı şişkinliğin üzerinde gezdirdim. Bebek yaklaşık on sekiz haftalıktı ve ben bu şişliği ne zaman saklayamayacağımı merak ediyordum.

Hafif dokunuşlar devam etti ve Valek'in elinin benimkinin yanında olmasını diledim. Bir yalnızlık acısı ve endişe kalbimi kemirdi. Yakında birlikte olacağımızı umuyordum.

* * *

Ertesi gün kampa geç vardık. Onora dışında herkes uyuyordu. Kiki durur durmaz karanlıktan çıkıp geldi.

"İletişimimiz üzerinde çalışmamız gerekiyor," dedi.

"Öyle mi?" Attan indim ve gerindim. "Leif'e söyledim-"

"Sizin 'uzun süre gitmedim' tanımınızla benimki tamamen farklı." "Kiki'yle konuş. Planı değiştiren o." Tabii... Merak ettim

Rusalka'yı biz ayrılmadan önce hissetmiş olsaydı. Sihrimi geri kazandığımda ona sormayı unutmamalıydım. Bu belirsizliğin artık kalbimi endişeyle sıkıştırmaması ne tuhaftı.

Onora kaşlarını çattı.

Kıkırdadım. "Bunların hepsi Ari ve Janco'nun seni uyardığı 'kar kedilerini gütme' işinin bir parçası. Buna alışacaksın."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı ama atların bakımında bize yardım etti.

Reema esnemeler arasında ona baktı. "Valek Amca'nın işini isteyen suikastçı sen misin?"

"Eninde sonunda, evet." Onora genç kızı düşündü. "Bunun için bana meydan okumayı mı düşünüyorsun?"

"Oh, hayır. Yeterince yetenekli değilim," diye karşı çıktı Reema.

Ama Onora buna kanmayacak kadar zekiydi. "Uh-huh. Duyduğuma göre, *suikastçıya* şımarıklık katabilirmişsin."

Reema'nın sırtışı tüm masumiyet belirtilerini sildi. "Ooh, beğendim! Ama merak etmeyin, Komutan için çalışarak kendimi sınırlamak istemem."

"Serbest ajan mı?" "Onun gibi bir şey."

"Reema, yatma vakti geldi," dedi Devlen. "Konuşmanızı daha sonra bitirebilirsiniz. Mesela on yıl sonra."

Sabah kamp ateşinin etrafında toplandık ve bilgi alışverişinde bulunduk. Mara, arkasında oturan ve kollarını gövdesine dolamış olan Leif'e yaslandı.

"Zaman bizden yana değil," dedim. "Leif ve Mara, siz ormanda Esau ve Nutty'ye katılacaksınız. Frosty Pod'u geliştirirken onu korumanız gerekiyor. Kartel ne yaptığını öğrenirse peşine düşecektir. Buluşma yeri kırkıncı günde Illiais Pazarı'nda."

Leif başıyla onayladıktan sonra şöyle dedi: "Artık Valek'in uyku iksirini kullanamayacağımıza göre, kendi tarifimi hazırlayacağım. Etkisini göstermesi daha uzun sürer ve o kadar uzun sürmez ama hiç yoktan iyidir."

"Teşekkürler." Etrafa bir göz attım. "Ari ve Janco, Teegan ve ikizlerin nereye yerleştiklerini öğrendiğimizde, onlara katılmanız ve onlara eşlik etmeniz gerekecek."

Illiais Pazarı'nda bir Fırtına Dansçısı ile birlikte. Hangisi olduğu önemli değil." "Yeni yerlerini nasıl bulacağız?" Janco sordu.

"Fisk'in adamlarından biri bilecektir."

"Peki ya sen?" Ari sordu.

"Onora ve ben Hisar'da, daha doğrusu Hisar'ın dışında kalıp Zitora, Valek ve Opal'a göz kulak olacağız."

Ari kollarını kavuşturdu. "Bu kadar yakın olmanız güvenli değil. Fisk'in çocuklarından biri onlara göz kulak olabilir, sen de bizimle gelebilirsin."

"Zitora yabancı bir çocuğu dinlemez. Onunla kendim konuşmalıyım."

"Ya Valek'i özlersen? Burada olmazsan üzülür."

Janco eğlenerek ofladı. "*Üzülmek* çok hafif bir kelime. *Öfkeli* demeyi dene."

Onu görmezden geldim. "Kiki diğer Sandseed atlarını hissedebilir. Opal yanındaysa Kiki Quartz'ı bulacak, yalnızsa Valek düzlükleri dolaşacak. Onu görme ihtimalimize karşı batı sınırına yakın gideceğiz ya da Zitora."

Ari, "Bu uzun bir atış için çok fazla risk almak demek," dedi. "Opal'ın yolculuğu bir hiç uğruna olabilir." Devlen'e bir bakış attı. "Alınmak yok."

"Alınmadım. Haklı olma ihtimaliniz var."

Sert bir ton kullandım. "Her iki durumda da Fisk'i bilgilendirmem ve Kartel'i durdurma konusunda ne durumda olduğumuzu öğrenmem gerekiyor." Kimse itiraz etmedi. Bu sefer. "Devlen, ya burada Opal'ı beklersin ya da bizimle Citadel'e gelirsin."

Konuşmadan önce bakışlarını Reema'nın üzerinde gezdirdi. "Leif Kartel'in en çok arananlar listesinde. Tüm yollarda gözcüleri olacak ve Mara'yla birlikte ormana ulaşmadan yakalanabilirler."

"Hey, beni yakalamak o kadar kolay değil," diye itiraz etti Leif. "Öyle mi? Peki ya Fulgor?"

"I..." Leif ağzını kapattı.

"Devlen, bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedim. "Sporlar onların Theobroma tedarikini kesmek için en iyi şansımız."

"Anlıyorum. Bu yüzden Reema ve ben Leif ve Mara ile birlikte seyahat edeceğiz."

Reema Booruby'de büyükannesi ve büyükbabasıyla kalabilir, ben de Esav'ı korumaya yardım ederim."

Reema ayağa fırlayarak, "Hayır," dedi. "Yelena Teyze ve Onora ile gitmeliyim."

Başımı salladım. "Bana ihtiyacın olacak."

"Öyle miyiz?"

"Evet. Bir noktada Citadel'e gizlice girmen gerekecek ve *ben* seni içeri sokabilirim."

"Fisk'in bize yardım edebilecek bir lonca üyeleri ağı var," dedim. "Citadel'in içini dışını biliyorlar."

"Evet ama onlar benim gibi *insanları* tanımıyor. Konuştuğumuz yardımcı çocuk onların bile kapıdan geçmekte zorlandığını söyledi."

"Benim için sorun yok," dedi Onora.

"Gelmiyorum," dedi Devlen güçlükle. "Reema, benimle geliyorsun."

Suratını astı ama bu doğru karardı. Devlen ve buradaki herkesin hayatlarını riske atması yeterince kötüydü. Reema'ya bir Şey olursa kendimle yaŐayamazdım.

Muhtemel görevlerimizin verdiği enerjiyle yola çıkmaya hazırlandık. Leif uyku iksiri için kaynar su dolu bir tencereye birkaç yaprak karıştırırken, ben de Devlen'e Opal'ı planlarından haberdar edeceğime dair söz verdim.

"Valek onu daha ne kadar bekleyecek?" diye sordu alçak bir sesle. "O dönene kadar."

"Ama ya o..." Sertçe yutkund , belli ki o korkunç sözleri söyleyemiyordu. Koluna dokundum. "Kızın nereye gittiğini biliyor mu?" "Evet."

"O zaman onu bulup eve getirecektir." "Ama Kartel-"

"Her seferinde bir sorun. Şu anda, onlara en iyi nasıl saldıracağımızı belirleyene kadar ortalıkta g r nmeyeceğiz. O zamana kadar Valek dönmüş olacak."

Teşekkür ederek gülümsedi ve Reema'nın Sunfire'ı eyerlemesine yardım etmek için yanına gitti. Valek'in kelebek kolyesini, daha doğrusu tuniğimin altında oluşturduğu yumruyu parmakladım. Devlen'e yaptığım kendinden emin yorum ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Herkes liderlik için bana bakıyordu ama planladığımız herhangi bir Şeyin işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim pes edemeyeceğimizdi.

Leif uyku ilacını hazırlamayı bitirdi. Herkese Şişeler dağıttı ve bizi sınırları konusunda tekrar uyardı.

"Ne kadar sürer?" Ona sordum.

"Kişinin ne kadar büyük olduğuna bağlı olarak yaklaşık bir ya da iki dakika. Ari ve Devlen için daha da uzun sürer. Oh, ve bazı insanları hiç etkilemiyor, bu yüzden kritik durumlarda kullanmıyoruz."

Çok güzel. "*Kimin*  zerinde işe yarayacağını bilmenin bir yolu var mı?" "Hayır."

Alnımı ovuşturdum. Olumlu Şeylere odaklanmak en iyisi.

Leif ve grubu ayrılmadan hemen önce Reema koşarak yanıma geldi. Katlanmış bir pelerini kollarıma itti. "Buna ihtiyacın olacak."

"Ne oldu?"

"Kumaşın içine bir ayna illüzyonu işlenmiştir. Bunu giydiğinizde  evrenizdekilerle uyum sağlarsınız."

Şaşkınlıkla uygun bir yanıt bulmakta zorlandım. "Nasıl-?"

"Kurtarma operasyonundan sonra bizi takip eden adamlarda vardı. Size söylemeyi unuttum, üzgünüm!"

Başına gelenleri düşününce, birkaç ayrıntıyı kaçırmış olmasına şaşırmadım. Ama Kartel'in sahip olduğu imalar beni bunaltmakla tehdit ediyordu. Onun yerine Reema'ya odaklandım. "Bunu elinde tutmalısın. Seni güvende tutacaktır."

Elinin tersiyle itti. "Büyükanneplerde saklanmak için buna ihtiyacım olmayacak.

Ayrıca, onu kullansam bile, büyükanne beni yine de bulur. Yemin ederim kadın Teegan'la ne zaman bir şey yapacağımızı hep biliyor.

Gitmem gerek. Güle güle!" Koşarak Sunfire'ın yanına döndü.

Rusalka'nın üzerine oturan Leif güldü. "Bir öneride bulunabilir miyim?" "Elbette," dedim.

"Onu bebek bakıcılığı için tutmayın."

* * *

İki gün sonra, Janco ve Onora kamp kurmak için ideal bir yer ararken ben Ari ve atlarla birlikte bekledim. Şehre gidip gelen trafiğe göz kulak olmak için Hisar'a yeterince yakın, ancak Kartel'in devriyeleri tarafından fark edilmeyeceğimiz kadar uzakta olmalıydı.

Ari, Whiskey'i tımar ederek fazla enerjisini yaktı. At, ekstra sert masajdan dolayı zevkle inledi. Ari'nin bana bakıcılık yapmaktansa keşfe çıkmayı tercih edip etmeyeceğini merak ettim.

"Sorun nedir?" Ari sordu. "Hiçbir şey, neden?"

"Bana üçüncü kez endişeli bir yüz ifadesiyle bakıyorsun.

Bu genellikle kötü haber

anlamına gelir." "Hayır.

Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Neden Onora yerine Janco ile gitmedin?" "O daha iyi." Ses tonu gerçekçiydi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Şey, genç bir acemi daha hızlı, daha güçlü ya da daha zeki olduğunda her zaman biraz kıskançlık olur, ama o bizim sürümüzün bir parçası. Ve bilirsiniz..." Eliyle köri tarağını işaret etti. "Bu iş için en iyi adam ve hepsi bu."

"Çürük ego yok mu?"

Güldü. "Benim egom yok. Janco'da ikimize de yetecek kadar var."

Doğru. Bütün atları nane şekeriyle besledim. Kiki bana yapışkan bir yalamayla teşekkür etti. Bir saat sonra Janco ve Onora döndü.

Janco, "Bir tepenin dibinde küçük, tatlı bir yer bulduk," dedi. "Tepeye tırmanabilir ve Citadel'in doğu kapısını gün gibi net görebiliriz."

"Peki neden bu kadar asık suratlı görünüyorsun?" diye sordum.

Sağ kulağını ovuşturdu. "Fisk'in şu yollarda nöbet tutan halı farelerini biliyor musun?"

İçimi bir tedirginlik kapladı. "Evet." "Hepsi gitmiş."

"Gitti de ne demek?" Ari sordu. "Ortadan kayboldular."

"Emin misin?"

Janco Ari'ye beni rahat bırak der gibi baktı. "Birkaç yerli, bir devriyenin hepsini yakaladığına dair söylentiler duymuş."

"Rastgele bir tarama mı, yoksa kasıtlı mı?" Ari sordu.

Onora, "Kartel'in elinde bilgi olmadıkça çocukları tutuklamazlar," dedi. "Sityanlar çocuklarının alınmasına göz yummazlar ama lonca üyelerinin aileleri yok."

Aileleri ve akrabaları olmayabilirdi ama Fisk vardı. Bu da şu anlama geliyordu.

Korkunç haber mideme ağır bir şekilde inerken gözlerimi kapattım.

"Kartel Fisk'i yakaladı." Kelimeler ancak fısıltı halindeydi.

Kimse beni düzeltmedi.

"Şimdi ne olacak?" Janco sordu.

"Hisar'a girmeliyiz," dedim gözlerimi açarak. Reema'nın onun yardımına ihtiyacımız olduğuna dair yorumu zihnimde tekrarlandı ama onu bir kenara ittim. En azından illüzyon pelerinimiz vardı. "İçeri girdikten sonra neler olup bittiğini anlamamız ve Fisk'i kurtarmamız gerekecek."

Janco, "Bu zor bir görev," dedi.

"Bunun farkındayım," diye tersledim ama sertliğimden hemen pişman oldum.

Daha yumuşak bir ses tonuyla Janco'dan kamp yapmak için buldukları yeri bize göstermesini istedim.

Bizi Hisar'ın kuzeydoğusundaki ormanda, Fulgor'a giden yol ile Baykuş Tepesi'ne giden yol arasında kalan küçük bir açıklığa götürdü. Bir tepenin dibinde,

Zemin yatak için idealden daha nemliydi, ama iddia ettiği gibi, tepeden manzara ekstra soğuk gecelere ve daha zayıf ateşlere değerci.

Hazırlanmamız ve akşam yemeğini pişirmemiz uzun sürmedi. Dallardaki nemden tıslayan alevlerin etrafında otururken planın ana hatlarını çizdim.

"İki takıma ayrılacağız ve sırayla Baykuş Tepesi'nden geçidi ve yolu gözetleyeceğiz. Valek, Hisar'a gitmeden önce Cloverleaf Inn'i kontrol edeceğini söyledi. Onu ve Opal'ı, kaleye varmadan önce yakalamalıyız. kapıya varırız. Aynı şey Zitora'yı görürsek de geçerli." Bu yol aynı zamanda Featherstone garnizonuna da gidiyordu. Bruns Fisk'i hareket ettirmeye karar verirse, bu

en yakın garnizon. "İdeal olarak güvenliklerinde bir açık keşfedeceğiz ve böylece Hisar'a fark edilmeden girebileceğiz."

"Ya Valek ve Opal zaten Hisar'daysa?" Ari sordu. "O zaman onlarla orada buluşuruz."

"Ya da onları Fisk'le birlikte kurtarmak," diye mırıldandı Janco. Ari onun koluna yumruk attı.

"Ah! Hadi ama. *Hepimiz* bunu düşünüyorduk." "Takımlar nedir?" Onora sordu.

"Erkekler ve kızlar."

Janco, "Birden kendimi yeniden ilkokuldaymışım gibi hissettim," dedi.

Onora ağzını açtı ama ben başımı salladım. "Çok kolay. Janco'nun ilkokuldan mezun olmadığını *hepimiz* biliyoruz."

Janco yere yığıldı. "Aşk hissetmiyorum."

"İlk vardiyayı biz alacağız," dedi Ari ve bizi tekrar işimize döndürdü.

Ben de kabul ettim. "Günde üç vardiya yapacağız, takımları değiştireceğiz. Ayrıca her vardiyada pozisyonlar değişecek. Bu şekilde herkes günün farklı saatlerinde geçidi inceleme şansına sahip olacak."

"Akıllıca. Peki ya kampta?" Ari bana sordu. "Bir kişinin nöbet tutmasını ister misin?"

"Hayır. Kiki davetsiz misafirlere karşı bizi uyaracaktır. Uyurken bile, onlar daha yaklaşmadan onları duyar ya da kokularını alır. Ayrıca, tepedeki kişi aşağıda herhangi bir sorun olup olmadığını duyabilmeli ve bunun tersi de geçerli."

"Peki ya yolu gözleyen kişi?" Onora sordu.

Güzel soru. "Ekstra koruma için illüzyon pelerinini giyebilir."

"Ama başının belada olup olmadığını nasıl anlayacağız?" "Eski usulle," dedi Janco.

Hepimiz bekledik.

"Bilmiyor musun?" Kendini beğenmiş gibi davrandı. "Janco," diye uyardı Ari.

"Güzel. Tiz bir ıslık. Ya da *kızlar* söz konusu olduğunda, kız gibi bir çığlık yeterli olacaktır."

Bu kez Onora onun omzuna vurdu.

Ağrıyan yeri ovuşturdu ve ona ters ters baktı. "Kesinlikle aşkı hissetmiyorum."

* * *

Ari bizi şafakta uyandırdı. Daha doğrusu beni uyandırdı. Onora çoktan kahvaltı hazırlamaya başlamıştı ve çay için ateşin üzerine bir kap su koydu.

Ahh... küçük yaşam konforu.

Bir kedi gibi gerindim ve sonra doğruldum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Yolda sadece birkaç kişi vardı." Ari omuzlarını ve boynunu yuvarladı.

"Janco?"

"Gece için kapıyı kapattılar. Kimse girip çıkmayacak." Yatağının üzerine uzandı. "Uyanık kalmak için biraz keşif yaptım." Eklenen tehlike konusundaki itirazlarımızı geçiştirdi. "Kapıda büyü var."

Sürpriz olmadı ama bir şeylerin yolunda gitmesi iyi olurdu. "Null kalkan kolyelerimiz var."

"Bu işe yarayabilir de yaramayabilir de," dedi Janco. "Eğer orada konuşlanmış bir büyücü varsa ve kalkanlar yüzünden bizi okuyamıyorsa, yakalandık demektir. Ve eğer bir büyücü değil de şu büyülü alarmlardan biriye, boş bir kalkanın onu tetikleyip tetiklemeyeceğini bilmiyoruz."

"Peki ya diğer kapılar?" Onora sordu. "Yardımcı Loncası'ndaki çocuk kapalı olduklarını söyledi ama-"

Janco, "Barikat kurmuşlar, geçit yok," dedi. "Ve iğrenç görünümlü sivri uçları var."

Hepimiz ona baktık.

"Ne? Sana biraz zaman kazandırdım. Sheesh."

Onora ve ben vardiyamız için yola çıkmadan önce hızlı bir kahvaltı yaptık. Yolu gözlemek için gönüllü oldu.

"Zitora yirmi sekiz yaşında, bal rengi kahverengi saçları ve soluk sarı gözleri var. Güzel, kalp şeklinde bir yüzü var," dedim. Gerçi Usta Büyücüyü son gördüğümünden bu yana neredeyse dört yıl geçmişti. Umarım görünüşünde çok büyük bir değişiklik olmamıştır.

Ari, Onora'ya illüzyon pelerinini uzatmaya çalıştı ama o elinin tersiyle itti. "Ben ortama uyum sağlarım, unuttun mu? Onu Yelena'ya ver."

Ama taktığımda hiçbir şey olmadı.

Janco başını bir köpek yavrusu gibi eğdi. "Sen de aynı görünüyorsun. Ari bunu giydiğinde koca bir çalıyı andırıyordu."

"Çünkü bir çalının yanında *duruyordum*... Neyse, boş ver. Büyüyü hortumlayan bebek mi?"

"Muhtemelen." En azından teori buydu - bebek bana dokunduğunda ya da bana yöneldiğinde sihri hortumluyordu. Belirleyemediğim şey ise büyüyle ne *yaptığıydı*. Tekrar kendi pelerinimi giydim, içinde kötü sürprizler olan bir dizi gizli cebi vardı ve bana bir güvenlik hissi veriyordu. Muhtemelen yanlış bir duyguydu ama tamamen savunmasız olmaktan daha iyiydi.

Onora benimle birlikte tepeyi tırmandı, sonra yola doğru yöneldi. Kapıyı izlemek için rahat bir yer buldum. Birkaç kişi içeri girmek için sırada bekliyordu. Nöbetçiler her seferinde sadece bir kişinin geçmesine izin veriyordu. Sırayla geçiyorlardı. Biri Hisar'a giriyor, diğeri çıkıyordu. Kişi geçmesine izin verilmeden önce birkaç dakika eşikte bekledi. Gün ilerledikçe sıra uzuyor ama rutin değişmiyordu.

Vardiyamın yarısında kapıda bir kargaşa oldu. Birkaç kişi İki muhafız teftiş edilen adamı yakaladığında bağırışlar bana ulaştı. Pelerinini yırttılar ve boynundan bir şey çektiler. Yere yatırılan adam kelepçelendi ve götürüldü. Bu da null kalkan kolyesi sorusunu cevaplıyordu. Bu kötü bir fikir olabilirdi.

Vardiyamın sonunda güvenlikte herhangi bir açıklığa şahit olmamış ya da içeri sızabileceğimiz herhangi bir yol fark etmemiştim. Moralim bozuk bir şekilde öğleden sonra kampa döndüm. Onora rapor edecek bir şey bulamadan bize katıldı. Ari ve Janco da kısa süre sonra akşam vardiyası için ayrıldılar. Uyumaya çalıştım ama zihnim dönüp duruyordu.

Ya içeri giremezsek? Girişi aceleye getirebilirdik ama bu herkesi Hisar'da olduğumuz konusunda uyarırdı ve Bruns muhtemelen Fisk'in etrafındaki muhafızları üçe katlardı. Bu durumda, Fisk'i terk etmek zorunda kalırız.

şimdilik Fisk'i kurtarmayı planlamıyor. Onun yerine bir Fırtına Dansçısı bulup Teegan ve Valek'in kardeşlerini bulmaya çalışacağız. Sonra ne olacaktı? Kaynak ve personel eksikliğimizi düşündüm.

Theobroma kapsüllerini yok etme planımız işe yararsa, Kartel'e sadık askerler artık uyuşturucunun etkisi altında olmayacaktı. Takip edecekleri güvenilir liderlere ihtiyaçları olacaktı.

Sitian Konseyi. Konsey üyelerinin askerler uyanmadan önce Greenblade garnizonundan kurtarılması gerekiyordu, böylece hazır ve liderlik edebilecek durumda olacaktı. İyi bir plan. Ancak Onora ve ben Tabiri caizse, kale. Valek, Opal ve Zitora'yla birlikte sihirli bir şekilde ortaya çıkmadığı sürece. Bir kız umut edebilirdi.

Sonraki iki...dört...altı vardiya aynı sonuçları verdi. Geçitten nasıl gizlice geçileceğine dair bir fikir yoktu ve yolda tanıdık yüzler de yoktu. Peki Valek kılık değiştirmiş olabilir miydi? O da Kartel'in en çok arananlar listesindeydi.

Sonuçsuz casusluk yaptığımız üçüncü günün sabahında, yolu gözetleme sırası bana gelmişti. Çalılıkların arasında çömelirken bir sonraki hamlemizi planladım. Kayalıklar'a gidecektik. Umarım Kade Teegan ve diğerlerinin nerede saklandığını biliyordur. En iyi strateji değildi ama boşa harcamaktan daha iyiydi.

daha fazla zaman. Aslında, bunu düşündükçe gitme isteğim daha da güçleniyordu. Öğleden sonra olmuştu bile. Ayağa kalktım ve donakaldım.

Yol boyunca yürürken tanıdığım iki kişi vardı: Cahil'in gözcüleri Hanni ve Faxon. Bu da Cahil ve diğer adamlarının çok geride olmadığı anlamına gelebilirdi.

Eğer durum buysa, Hisar'a girmenin olası bir yolunu bulmuştuk. Hâlâ Theobroma'dan arınmış oldukları sürece. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Risk alarak ormandan çıktım ve onları selamladım.

* * *

Planımı açıkladığımda Ari "Hayır," dedi. "Bu delilik."

"Bu konuda büyük adama katılıyorum," dedi Janco. "Bu harika," dedi Onora. "Ben de varım."

Ari ellerini yumruk yaptı ama yanlarına bastırdı. "Hayır. İkiniz Fisk'i kurtaramazsınız. Yakalanırsınız."

Onora homurdandı. Elimi omzuna koydum ve iş çirkinleşmeden önce karşılık vermesini engelledim. "Bu sadece bir bilgi toplama görevi olacak."

"Hâlâ hayır." Ari şimdi kollarını kavuşturmuş, daha iri ve korkutucu görünmeye çalışıyordu.

Bana endişeyle bakan Hanni üzerinde işe yaradı. "Eğer bunu yapacaksan, bir an önce gitmelisin. General Cahil ve ekibin geri kalanı sabah Baykuş Tepesi'nden ayrılıyor."

"O zaman *hepimiz* gidelim," dedi Ari.

"Hayır. Çok fazla yabancı yüz şüphe uyandırır. Sen ve Janco Kayalıklar'a gidip bir Fırtına Dansçısı bulmalısınız. Sadece otuz dakikanız var. buluşma noktasına varmak için günler var." Yatağımı toplarken onlardan ne yapmalarını istediğimi özetledim.

"Hayır."

İçimi çektim. "Ari, senin iznine ihtiyacım yok."

"Eğer Citadel'e girersen, ki bu çok *büyük* bir ihtimal, nasıl ayrılacaksın?" diye sordu.

"Aynı şekilde. Cahil'den kağıtları alacağız."

"Peki ya kapıdaki sihirbaz?" Janco sordu.

"Düşüncelerimizi General'e karşı görevlerimiz üzerinde tutarsak, herhangi bir alarm vermemeliyiz."

"Görünüşe göre planın işe yarayabilir," dedi ağaçların arasından gelen hoş bir ses.

Ben hariç herkes sese doğru dönerken silahlarını çektiler. Tartışmamız hepsini germiştir.

Valek ellerini iki yana açarak açıklığın sınırında durdu. "Yine de bir değişiklik var. Yelena'yla birlikte Hisar'a gidiyorum."

VALEK

Yelena onun kollarına girdi ve o da onu kendine çekti. Göğsündeki acı dolu gerginliğin ne kadarının endişeden kaynaklandığını fark etmemişti. Onun yanında olması içindeki bir boşluğu doldurdu.

Valek omzunun üzerinden küçük açıklıkta toplanan insanların yüz ifadelerini inceledi. Ari çenesini tutmuş, Janco ise kaskatı kesilmişti; Yelena'nın planına itiraz etmeye hazırlandıkları belliydi. Onora da değişiklikten hoşnut görünmüyordu. Çok yazık. Son beş gün içinde o ve Opal Hisar'a girmenin başka bir yolunu bulamamışlardı. Bu onların tek şansıydı.

Ayrılırken bir kolunu karısının beline doladı. "Yapmamız gereken Zitora ve Fisk'i nerede tuttuklarını öğren. Kurtarma umudu olup olmadığına bakın."

"Opal'ın onu bulacağını biliyordum," dedi Yelena.

"Onu kaybetmem dışında." Opal yeşilliklerin arasından çıktı.

Yelena, Ari ve Janco arkadaşlarını selamlamak için bir dakikalarını ayırdılar. Ancak, uzun açıklamalar için zamanları yoktu.

Opal, "Zitora Hisar'a girdiği sırada vardık," dedi.

"Tutuklandı mı?" Yelena sordu.

"Hayır, ama birkaç muhafız onu takip etti. Bruns güçlü kol yöntemlerini kullanmadan önce onu kendi davasına katmaya çalışacak kadar akıllı," dedi Valek.

"Peki sen ve Yelena onları nasıl kurtaracaksınız?" Ari sordu. "*Eğer* bir kurtarma girişiminde bulunursak, bu bir dizi faktöre bağlı olacaktır." Valek Ari'yi uyarmak için düz tonunu kullandı.

Ama Ari koruyucu boğa modundaydı. Söyleyeceklerini söylemesine izin vermekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Peki Hisar'dan nasıl kaçacaksınız?" diye sordu. "Kapıdaki nöbetçileri iki katına çıkarmış olacaklar."

"Gereksiz riskler almayı planlamıyorum. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın." Gözlerini arkadaşına dikti. "Ayrıca, Onora da yardım edecek."

"Yapacak mıyım?"

"İçeri nasıl girecek?" Janco hırçınlıktan çok merakla sordu.

"En iyi yaptığı şeyi yaparak, uyum sağlayarak."

Onora'nın bakışları bunu çözerken mesafeli bir hal aldı. Güç ikizlerinin yüzlerindeki aynı ekşi ifade, kaçınılmaz olanı kabul ettikleri anlamına geliyordu.

"Yelena, Devlen ve Reema nerede?" Opal sordu. Valek sormak için bu kadar beklemesine şaşırılmıştı.

"Booruby'ye gidiyoruz." Yelena onları sera, Nutty ve Theobroma öldüren sporlar hakkında bilgilendirirken bir yandan da çantalarını toplayıp Kiki'yi eyerledi. Ayrıca Ari ve Janco'nun Valek'in kardeşlerini, Teegan'ı ve aynı sporların yayılmasına yardımcı olacak bir Fırtına Dansçısı'nı bulmaları gerektiğinden bahsetti.

Opal dinlerken parmağındaki yüzükle oynadı. Yelena sözlerini bitirdiğinde Opal, Ari ve Janco'ya baktı. "Kade Teegan, Zethan ve Zohav'ın Uçurumlar'ın güvenliğinden tek başlarına ayrılmalarına asla izin vermezdi. Ya onlarla birlikte gider ya da Heli'yi gönderirdi."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Ari. "Nereye gidebileceklerini biliyor musun?" "Evet. Ailemin Booruby'deki evine."

"Emin misiniz? Yanılacak vaktimiz yok."

"Evet. Teegan oranın güvenli bir yer olduğunu biliyor. Avibian Ovaları cam fabrikasının hemen yanında. Sandseed koruması ailemi tanıyor, bu yüzden sorun çıkarsa orada saklanabilirler. Muhtemelen de gelecektir, çünkü Fisk'e yeni yerlerini bildirmişlerse, Kartel onları yakalamak için çoktan yola çıkmış olabilir."

Küçük erkek ve kız kardeşinin varlığını bir sezon önce öğrenmiş olmasına rağmen, onların tehlikede olduğu düşüncesi Valek'in kaburgalarının altında koruyucu bir içgüdünün alevlenmesine neden oldu. Ayrıca onlara bir şey olursa annesi onu öldürürdü. Valek birden Janco'nun kendi annesinden neden korktuğunu anladı.

"O halde yola çıksak iyi olur," dedi Ari.

Rekor sürede toplandılar. Opal, Quartz için ısıklık çaldı. Her ihtimale karşı onu ve Onyx'i çeyrek mil ötede bırakmışlardı.

"Sporlar havaya karıştığında sizinle nerede buluşacağız?" Ari sordu.

"Longleaf. Greenblade garnizonuna yakın bir kasaba," dedi Yelena.

"Neden?" Valek sordu.

Konsej Üyeleri hakkındaki düşüncelerinin taslağını çizdi. "Ne olursa olsun önce onların serbest bırakılması gerekiyor."

O da kabul etti.

"Ya orada değilsen?" Ari sordu.

"Eğer o zamana kadar orada olmazsak..." Parmaklarını pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Sıcak mevsimin ilk gününe kadar, Sitianların ele geçirmesini durdurmakla görevlisin. Bir strateji oluştururken Kartel'in Valek ve benim yaptığımız her şeyi bildiğini varsayın."

Janco önce ona, sonra Valek'e, sonra da Ari'ye baktı. "Kutsal kar kedileri, bu kız ciddi!"

"Tabii ki ciddi," dedi Ari. "Yakalanırlarsa, Bruns kaçmalarına izin vermez ve büyücülere -" parmağını başının yanında döndürdü "- düşüncelerini çaldırır."

Ya da Valek'in durumunda, Yelena'yı ya da bebeği tehdit etmeleri yeterliydi, o da işbirliği yapacaktı.

Janco, "Bunu biliyorum ama daha neşeli bir uğurlama umuyordum," diye homurdandı.

Yelena, "Ruhen her zaman yanınızda olacağız," dedi. "Bu daha mı iyimser?" "Bana musallat olacağınızı mı? Hayır. Bu ürkütücü."

Ari ve Janco, Yelena'dan aptalca bir şey yapmayacağına dair söz almak için yeterince uzun süre duraklamış olsalar da, vedalaşmalar bundan sonra hızlı oldu.

"Yani Janco'nun yapacağı hiçbir şeyi yapma mı demek istiyorsun?" diye alay etti. "Aynen öyle." Ari başını salladı.

"Hey! Hisar'a girmenin çok tehlikeli olduğu konusunda Ari'yle aynı fikirde olan kim?" Janco sesinde yaralı bir tını ile sordu. "Oradan uzak durmak yapılacak en akıllıca şey."

"Akıllıca," dedi Yelena. "Sanırım her şeyin bir ilki var."

Bir elini göğsüne bastırdı. "Beni yaraladın."

Janco'yu yanağından gagaladı. "Dikkatli olun. Hepiniz dikkatli olun."

Quartz ve Onyx açıklığa vardılar. Opal, Ari ve Janco atlarına binip güneye doğru yola çıkmadan önce atların hepsi selamlaşmak için başlarını ovuşturdu.

fark edilmekten kaçınmak için düzlüklerde sürdüler. Hanni ve Faxon yola geri döndüler. Yarın Hisar'a girmeden önce Cahil ve ekibiyle buluşma emri almışlardı.

"Uyum sağlamak beni geçitten nasıl geçirecek?" Onora Valek'e sordu.

"Şafaktan bir saat önce, Hisar'ın duvarına yaslan. Aralarına karışacaksın beyaz mermer yeşil ile çizgili. Sonra girişe yaklaşın ve bekleyin. Birkaç kişinin geçmesine izin verin, sonra zihninizi tüm düşüncelerden boşaltın ve içeri giren bir sonraki kişiyle birlikte içeri girin. Kapıdaki büyücü varlığınızı fark etmeyecektir."

"Nereden biliyorsun?"

"Seni okumak oldukça zor." Bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Yelena'yı daha önce gördüğümde, bölgeyi büyülerimle taradım. Ari'yi, Janco'yu ve atları hissettim ama seni değil. Sadece sana odaklandığımda düşüncelerini anlayabildim."

Onora ona baktı. "Sihrin mi var?"

Yelena'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Ona söylemedin mi?" "Bu *senin* paylaşman gereken bir sır."

Valek Onora'ya döndü. "Kısa versiyonu şu: Bağışıklığımı kaybettim ve büyü kazandım. İyileştirebilir ve diğer insanların düşüncelerini okuyabilirim. Belki de

Daha fazlasını yapabilirim ama bunu öğrenecek ne zamanım ne de talimatım var. Ama Citadel'e gireceğinizi söylediğimde bana güvenin."

Her zamanki gibi, Onora bu haberi ağırdan aldı. "Pekâlâ. İçeri girdiğimde seninle nerede buluşalım?"

"Birlik Çeşmesi," dedi Yelena. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama bulacağım. Ya geçemezsen?"

Valek, "O zaman neler olup bittiği hakkında toplayabildiğiniz kadar bilgi toplayın ve geldiğiniz gibi gidin," dedi. "Sizinle iki gün sonra burada buluşacağız. Eğer yakalanırsak, o zaman Ari ve Janco'ya yetişin. Yardıma ihtiyaçları olacak."

"Evet, efendim."

"Peki ya At?" Yelena sordu. Onora gülümsedi. "Onu yakınlarda sabitleyeceğim."

"Dikkatli ol. Sonra görüşürüz." Yelena ona çabucak sarıldı.

Valek gülmemek için kendini zor tuttu. Kız Valek'in yeni sihirli güçleriyle hiç vakit kaybetmeden başa çıkabilirdi ama bir arkadaşının sarılması onu biraz

Şok olmuştu. Yüzünden bir tutam saçı çekerken eli biraz titredi.

Yelena ve Valek atlarına binip Baykuş Tepesi'ne doğru yola koyuldular. Ormanda kaldılar ve atlarının çalılıklar arasından en iyi yolu seçmesine izin verdiler. Güneşin batmasına sadece birkaç saat kalmıştı ve ılık havada bir miktar nem vardı.

"Bizi nasıl buldun?" Yelena ona sordu.

Alçak bir dalın altına eğildi. "Senin yaptığın şeyin aynısını yaparak, Baykuş Tepesi'nden yolu izleyerek." Yelena Cahil'in gözcüleriyle konuşmak için ormandan çıktığında Valek onun bir illüzyon ya da halüsinasyon olduğunu düşünmüştü çünkü Hisar'ın kapısındaki yeni güvenlik önlemlerini gördüğünden beri pek uyumamıştı. Daha yakından baktıktan ve yakalanmadan içeri girmenin bir yolu olmadığını anladıktan sonra en kötüsünden korktu.

O saatte değil. Ancak, eğer Cahil Theobroma'sız kalırsa ve hâlâ yardım etmeye istekliyse, yarın bu saatlerde Hisar'da olacaklardı. Eğer değilse... Bunu sonra düşünmek en iyisi.

* * *

Cahil, Cloverleaf Hanı'nın en üst katını kiralamıştı. Hanın pencerelerini izleyen Valek, ahırın yakınındaki gölgelerde bekledi. Yelena atlarıyla birlikte küçük kasabanın hemen dışında kalmıştı. İtiraz etmemişti ama Valek'in onu ve bebeği riske atmadan önce Cahil'in bir müttefik olarak kalmasını sağlaması gerekiyordu. Ayrıca, duvarlara tırmanmak ve gece geç saatlerde odalara gizlice girmek onun uzmanlık alanıydı.

Süitteki tüm fenerler birkaç saatliğine söndürüldükten sonra Valek, yatak odalarından birinin penceresine ulaşana kadar binanın yan tarafına tırmandı. Pencerenin kilidini açtı ve kaydırarak açtı. Odaya girdiğinde, yarım ayın ışığı ince bir bulut tabakasının arasından parladı ve Cahil'in uyuyan iki adamdan biri olmadığını görmesine yetecek kadar aydınlık verdi. Oturma alanındaki koltuklarda iki kişi daha uyuyordu. Kimse nöbet tutmuyordu. Valek için iyi, ama Cahil için yanlış bir adımdı. Valek yan odayı kontrol etti. Cahil yalnızdı - bir başka hata. Müttefik olmaları çok kötüydü, yoksa Cahil denen büyük sorunla kalıcı olarak ilgilenme isteğine boyun eğecekti.

Onun yerine yatağın yanında durdu ve boğazını temizledi. Cahil elinde bir bıçakla aniden uyandı. Etkileyici.

Cahil ayağa fırlarken Valek, "Sakin ol," diye fısıldadı. "Kim var orada?" Cahil bıçağını ileri doğru iterek sordu.

Valek yana kaçtı ve sinsi kıyafetinin kapüşonunu aşağı çekti. Ama her ihtimale karşı ağırlığını ayaklarının üzerinde tuttu. Eğer Cahil Bruns'un uşağı olmaya geri dönerse, genç adam muhtemelen yardım için bağıracaktı.

Cahil gardını düşürmedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Silah arkadaşına selam yok mu?"

"Birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi davranmayalım. Ne istiyorsun?" "Hisar'a neden dönüyorsun?" Valek sordu.

"Bruns'un emirleri. Bir neden belirtmedi." "Bizimle ilişkiniz olduğundan mı şüpheleniyor?"

"Söyleyebileceğim bir şey yok. Ama Bruns söz konusu olduğunda asla emin olamazsın." Cahil omuz silkti, Bruns'un hilesini keşfetmesi konusunda rahat bir tavır takınmaya çalışıyordu ama omuzlarının sert çizgisi aksini söylüyordu.

"Yarın Hisar'ın kapısına vardığınızda, muhafızlar mürettebatınızın her bir üyesini denetleyecek mi yoksa sizi grup olarak mı içeri alacak?"

Cahil silahını indirdi. "Şüphelenmeleri için bir neden yoksa, bizi el sallayarak geçireceklerdir."

"İki tane daha yaparsan fark ederler mi?" "İki mi? Sen ve...?"

"Yelena."

Cahil küfretti. "Eğer ikinizden birini tanırlarsa-"

"Yapmayacaklar."

"Neden içeri girmek istiyorsunuz? Artık orada müttefikiniz yok. Dilenci Kral ve yordakçıları tutuklandı. Onları serbest bırakamazsınız."

"Hayır mı?" Valek, Fisk'in yakalandığının doğrulanmasına rağmen ifadesini nötr tuttu. Kartel'e kimin haber verdiğini merak etti.

"Pekala, sen ve Yelena muhtemelen yapabilirsiniz. İkinizin bazı şeyler yaptığını gördüm.

İmkansız şeyler. Aslında planlarınızı bilmesem daha iyi. Ama yakalanırsanız, bu işe karıştığımı ortaya çıkar ve artık ne size ne de kendime yardım edebilirim."

"Risklerin farkındayız."

"Peki. Benden ne istiyorsun?"

"Bana ve Yelena'ya birkaç üniforma. Adamlarınıza da size katılacağımızı söyleyin."

"Tamamdır." Cahil yaşam alanına doğru yürüdü ve ekibini uyandırdı.

Valek bir dizi ekşi bakışa ve alçak sesle homurdanmaya tahammül etti. Gecenin geç saatlerinde odalarına gizlice giren bir suikastçıyı tespit edecek eğitime sahip olmamaları onun suçu değildi. Ruh hallerine rağmen Valek ve Yelena'ya uyacak tunik ve pantolonlar bulmak için çantalarını karıştırdılar.

Valek, pervaza çıkmadan önce giysi bohçasını pencereden dışarı bıraktı. "Cahil, bir öneride bulunabilir miyim?"

Soluk mavi gözlerine anlık bir ihtiyat dokundu. "Devam et."

"Bir nöbet programı belirleyin. Her zaman iki muhafız uyanık olsun ve yalnız uyumayın."

"Neden? Ben iki tarafla da müttefikim."

"Ama sen Komutan'ın arkadaşı değilsin. Onun için çalışan başka suikastçılar var."

"Bunun incelikli bir ele geçirme olacağını söylemiştin. Savaş yok."

"Komutan, iktidardaki *kilit* kişilere suikast düzenleyerek Ixia'yı ele geçirdi. Başka bir deyişle, yeni rejime karşı çıkabilecek ve sorun yaratabilecek kaynaklara sahip kişileri. Sitian Konsey Üyeleri ve Sitian ordusunun generali gibi insanlar. Ayrıca, ekstra tetikte olmaktan asla zarar gelmez."

"Not edildi."

Valek ona sahte bir selam verdi ve pencereden dışarı tırmandı. Cahil'in güvenliğinin eğitilmiş bir suikastçıyı durdurabileceğinden şüpheliydi ama en azından bu kişiyi yavaşlatabilirdi. Paketi alan Valek aceleyle Yelena'nın beklediği yere geri döndü.

Küçük bir ateş yakmıştı. Cahil'e ihtiyatlı olmakla ilgili söyledikleri aklına geldi ama pek çok suikastçı Kiki'yi atlatamazdı. Valek, karısı onu fark etmeden önce durakladı. Yirmi beş günden beri güzel yüzünün açıları yumuşamış, cildi ve saçları parlamıştı. Tüm bunlar hamileliğinden kaynaklanıyordu. Henüz göstermiyor olabilirdi ama dikkatli bir gözlemci için işaretler oradaydı.

Yelena, "Ormanda sinsice dolaşmayı bırak ve gel bana Cahil'in ne dediğini anlat," diye seslendi.

Ateş ışığına doğru yürüdü. "Nereden biliyorsun?"

"Kiki. Bir şey duymuş gibi başını kaldırdı, sonra rahatladı." Yelena giysiyi işaret etti. "Sanırım başarılı oldunuz."

Valek ona bilgi verdi. "Hazırlanmak için sadece birkaç saatimiz var. Önce ben senin kılığına gireceğim, sonra ben kendi kılığıma girerken sen de uyuyabilirsin." Eyer çantasından malzemeleri çıkardı. Elinde bir makas tutan Valek

keskinlik için bıçakların kenarını kontrol edin.

Yelena küçük bir *huh* sesi çıkardı ve burnunu kırıştırdı.

"Üzgünüm aşkım, Cahil'in grubundaki kadınların hepsinin saçları daha kısa. Ama biraz ustaca örgü yaparak, çok fazla kesmek zorunda kalmadan daha da kısa görünmelerini sağlayabilirim."

"O değil." Adamın elini tuttu, tuniğinin alt kısmını yukarı çekti ve avucunu karnına bastırdı.

"Ne-"

"Sadece
bekle."

Kadının vücudundaki sıcaklık adamın tenine işledi. Yeniden tanışmak için zamanları olmasını diledi. Belki de sadece kulak memesini ısıracaktı. Valek daha da yaklaştı ama hiçbir uyarı olmadan parmaklarında bir his belirdi. Geri çekildi ve Yelena'nın bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde şefkatli bir zevk parlıyordu. Hafif dokunuş tekrarlandı ve anlayış ona çarptı. Sert bir şekilde. Ciğerleri sanki enayi yumruğu yemiş gibi daraldı.

"Bebek mi?" diye sordu fısıltıyla. Tek yapabildiği buydu. "Hayır. Janco'nun yemekleri yüzünden hazımsızlık çekiyorum," diye alay etti.

"Tabii ki
bebek."

Bunu biliyordu, öyleyse neden ayaklarının altındaki zemin yumuşadı ve dünya onun etrafında eğilip döndü? Çünkü artık bebek elle tutulur bir şeydi. Sadece bir kavram ya da inanç değildi. Gerçektir. Heyecan korkuyla karıştı ve koruma arzusu yakıcı sıcak bir dalga gibi içine çöktü. Ağırlığın altında dizlerine kadar sendeledi.

Kafası karışan Yelena onun elini tuttu. "Sorun nedir?"

"Gidemezsin," dedi.

Sustu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yarın. Bu çok tehlikeli. Bırakın ben ve Onora-"

Yelena onun yanında diz çöktü. "Aşırı tepki veriyorsun. Ayrıca, bunu *sen* savunmuştun. Hatırladın mı?"

"Bebeğimiz fikrimi değiştirdi."

Adamın iki elini de kendi elleriyle kavradı. "Bana ihtiyacın var. Eğer Fisk'in adamlarından biri

üyeler kaçtı, seninle ya da Onora ile konuşmayacaklar. Zitora da güvenmiyor.

İkiniz de. Kaledeki kütüphane de Üstat Büyücü Ellis Moon'un notlarını görmenize izin vermeyebilir."

Söylediklerinin hepsi mantıklıydı. Hisar'a girdikten sonra yakalanma riski azalacaktı. Yine de içini keskin pençeleriyle kavrayan hastalıklı korku onu bırakmayı reddetti.

Daha yumuşak bir tonda, "Bruns kazanırsa bizim için aile diye bir şey kalmayacak" dedi. Bir başka geçerli nokta.

"Ve kader bize gülümseyebilir ve yararlanabileceğimiz bir zayıflık bulabiliriz ya da daha iyisi, Bruns'a suikast düzenlemek için kullanabileceğiniz bir zayıflık bulabiliriz."

Valek'in sakın soğukkanlılığı geri döndü, içindeki kargaşayı yatıştırdı ve bu işi sonuna kadar götürme kararlılığını pekiştirdi. "Bruns'a suikast düzenlememe izin mi vereceksin?"

"Oh, evet."

"Peki ya Kartel'in geri kalanı?"

"Hayır. Onlar piyon."

Yazık. "Owen?"

"Büyük Y ile evet."

Dört gözle beklenecek bir şey. "Peki ya Cahil?"

"Hayır."

"Ya lütfen dersem?"

"Yine de hayır."

"Güzele ne dersin lütfen?"

"Valek." Ses tonu onu durması için uyardı. Valek'in düşürdüğü makası aldı, üzerindeki kiri sildi ve ona uzattı. "İşe koyulma zamanı."

* * *

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yol boyunca uzanan ormanda beklemeye başladılar.

Citadel'den. İkisi de Cahil'in verdiği üniformaları giyiyordu. Valek'in burnu tamamen sertleşmeye vakit bulamayan macunun altında kaşınıyordu. Önce Yelena'nınkini bitirmiş, sonra da atlarla ilgilenmeden önce kendi burnu üzerinde çalışmıştı. Valek, Kiki'nin beyaz yamasını kürküne uygun bakır rengiyle kapladıktan sonra yelesini ve kuyruğunu koyulaştırmıştı. Onyx'in bacaklarındaki siyah boyayı temizleyerek altındaki beyaz çorapları ortaya çıkarmıştı.

Cahil'in grubu geçtiğinde Yelena ve Valek de onlara katıldı. O öne yakın dururken, Kiki arkaya yakın olanlarla birleşti. Cahil

onaylarcasına başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Yolculuğun geri kalanında kimse fazla konuşmadı.

Hanni ve Faxon onları Hisar'dan birkaç mil uzakta bekliyorlardı.

Cahil Topaz'ı durdurdu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, her şey sakın," dedi Hanni. Atlıları taradı ve ilk başta Valek'i atladı. "Yelena-Oh!"

"Atlayın." Cahil başparmağıyla arkasını işaret etti. "Faxon, Yelena'nın bineğini paylaş." Valek'in sorgulayan bakışları karşısında, "Gözcülerimin yaya kalmasını sevdiğim için kapıdaki muhafızlar birkaç çift görmeye alışıktır," diye ekledi.

Valek başını salladı. Bu iyi bir stratejiydi.

Cahil Topaz'ı dörtnala koşturdu ve onlar da hemen arkasından takip ettiler. Valek kapıya yaklaştıklarında duygularını sıkı sıkıya kontrol altında tuttu. Zihinsel kalkanını indirdi ve Hisar'a döndüğü için mutlu olmaya ve belki de ailesini ziyaret etme şansı bulmaya odaklandı.

İçeri girmek için bekleyen uzun kuyruğun yanından geçerken Cahil yavaşladı. Muhafızlar girişi temizlemek için çabaladı ve çok geçmeden grup Hisar'a girdi.

Hafif bir büyü dokunuşu düşüncelerini etkiledi. Valek generalin görevlerine ve pazardan alması gerekenlere odaklandı. O uzaklaşana kadar rahat nefes alamadı. Valek zihinsel bariyerini tekrar kaldırarak düşüncelerini büyüden korudu.

Faxon at değiştirebilsin diye durdular. Yollarını ayırmadan önce Valek, Cahil'e şehirde ne kadar kalmayı planladığını sordu.

"Bilmiyorum. Bruns'a bağlı."

"Karargâhınızı kullanacak mısınız?" Valek sordu.

"Kullanabildiğimiz zaman. Neden?"

"Güncellemeler için zaman zaman kontrol edeceğiz."

"Pekâlâ." Cahil kaşlarını çatı. "Yakalanırsan ne olacak?"

"Size ve ekibinize, bizi sorgulamalarına fırsat vermeden buradan ayrılmanızı öneririm." Valek sesini düz tuttu ama Yelena'nın Bruns'un tutsağı olduğu düşüncesiyle kalbi göğsüne çarptı.

"Ve nereye gideceğiz?" Cahil sordu.

"Güneye, Booruby'ye," dedi Yelena.

Cahil ağzını açtı ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Grubuna kendisini takip etmelerini işaret etti. Yelena ve Valek boş bir ara sokak buldular ve Birlik Çeşmesi'ne gitmeden önce sıradan Sitian kıyafetlerini giydiler.

"Halkın içindeyken kılık değiştirmememiz gerekiyor," dedi. "Peki ya konaklama?"

Ona yan gözle baktı.

"Şaka yapıyor olmalısın." Ses tonu eğlenmekten çok uzak olduğunu gösteriyordu. "Güvenli." Ya da en azından *öyleydi*.

"Mesele bu değil. Diğerlerine tahammül ettim ama Hisar'ın içinde bir Ixian güvenli evi olması..."

Valek onun kelimeleri bulmasını bekledi. Gerçi kullanacağı kelime zekiydi.

Onun yerine iç çekti. "Artık bir önemi yok. Ben artık İrtibat Görevlisi değilim. Ixia'nın Sitia'yı gözetlemesi neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü iki ülke arasında barış istiyorsunuz. Yine de güvenli evlere sahip olmanın barışı korumaya yardımcı olduğunu düşünüyorum."

"Bu konuda bir daha tartışmayacağız."

"Ben buna tartışma demezdim. Daha çok bir tartışma."

Onun yorumunu görmezden geldi. "O zaman neden Onora'ya bizimle orada buluşmasını söylemedin?"

"Daha dolambaçlı bir yoldan gitsek daha iyi olur, her ihtimale karşı kapıdan itibaren bizi takip eden birileri olabilir."

"Ama muhafızlar-"

"Hala peşinizde suikastçılar ve ödül avcıları var. Alarm vermeyecekler çünkü paralarını istiyorlar."

Birlik Çeşmesi'ne ulaştılar. On bir su borusu devasa yeşim küre çeşmenin kalbiydi. Yirmi ayak çapındaki küreye büyük delikler açılmıştı ve bu deliklerden içeride yuvalanmış daha küçük bir başka küre görülebiliyordu. İkincisindeki delikler bir üçüncüsünü ve ardından bir dördüncüsünü gösteriyordu. Bu taşın toplam on bir küre yontulmuştu. Sitian klanlarının her biri için bir tane.

Birkaç kişi etrafta dolanıyordu ve birkaç çocuk sevinç çığlıkları atarak su püskürtülerinin arasından fırladı. Yelena atından indi ve pelerinini çıkardı. Güneş en yüksek noktasındaydı. Ter yakasını ıslatıyordu. Çeşmeye doğru yürüdü. Valek ona yetişmek için acele etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Suyu içmek iyi şans getirir."

"Ama makyajınızı temizlemek için kötü şans."

"İyi noktaya değindin." Su kabını geri aldı ve çeşme suyuyla doldurdu. Valek de aynısını yaptı. Şansı kullanabilirlerdi. Sisten gelen sis Su serpintileri alnını serinletti. Etrafına bakınarak Onora'yı aradı. Onları burada yenmiş olmalıydı. Onu bulmak için büyüsunü kullanmayı düşündü. Kalabalık Hisar'da işe yarar mıydı? Ve daha da önemlisi, burada olduğu başka bir büyücüye haber verir miydi?

Küre kıkırdadı. "Güpegündüz. Beni fark etmediğine inanamıyorum."

Onora dış deliklerden birindeki tüneğinden aşağı atladı. Tuniği sprej yüzünden ıslanmıştı.

"Vay canına. Şaka yapmıyormuşsun. Uyum sağlama konusunda *gerçekten çok iyi*," dedi Yelena bir parça hayranlıkla.

"Anladığım kadarıyla kapıda sorun yaşamamışsınız?" Valek Onora'ya sordu.

"İnsanların bana tuhaf tuhaf bakmasını ya da beni gösterip muhafızları uyarmasını bekliyordum. 'Duvarın yanında duran şu garip İxianlı kıza bakın! Ama kimse yapmadı.' Onora omuz silkti. "Ben de fark edilmeme yeteneğimin çılgın suikastçı yeteneklerimden kaynaklandığını sanıyordum."

Valek yüzünü asmadı. Onu rahatlamış ve şakalaşırken görmek güzeldi. "Sizi takip eden biri var mı?"

"Hayır ama bir hayranın var," dedi Onora.

"Kahverengi saçlı çocuk mu?" Onu ilk geldiklerinde fark etmişti. "Evet. Arkadaşın mı?" diye sordu Yelena'ya.

"Belki de Fisk'in adamlarından biridir."

"Ama bizi tanıyabilir mi?" Valek sordu. Eğer bir çocuk onları fark edebilirse, o zaman başları beladaydı.

"Fisk onları eğitiyor," dedi Yelena. "Ayrıca, eğer at sırtında bir çift arıyorlarsa, biz bu tanıma uyuyoruz."

İyi bir nokta. "Atları ahıra götürelim ve arkadaşımızın bizi takip edip etmediğine bakalım. Onora, seninle Dokuzuncu Cadde'deki ahırlarda buluşuruz."

Pazarın ve güvenli evin yakınında bulunan ahırlara dolambaçlı bir yoldan gittiler. Çocuk mesafesini korudu ama onları da gözden kaçırmadı. Ahıra vardıklarında Yelena seyisten Kiki'nin yüzünü ıslatmamasını istedi, atın da makyaj yaptığını hatırlıyordu.

"Bundan nefret eder ve seni tekmeler," dedi.

"Uyarınız için teşekkür ederim," dedi genç kadın. "Çantalarınızı nereye teslim etmemi istersiniz?"

"Onları ben alırım," dedi Valek. "Çok uzakta değiliz."

Seyis Kiki'nin eyerini çıkardığında, at Valek'e baktı. Zihnini ona açtı.

Ev mi? Sihirbazın Kalesinin görüntüsü zihnini doldururken özlemle düşündü.

Henüz değil, diye cevap verdi.

Atlar yerleştikten sonra Onora geldi.

"Bizimle ilgilenen başka biri var mı?" diye sordu ona. "Hayır."

"Güzel. Yeni arkadaşımızla biraz sohbet edelim. Birkaç blok ötede dar bir ara sokak var. Oraya girdiğimizde ortama karışacak bir yer bul ve çocuğun arkasına geç," diye talimat verdi.

"Evet, efendim."

Valek heybelerini kaldırdı ama Yelena sırt çantasını omzundan indirmede. Üçü kaldırım boyunca yürüdükten sonra sağa döndüler. Görüş alanından çıkar çıkmaz Valek ve Yelena aceleyle diğer tarafa geçerken Onora gözden kayboldu. Onlara odaklanmış olan çocuk onun yokluğunu fark etmedi. Sokağın sonuna vardıklarında adımlarını geri attılar.

Açıkta kalan çocuk bir an donup kaldı, sonra dönüp Onora'ya doğru koşmaya başladı. Onora'nın yanından kaçmaya çalıştı ama Onora ona çelme taktı ve boynuna dayadığı bıçağıyla onu takip etti. Çocuk çırpınmayı hemen bıraktı.

"Neden bizi takip ediyorsunuz?" Onora sordu. "Ben... sizi... başka biri sandım."

"Zavallı çocuk. Tekrar dene."

Sanki yenilgiye uğramış gibi sarktı. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Yelena bir adım daha yaklaştı. "Burası yardım teklif etmek için garip bir yer."

Çocuk onu görebilmek için boynunu büktü. "Yardım eli uzatırken koşullar önemli değildir."

Gülümsedi. "O Fisk'in adamlarından biri. Bırakın kalksın."

Onora onu dengesiz ayaklarının üzerine çekti. "Neden öyle söylemedin?" Pantolonunu sildi. "Çünkü beni tutuklamanız da aynı derecede olasıydı."

"O zaman neden bizi takip ediyorsun?"

Omuz silkti. "Bir önsezi. Direnişin bir parçası olabileceğinizi düşündüm ama sizi tanımadığım için emin olamadım."

"Peki ya şimdi?" Valek sordu. "Bizi tanıdınız mı?"

"Pek sayılmaz, ama Usta Fisk'in birkaç yetişkinle birlikte çalıştığını biliyorum ve sizi gördüğümde... şey, gün ortasında Birlik Çeşmesi'ni çocuksuz ziyaret eden pek fazla yetişkin yoktur."

Valek yeterince şey duymuştu. İstenmeyen dikkatleri üzerlerine çekmeleri an meselesiydi. "Bu tartışmaya güvenli evde devam edelim. Aslında Alethea'nın kitapçısının üstündeki daire. Onora, al..."

"Phelan."

"...Phelan, bizimle orada buluş."

"Emredersiniz, efendim."

"Um... Emin değilim..." Phelan ellerini ceplerine soktu. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Bunu yapmazsan senin için daha güvenli olur," dedi Yelena. "Ama biz Fisk'in arkadaşlarıyız. Ve mümkünse onu serbest bırakmayı umuyoruz."

"Öyle mi?" Etrafına bakındı. "Ordunuzu nereye sakladınız?"

İğneleme mi, yoksa alaycı bir değerlendirme mi? Valek bunu eninde sonunda keşfedecekti.

Onora çocuğu geldikleri yoldan geri götürdü.

Ters yöne doğru giderlerken Valek kolunu Yelena'nın koluna doladı.

"Dairede yemek var mı?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır."

"O zaman markette durup biraz erzak almalıyız." "Aç mısınız?"

Güldü. "Her zaman. Ya da öyle görünüyor. Bence bu Leif'in de sorunu olmalı."

"Hamile olduğundan şüpheliyim, aşkım."

"Ha. Hayır. Sürekli açlıktan ölüyor olmalı. Son zamanlarda tek düşünebildiğim Ian'ın etli yahnisi ve Opal'in annesinin pişirdiği ahududulu turta ve Sammy'nin pişirdiği tatlı kekler ve-"

"Anladım. Açsın." "Açlıktan ölüyorum."

"Önce güvenliğimizi sağlayalım. Phelan'dan pazara yapılacak bir ziyaretin ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrenmek istiyorum."

"Muhtemelen aç ve hamile bir eşe sahip olmak kadar tehlikeli değildir."

Valek onun şaka yaptığını umuyordu.

Alethea'nın kitapçısının üstündeki iki yatak odalı sıkışık dairedaki tüm mobilyaların üzerini bir toz tabakası kaplamıştı. Bu güvenli eve atanan ajanlar Valek'in Krystal garnizonundan kurtarılmasına yardım etmiş ve ardından Ixia'ya dönmüşlerdi. Küçük olmasına rağmen burası Valek'in en sevdiği yerlerden biriydi. Pencereler kalabalık pazara bakıyordu. Bir sürü ilginç Orada bir şeyler oldu. Yelena'ya ikinci güvenli evden bahsetmeyi ihmal etmişti. O ev Konsey Salonu'nun yakınındaydı. Bruns ve yordakçılarını sağa sola koşuştururken izlemek için ideal bir yer olsa da, bu kadar yakın olmak da tehlikeli olabilirdi.

Yelena dolaplarda yiyecek olup olmadığını kontrol ederken Valek ocakta küçük bir ateş yaktı. Bir fincan çay karısını bir süreliğine rahatlatacaktı. Valek ona en sevdiği karışımından bir fincan doldurduktan kısa bir süre sonra Onora ve Phelan geldi. Çantasında bulduğu bir parça kurutulmuş sığır etini çiğniyordu. Valek, Ari ve Janco'nun seyahat erzaklarının büyük kısmını Booruby'ye götürdüklerini tahmin ediyordu.

Phelan koltuklardan birinin kenarına oturdu. Onora diğerine yerleşirken Valek ve Yelena kanepede oturuyordu. Üçü arasında en az göz korkutucu olan o olduğu için Valek, Yelena'dan sorgulamayı üstlenmesini istemişti.

"Fisk nasıl yakalandı?" Yelena sordu.

Çocuk kolçakları kavradı. "Problem Çetesi'nden haberin var mı?" "Hayır."

"Onlar Üstat Fisk'in Yardımcılar Loncamızı kurmasından birkaç yıl sonra kurulan rakip bir grup."

"Bir isimleri olduğunu bilmiyordum."

"Kendilerine Sorun Çetesi adını verdiler çünkü sorun yaratıyorlar. İnsanlara yardım etmektense rüşvet vermeyi, onları aldatmayı ve onlardan çalmayı tercih eden çocuklar. Ayrıca yasadışı mal ve hizmetler de satıyorlar."

O bir elini bacağına sürttü. "Loncamızın içine bir casus sokmayı başardılar ve o casus yardımdan fazlasını yaptığımızı öğrenip bizi Kartel'e ispiyonladı." Küçümseyici bir sırıtış attı. "Elbette bir bedel karşılığında."

Yelena'nın fincanı tutuşu sıkılaştı ama "Yaralanan ya da... ölen oldu mu?" diye sorarken sesi sabit kaldı.

"Askerler karargâhımızı basmadan hemen önce Üstat Fisk hepimize dağılıp ortadan kaybolmamızı söyledi. Loncadan birkaç kişi tutuklanmaya direnirken yaralandı ama kimse ölmedi. Çoğumuz kaçtık ama Üstat Fisk bir süre gözaltında tutulduktan sonra

Birkaç gün içinde askerler tüm sığınaklarımızı işgal etti ve saha ajanlarımızı Kale'nin dışından sürükleyerek getirdiler."

Valek Kartel'in bilgiyi almak için Fisk'in üzerinde goo-goo suyu kullandığını umuyordu. Alternatifini düşünmek istemiyordu ama Yelena'nın sert duruşu ve kenetlenmiş çenesi, zavallı Fisk'in işkence gördüğünü çoktan hayal ettiği anlamına geliyordu.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu Phelan, onu hastalıklı düşüncelerinden uzaklaştırmak için.

"Şans. Askerler saklandığımız yere saldırdığında yiyecek arıyordum. O zamandan beri hareket halindeyim, sokaklarda yaşıyorum."

"Herkesi nerede tutuyorlar?" Yelena sordu.

"Lonca üyelerinin çoğunu garnizonlara gönderdiler. Bruns Jewelrose herkese sokakları temizlediğini ve Citadel'in iyi insanlarından dilenmek ve almak yerine, bu suçluların Sitia'yı Ixianlardan koruyarak geri verebilmeleri için rehabilite edileceğini söylüyor."

İlginç bir strateji. Buna kim itiraz edebilirdi ki? "Peki ya Problem Çetesi?" diye sordu.

"Yalan söylüyorlar. Sanırım Kartel bu numarayı sürdürmeleri için onlara para ödüyor." "Peki ya Fisk?" Yelena sordu.

"Konsey Salonu'nun altındaki hücrelerde. Ona ulaşmaya çalıştık ama hiç kimse sorgulanmadan Konsey Salonu'na giremez. Mutfak ve temizlik personeli bile içeri girerken aranıyor. Güvenliği aşmak için kullandığımız yöntemlerin hiçbiri işe yaramıyor."

Onora onun bakışlarıyla karşılaştı. *Hodri meydan dercesine* kaşlarını kaldırdı.

"Usta Büyücü Zitora Cowan'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Yelena sordu. "Geri döndüğüne dair söylentiler dolaşıyor. Onu görmedik ama birçok hiçbirimiz onu tanıyamazdık," diye yanıtladı Phelan.

"Bruns'la birlikte olmalı," dedi Valek. "Doğruca Keep'e giderdi ve kapalı olduğunu görünce bir sonraki durağı Konsey Salonu olurdu." Düşündü. "Kale'de hâlâ gözcüler var mı?"

"Birkaç kişi. Diğer kapılar kapanmadan önceki kadar çok değil."

Bildiğim iyi oldu. "Kaç lonca üyesi hâlâ serbest?"

Yelena, "Hayır, onları daha fazla tehlikeye atmayacağız," dedi.

"Zaten bizim için hayatlarını tehlikeye attılar. Phelan, sen ve arkadaşların tüm bunlar sona erene kadar saklanabileceğiniz güvenli bir yer bulacaksınız."

Önce Valek'e, sonra Yelena'ya baktı ve bakışlarında tanıdık bir ifade parladı. "Sevgili Yelena, saklanmayacağız. Sadece bir düzine kişiyiz ama şimdiden kapıyı, pazarı ve Konsey Salonu'nu gözetleyen vardiyalarımız var. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Yelena hayal kırıklığı içinde ofladı. Valek onları güvende tutma arzusunu anlıyordu ama yardım etmeye kararlılarsa bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Otmaya devam edemeyerek ayağa kalktı. "Pazar nasıl? Erzağa ihtiyacımız var."

"Sizin için alışveriş yapalım. Piyasada çok fazla asker var ve hepsi de yeni yüzler arıyor."

"Pekâlâ." Valek volta attı. Düşünmesine yardımcı oluyordu. "Konsey Salonu'nun durumu nedir?"

"Tüm girişlerin içinde ve dışında muhafızlar. Her dört saatte bir vardiya değişiyor."

"Bruns geceleri nerede uyuyor?"

"Konsey Salonu'nda."

Valek bir laneti bastırdı. Mekânlar arasında adamı hedef almak buraya kadarmış. Phelan'dan aldığı bilgiler üzerinde düşündü ve önümüzdeki birkaç gün için bir plan geliştirdi. Çocuğa birkaç sikke veren Valek şunları sıraladı ihtiyaç duydukları eşya ve yiyecekler.

Phelan ayrıldıktan sonra Valek, Onora'yı Konsey Salonu'nu gözlemlemesi için gönderdi. "Bu gece daha sonra seni rahatlatacağım. Oradayken Zitora'ya göz kulak ol."

"Evet, efendim." Onora gitmeye hazırlandı.

"Önce yemek yemeyecek misin?" Yelena sordu.

"Yolda bir şeyler alırım."

"Ama Phelan dedi ki-"

"Kimse beni görmeyecek. Uyum sağlama kraliçesi, hatırladın mı?" Kollarını dramatik bir şekilde iki yana açtı.

Yelena güldü - Valek'in en sevdiği seslerden biri. "Bunu Janco'ya söyleyene kadar bekle."

"Devam et. O sadece kraliçe *olduğunu* iddia edecektir," diye karşılık verdi Onora.

"Kral demek istemedin mi?"

"Janco detaylar hakkında endişelenmez."

"Doğru. Sadece el sallayacak ve hepsinin kraliyet ailesi olduğunu söyleyecek."

Kızlar bir gülümsemeyi paylaştılar.

Onora gittiğinde Yelena, "Benim görevim ne?" diye sordu.

Tereddüt etti, ona yemek yemesini ve dinlenmesini emrederse muhtemelen onu yumruklayacağını biliyordu. "Harman ağaçları hakkında bilgi aramak ve Ellis Moon'un notlarını bulmak için Keep'in kütüphanesine gitmeni istiyorum. Ama..."

Öne doğru eğildi. "Ama ne?" Ses tonunda bir gerginlik vardı.

"Önce Keep'teki güvenliği kontrol etmek istiyorum." Yanıt gelmedi.

"Lütfen," diye ekledi. "Sabah gidebilirsiniz."

Yelena koltuğa geri yaslandı. "Tek bir şartla." Kalbi atışının ortasında durdu. "O da ne?"

"Bu gece gitmeden önce beni yatağa düzgünce yatır." Bakışlarında sıcaklık yanıyordu.

İçinden arzu fışkırdı. "Leydim nasıl isterse." Eğildi. "Belki de erken emekli olmak istersiniz? Mesela şimdi?"

"İyi deneme, ama önce yemek."

Yılmadan kanepede onun yanına yerleşti. "Phelan biraz zaman alacak."

Valek onun yanağını kavrayarak yüzünü kendisine doğru çevirdi.

Başparmağını dudaklarında gezdirdi. "İzin ver seni açlıktan uzaklaştırayım."

"Sen *böyle* söyleyince nasıl karşı koyabilirim ki?" diye alay etti.

Onu kendine çekti ve aşkının tüm derinliğiyle öptü. Ayrılana kadar uzun bir süre geçti. "Hâlâ aç mısın?"

Nefes nefese kalırken tenine pembe bir kızarıklık yayıldı. "Ah, evet. Ama yemek için değil." Yelena parmaklarını onun başının arkasına geçirdi ve dudaklarına yapıştı.

Yatak odasına hiç gidemediler.

* * *

Yelena kanepede kıvrılmış uyuyordu ki Phelan elinde o öğleden sonra geç saatlerde tedarik etti. Ancak, hâlâ sıcak olan etli turtaların baharatlı kokusu onu uyandırdı.

Valek çocuğu sorgularken o iki tanesini mideye indirdi. "General Cahil'in karargâhının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Neden?"

"Oraya göz kulak olmaları için birkaç kişiyi görevlendirmenizi ve general geldiğinde bana haber vermenizi istiyorum."

"Pekala."

Valek ona Cahil'in güvenli evinin adresini söyledi. Phelan gittikten sonra Valek yemeğini yedi ve Yelena'yı yatağına yatırdı. Uykusuzluk onu yakaladı ve karısının etrafında kıvrılıp birkaç saat uyudu.

Konsej Salonu'na vardığında hava tamamen kararmıştı. Onora belli belirsiz bir ıslıkla ona işaret verdi. Gizli bir köşeye saklandığı için onu görmek imkânsızdı. Lambacılar görevlerini tamamlamıştı ve hava fener yağı kokuyordu. Hava soğudukça binalardan ısı yayılıyordu.

"Güvenlikleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Salon'un ön girişine bakarak. Büyük kare yapının birden fazla katı vardı ve bir düğün pastasını andırıyordu. Aynı yeşil çizgili beyaz mermerden inşa edilmişti. Şehir surlarının içinde yer alan binanın birinci katındaki büyük girişte yeşim taşından sütunlar bulunuyordu. Zemin katta pencere ya da kapı bulunmuyordu ve

basamaklar iyi korunan çift kapıya kadar

uzanıyordu. "Çok dar."

"İçeri girebilir misin?"

"Evet, ama kimseyi dışarı çıkaramadım."

"Önemli birini gördün mü?"

"Oldukça fazla trafik var ama kimseyi tanıyamadım."

"Pekâlâ. Git biraz uyu. Git biraz uyu. Yarın gece içeriye bir göz atarız."

Sırıttı. "Yelena'ya söylemene izin vereceğim."

"Tavuk."

Onora gözden kaybolmadan önce ona el salladı. Valek bir saat daha yerinde kaldı ama Salon gece için kapanmış gibi görünüyordu. Kuzeye, Büyücünün Kalesine doğru ilerleyerek gözcüleri kontrol etti ve Ana girişin yakınında konuşlanmış bir çift buldum, eğer yeraltı geçidinin farkında değilseniz içeri girmenin tek yolu buydu. Bir duvar da Kalenin her köşesinde birer tane olmak üzere dört kule havaya doğru yükseliyordu.

Yakınlarda başka kimsenin bulunmadığından emin olunca, şehrin batı tarafına gitti.

Keep. Dar bir sokaktan aşağı kaydı ve kapıları saydı. Soldaki üçüncü kapı dikkat çekici değildi. Valek gizli cebinden maymuncuklarını çıkardı ve kapıyı açtı. Bir saldırıya hazırlanarak karanlığa girdi.

Hiçbir şey yok. Her şey sessiz kaldı. Bir nefes çekti. Kuru toz kokusu burnunu gıdıkladı. Valek kapıyı kapattıktan sonra yakındaki bir masanın üzerinde duran meşaleleri ve çakmak taşını el yordamıyla buldu. Hızlı bir vuruşla bir kıvılcım çakarak meşaleyi tutuşturdu. Işık bir an için görüşünü yaktı. Gözleri alıştığında, merdivenlerden indi ve tüneli kullanarak kapının altından geçti.

Keep'in duvarı. Geçit, İkinci Büyücü Irys Jewelrose'un kulesinin bodrumunda son buluyordu.

Valek kulenin boş kaldığından emin olduktan sonra meşaleyi tünelin yakınındaki bir tutucuya bıraktı ve kampüsü gözden geçirdi. Sadece üç ay önce terk edilmişti ama havaya soğuk ve cansız bir his sinmişti. Kartel, aşçıların Keep'in yemek salonuna yerleştirmeyi başardıktan sonra, yemeklerin çoğuna Theobroma katmışlardı. Tüm öğrenciler, personel ve sihirbazlar yeterince ilaç içtiğinde, Bruns'un sadık sihirbazları herkesin beynini yıkayarak Ixia'nın Sitia'yı işgal edeceğine inandırdı. Komutanı durdurmaya kararlı olan Kale personeli garnizonlara giderek Kartel'e katıldı. Valek bunun zekice bir plan olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Valek kütüphanede durdu. Kampüsün geri kalanı gibi ıssız görünüyordu ama her ihtimale karşı bir pusu aradı. Kütüphanenin olduğu gibi kaldığını görmek Diğerleri gibi ıssız olan Valek, çıkış tüneline doğru aceleyle ilerledi.

Sessiz Konsey Salonu'na döndüğünde Valek seçeneklerini değerlendirdi. İstilacılara karşı dayanıklı olması için inşa edilen binada girilecek çok az yer vardı. Uzun, dar

Büyük salonun cam pencereleri üç kat yüksekliğindeydi ama açılmıyordu.

Valek kaygan mermer duvarlara büyümlü bir alarm takılıp takılmadığını merak etti. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Arka tarafa doğru dönen Valek salona yakın durdu ve zihinsel bariyerini indirdi. Etrafındaki güç örtüsü dışında hiçbir büyü vızıldamıyordu. Avucunu soğuk taşa bastırdı.

Hiçbir şey. Ya da o öyle sanıyordu. Bir... bilinç, sanki büyümlü tarafından çekilmiş gibi onu aradı. Valek hızla kalkanını kaldırdı ama sessiz geceyi uzaktan gelen bağırışlar böldü ve davul sesleri yankılandı. Lanet okudu.

HELI

Kapıya vardıklarında Heli Thunder'ı durdurdu. Yanında duran Teegan'a, "Büyükannele büyükbabanın aldırmayacağından emin misin?" diye sordu. "Biz dört kişiyiz."

"Yirmi üçüncü kez söylüyorum, hayır. Büyükanne ve büyükbabam çok sevinecek." Teegan kapının kilidini açmak için atından indi.

"Onlara Kartel tarafından avlandığımızı söyleyene kadar," diye mırıldandı Zohav karanlık bir sesle.

Herkes onu görmezden geldi. Zohav'ın her durumun vahametini abartmak gibi sinir bozucu bir eğilimi vardı ve Heli onu düzeltmek için çok sıcak ve yorgundu.

Evet, Cartel onları arıyordu ama nerede olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu; tabii Fisk'e yeni yerlerini bildiren mesajı ele geçirmediyse. Fisk'in adamları çoğu yetişkin tarafından görmezden gelindiği için bundan da şüpheliydi. Hayır, mesaj şimdiye kadar Fisk'e ulaşmış olmalıydı.

Teegan'ın büyükanne ve büyükbabasının Booruby'deki evine ulaşmaları çok *uzun* sürmüştü. Kimsenin onları takip etmediğinden emin olmak için dolambaçlı bir yoldan gitmişler, bu da yolculuğa daha fazla zaman eklemiş, böylece şehre ısıtma mevsiminin dördüncü gününde ulaşmışlardı. Ve Thunder'ın Sitia'daki en yavaş at olduğu doğrulandı. Fırtına Dansçısı'nın krem rengi atı

Karamel adında tatlı bir kısırak olan Teegan'ın bineği olduğu ortaya çıktı. Ayrıca Smoke, ikizler birlikte binerken bile hiçbir yorgunluk belirtisi göstermedi.

Bu sırada Heli arkadan yürüyebilir ve atını daha hızlı itebilirdi.

Teegan kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı. Onları büyük taş çiftlik evine götürdü. Çiftlik yerine bir cam fabrikası vardı.

birkaç baraka ve yeni görünen küçük bir ahır. Açık gri duman pufları fabrikanın tepesindeki bir bacadan üflüyordu. Avibian Ovaları küçük kompleksi üç taraftan kuşatmış, saldırı için sadece bir yönü açık bırakmıştı. Heli onayladı.

Saçları ağarmış, kısa boylu bir kadın evin kapısını açtı. Güneşin gözlerine vurmasını engellemek için elini kaldırdı.

"Merhaba, Büyükanne!" Teegan ona çabucak sarıldı. Omzunun üzerinden onlara baktı. Onların gelişine şaşırıyorsa bile bunu iyi saklamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona. "Okulda olman gerekmiyor muydu?"

Zohav kısık bir sesle, "Evet, çok *heyecanlı* görünüyor," dedi.

"Sus," diye azarladı Zethan onu.

"Magician's Keep kapandı. Duymadın mı?" Teegan sordu. "Hayır. Madem öyle, neden eve gitmedin?"

"Büyükanne, bunu içeride konuşabilir miyiz?"

Tavır bir anda değişti. "Tabii ki! Nerede benim Terbiye mi? Arkadaşlarınız susamış olmalı." Ahırları işaret etti. "Lütfen tesislerimizi kullanmaktan çekinmeyin. Tahıl ve saman var ama ne kadar taze olduğundan emin değilim. Atlı ziyaretçilerimiz gelmeyeli uzun zaman oldu."

Teegan koşarak Karamel'in yanına gitti ama Heli onu başından savdı. "Git büyükanne durumu açıkla. Biz atlarla ilgileniriz."

Rahatsız etmek istemeyen üçü, atları tımar etmek ve yerleştirmek için zaman ayırdı. İşleri bittiğinde Heli eyer çantalarını kaptı ve ikizlerle birlikte eve doğru yola koyuldu. Onlar gelmeden kapı açıldı. Teegan kenara çekilerek onları geniş ve rahat bir mutfağa aldı. Geniş ocakta bir ateş yanıyordu. Kömürlerin üzerinde nefis kokulu yemek tencereleri fokurduyordu. Heli'nin midesi guruldadı ama karşılandıklarından emin olmadıkları için kapının yanında garip bir şekilde durdular. Yaşlı kadın tencerelerden birini karıştırmayı bitirdi ve ellerini önlüğüne sildi.

Teegan, "Büyükanne, bunlar Heli, Zethan ve kız kardeşi Zohav," dedi.

"Sana ihtiyaç duyulana kadar burada bizimle kalabilirsin." Eteğinin lekeli kumaşını sıkı bir yumrukla kavradı.

"Teşekkür ederim Bayan Cowan," dedi Heli.

"Lütfen bana Vyncenza deyin. Teegan size odalarınızı gösterecek. Akşam yemeği yakında hazır olacak."

Teegan onları bir oturma alanına götürdü ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Hava anason ve tarçın kokuyordu.

"Ona ne söyledin?" Zethan sordu.

"Kartel hakkında söylentiler duymuştu ama gerçekte neler olup bittiğini bilmiyordu."

"Hayır, yani *bizim hakkımızda*?"

"Ah, şu." Teegan omuz silkti. "Ona Yelena Teyze ve Valek Amca'ya yardım ettiğimizi söyledim, onlar da bize ihtiyaçları olana kadar ortalıkta görünmememizi söylediler."

Bu da kadının neden eteğiyle uğraştığını açıklıyordu. Evet, Teegan güçlü bir sihirbazdı ama sadece on dört yaşındaydı ve onun torunuydu.

Zethan, "Bizim Valek'in... bilirsin işte," dedi.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Gerek yoktu. Hızlıdır ama sizin onun çocukları olduğunuzu düşündü ve Yelena Teyze'nin tepkisinden endişelendi."

Zohav boğuldu. "Onun kız kardeşi olmak yeterince kötü-"

"Keşke benim de bir kız kardeşim olsaydı," dedi Heli onun dikkatini dağıtmak için. "Tek çocuk olduğum için oynayacak başka kimsem yoktu ve *sürekli* annemle babamın dikkatini çekiyordum. Bu baskıyı başka bir kardeşle paylaşmak güzel olurdu."

"Hep bir ağabeyim olsun istemişimdir," dedi Teegan sakın bir sesle. "Özellikle de sokaklarda yaşadığımız ve kız kardeşime bakmak zorunda kaldığım zamanlarda."

Heli şikâyet ettiği için kendini aptal gibi hissetti. Zohav bile sessiz kaldı.

İkinci katta Teegan koridorun sonundaki bir odayı işaret etti. "Orası annemin eski odası. Heli ve Zohav orada uyuyabilir. Zethan ve ben de amcam Ahir'in odasını paylaşabiliriz." Başparmağını arkasındaki kapıya doğru salladı.

"Sakıncası var mı?" Zethan sordu.

"Hayır. Üç ablasıyla birlikte büyüdü."

Zethan sempatik sesler çıkardı. Zohav onun koluna vurdu. Teegan sırıttı.

"Evet, ben ziyarete geldiğimde *erkek erkeğe vakit geçirmeye* ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Yeterince dinledikten sonra Heli çantalarını topladı ve Opal'ın çocukluk odasına girdi. Eşyalarını iki kişilik yataklardan birinin üzerine bıraktı.

Duvarlarda birkaç renkli resim asılıydı ama asıl önemli olan cam koleksiyonuydu.

raflardaki hayvanlar dikkatini çekti. Bazı heykeller içten gelen bir ateşle parlıyordu. Çok güzeldi.

Birkaç eşyayı yerleştirdikten kısa bir süre sonra Vyncenza onları akşam yemeği için aşağıya çağırdı. Teegan yolculukları sırasında onları büyükannesinin yemekleriyle ilgili hikâyelerle eğlendirmişti. Heli bunu bir tür işkence olarak görmüştü ama

Şimdi...şimdi, neredeyse ağzının suyu akıyordu. Kızarmış sığır eti ve sarımsağın baş döndürücü kokuları açlıktan neredeyse başını döndürüyordu.

Kısa gri saçlı ve koyu kahverengi gözlü yaşlı bir adam uzun masaya

oturmuştı bile. Kendisini Jaymes olarak tanıttı, Teegan'ın

Büyükbabası. Heli onun Opal'a olan benzerliğini fark etti; uzun boylu ve zayıftı, annesi ise diğer kızı Mara ile aynı kalp şeklindeki yüzü paylaşıyordu.

Genç bir adam -muhtemelen Ahir- odaya dalınca sohbet kesildi. Onun yaşlarında, babası kadar uzun boylu ve aynı göz rengine sahipti ama bir tutam siyah saç omuzlarına dökülüyordu.

Ahir, Teegan'ı gördüğünde bir çığlık attı. "En sevdiğim yeğenim nasılmış bakalım?" Kendisine gülümseyen çocuğa beşlik çaktı.

"Ben senin *tek* yeğenim."

"Şimdilik. Mara ve Leif bebeklerini doğurmaya başlayana kadar bekle." Dudaklarını büzdü ve eliyle patlama sesleri çıkardı.

"Ahir, terbiyeli ol," diye azarladı Vyncenza. "Misafirlerimiz var."

"Ah, demek öyle. Tee'nin Keep'ten arkadaşları mı?" Ahir yeğeninin yanına oturdu.

"Yakın," dedi Teegan. Son birkaç ay boyunca yaşadıkları maceraları anlattı.

Vyncenza'nın yüzünde giderek artan endişeli ifadeye bakılırsa, Teegan ona daha önce büyükannesine verdiğiinden daha fazla ayrıntı veriyor olmalıydı. Heli kadının ovalarda saklanmaları ya da koruma tutmaları konusunda ısrar etmediğini umuyordu.

Teegan Krystal garnizonundaki büyük kurtarmayı anlattığında, Vyncenza'nın yüzündeki tüm renk soldu. Ahir ise Heli'ye baktı. Düşünceli çanta.

"Ailen ne yaptığını biliyor mu?" Vyncenza gergin bir sesle sordu.

Teegan tereddüt etti. "Eminim Yelena Teyze ya da Valek Amca onlara bir mesaj göndermiştir."

"Bilmiyor musun?" Büyükannesinin yüzüne yeniden kırmızı bir renk geldi.

Oh, hayır. Heli yardımına geldi. "Teegan Uçurumlar'da güvende olduğu için fazla haber alamadık."

"Ve Reema da Ixia'da güvende," diye ekledi Teegan.

Heli bile bunun söylenecek yanlış şey olduğunu biliyordu. Vyncenza patladı. Heli onun tepkisini anlıyordu; hiç kimse sevdiklerinin durumu hakkında karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmazdı. Zavallı Opal'ın bu iş bittiğinde açıklaması gereken çok şey olacaktı.

Ahir onun tiradını yarıda kesti. "Sakin ol anne. Kendi başlarının çaresine bakabilecekleri ortada." Çatalını Heli'ye doğru uzattı. "Opal ve arkadaşlarını Bloodrose'dan kurtarmaya yardım eden diğer Fırtına Dansçısı o. kült."

Heli, Opal'ın ona söylemesine ve onun adını hatırlamasına şaşırmıştı. "Ve," diye devam etti Ahir, "Tee onlardan daha genç olabilir, ama bahse girerim o daha güçlü. Değil mi, Tee?"

"Uh..." Hâlâ öfkeli olan büyükannesine, sonra da tek kelime etmeyen büyükbabasına baktı. "Usta Jewelrose, ustalık seviyesi testini geçebileceğimi söylemişti. Ama ben-"

"-diğer Usta Büyücülerle birlikte şu anda Karteli durdurmaya yardım ediyor," dedi Heli. Bu yorum pek hoş karşılanmamış olsa da Büyükanne ve büyükbabasına hâlâ sihrini nasıl kontrol edeceğini ve kullanacağını öğrendiğini söylemekten daha iyiydi.

Biraz zaman aldı ama büyükannesi sakinleşti ve akşam yemeğini bitirdiler. İkizler kendilerine sorulmadan masayı topladılar. Heli bunun evdeki işleri olduğundan şüpheleniyordu. Anne babalarını özleyip özlemediklerini merak etti. Heli on iki yaşında Fırtına Dansçısı güçlerini geliştirdikten sonra aylarca evden uzak kalmaya alışmıştı. Ancak, diğer Fırtına Dansçıları ailesinin yerini dolduruyordu.

Vyncenza, Heli'nin bulaşıkları yıkamasına izin vermedi ama kurutmasına izin verdi.

Mutfaktan çıktıktan sonra Heli yavaşladı ve bir anlık yalnızlığın tadını çıkardı. Uzun sürmedi. Ahir her şeyi kaldırmak için geldi.

"Kade Cliffs'te miydi?" diye sordu bir yığın tabağı dolaba iterken.

"Evet. İkizlerle birlikte çalışıyordu." Yine de Ahir'in ilgisinin sebebinin bu olduğundan şüpheliydi.

"Neden buraya seninle gelmedi?"

"Isınma mevsiminin başlangıcındayız. Çok sayıda fırtına bekleniyor ve en güçlüsü de o." Geriye çok fazla dansçı kalmamıştı. Heli daha fazla Fırtına Dansı çocuğunun bu gücü geliştirmesini umuyordu. Ahir yanıt vermeyince ekledi: "Önceliğimiz klanımız. Bu fırtınalar öldürebilir ve biz fabrikalarımızı beslemek için onların enerjisine güveniyoruz."

Ahir kapları topladı ve sıraladı. "O... iyi mi?" Kafası karışan Heli, "O iyi" dedi.

"Yani... Opal hakkında. Ondan gerçekten hoşlandım. Devlen'den de hoşlanıyorum ama..."

Opal'ın Bloodrose yerleşkesinde onu kurtarıırken neredeyse ölmek üzereyken Devlen'i Kade'e tercih etmesi Heli için bir şok olmuştu. "Suratını astı ve birkaç aydır huysuzdu, ki bu kişiliğinde o kadar da büyük bir değişiklik değil, inanın bana. Opal ile birlikteyken daha mutluydu ama son zamanlarda daha iyi." Sesini alçalttı ve komplocu bir fısıltıyla, "Sanırım yeni camcımız Helen'den hoşlanmaya başladı. Gerçekten çok tatlı biri."

Ahir gülümsedi. "Güzel."

Heli kabul etti. Birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde çalıştılar. Çömlekleri kurutup Ahir'e verdi, o da onları ocağın üzerine astı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Evde bir erkek arkadaşın var mı?" Kalbi küt küt atmaya başladı. Elindeki havluya odaklandı. "Hayır." "Bu sürpriz oldu. Tabii sen ve Zethan..."

"Hayır." Heli onun bakışlarıyla karşılaştı. "O benim tipim değil."

"Gerçekten mi? Yakışıklı bir adam, genç bir Valek." Bir duraklama. "Senin tipin ne?"

Heli düşündü. Daha önce kimse ona bunu sormamıştı. Herkes onun eninde sonunda evleneceğini ve Fırtına Dansçısı bebekleri olacağını varsaymıştı. Sadece sohbet mi ediyordu yoksa cevapla ilgileniyor muydu? Nabızı hızlandı. "Zohav her zaman bu kadar suratsız olmasaydı daha çok benim tipim olurdu." Nefesini tuttu, onun tepkisini bekledi.

"Oh." Ahir tencereyi göğsüne bastırdı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sanki bu onun yorumunu çatal bıçak takımı gibi uygun bir yığın haline getirmesine yardımcı oluyordu. "Güzel bir kız ama haklısın. Fazla ciddi."

Heli rahatladı. Birkaç eşcinsel çift daha tanıyor ve çoğu insan kabul ediyordu, ancak bu fikri sakıncalı bulan bir avuç insan her zaman vardı, bu yüzden daha önce kimseye söylememişti. Zaten çıkmaya vakti de yoktu.

"Aramızda kalmasını mı istiyorsun?" Ahir sordu.

"Hakkımda dedikodu yapmamanızı tercih ederim. Ama biri sorarsa, yalan söyleme. Bu bir sır değil."

"Pekâlâ." Sonra güldü. "Anneme sabır tavsiye ediyorum. O çöpçatan olduğunu ve sizi bulmaya çalışacağını düşünüyor. Size bir eş bulmasını istiyorsanız, ona sadece tipinizi söyleyin, o da size bir kalp eşi bulmaya çalışacaktır."

Heli sırtıttı. "Seni buraya o mu gönderdi?"

"Hayır. Ben gönüllü oldum." Elinde bir kap tutuyordu. "Merak etme. Sana Kade hakkında özel olarak soru sormak istedim. Ancak annem aksini düşünüyor, bu yüzden sana beni övmeye başladığında, hepsinin doğru olduğunu bil."

"Alçakgönüllülüğünüz şaşırtıcı."

Alaycı bir şekilde eğildi. "O benim. Aslında, ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Kayda değer bir şey yapmadım. Opal gibi değil. Mara."

Onu rahatlatmak istiyordu ama bunu yapacak kadar iyi tanımıyordu. Tencereleri kaldırmayı bitirdiler ve oturma alanındaki diğerlerine katıldılar.

Zethan bir elini karnına bastırarak kanepeye yayıldı. İnledi. "Bu şimdiye kadarki en iyi yemektir. Tıka basa doydum ve bir daha asla yemek yemeyeceğim."

Vyncenza öne doğru eğildi. "Hâlâ bir dilim vişneli turta var." Zethan ayağa fırladı. "Benimki."

* * *

Yemek, dinlenme ve daha fazla yemekle geçen iki günün ardından Heli'nin canı sıkılmaya başlamıştı. Teegan onlara cam fabrikasını gezdirmişti. Helen'in kıyıdaki küçük fırını, sekiz fırını çalıştırmak için gereken devasa makine ve ekipman miktarıyla karşılaştırıldığında oyuncak gibi görünüyordu. Etrafta koşuşturan işçilerin sayısından bahsetmiyorum bile. Operasyonun büyüklüğü karşısında meraklanan Heli, yardım edebileceğini umarak üçüncü sabah Ahir ve Jaymes'i binaya kadar takip etti.

Fırınlarda kulaklarında kükrerken sıcak hava fiziksel bir güç gibi üzerine bastırıyordu. Hiç düşünmeden büyüsünü kullandı ve sıcaktan nemi çekti. Küçük su damlacıkları halinde yoğunlaşan nemi hafif bir rüzgârla kapıdan dışarı üfledi. Fabrikadaki sıcaklık yirmi derece düştü.

Tüm işçiler durdu ve ona baktı. Oops. "Özür dilerim, ben..."

"Bu inanılmazdı," dedi Jaymes. "Uzun sürecek mi?"

"Fırınlardan gelen ısı tekrar yükselene kadar." Cam yirmi yüz derecede erir, bu yüzden uzun sürmez.

"Çok kötü."

"Sıcak mevsimde ne yapıyorsun?" Ahir şaka yaptı.

Jaymes, Heli'ye fırından erimiş bir cam parçasını nasıl toplayacağını gösterdi ve camı pontil demiri adı verilen metal bir çubuk üzerinde döndürerek

Cam ustalarının tezgâhlarında oturup kâseler, vazolar, kadehler ve dekoratif heykeller yapıyorlardı. Sıcak ve yorucu bir işti ama faydalı olmak hoşuna gidiyordu. Günün sonunda Ahir ona bir çift büyük metal cımbız kullanarak bir cam topunu nasıl çiçek haline getireceğini öğretti.

Papatyasını inceledi. "İlk deneme için fena değil."

"Bunu demirden nasıl çıkarıyorsun?" diye sordu. Helen genellikle Heli geldiğinde tüm cam küreleri hazır etmiş olurdu.

"Bir krika çizgisi koyuyorsun, işte böyle." Tezgahın üzerindeki demir çubuğu şöyle döndürdü

başka bir metal aleti yumuşak cama bastırarak bir oyuk açtı. Ahir daha sonra çubuğu süngerlerle dolu bir kutunun yanına götürdü. Aletin ucuyla pontile vurunca papatya tam çizgiden koparak kutuya düştü.

"Şimdi soğuyana kadar beklemek zorundayız."

"Onu soğutabilirim." Hava dengesizdi ve büyüsuyle itmesi kolaydı. Bir esinti canlandı.

"Hayır, yapma." Ahir durma hareketi yaptı. "Çok hızlı soğursa çatlar. Bunun yerine yavaşça soğuması için bir tavlama fırınına koyacağız." Isıya dayanıklı bir çift eldiven giydi ve papatyayı metal bir dolaba taşıdı. A Diğer birkaç parça zaten içerideydi. "Yarın hazır olur." "Camla çalışmak çok sabır ister."

"Ve beceri. Bu cam ustaları -" boş tezgahları işaret etti "- kolaymış gibi gösteriyorlar ama o noktaya gelmek için binlerce saat harcadılar."

Bu kadar çok çalışmayı hayal etmek zordu. Hava ile bağlantı kurma ve fırtınaları hasat etme yeteneği her zaman onun doğal bir uzantısı olmuştu. Elbette, enerjiyi cam kürelere aktarmak biraz pratik gerektiriyordu ama birkaç saatten fazla sürmüyordu.

* * *

Ertesi sabah sert bir rüzgâr esti ve kara bulutlar yağmur tehdidinde bulundu. Jaymes kahvaltıda hava durumu hakkında mırıldandı.

"Rüzgârın nesi var?" Zethan domuz pastırmasına yumulurken ona sordu.

"Kumu etrafa savurarak camı pütürlü hale getiriyor."

Ahir, "Ve fırınları soğutuyor, bu yüzden onları sıcaklıkta tutmak için daha fazla kömüre ihtiyaç var," diye ekledi.

Zethan, "Fırtınayı senin için uzaklaştırabilirim," diye teklif etti. "Zor olmaz." "Bu yanlış türden bir dikkat çekebilir," dedi Zohav.

Heli onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordu. "Fabrikanın etrafında bir sakinlik balonu oluşturabilirim, Jaymes."

"Bizim için kendinizi yormanıza gerek yok. Bu küçük bir rahatsızlık."

"O kadar da enerji gerektirmiyor. Fırtınada dans ederken bunu her zaman yapıyorum."

Ahir çenesini sıvazladı. "Biliyor musun, etrafta bir Fırtına Dansçısı olması çok kullanışlı.

Kartel ile her şey çözüldüğünde, iş hayatına atılmayı düşünmelisiniz."

Şaşıracak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hava durumu. Çiftler düğünlerinde güneşli bir gün geçirmelerini sağlamak için sizi kiralayabilir. Kade, Leif ve Mara'nın günü için bize güzel bir hava verdi. Ya da çiftçiler hava çok kurduğunda tarlalarını sulamak için sizden hizmet alabilirler." Ahir daha dik oturdu. "Sahilde size ihtiyaç duyulmadığında Zee'yle birlikte çalışabilirsiniz. Kısa sürede zengin olursunuz."

Heli, "Hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi.

Vyncenza gülümsedi. "İşte benim akıllı oğlum. Her zaman düşünür." Bir parmağıyla şakağına vurdu.

"Evet, her zaman işten kaçmanın yollarını düşünürüm." Jaymes ayağa kalktı. "Haydi Paspas Topu, bardak kendi kendine toplanmıyor."

* * *

Günleri bir rutine bağlanmıştı. Gün boyunca Heli fabrikaya yardım ederken, Zethan ve Teegan da sihirlerini geliştiriyorlardı. Zohav ise Vyncenza ile kalmayı tercih ediyor, turta yapmayı, dantel örmeyi ve yemek pişirmeyi öğreniyor, bu da Zohav dahil herkesi şaşırtıyordu. Geceleri Zethan kanepeye yayılıp çok yemekten yakınıyor, Zohav fenerin yanında kitap okuyor, Heli, Ahir ve Teegan da kâğıt ya da zar oynuyordu.

Heli bunun bir fırtına öncesi sessizlik olduğunu anlamalıydı.

-Ama çok fazla eğleniyordu. Dokuzuncu sabah şafak sökmeden birkaç saat önce Ahir onu uyandırdığında irkilmemesi gerekirdi.

"Sorun ne?" diye sordu yatakta doğrulup.

"Babam misafirimiz olduğunu söyledi. Ve ziyarete gelenler uzak kuzenlerimiz değil."

Telaşla ayağa fırladı. "Evdeler mi?"

"Hayır. Onları kapının dışında görmüş. Görünüşe göre bir şeyi ya da birini bekliyorlar."

İlk dürtüsü kaçıp düzlüklerde saklanmak oldu. Zohav örtülerini geriye itti. "Kaç kişiler?" "Babam altı ya da yedi diyor, belki daha fazla."

"Ne istiyorlar?" Heli sordu.

Ahir omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama Tee olabilir. O alt katta." Heli neredeyse alnına vuracaktı. Tabii ki. Koşarak yanlarına gittiler. Zethan, Teegan ve Jaymes karanlık yaşam alanında.

"Annem uyuyor. Çok mecbur kalmadıkça onu uyandırmazsak daha iyi olur," diye fısıldadı Ahir.

Teegan gecenin içine baktı.

"Soyguncular mı?" Heli umutlandı.

"Hayır," dedi Teegan. "Kartel. Burada olduğumuzu biliyorlar."

"Hepimiz mi, yoksa sadece ben mi?" Heli sordu. Bruns, bu adamlardan birinin

Fırtına Dansçıları Yelena ve Valek'in kaçmasına yardım etmişti ama ikizleri ya da Teegan'ı bilmemesi gerekiyordu.

"Hepimiz."

Lanet olsun. Hisar'da bir şeyler olmuş olmalı. "Etrafımız sarıldı mı? Arkadan sıvışabilir miyiz?"

Zethan ona döndü. "Sadece yedi tane var-" "On," diye düzeltti Teegan onu.

"-sadece *on* kişi. Dördümüzle birlikte onları kolayca yok edebiliriz."

"Evet, yapabiliriz ama takviye kuvvetlerle geri geleceklerdir." Heli bunu düşündü. "Ne planlıyorlar?"

"Biz hâlâ uyurken sinsi bir saldırı." Teegan sırtıttı. "Büyükbabanın geceleri fırınları kontrol ettiğini bilmemeleri iyi olmuş." Sonra ayıldı. "Yanlarında Curare ve boş kalkan ağları var. Büyücü yok, Yine de."

Zethan, "Silahlarını kullanamayacaklar çünkü havada uçmakla meşgul olacaklar ve takviye birlikleri de öyle," dedi.

Heli onun koluna dokundu. "Hâlâ burada kalamayız. Teegan'ın ailesini tehlikeye atıyoruz. Buradan gitmemiz gerekiyor. Jaymes, senin ve ailenin de gidecek güvenli bir yer bulmanız gerekiyor. Kaçtığımızda Kartel mutlu olmayacak ve seni sorgulayacak ya da Teegan'a ulaşmak için kullanacaklar."

"*Ne zaman* kaçacağız?" Zohav sordu. "O kadar emin misin?"

Heli kıza çıkışmamak için direndi. Onun yerine Zethan ve Teegan'a baktı. "Kaçmak işin zor kısmı olmayacak."

"Zor kısmı ne?" Teegan sordu.

"Bizi yakalama şansları olduğunu *düşünmelerini* sağlamak."

Zohav dışında herkes sırtarak cevap veriyordu. Heli planını açıkladı ve dördü arka kapıdan geçerek yerlerini aldılar. Fazla ışık yoktu, bu yüzden dikkatle hareket ettiler. O ve Teegan ahıra doğru ilerlerken ikizler kuyunun arkasına saklandı. Üçü de

Atlar uyanıktı, kulakları öne dikilmiş ve burun delikleri açılmıştı.

Heli'nin askerlerin nerede olduğunu bilmesi gerektiğinden, Teegan ona konumları hakkında bilgi verdi.

"Şu anda on iki kişiler," diye fısıldadı. "Kapının üzerinden tırmanıyorlar. Hah. Birisi onlara bunun gıcırdadığını söylemiş olmalı." Birkaç uzun saniyeler geçti. "Evi kuşatmak için harekete geçiyorlar. İçlerinden ikisi kilit açmayı biliyor."

Heli gücünü topladı. "Yaklaştıklarında bana haber ver." Güçlü ve dar bir rüzgârı hedeflemek büyük bir konsantrasyon ve enerji gerektiriyordu. Rüzgârı evin etrafında döndürmeyi ve hepsini tek bir güçlü rüzgârla vurmayı umuyordu.

"Neredeyse geldik..."

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Teegan'ın nefesi kesildi. "Baba. Reema."

YELENA

Sabah güneşinin parlak ışıkları beni rüyasız bir uykudan uyandırdı. Esnedim ve Valek'e doğru uzandım ama yatağın onun tarafı boştu. Telaşla doğruldum. Şafağı birkaç saat geçmişti; şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Battaniyeleri üzerimden atarak hızla giyindim ve aceleyle küçük oturma odasına gittim.

Onora pencerenin yanında durmuş, kalabalık pazara bakıyordu. Taş ocağın üzerinde bir tencere su kaynıyordu.

"Valek rapor verdi mi?" Ona sordum.

Döndü. "Henüz gelmedi."

"Şimdiye kadar dönmüş olması gerekmez miydi?"

"Duruma göre değişir." Onora endişeli görünmüyordu. "Bir ipucunu takip ediyor olabilir." Ocağa doğru yürüdü ve tencereyi yanan ateşe yaklaştırdı. kömürleri botunun ucuyla yaktı. Erken çıkmış olmalıydı, çünkü botlarını sadece normal bir vatandaş gibi davranırken giyiyordu.

Onun endişesizliği benimkini daha da arttırdı. "Ya yakalanırsa?" "Şu anda bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Bu saate kadar dönmezse

Öğleden sonra Konsey Salonunu ziyaret edeceğim ve neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım."

Bugün Kale'ye gitmeyi planlamıştım ama Valek'e orayı kontrol edene kadar bekleyeceğime söz vermiştim. Belki de orada başı belaya girmiştir. Çok fazla olasılık var. Alışveriş yapanların arasında onu görmeyi umarak pencereye doğru yürüdüm.

"Biraz çay al." Onora bir fincan doldurdu. "Oturun. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Bana rüşvet mi veriyorsun?"

"Hasta olana kadar üzülmeyi mi tercih edersin?" "Evet," dedim huysuzca.

"Peki bu bir şeyi değiştirecek mi?" Benim yerime o cevap verdi. "Hayır. Ve bu bebek için iyi değil."

İyi idi. Bir ergen gibi koltuğa yığıldım ve toz kabarak hapşırma neden oldu. Son zamanlarda duygularım dengesizleşmişti. Valek'i aşırı tepki vermekle suçlamıştım ama sanırım tek tepki veren o değildi. Bana çayı uzattığında "Özür dilerim," dedim.

"Sorun değil. Ayrıca, teyzemden daha iyi durumdasın."

Garip bir yorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Teyzem tüm hamileliği boyunca hıçkırarak ağladı. Ya da öyle görünüyordu. Uygun çorap bulamadığında ya da pencere camına bir kuş konduğunda ağlardı."

"Yani ruh halimdeki değişimler için bebeği mi suçlayabilirim?"

"Evet. Bazen dalgın ve gerçekten aptal oluyordu. Buna bebek beyni derdi."

Bu biraz açıklayıcı oldu.

"Ve şişmiş ayak bilekleri. Onunkiler kavun gibi şişti." Büyüklüğünü göstermek için ellerini açtı.

Çok güzel. Bebeğin başka ne gibi etkilere yol açacağını merak ediyordum. "Bu konuda benden daha çok şey biliyorsun. Teyzenle yakın mıydın?"

"I..." Onora bir elmayı dilimlemeye odaklandı. "Annemiz öldükten sonra bizi o büyüttü."

Onora'nın geçmişi hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Bir suikastçı olarak eğitildiğini ve komutanı tarafından istismar edildiğini biliyordum. Valek'in, Çavuş Gerik'in onun kardeşi olduğu haberi tamamen sürpriz olmuştu. "Başka kardeşlerin var mı?"

"Hayır. Sadece ikimiz." Durakladı. "Yengem ve bebeğim doğum sırasında ölünce amcam bizi evden kovdu, biz de orduya katıldık." Omuz silkti. "Gerisini biliyorsun."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hepsi geçmişte kaldı." Sesi düz kaldı.

Beni kandırmıyordu. Birkaç yılını travmatik geçmişimden kaçarak geçirmiştim ve işaretleri fark etmiştim. Bu onu yakalayacaktı. Sonunda. Sadece bunu atlatmasına yardım etmek için yanında olacağımı umuyordum.

Onora koltukların arasındaki masaya paylaşmamız için jambon ve elma dilimleriyle dolu bir tabak koydu. Masa silinmişti.

"Tozunu almışsın. Teşekkürler."

Bir parça jambon ısırıldı. "Sıkılmıştım."

Yemeğin geri kalanını sessizlik içinde yedik. Sanki sadece benim iradem Valek'in ortaya çıkmasına neden olacakmış gibi kapıya bakıp durdum.

Onora, "Teyzemin de tuhaf yemek istekleri vardı," dedi. "Bir keresinde beni yumurta almak için markete gönderdi, düzinelerce yumurta. Bir hafta boyunca omlet ve çırpılmış yumurta yedik." Bu anıya güldü.

"Onunla ne kadar yaşadın?" Yüzündeki tüm mizah kayboldu ve soruyu sormamış olmayı diledim.

"Yaklaşık altı yıl. Annem ölmeden bir yıl önce babam bizi terk etti. Bir akciğer enfeksiyonu geçirdi ve doktor kaynağını tespit ettiğinde artık çok geçti." Onora gözlerini geçmişe dikti. "Aynı şey teyzem için de geçerliydi. Yardımdan çok uzakta yaşıyorduk ve amcam onun kasabaya gelmesine izin vermiyordu.

Bebeğin doğum zamanı gelmişti. Hem ebe hem de teyzem bebeğin ters olduğunu düşünse de ebenin iyi olacağını söyledi." Omuzları sertleşti ama sonra bir şey fark etmiş gibi hızlı bir nefes aldı. "Bu senin başına gelmeyecek! Valek seni şifacılar ve sağlık görevlileri ile çevreleyecek. Endişelenmene gerek yok."

O kadar ilerisini düşünmemiştim. Şu anda önceliğim Valek ve benim Kartel'in ele geçirmesinden kurtulmamızdı. Bu gerçekleştiğinde, geleceğimize odaklanabilirdim.

Kapıyı kontrol ettim. Hala kapalıydı.

Valek öğleden sonra gelmeyince, daha fazla beklemeyeceğime karar verdim. Kılık değiştirdim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Onora sordu.

"Siz Konsey Salonu'nu kontrol ederken, ben de Cahil'in karargâhını ziyaret edeceğim. Belki Valek hakkında bilgisi vardır."

"Hayır. Bu çok tehlikeli."

"İzin istemiyorum." Burada bir dakika daha oturmamın imkanı yok.

"Cahil orada bile olmayabilir."

"O zaman ben de Phelen'i bulayım, bakalım bir şey görmüş ya da duymuş mu?"

"Ya Valek bizden biri dönmeden ortaya çıkarsa? Burada kimse olmadığında panikleyeceğini biliyorsun."

"İyi deneme. Ona bir 'yakında döneceğim' notu bırakabiliriz."

Onora nefesinin altında mırıldandı ama sonra "Ben de seninle geliyorum" dedi. Sanki onu durdurabilmişim gibi. "Peki."

Valek'in trafiği izlemek için orada kalma ihtimaline karşı Konsey Salonu'nun etrafında döndük.

"İçeri girmemi ister misin?" Onora sordu. "Bakalım onu yakalamışlar mı?"

Düşündüm. Valek'i yakalamak kolay değildi. "Henüz değil. Eğer ondan bir iz yoksa, bu B planı olacak."

Bir sonraki durağımız Cahil'in karargâhıydı. Terk edilmiş depoya adım attığımda içimi bir ürperti kapladı. Burada geçirdiğim zaman hiç de hoş değildi.

Giriş koruyan kimse yoktu. Zemini kaplayan kirli sandık yığınlarının arasından tozdan arınmış yolu takip ettim. Burası yağ, paslanmış metal ve küf kokuyordu. Cahil'in yeraltı ofislerine inen merdivenlerin başına geldiğimizde, soluk sarı bir parıltı gördük. Burada en az bir kişi vardı, muhtemelen daha fazla.

Onora hançerlerini çekti ve botlarını çıkarıp bana işaret verdi. Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Sustalımı aldım ama bıçağı tetiklemedim.

Işık aydınlandı ve uzaktan gelen bir konuşmanın mırıltısı havada süzüldü. Aşağıya indiğimizde Hanni ve Faxon'un seslerini tanıdım. Onora o kadar sessizce odaya girdi ki onu duymadılar.

"...sessiz kalmak zor olacak-" Ben içeri girdiğimde Hanni elinde kılıcıyla ayağa kalktı. Faxon da bir saniye sonra onu takip etti.

Sanırım Onora kadar sinsi değildim. Kimse kımıldamadı. Rahatlamadan önce bir an bize göz kırptılar.

Hanni silahını kınına soktu. "Bize gizlice yaklaşmana gerek yok. Aynı taraftayız."

Onora omuz silkti. "Alışkanlık." Etrafı taradı. Oda masalarla doluydu ve arkadaki bir kapı Cahil'in ofisine açılıyordu. "Yalnız mısınız?"

"Evet. Sanırım Valek'i duymuşsunuzdur."

Nabzım hızlandı. "Hayır. Ne oldu?" Ses tonum keskindi ve panik içinde gıcırıyordu.

"O zaman neden-"

"Ne oldu?" Olmalı. Değil. Salla. Onu.

"Usta Büyücü Zitora Cowan onu Konsey Salonu yakınlarında tespit etti ve bütün sabah peşindeydiler."

Yakındaki bir sandalyeye çöktüm. Onu yakalayamadılar. Henüz. "Avlanmak mı?"

"Evet. General Cahil bir saat önce çabalara yardımcı olması için Salon'a çağrıldı. Üstat Zitora Valek'i birkaç blok öteden takip edebiliyor, bu yüzden bir pusu kuruyorlar ve onu pusuya düşürmeyi planlıyorlar."

"Nerede?" Onora sordu.

"Haberci onu üçüncü halkanın çatısında gördüklerini söyledi." Onora bana baktı. "Üçüncü halka mı?"

"Burası, şehrin çevresinde yer alan iş ve fabrika halkalarından biri. piyasası," dedim. "Hanni, o yüzükteki pozisyonunu biliyor musun?" Aksi takdirde, kat edilecek kilometrelerce yol olurdu.

"Kuzeydoğu."

Yine de oldukça geniş bir alandı ama hiç yoktan iyiydi. Ona teşekkür ettim. Merdivenleri hızla çıktık. Depoyu geçerken Onora botlarını kaptı. "İstihbarat bir saatlik," dedi Onora, botlarını giymek için kapıda duraklayarak.

Botlar. Gizliliğe gerek yok. Henüz yok. "Biliyorum, ama başlangıç için bir yer."

Binadan çıktığımızda, yönümü bulmak için birkaç saniye düşündüm. Cahil'in karargâhı beşinci halkanın güneydoğu bölümündeydi. Hızlı bir tempoyla kuzeye doğru ilerliyorduk -benim için yeterince hızlı değildi ama koşarken görülürsek istenmeyen bir dikkat çekebilirdik- sokakları, ara sokakları ve çatılardan geçerek üçüncü halkaya ulaştık. Kuzeydoğu bölümüne ulaştığımızda, bir pusu işareti aramak için yavaşladık. Çılgınca kocamı aramıyormuş gibi görünmeye çalışarak, onun adını bağırma dürtüsüne direndim.

Bir noktada Onora bana doğru eğildi ve "Hiç 'kar fırtınasında kar tanesi aramak' diye bir terim duydun mu?" dedi.

"Hayır, ama kar fırtınasında milyonlarca kar tanesi vardır."

"Aynen öyle."

"Bu hiç mantıklı değil. Birini bulmak kolay olurdu-"

Onora omzuma dokundu. Beni bir yan sokağa çekti. "İleride birkaç asker var. Ben gidip kontrol ederken sen burada kal."

İtirazım boğazımda düğümlendi. Valek benim egomdan daha önemliydi. Başımla onayladım. Botlarını bana bıraktı ve sonra ortadan kayboldu. Nereye gittiğini görmek için köşeden başımı uzatmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Bunun yerine, ihtiyacım olursa diye silahlarımı saydım. Sonra kendi botlarımı Onora'nınkilerle karşılaştırdım, onunkiler iki numara büyüktü. Bir süre volta attım.

zihnimde canlanan çeşitli korkunç senaryoları görmezden gelmeye çalışıyordum. Dar sokağın her iki tarafındaki binaları sayarak -sekiz tane vardı- içlerinde ne tür bir sanayi olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Bir tanesi konfeksiyon fabrikası olmalıydı, dışarıda içi kumaş dolu bir teslimat arabasına bakılırsa

renkli kumaştan cıvatalar. Gerçi yatak takımı da üretiyor olabilirler.

Hiç beklenmedik bir anda Onora dirseğimde belirdi. Bir adım havaya sıçradım. "Eee?" diye sordum.

"Yakınlarda olduğunu biliyorlar ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlar. Askerler caddeleri ve sokakları kapatmış durumda ve sekiz kişilik bir grup binaları arıyor. Sanırım Zitora da o grupta birlikte."

İyi değil. Biraz düşündüm. "Nerede?"

"Buranın birkaç blok kuzeyinde."

"Bana gösterebilir misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Neden?" "Emin değilim."

"Tamam." Kelimeyi deli bir insanı yatıştırır gibi söyledi. "Tam arkamda kal."

İssız sokaklar gün ortasında tuhaf hissettiriyordu. Onora gölgelerde kaldı ve iki sokağı geçtikten sonra yavaşladı. Terk edilmiş bir arabanın yanında durdu. Askerler Valek'i ararken sürücüyü kovalamış olmalıydılar.

"Bir blok daha kuzeydeler," dedi Onora.

Bölgeyi taradım. Tanıdık geliyordu ama nedenini hatırlayamıyordum. Valek olsaydım nereye saklanırdım? Onora biliyor olabilir. O da aynı eğitimi almıştı. Ama burası Hisar'dı. Fisk en iyisini bilirdi. Fisk!

"Hadi ama!" Dedim. Arkamı dönüp aceleyle bir blok güneye gittim, sonra da Fisk'in ilk karargâhına giden sokağı buldum. Yıllardır oraya gitmemiştim ama aldaticı girişi hatırlıyordum. O sokaktaki diğer kapıların aksine, bu kapı sadece belirli bir yerde durduğunuzda ortaya çıkıyordu. Valek'in de bu küçük tuhaflığı hatırladığını umuyordum. Bulmam birkaç dakikamı aldı.

Çok açıkta olduğumuzu düşünen gergin bir suikastçıyla birlikte olmak yardımcı olmadı.

Sonunda kilidi açtım ve yarı karanlığa girdik. Tek pencereden süzülen güneş ışığında toz zerrecikleri uçuşuyordu. Kalın bir toz tabakası kırık mobilyaları boyamıştı. Köşeleri örümcek ağları doldurmuştu. Boştu ama içeride başka bir oda daha vardı. Yardımcı Loncası için yataklar vardı.

üyeler. Hayal kırıklığımı uzak tutarak gölgelerin derinliklerine doğru ilerledim.

"Yelena," dedi Valek arkamdan. Sıçrama sırası Onora'daydı.

Döndüm ve bir nefesi bastırdım. Gözlerinde koyu lekeler vardı. Zaten keskin yüz hatlarına sahip olan Valek şimdi neredeyse iskelet gibi görünüyordu. Sarılmak için kollarımı açtım ama o ellerimi tuttu ve parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Ahh." Valek yere çöktü. "Beni burada bulacağını umuyordum."

Telaşla yanına diz çöktüm. "Neyin var? Ne oldu?"

"Konsey Salonu'nu büyülerimle kontrol ederken beni fark etti ve inanılmaz güçlü güçleriyle bana yapıştı. Bariyerim onun yerimi keşfetmesini zar zor engelliyor. Aksi takdirde beni şimdiye kadar bulmuş olurdu."

"Neden seni kovalıyor?"

"Çünkü Bruns konusunda bana inanmıyor. Açıklamaya çalıştım, ama Bruns onu Komutan'ın Sitia'yı işgal etmeyi planladığına ikna etti bile. Konsey üyelerine, Irys ve Bain'e suikast düzenlediğimi ve sıranın Bruns'a geldiğini düşünüyor."

Topuklarımın üzerine oturdum. "Senin sihrini biliyor mu?" Bu kötü olurdu.

"Hayır, sadece çok yakın olduğum için bana ulaşabildiğini düşünüyor. Ve bağışıklığım ona yalan söylememe izin veriyor." Bana bitkin bir sırıtış attı. "O ve bir grup asker peşimde."

"Senin için de bir pusu kurdular," dedi Onora. "Beni bir tuzağın içine çekmeye çalışacaklarını düşündüm."

"Neden hemen eve dönmedin?" diye sordum. "Onunla konuşabilirdim."

"Bruns'un yerimizi keşfetmesi riskini göze alamazdım."

"Peki ya şimdi?" Onora sordu. "Sen Yelena'nın elini tutarken Zitora bizi bulabilir mi?"

Valek'in gergin yüzü asıktı. "Evet. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Bebeğin büyüü engellediğini sanıyordum," dedi Onora.

"Bebek onu boşaltıyor," dedim. "Sihirini mi kullanıyorsun?" Valek'e sordum. "Hayır. Ellerini tuttuğum anda onu engellemek için benimkini kullanmayı bıraktım ama bebek gücünü benim üzerimden çekiyor. Sitia'daki en güçlü ikinci büyücü olarak, bu büyü akışını takip edebilir."

Bu da yorgunluğunu açıklıyor.

"Yakın mı?" Onora ona sordu.

"Evet. Bir blok ötedeler ve ara sokağın ağzına doğru gidiyorlar." "Yanında kaç kişi var?" Hançerlerini çekti.

"Sekiz. Onları pusuya düşürmek en iyisi. Uyku iksirli dartınız var mı?"

"Evet."

"Güzel. Ara sokakta saklanacak bir yer bulun. Geldiklerinde vurabildiğin kadar vur."

"Ya babamı koruyanlar gibi dirençliyseler?" Ben sordum.

Valek küfretti.

"Bekle," dedi Onora. "Leif'in bizim için hazırladığı yeni taslak var." O kadar çok şey olmuştu ki, bunu unutmuştum. Yoksa bebek beyni miydi?

"Kadere şükürler olsun," dedi Valek. "Bazılarını Yelena'ya ver ve sonra pozisyonunu al."

"Evet, efendim." On tutarak, Onora bana altı dart verdi. Sonra da kapıdan çıkıp kayboldu.

"Yelena, üfleme borun yanında mı?" diye sordu.

"Her zaman." O silahı çok severdim. Bruns'un cephaneliğinden çalınan bu silahın içinde, berbat nişancılığımı bile geliştirecek bir yiv deseni vardı.

"Burada kal ve şu kapıdan giren herkesi vur." "Peki ya sen?"

Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Yem benim." Ellerimi bıraktı.

İtirazımı bastırdım. "Seni yakaladığında ne yapmayı planlıyor?"

"Sorgulama için beni Bruns'a götürün. Fisk'i nerede tuttuklarını görebilmek için ona izin vermeyi düşündüm ama..." Kaburgalarını ovuşturdu, muhtemelen en son Bruns'un tutsağı olduğu ve neredeyse ölene kadar dövüldüğü zamanı hatırlıyordu.

"Önce Zitora'yı yanımıza alsak iyi olur. Onu ikna etmelisin, aşkım." Kapının yanındaki yere oturdu. İçeri biri girerse, açık kapı onu gözden saklayacaktı.

Girişi net bir şekilde görebildiğim en derin gölgeye doğru ilerledim. Sivri uçları kendime batırmamaya dikkat ederek, kolay erişebilmek için tuniğime dartları bağladım. Sonra boruya bir dart yerleştirdim ve bekledim. Karnım

Yoksa sihirden enerji alan bebek miydi? Onu suçlamak sinirlerimi suçlamaktan daha kolay.

Bir süre sonra Valek, "Ara sokaktalar," dedi. Gözlerini kapattı. "Onora nişanlandı."

Birkaç bağırış ve itiş kakış sesi bize ulaştı.

"Hemen dışarıda." Valek'in sesi konuşmak için harcadığı çabayla gerildi.

Üfleme borumu kaldırdım ve nişan aldım. Kapı ardına kadar açıldı. Muhafızın boynunu görünce üfledim, sonra bir ok daha doldurdum. İnsanlar odaya yuvarlandı. Dartlarım bitene kadar tanımadığım herkese ateş ettim. Ancak muhafızların çoğu ayakta kaldı ve sustalı bıçağımla bir dakika kadar kendimi tutmayı başarsam da, odanın küçük sınırları manevra kabiliyetimi sınırladı. İki muhafız beni silahsızlandırdı ve kollarımdan tutarak aralarında sıkıştırdı.

"Yelena! Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim." Zitora'nın sesi ölümcül bir hal aldı. "Hain, şu katil Valek nerede?"

Öfkesi ve nefreti karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakakaldım. Kelimeler dudaklarımdan dökülmeyi reddediyordu.

"Arkanda." Valek bıçağını kadının boğazına dayadı. Kız ses çıkarmadı ya da hareket etmedi ama Valek onu daha sıkı kavradı ve "Yapma" dedi.

Zitora bana ters ters baktı. Sonunda uyku cereyanı devreye girdi ve beni tutan adamlar sallanıp yere yığıldılar. Vay be. Leif daha uzun süreceğini söylerken şaka yapmıyormuş. Onora içeri girdi ve birkaç hızlı hareketle diğer ikisini de uyuşturucuya yenik düşmeden önce etkisiz hale getirdi.

"Hepsi bu kadar mı?" Valek Onora'ya sordu.

"Şimdilik. Geri dönmediklerinde diğerleri araştırmaya gelecektir."

"Yelena." Valek bakışlarımı karşıladı. Yüzünde gerginlik çizgileri belirmişti.

Doğru ya. Yaklaştım ve Zitora'nın elini tuttum.

"Sen mi? Gücümü tüketen sen misin?" diye bağırdı. "Ben değilim. Bebek."

Karnıma baktı ve ilk kez bir bebeğimin olmasını diledim.

"Açıklaması zor ama eğer büyünü bana yöneltmeyi bırakırsan, o... şey... toplamayacak. Bu noktada, büyüyle ne yaptığını gerçekten bilmiyoruz."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi.

Boğazındaki ölümcül silah yüzünden dikkatinin dağılmış olabileceğini düşündüm.

"Valek, bıçağı kaldır. Neden sen ve Onora gidip kapıyı korumuyorsunuz?"

"Emin misin?" diye sordu.

Hayır. "Evet."

Zitora'dan uzaklaştı ve ben de onun elini bıraktım. Zitora hareket etmeyince başını Onora'ya doğru eğdi ve binadan ayrıldılar.

Kollarını kavuşturdu. "Sihrim seni etkilemeyebilir ama yine de istediğim zaman kaçabilirim. Tek yapmam gereken burayı ateşe vermek."

"Yapabilirsin ama yapmayacaksın. Üst katlarda yaşayan masum insanlar var." O cevap vermeden önce iki elimi de havaya kaldırdım. "Bana beş dakikanızı ayırın. Lütfen."

"Peki ya söylediklerine katılmazsam, Hain?" Vay be. "O zaman gidebilirsin."

"Öylece mi?"

"Evet. Ben düşman değilim."

Yere saçılmış yüzükoyun yatanlara baktı. "Bu adamlar uyuyor. Ölü değiller."

"Tamam."

Nereden başlamalı? "Konsey Üyeleri, Bain ve Irys de ölmedi. Ve bunun için benim sözüme güvenmek zorunda değilsiniz. Irys veya Bain'e ulaşmayı deneyin."

"Nasıl? Artık süper haberci yok. Komutanınız hepsini yok etti."

Bruns'la ilgili bir şey daha vardı: Adam zeki ve iyi bir yalancıydı, Zitora'nın bunu anlaması gerekirdi. Tabii... "Bruns boş bir kalkan kolyesi takıyor, değil mi?"

"Elbette, yoksa Ruh Bulma büyüünüzle ona saldırırdınız."

"Şu anda gücüme erişemiyorum. Bebek engelliyor." Umarım. "Bu çok saçma."

"Düşüncelerimi oku. Yalan söylemediğimi gör."

Sanki çürük yumurta kokusu almış gibi yüzünü buruşturdu. "Yapamam."

Ateş et. Valek bir ay önce düşüncelerimi okuyabiliyordu. Bebeğin yeteneği büyüdükçe daha da güçleniyor olmalı. "İşte bebek."

Zitora ikna olmuş görünmüyordu.

Başka bir taktik denedim. Gerçeği. "Bruns size yalan söyledi. Karteli Sitia'yı ele geçirmeyi planlıyor ve Owen Moon'un kontrolü altındaki Komutanla birlikte çalışıyor."

"Olayları çarpıtmaya çalışabileceğini söyledi. Ayrıca Opal bana bu Kartel hakkında tek kelime bile etmedi."

"Bunun nedeni Opal size yardım etmek için ayrıldığında, erişimlerinin boyutunu bilmiyorduk. Herkese Theobroma yediriyorlar ve herkesin beynini yıkamak için büyü kullanıyorlardı. En azından bana salondaki yemeklerin tadını fark ettiğini söyle."

"Söyledim ama Bruns yeni şefin baharat olarak kullanmayı sevdiğini ve küçük miktarlarda zararsız olduğunu söyledi."

Bruns'un her şeye bir cevabı vardı. Başka bir bakış açısı denemeliydim. "Bruns'u tanımıyorsun bile. Ama beni ve Sitia'yı güvende tutmak için neler yaptığımı biliyorsun. Ona zarar verecek bir şey yapacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

"Valek'le evlisin ve onun çocuğunu taşıyorsun. Buraya casus olarak gönderilmiş olabilirsin."

Haklıydı. Gerçi biri beni Ixian casusu olmakla suçlamayalı yıllar olmuştu. Bu da bana Cahil'i hatırlattı. "General Cahil'e güveniyor musun?"

"Evet."

"Bunu Bruns'a bildirmeden önce Cahil ile konuş. Ona Bruns'u sor. Adamın bir dahi olduğunu ve Sitia'yı kurtaracağını söyleyecek ama sihrini kullandığında yalan söylediğini anlayacaksın."

"Neden yalan söyleyin ki?"

Devasa bir risk alma zamanı. Kalbim çırpındı. "Çünkü bizimle çalışıyor. Ve Cahil'in benden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Yani bize yardım ediyorsa, Bruns'un tehlikeli olduğunu ve durdurulması gerektiğini anladığı içindir."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Eğer doğruyu söylüyorsan... tehlikede miyim?"

"Bruns hâlâ ona inandığını düşünüyorsa, hayır. O bekliyor Theobroma sisteminizde birikecek, böylece sizin de beyninizi yıkayabilecek. Bunun Usta Büyücüler üzerinde işe yaramadığını henüz öğrenmedi. Hem Irys hem de Bain biz karşı koymaya hazır olana kadar oyuna devam ediyor." Sesimi sabitlemek için derin bir nefes aldım, bizi daha da derine batırmıştım. "Bruns'a az önce söylediklerimi anlatırsan onları, seni ve Cahil'i öldürür. Sonra da hepimizin ölmesi an meselesi olur." Elimi karnımın üzerine koydum. "Bana inandığın zaman Cahil'e söyle. O bize bir mesaj iletir ve kaçışınızı ayarlayabiliriz."

"Peki ya sana inanmazsam?"

"Bu mesajı kaçırmak zor olmayacak." Valek ve Onora'yı çağırdım.

Geri döndüler ve aceleyle arka odaya girdik. Kirli bir pencere çıkışı bulmamıza yetecek kadar ışık alıyordu. Fisk her ihtimale karşı karargâhında her zaman bir arka kapı olmasını sağlardı. Dışarı çıktığımızda, Zitora'nın bizi dairemize kadar takip etmesini zorlaştırmak için ellerini tuttum.

"Onu ikna edebildin mi?" diye

sordu. "Bilmiyorum."

Yavaşladı. "Hisar'dan hemen ayrılmamız gerekiyor."

"Bruns burada olduğumuzu zaten biliyor. Zaten hepimizin sonunu getirmiş olabilirim, bu yüzden gitmeye çalışmanın bir anlamı yok. Bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirecektir."

Elimi sıkması yorgunluğunun bir işaretiydi.

Birkaç blok sonra Onora, "Konsey Salonu'na uğrayacağım. Yarın öğleden sonraya kadar dönmezsem endişelen. Aksi takdirde, endişelenme." Elim bırakırken bu yorumu bana yöneltti.

"Üzgünüm ama yine de endişeleneceğim. Buna alışın."

"Peki efendim."

"Güzel ama işleme olmadan daha iyi olurdu."

Nadiren gülümsedi ve dar bir ara sokağa daldı. Valek ve ben dolambaçlı bir yoldan daireye geri döndük. Beni yatak odasına çekti.

"Keep güvenli mi?" Kütüphaneyi kontrol etmek için birkaç saatim olabileceğini düşünerek sordum.

"Evet, ama sana ihtiyacım var aşkım. Zitora beni tekrar bulabilir ve onu engelleyecek enerjim yok."

Gömleğini ve pantolonunu çıkaracak kadar uzun süre elimi bıraktı. Göğsünün ortasındaki kalp şeklindeki yara iyileşmişti ama izi solmamıştı. Parmak ucumla izini sürdüm. Göğsümdeki iz onunkiyile eşleşti.

-Evlilik yeminimizin sembolleri.

Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. Sonra yorgunlukla sallanmaya başladı, ben de onu yatağa ittim. "Uyu." Ona katılmadan önce botlarımı ve tuniğimi çıkardım. Çıplak sırtıma bastırmasına rağmen, uykuya dalmadan hemen önce elimi geri aldı.

* * *

Onora bizi uyandırdı... sonra. Fenerin sarı ışığıyla hatları belirginleşen Onora eşikte duruyordu. Valek çoktan ayağa kalkmış ve elinde bir bıçak tutuyordu - o da nereden çıkmıştı? Karanlık, pencerelerde titreşen lamba ışığıyla çizgilendi. Midem açlıktan kükrüyordu. Saatlerdir uyuyor olmalıydık.

"Haberlerim var," dedi Onora biraz beceriksizce. "Dışarıda olacağız," dedi Valek.

Başıyla onayladı ve kapıyı kapattı. Ayrıldık ve kıyafetlerimize uzandık. Giyindikten sonra Valek elimi tuttu ve Onora'yla birlikte oturma odasına geçtik.

Koltuklardan birine oturmuş, çıplak ayaklarını masaya dayamıştı. Neye tırmandığını merak ettim - Konsey Salonu'nun duvarları çok kaygandı. Valek ve ben onun karşısındaki kanepeye oturduk.

"Rapor verin," dedi.

"Salon oldukça sessizdi," dedi. "Eğer Zitora Bruns'u bizden haberdar etseydi, çok daha fazla kargaşa çıkardı."

Buraya kadar her şey yolunda. "Fisk?" Ben sordum.

"Hücrelerin aşağısında, etrafında güvenlik katmanları var." Onu esnetti Eklemleri gerer gibi parmakları. "Ona el işaretlerini öğrettiğini bilmiyordum."

Valek yanımda gerildi. "Onunla konuştun mu?"

"Evet. Ödünü kopardım. Zavallı çocuk."

"O... sağlıklı mı?" Cevap için kendimi hazırlayarak sordum.

"Evet. Daha çok yakalandığı için kızgın ve üzgündü ama şimdilik güvende olduğunuzu söyleyince sakinleşti. Bruns her şeyi bildiği için üzgün olduğunu söyledi."

Zavallı çocuk, gerçekten. Onu kucaklamak ve rahatlatmak arzusu göğsümde zonkluyordu.

"Onu Theobroma ile mi besliyorlardı?" Valek sordu.

"Hayır, ama zihnindeki tüm bilgileri almak için büyü kullandılar."

Oh, hayır. Korkunç bir deneyimdi. Şimdi gözyaşları tehdit ediyordu ve Valek başparmağını elime sürttü.

"Onu serbest bırakabilir misin?" Valek sordu.

Onora düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzdü. "Salon'da büyük bir dikkat dağınıklığı olursa, onu hücrelerden kurtarabilirim. Salondan kaçabileceğimizden emin değilim,

Yine de."

Valek'in elini daha sıkı kavradım.

O da geri sıktı. "Peki ya Bruns? Onu ya da Cahil'i gördün mü?"

"Bir araştırma yaptım ve ofisini kurduğu yeri buldum. Üçüncü kattaki misafir süitlerinden birinde kalıyormuş. Cahil ortalıkta yoktu."

"Onun etrafında da güvenlik katmanları var mı?"

"Evet, o kadar çok değil ama sanırım birkaçı büyücü. Cilly Cloud Mist'i tanıdım." Muhtemelen Cilly'nin hafızasını silmeye çalıştığı zamanı hatırlayarak kaşlarını çatı.

Bruns'un Cilly'yi yakınında tutması şaşırtıcı değildi. "Bruns'a ulaşabilir misin?" Valek sordu.

Onora doğrulup ayaklarını yere vurarak oturdu. "Yani...?" "Evet. O piçi öldürün."

Kollarını kucağına bastırırken zaten solgun olan yüzü bembeyaz kesildi. "I..." Onora gözlerini pencereden dışarı dikti.

Kadın bir şey söylemeyince Valek, "Ona ulaşabilir miyim?" diye sordu. "Hayır. Aralarına karışmadan asla Salon'a giremezsin. Ama eğer o bırakır..."

"Onu uyurken hedef almamızı tercih ederim. Bu bize kaçmak için daha fazla zaman verir. Ve benim Hisar'da olduğumu bilerek dışarı çıkacağından şüpheliyim.

İdeal olan, sıcak sezonda hamlemizi yaparken onu da öldürmektir, ancak bu ona ulaşmak için tek şansımız olabilir. Bunu yapmak zorunda kalacaksın onurlandırır."

Bakışlarını ona doğru sürükledi. "I..."

"Hiç kimseyi öldürmedin mi?" diye sordu ama sorudan çok bir açıklama gibiydi.

"Evet."

VALEK

Onora bir süredir şüphelendiği şeyi doğruladı. O hiç kimseye suikast düzenlememişti. Bu ifşaat için kötü bir zamanlamadan bahsediyoruz.

"O zaman kendine nasıl suikastçı diyebiliyorsun?" Yelena şaşkınlıkla sordu. "Tüm eğitim ve becerilere sahibim. Sadece yapamadım... yapamadım... yapamadım..."

Yelena uzandı ve kızın elini tuttu. "Bu bir zayıflık değil. Bu bir güçtür."

Onora ona minnettar bir gülümseme verdi.

"Peki ya Komutan?" Valek sordu. "Bana yaptığın gibi tüm dövüş yeteneklerini saklıyor musun?"

"Hayır. Ama senin gibi, beklenmedik bir şekilde çaresiz bir şey yaparak beni durdurdu. Buna sevindim çünkü onu bitiremeyeceğimi zaten biliyordum."

Bu da Komutan'ın neden bu kadar korktuğunu açıklıyordu. Valek'ten daha fazla yaklaşmıştı ve bu onu dehşete düşürmüştü. "Peki ya şimdi?"

Dudaklarını ironik bir yarım gülümsemeye büktü. "Birkaç kez tartıştık ve onun zayıf noktasını tespit ettim."

Valek de öyle düşünmüştü. Ambrose yemi sallandırıp ısırp ısırmayacağını görmeyi severdi. Ama çaresiz bir şey yapmak zorunda kaldıysa, belki de Valek onu gerçekten yenebilirdi. Şu anda bunların hiçbiri onlara yardımcı olmuyor gibiydi. Yetersiz seçeneklerini düşündü.

Fisk'i kurtarmak ya da Bruns'a suikast düzenlemek. İkisini birden yapmalarının imkânı yoktu.

İkisi de anında dikkatleri üzerlerine çekti. Ayrıca düşünülmesi gereken bir de Zitora vardı. Her şeyi açığa çıkarabilirdi. Yorgunluktan kemiklerini sızlatan bir ağrı içinde zonkluyordu. Neredeyse yeterince uyumamıştı.

"Şimdi ne olacak?" Yelena sordu.

"Yarın Keep'in kütüphanesine gideceğiz ve Cahil ile temasa geçeceğiz. Ondan sonra..." Omuz silkti.

"Fisk'i kurtarıyoruz," dedi Yelena, kendisiyle tartışmaya kalkışanlara meydan okuyan bir ses tonuyla.

Ona şöyle bir baktı. "Bir planın var mı?"

"Onora dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Biz de ona bir tane sağlayacağız."

"Büyümek mi, eve dönmek mi?" "Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu.

"Büyük oyna ve evine git."

* * *

Ertesi sabah geç uyandılar. Onlar kahvaltı ederken Onora görevinden dönmüştü.

"Nasıl geçti?" Yelena sordu.

"Salon'da bir keşif yaptıktan sonra, Yardımcı Loncası ile buluştum ve onlara planlarımızı anlattım." Eğlenerek ofladı pufladı. "Bahisler yapılmaya başlandı bile. Kazanma şansımız yok ama bize gümüş para yatırdım."

"Sadece gümüş mü?" Yelena bir kaşını kaldırdı. "Bankayı batırmaya gerek yok."

Yelena güldü. "Janco'nun dediği gibi, 'Özgüveni sevmek lazım.'"

Onora gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Valek, Janco'nun onun her zaman olduğuna inandığı Küçük Bayan Suikastçı olmamasına vereceği tepkiden endişelenip endişelenmediğini merak etti. Bu Valek'in onun hakkındaki fikrini değiştirmemişti. Yalan söylememişti. Herkes sadece varsaymış ve ona doğrudan sormamıştı. Bir insanı öldürmek hiçbir durumda kolay değildi. Bazı insanlar kendi hayatlarını kurtarmak için bile bunu yapamazdı. Valek ise başkalarının güvenliğini sağlamak için bazı insanları ortadan kaldırması gerektiğinin farkındaydı ama bunu asla hafife alarak ya da sebepsiz yere yapmamıştı. Bu yüzden hiç pişmanlık duymuyordu.

Eldeki soruna odaklanan Valek, Onora'ya Phelan'la konuşup konuşmadığını sordu.

"Evet. General dün gece geç saatlerde karargâhını ziyaret etti. Bu gece yine orada olabilir."

"Güzel. Herhangi bir sorun işareti var mı?"

"Şimdilik yok, ama Bruns bizi dışarı çekmeyi umarak zaman kolluyor olabilir."

Bu durumda Bruns başarılı olur.

Yemeklerini bitirdiklerinde Valek, Yelena'nın aşırı korumacı davrandığı yönündeki itirazlarına rağmen ona kaleye kadar eşlik etti.

Öyleydi ama bu kez peşine takılmak için geçerli bir nedeni vardı. "Bir yandan

Sen kütüphaneyi kontrol ediyorsun, ben de Bain'in ofisini arayacağım. O da bizimle aynı fikre sahip olabilir ve Birinci Büyücü olduğu için kütüphane ona Usta Büyücü Ellis Moon'un notlarını ödünç alma izni vermiş olabilir."

"Bu iyi bir fikir."

"Bu kadar şaşırmış görünme, aşkım. Benimle sadece vücudum için ilgilendiğini düşünmeye başlayabilirim."

"Bir şey mi dedin? Kaslı göğsüne bakmakla meşguldüm." "Güzel."

Keep'e giden tüneli sorunsuz bir şekilde geçtiler. Yelena boş kampüsü tararken ellerini birbirine kenetledi. Valek kütüphaneye gitmeden önce ona destek olmak için omzunu sıktı. Onun dokunuşu olmadan zihinsel bariyerini güçlendirmesi gerekiyordu. Zitora onu aramıyor olabilirdi ama bu noktada zihnini açma riskini göze alamazdı.

Keep'in büro personeliyle birlikte Usta Büyücü'nün ofislerini barındıran yönetim binasının arka girişine doğru döndü.

Valek hayalet gibi koridordan Bain'in ofisine doğru ilerledi. Yolun yarısında boğuk bir çığlık duyuldu. Bıçaklarını çekerek dinlemek için durakladı. Bir patlama ve gumbürtü yankılandı. Valek sesi Irys'in ofisine kadar takip etti. Kapı aralık duruyordu. İçeriye baktı ve kötü şansına lanet okudu.

Zitora yüzünü arka duvara döndü ama o geri çekilmeden önce, "Orada olduğunu biliyorum. Dokunulmazlığın yüzünden bunu yapmamalıyım."

Döndü. "Ama

artık bağışıklığın yok. Öyle misin?"

"Hayır." Valek yavaşça odaya girdi.

Bir elini kaldırdı. "Orada dur."

Söyleneni yaptı ve hançerlerini tekrar ceplerine soktu. Bu durumda ona yardımcı olmazlardı. Hiçbir şeyin faydası olmazdı. Gücü onun bariyerini kağıt mendil gibi yırtabilirdi. Bunu yapmamasının tek nedeni

Çünkü daha önce onu şaşırtmıştı. Şimdi bunu düşünmek için zamanı vardı.

"Sende büyü var. Nasıl oldu bu?" diye sordu.

Yalan söylemenin anlamı yoktu. Onun ve Yelena'nın geleceği bundan sonra olacaklara bağlıydı. "Kardeşlerimin cinayetleriyle barış yaptım.

Görünüşe göre bu boş kalkanı serbest bıraktı

Onların cinayetlerine tanık olduğumda bilmeden ruhuma aşı yapmıştım. Kalkan ortadan kalktığında büyüğü güçlerim de serbest kaldı." Yelena'nın teorisi buydu ve zamanlama da bunu doğruluyordu.

"Buraya beni öldürmeye mi geldin?" diye sordu. "Yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Hayır. Sen güçlüsün ama benim kadar değil."

"O zaman neden endişeleniyorsun?"

"Ben buna endişe demezdim. Daha çok merak. Beni şımartın."

"Korkacak bir şey yok. Sen bir Sitian kategorisine giriyorsun. kandırılmış ya da beyni yıkanmış kişilerdir ve bu nedenle mümkünse öldürülmemeli ya da zarar verilmemelidir. Yelena'nın emirleri."

"O zaman burada ne işin var?"

"Araştırıyoruz. Umarım Bain'in elinde Kartel'e karşı koymamıza yardımcı olacak bazı bilgiler vardır." Onun şüphelerinden sıkılmaya başlamıştı. "Cahil'le konuştun mu?"

"Hayır. Özel olarak konuşamadık. Aslında, odamda olmadığım sürece asla yalnız kalamıyorum. Şu sihirbaz, Cilly, her zaman yakınlarda geziniyor.

Bruns bunun beni senden korumak için olduğunu söylüyor." Kaşlarını çatı. "Savunmamı birkaç kez test etti, sadakatimi anlamaya çalışıyor. Merak etme, bunu başaracak gücü yok. Bruns'a Yelena'nın ne dediğini ya da burada olduğunu söylemedim."

İyi bir şey. "Artık yalnızsın."

"Usta Büyücü, hatırladın mı? *Korunmakla* işim bitti." O da onayladı. "Burası saklanmak için iyi bir yer."

"Saklanmıyorum." Zitora başparmağını arkasındaki duvara doğru uzattı. Büyük bir kasanın önünde duruyordu. Üzerini kaplayan tablo yerde duruyordu. "Açabilir misin?"

Janco uzmandı ama Valek'in de biraz deneyimi vardı. "Olabilir. Modele göre değişir."

"Benim için açar mısın?"

İşte doğru soru. "Eğer yapabilirsem."

Kadın kenara çekildi. Onu ürkütmemek için yavaşça hareket ederek odayı geçti. Kasayı inceledi. Kalın çelikten yapılmıştı ve karmaşık bir kilidi vardı, kırılması zor olacaktı. Silindiri döndürdü, o ince titreşimi hissetti. Birkaç kez denemesi gerekti ama sonunda kapı açıldı.

Geri çekildi. "Ne arıyorsun?"

İçindekileri karıştırdı, çeşitli şeyler çıkardı ve Irys'in masasının üzerine koydu. "Ahh." Zitora camdan bir süper haberci çıkardı. "Acil durumlar için bir tane bulundurur diye düşünmüştüm."

Akıllıca. "Şimdi Bain ile temasa geçebilir ve hikayemizi doğrulayabilirsiniz." "Amaç da bu zaten." Yine de tereddüt etti.

Ona hala güvenmiyordu.

"Şimdi Bain'e gidiyorum. Eğer vaktiniz varsa, ona Üstat Büyücü Ellis Moon'un belgelerinden herhangi birine sahip olup olmadığını sorun." Oradan ayrıldı.

Bain'in ofisi Irys'inkinden sadece birkaç kapı ötedeydi. Irys'in derli toplu düzeninin aksine, her taraf dağınıktı. Valek, Bain'i bu kadar iyi tanımasaydı, birinin burayı aradığını düşünebilirdi. Dünyanın en güçlü büyücüsü, az bilinen tarihi olayları araştırmayı severdi. ayrıntıları öğrenirdi. Ama Sitian Konseyi'nin bir üyesi olarak nadiren vakti oluyordu.

Valek masasından başladı ve çeşitli parşömen yığınlarını taradı. Kayıp büyücülerin bir listesini buldu ve Valek kaç tanesinin hayatta kaldığını merak etti. Sonra Fisk'in birkaçının saklanması yardım ettiğini hatırladı, bu da Bruns'un muhtemelen yerlerini bildiği anlamına geliyordu. Masanın çekmeceleri tıka basa doluydu... yani her şeyle. Valek daha derine inmeden çekmeceleri kaydırarak kapattı. Bain notları aldıysa, en üstte bir yerde olmalıydı. Masaya doğru yürüdü. Dosyaları karıştırarak eski görünen bir şey aradı.

"Bain'in kulesindeler," dedi Zitora. Valek etrafında döndü.

Elçiyi bir bebek gibi kucakladı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "İkisi de yaşıyor!"

Bir rahatlama. Her iki efendinin durumuyla ilgili istihbarat oldukça yeni olsa da, hayatta kaldıklarına dair hiçbir garanti yoktu.

"Haklıydın," dedi. "Çok üzgünüm-"

"Özür dileme. Aksi takdirde Hisar'a girmenizi engellemek için zamanında gelemediğim için ve daha bir sürü suçum için özür dilemek zorunda kalırım."

Güldü. Hafif, tatlı bir sestti.

Bain'in kulesi kalenin kuzeydoğu köşesinde yer alıyordu. Dört kat merdiven çıkarak yaşam alanlarına ulaştıklarında, Zitora'ya Bruns'a kovalamaca hakkında ne söylediğini sordu.

"Ona seni kaybettiğimi söyledim. Seni ilk etapta hissetmiş olmamın tamamen şans olduğunu söyledim. Şu anda Hisar'ın her yerinde gözcüleri var ama senin kılık değiştirdiğinin farkında değiller."

Bildiğim iyi oldu, özellikle de yarın geceki planlarını düşünürsek. Ellis'in notlarından oluşan kalın dosyayı Bain'in komodininin aldılar. Sonra kampüsü geçip Keep'in kütüphanesine gittiler.

Yelena okuma odasının ortasındaki masada oturuyordu. Yukarıdaki tavan penceresinden içeri süzülen güneş ışığı önündeki açık kitabı aydınlatıyordu. İki yanında iki yığın kitap istiflenmişti.

Onlar içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı ve ayağa fırladı. "Ne-" "Sakin ol," dedi. "Bain ile temasa geçti."

Nefesini dışarı üfledi. "Nasıl?"

Ona bilgi verdi, sonra da kitabını işaret etti. "Ne okuyorsun?" "Ellis'in günlüklerini bulamayınca bitkilerden bahseden kitapları çektim, Harman ağaçlarıyla ilgili bir referans bulmayı umuyordum." Elini solundaki yığınların üzerinde gezdirdi. "Şimdiye kadar bir şey çıkmadı."

"Ben günlükleri okurken sen bakmaya devam et." Dosyayı masanın üzerine koydu. Burada, dairede olduklarından daha güvendediler. Valek Zitora'ya döndü. "Büyük kurtarmaya kadar kalede kalabilirsin. Biz gidiyoruz-"

"Gitmiyorum."

"Neden olmasın?" Yelena sordu.

"Bain ve Irys gibi ben de Bruns'un yanında kalacağım ve ona ayak uyduracağım. Karteli durdurduğunuzda size yardım etmek için mükemmel bir konumda olacağım."

Ne güven ama.

"Sizinle nasıl irtibat kuracağız?" Valek sordu.

"İşte." Ona süper haberciyi verdi.

Sihir içinde titreşti ve titreşimler koluna doğru yayıldı.

"Hepimizle iletişim kurabilirsin," dedi.

"Ben-"

"Kullanması zor değil. Sana öğretebilirim." Cam küpü geri aldı. "Zihinsel bariyerini indir ve büyüyle bana ulaş."

Söyleneni yaptı. İlk başta, sağlam bir tuğla duvara çarptı. *Zitora mı?* diye düşündü.

Bir açıklık belirdi. *Zihnime hoş geldiniz*, diye düşündü. *Dağınıklık için özür dilerim. İlginç birkaç gün geçirdim.*

Aynısından.

Gülümsedi. *Pekâlâ, artık başka bir sihirbazın kalkanına nasıl vuracağını biliyorsun. Şimdi senden Irys'e ulaşmanı ve sınırına ulaştığında bana haber vermeni istiyorum.*

Farkındalığını kuzeydoğuya, Featherstone garnizonundaki Irys'e doğru gönderdi. Hisar'ın dışındaki yolda birkaç kişi seyahat ediyordu. Sonra Baykuş Tepesi'nde yaşayanların düşüncelerini algıladı. daha uzağa gidemiyordu - gerçi o kadar uzağa ulaşabildiğine bile şaşırmıştı. *Sona geldim.*

Zitora elçiyi onun ellerine verdi. *İçindeki büyüü seni daha ileriye götürmek için kullan.*

Güç battaniyesinin yoğunlaştırılmış bir parçası gibiydi. Fazladan büyü ona nüfuz ederken, Irys'i aramak için kilometrelerce uçtu. Sonra taş bir bariyere çarptı. Sersemlemiş bir halde, kapıyı çalmadan önce aklını toplamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. *Irys?*

Valek? Ne yapıyorsun burada?

Uzun hikâye ama artık güç battaniyesine erişebiliyorum ve Zitora bana süper habercinizi nasıl kullanacağımı öğretiyor.

Bir duraklama. *Ah, güzel. İhtiyacım olduğunda benimle tekrar iletişime geçin. Habercilerin sınırlı miktarda büyüye sahip olduğunu unutmayın. Bir kez kullanıldığında, sadece Quinn tarafından şarj edildi.*

Ne kadar kullanıldığını nasıl anlayabilirim?

Tükenmeden önce bir düzine mesaj gönderebilirim. Sen o kadar güçlü olmadığın için, senin için daha az olur. Belki toplam sekiz.

Hesapladı. Üç kez kullanılmıştı; iki kez de Irys'den daha güçlü olan Zitora tarafından. *Altı tane mi kalmıştı?*

Evet. Muhtemelen doğru. İyi şanslar. Yelena'ya sevgilerimi ilet.

Geri çekildi ve Keep'in kütüphanesine döndü. Gerçi hiç ayrılmamıştı. Tuhaf. Hem Yelena hem de Zitora beklentiyle ona baktılar. "Irys sevgilerini yolladı," dedi.

İkisi de sırttı.

Yelena haberciye işaret etti. "Bu bizim taraf için oyunu değiştirecek bir şey. Sana büyüünün işe yarayacağını söylemiştim."

"Evet aşkım, haklıydın."

Zitora onun sırtına bir tokat attı. "Bu kelimeleri kullanmaya devam edersen, uzun ve mutlu bir evliliğin olacak." Sonra ayıldı. "Bruns fazla şüphelenmeden geri dönsem iyi olacak. Büyük kaçışta iyi şanslar."

Döndü, sonra durdu. "Ah, neredeyse unutuyordum." Cebinden kilitli ahşap bir kutu çıkardı. Yaklaşık altı inç uzunluğunda ve iki inç genişliğindeydi. Zitora onu Yelena'ya uzattı. "Opal'i gördüğünde bunu ona ver."

"Ne oldu?" Yelena sordu.

"Opal onunla ne yapacağını bilir."

* * *

Gündüz saatlerinin geri kalanını okuyarak geçirdiler. Valek, yıllarca büyüyle mücadele etmesine rağmen büyü ve büyüyle ilgili her şey hakkındaki bilgisinin oldukça sınırlı olduğunu çabucak fark etti, bu yüzden görevlerini değiştirdiler. Şimdi o tarıyordu

sayfalarca metin ve botanik çizimlerle Harman ağacından bir iz arıyor.

Bir noktada Yelena başını kaldırdı ve "Ellis bir dâhiydi ama çarpık bir düşünce tarzı vardı. Şimdi Owen Moon'un çılgın fikirlerini nereden aldığını biliyorum. Owen bunları okulda öğrenciyken okumuş olmalı.

Sakla." Tırnağıyla bir sayfaya dokundu. "Ellis sadece çok güçlü ve usta seviyesindeki büyücülerin güçlerini koruyabilmeleri gerektiğine inanıyordu. Diğerlerinin sadece kendileri ve başkaları için tehlike oluşturduğunu düşünüyordu. Herkesi takip etmek için bir büyücüler loncası kurmak istedi."

"Bu Bruns'un felsefesine benziyor." Bruns da Owen'ın yaşına yakındı. "Acaba Owen ve Bruns birbirlerini daha önce tanıyorlar mıydı-" Aklına bir düşünce geldi. Komutan, Owen'ın Curare üretebilmesi için cam seraların çoğunu finanse etmiş olsa da, Owen'ın bu çabadan önce paraya ihtiyacı vardı. Buz Ayı'nı Komutan'dan geri almak için giriştiği başarısız çabanın parasını ödemek için. Owen ve Bruns bu devralmayı başından beri planlıyorlar mıydı?

"Önceden mi?" Yelena sordu.

Teorisini açıkladı. "Buz Ayı, büyüye erişimi olanları sınırlama hedefine ulaşmış olacaktı." Devasa mavi elmas bir kez aktive edildiğinde, tüm güç battaniyesini derinliklerinde depolayabilirdi. Ancak bu, bir kişinin kullanması için çok fazla güç olurdu, bu yüzden Üstat Büyücüler Buz Ayı'nı saklaması için Komutan'a gönderdi. Bunun tehlikeli bir silah olduğuna inandığından, ince levhalar halinde dilimlemiş ve bunları savaş odasının vitray pencerelerine yerleştirmişti. Onun neler yapabileceğini bilseydi, Komutan belki de

onu kullanmak istedi. Büyücülere asla güvenmezdi ve onların güçlerini ellerinden almaktan mutluluk duyardı.

Yelena bir kitabın kenarlarını parmaklarken alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Buz Ayı'nı geri alma girişimi başarısız olunca, büyücülerini kontrol etmek için bir B planı geliştirdiler."

"Şimdilik. Theobroma sadece kısa vadeli bir çözüm. Eninde sonunda kendilerini davalarına adamayan büyücülerini ayıklamaları gerekecek."

"Hepsini öldürerek mi?" diye sordu dehşete düşmüş bir ses tonuyla.

"Böylesine aşırı bir eylemle Sitalıları üzme riskine gireceklerinden şüpheliyim.

Onları etkisiz hale getirmek için başka bir yola ihtiyaçları var." "Benim gibi mi?"

Düşündü. "Eğer senin büyünü engellemeyi başarmış olsalardı, o maddeyi şimdiye kadar diğer büyücüler üzerinde kullanmış olurlardı diye düşünüyorum.

Belki de null kalkanları deniyorlardır. Nesnelere bağlanabiliyorlar. Belki de bir insanın vücuduna ya da kan dolaşımına kalkan enjekte etmenin bir yolunu bulmuşlardır."

Yüzünden renk sızıyordu. "Gerçekten düşünüyor musun...?"

"Bunun mümkün olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bir şeyler üzerinde çalıştıklarından eminim. Bruns ve Owen kimin güçlerini koruyup kimin korumayacağını kontrol etmek istiyor. Büyücülerin hepsi Sitia'da olduğuna göre, Kartel bu çabalara öncülük ediyor olmalı. Belki de cevap Ellis Moon'un notlarındadır."

Çalışmaya devam ettiler.

Yelena Valek'ten önce bitirdi. "Bulduklarının hepsi bu mu?"

"Evet. Neden?"

Dosyayı bir kenara itti. "Birkaç günlük eksik. Ellis çeşitli maddelerle deneyler yaptığından bahsediyor ama daha fazla ayrıntı için sürekli bir laboratuvar kitabına atıfta bulunuyor."

"Aileden geçmiş olabilir. Owen, Ellis'in büyük büyük torunu."

"Ya da farklı bir konu başlığı altında rafa kaldırılabilir."

Sıra sıra dizilmiş kitap rafları arasında laboratuvarı aradılar. ama hiçbir şey bulamadı. Sonra Yelena diğer notlara bakmasına yardım etti. daha önce topladığı botanik kitapları. Hiçbir şey yoktu. Ve son ışık da azalıyordu. Raflara geri dönmek için yığının yarısını kaldırırken Yelena diğerlerini de aldı. Hepsi aynı bölüme aitti.

kütüphane. Son cildi yerleştirdiğinde gözüne başka bir kitap adı takıldı. *Ixian Bahçe Bitkileri*. Kaledeki ağaçların görüntüsü parladı. Bu olabilir mi?

Kitabı aldı ve kütüphanedeki en aydınlık yere götürdü. Yelena onu takip etti ve o sayfaları çevirirken omzunun üzerinden eğildi. Diğer tüm kitapların aksine, bitkilerin ve ağaçların çoğunu tanıyordu.

Çoğunun adını hiç bilmemesi ne tuhaf.

Valek tanıdık bir dairesel yaprak çiziminde durakladı.

"Cheeko ağacı," dedi Yelena gülerek. "Yaprakları kamuflaj için iyidir. Hatırladın mı?"

"Bu benim en sevdiğim anılarımdan biri." İlk tanıştıklarında onun zeki olduğundan şüphelenmişti ama ormana uyum sağlamak için parlak kırmızı üniformasının üzerine yapıştırdığında, bu değerlendirmesini doğrulamıştı. Ayrıca yüzündeki çamur ve yapraklarla kaplı saçlarıyla bile çok sevimli görünüyordu.

Valek sayfaları çevirmeye devam etti, ışık karardıkça her birini taradı.

"İşte!" Yelena parmağını bir sayfaya sapladı.

Kendine özgü yapraklarıyla Harman ağacını gördüğünde heyecanı tavan yaptı. Açıklamayı okudu, ancak açıklama ağacın gölge için dikilmesine odaklanıyor ve ideal yetiştirme koşullarını sıralıyordu.

"Neden hiçbir şey kolay olamıyor?" diye sordu.

"Owen'ın bu konuyla neden bu kadar ilgilendiğini anlatan bir dipnot mu bekliyordunuz?"

"Evet."

Onun omzunu okşadı. "En azından Ixia'da yetiştğini biliyoruz. Bu birkaç dakika öncesinden daha fazla. Belki de burada babamın işine yarayacak bir şeyler vardır."

Kitaptan koparmak için sayfayı kavradı.

Yelena onun elini durdurdu. "Kütüphane bundan hoşlanmayacaktır."

Pek çok öğrenci büyücü uzun yıllar boyunca burada araştırma yaparak uzun saatler geçirdiğinden, büyü buranın her santimetrekaresine işlemişti; kütüphane kitaplara karşı çok korumacıydı.

"Kitabı almamıza izin verecek mi?" "Bilmiyorum."

Kendini aptal gibi hissederek duvarlara seslendi. "Bu kitap bir sorunu çözmemize yardımcı olabilir ve eğer çözersek, öğrenciler geri dönüp burada tekrar çalışacaklardır."

Yelena bir eliyle ağzını kapattı ve gözleri parladı ama gülmedi.

"Hadi," dedi kitabı kolunun altına sıkıştırarak. "Onora'yı kontrol etmemiz gerekiyor."

Binadan üzerlerine raflar yıkılmadan çıktılar; bu iyiye işaretti. Keep'in duvarının altından geçerek yukarı çıktılar ve ara sokağa girdiler. Gündüz vardiyasının akışına katıldıklarında kimse fark etmemiş gibi görünüyordu işçiler evlerine koşuşturuyordu. Sokaklar konuşmalarla çınliyordu. Güneş yeni batmış, arkasında kısa süre sonra siyaha dönecek düz gri bir alacakaranlık bırakmıştı.

Valek Yelena'nın elini tutarak onu yakınında tuttu. Zitora onu uyarmıştı. Gözcüler onu aradı. Bir çiftte karşı yalnız bir adam arıyor olacaktı. Öyle umuyordu.

Dönüş yolunda konuştular. Yelena canının tatlı kek çektiğini söyledi.

"Canın her zaman tatlı kek çekiyor, aşkım."

"Ama bu sefer bebek yüzünden." Ona Onora'nın teyzesinden bahsetti.

"Bebegi suçlamayı planladığın başka bir şey var mı?" diye alay etti.

"Aslında..." Yelena bebek beyni hakkında açıklama yaptı. "Yani Birlik Çeşmesi'nin musluğundan su içmeye giderken kılık değiştirmeyi unutmam benim hatam değildi."

"Bebek beyni yüzünden miydi?" "Kesinlikle!"

Güldü. "Mümkün olan her bahaneyi duyduğumu sanıyordum ama bu yeni bir bahane."

Ona ters ters baktı. Oops.

"Ancak, hamile kadınlarla ilgili *çok* sınırlı deneyimim olduğu için, bundan sonra bu konularda sizin uzmanlığınıza başvuracağım." Birbirine kenetlenmiş ellerini yukarı kaldırdı ve kadının parmak eklemlerini öptü.

"Bu bir özür müydü? Şimdi bayılmam mı gerekiyor?"

"Evet, öyleydi. Ve bayılmanın gerekli olduğuna inanıyorum. Merak etme, seni yakalayacağım."

"Erkekler," diye mırıldandı başını sallayarak.

* * *

Onora onları dairede bekliyordu. Kurtarma için malzeme satın almış ve yarım düzine etli börek almıştı. Yelena zevkle inerken

sıcak, baharatlı bifteği yiyip bitirdi. Tatlı kekler için çok fazla. Onora ve Valek eğlenerek baktılar.

Yemeklerini bitirdikten sonra Onora, "Her şey hazır olmalı," dedi. "Ancak, dikkatinizi dağıtmanızın zamanlaması çok önemli olacak. Şimdiye kadar Konsey Salonu'ndaki faaliyetlerin çoğu öğleden sonra geç saatlerde, yani herkes bugünlük ayrılıyor."

"Gardiyanlar ne zaman vardiya değiştiriyor?" "Yaklaşık bir saat önce."

Akıllıca. Öğleden sonra yoğunluğu sırasında hâlâ tetikte olurlar. "Peki ya sabahları? Nöbetçiler ne zaman değişiyor?"

"Şafaktan bir saat önce. Ama hareketlilik olmadan içeri giremem. Tabii öğleden önce gitmezsem."

"Gerek yok. Telaşın ortasında dikkat dağıtma sahnesini hazırlayacağız. Ama Yelena içeri giremezse, kurtarmayı iptal edin. Planın geri kalanı aynı kalacak."

"Evet, efendim."

"İçeri gireceğim," dedi Yelena güvenle.

Ve bu savaşın yarısıydı. Çoğu zaman, ait olduğunuz gibi davranırsanız, kimse sizi sorgulamazdı. Ancak kapıdaki büyücü en büyük engelleri olacaktı. Valek için zaten tetikteydiler, bu yüzden Yelena en iyi şanslarıydı. Ama bu, endişenin midesini kemirmesine engel değildi. Bağışıklığını kaybettiğinden beri tüm duygularını bastırma yeteneği cehenneme dönmüştü. Yoksa Yelena hamileliğini doğruladığından beri mi?

Phelan birkaç malzeme ve bir güncelleme ile geldi. "General Cahil karargâhında."

Yelena ve Valek Cahil'i ziyarete gitmeden önce Phelen ile planı gözden geçirdiler. Karargâhı artık kullanılmayan bir depoda bulunuyordu. mal depolamak için kullanılır. Bunun yerine, büyük sandık yığınları içeri sızmaya çalışan herkes için engel görevi görüyordu. Cahil bodrum katını kendisine sadık insanlardan oluşan ekibi için bir ofis alanına dönüştürmüştü. Valek'in kolordusuna benziyordu ama çok daha küçük ölçekliydi.

Girişteki muhafızlar geçmelerine izin verdiler, ancak ekşi ifadeleri derinleşti. Yelena sandıklar arasından merdivenlere doğru ilerledi. Cahil ofisinde bir masanın üzerine eğilmiş, iki adamıyla taktiklerini tartışıyordu. Onlar içeri girdiğinde kaşlarını çattı ama toplantıyı bitirdi.

Cahil kapıyı kapattı ve arkasını döndü. "Hisar'daki her askerin senin peşinde olduğunun farkındasın değil mi? Değil mi?"

"Yelena'nın da burada olduğundan şüpheleniyorlar mı?"

"Hayır. Üstat Zitora tüm Hisar'ı taradığını ve onu hissetmediğini söyledi." Yelena'ya baktı. "Null kalkan kolyesi mi kullanıyorsun? Çünkü Bruns'un yalanlarına fena halde kandı ve kan arıyor. En azından diğer Efendileri ifşa edeceğinden endişelenmeye gerek yok."

Valek, Cahil'i Zitora hakkında aydınlatmamaya karar verdi. Henüz değil. "Bruns seni neden buraya çağırdı?"

"Üstat Zitora'ya Ay garnizonuna kadar eşlik etmek için. Onun eğitilmiş ve hazır olmasını istiyor. Bruns, Komutan'ın Ixian ateş festivalinden hemen sonra istila edeceğinden emin."

"Bunun düzmece olduğunu biliyoruz. Askerleri gelmeyince ne olacak?" Yelena sordu.

"Bilmiyorum. Tüm kuzey garnizonlarının Ixian sınırına yürümesi ve sezon ortasına kadar yerlerini alması için planlar yapıyor. Usta Bain'i Krystal'a transfer etti, böylece her garnizonun başında bir Usta Büyücü olacak ve tüm büyücülerimiz ordumuza eşlik edecek."

Valek yüz ifadesini nötr tuttu ama zihni dönüyordu. Yanlış tahmin etmişlerdi. Komutan'ın kuvvetleri istila edecek ve bir savaş olacaktı. Her iki tarafta da kayıplar olacaktı. Savaşın karmaşası içinde kimse büyücülerini özellikle kimin hedef aldığını fark etmeyecekti.

onları etkisiz hale getirebilir, ama hepsi kimi suçlayacaklarını bilirler.

Komutan.

JANCO

Janco, Avibian Ovası'nın kenarına ulaşmadan önce pusuyu sezmişti. Evin görünürde bile olmadığı düşünülürse bu şaşırtıcı bir şeydi. Ari'yi ve isteksiz Opal'ı geride bırakmıştı, böylece binayı keşfe çıkabilecekti. Akıllıca bir hareketti. Uzun otların arasından süzülürken, loş ay ışığında çömelmiş en az dört figür saydı.

Opal'ın atı baş döndürücü bir hızla giderken -şimdi neden baş döndürücü dediklerini anlıyordu, çünkü o hızda düşersen boynunu kıracağın kesindi- Opal'ın ailesinin evine sadece dört günde varmışlardı.

Bu iş bittikten sonra bir hafta boyunca uyumayı planlıyordu.

Janco evin etrafında bir tur attı ve pusu kuranların tüm kapı ve pencereleri kapattığından emin oldu. Toplam 12 tane. Ateş et. Savaşamayacakları kadar çoklar.

Ortağını ve Opal'ı zamanında getirebileceğinden de şüpheliydi. Görünüşe göre işler kötüye gitmek üzereydi. Hava tedirgin gibiydi. Sonra hatırladı. İçeride bir Fırtına Dansçısı uyuyor olabilir. Eğer uyandırabilirse-

Kapı gıcırdadı. Gürültü, ağır sessizliği keskin bir bıçağın eti kesmesi gibi kesti ve aynı etkiyi yaptı. Figürler zavallı adama doğru ilerlemek için döndüler.

Janco lanetledi. Devlen ve Reema'nın şimdi burada ne işi vardı? Önemli değildi. Janco çömeldiği yerden doğruldu ve kılıcını çekti. Tiz bir feryat duyuldu ve ardından bir vınlama sesi geldi. Birbiri ardına Pusuya yatanlar yere çakıldı. Ve Janco bu kez abartmıyordu; görünmez bir güç onları kelimenin tam anlamıyla yerden kaldırmış ve her birini bir daha kalkamayacakları kadar sert bir şekilde yere çarpmıştı.

Daha küçük bir figür ahırın gölgelerinden fırladı ve Devlen'e doğru atıldı. İri adam onu havada yakaladı ve kucakladı. Ah, çok tatlı. Janco kılıcını kınına soktu. Başka bir kişi de cisimleşti

ama çok daha yavaş bir tempoda hareket ediyordu. Bu güç gösterisinden sonra Janco, Heli'nin hâlâ ayakta durabilecek enerjiye sahip olmasına şaşırmişti.

O yaklaştığında dördü de etrafında döndü. Reema'nın elinde bir bıçak parladı. Güzelmiş.

"Benim. Janco." Ellerini iki yana açtı.

Teegan ona baktı ama alnı şüpheyle kırıştı. "Boş kalkan. Bu yüzden onu hissetmedim. Çıkarabilir misin?"

Nedenini sormak üzereyken kendi sorusuna kendisi cevap verdi. Kartel tarafından beyni yıkanmış ve bir casusa dönüştürülmüş olabilirdi. Janco kolyeyi çıkardı. "Umarım düşüncelerim seni fazla sarsmamıştır." Kulağı acıyla sızlarken dikenli, nahoş bir his zihnini işgal etti. Aynı hızla kayboldu.

Teegan sıırttı. "Anneme toparlanır toparlanmaz ovada size katılacağımızı söyle."

Güzel. "Zohav ve-"

"Buradayız," dedi Zethan. "Sadece gösterinin tadını çıkarıyoruz. Heli tüm eğlenceyi kaçırdığından beri."

Heli yorgun bir sesle, "Bir dahaki sefere bu onuru sen kazanırsın," dedi. "Güzel."

Zohav kaşlarını çattı.

"Merak etme Zo," dedi ağabeyi. "Seni de işin içine katacağım."

Bu da onun yüz ifadesinin daha da derinleşmesine neden oldu. Ama Zethan güldü, belli ki onun tepkisi cesaretini kırmamıştı. Janco onayladı. Çocukta potansiyel vardı.

Onlar eşyalarını toplayıp atları eyerlerken, Janco da Ari ve Opal'in yanına döndü.

"Eee?" Opal hemen sordu.

"Sakin ol Tavşan Anne, ailen güvende. Yakında burada olacaklar."

"Burada mı? Ne oldu?"

Heli'nin pusuyu nasıl durdurduğunu açıkladı. "...onun o hava patlaması çok güzeldi. Kartel'in yerinde olsaydım, şu anda tir tir titriyor olurum."

"Bizi hafife almaları daha iyi," dedi Ari. "Anne Ayı'yı kastetmiyor musun?"

"Hayır, konu yavrularını korumak olduğunda dişi ayıların tavşanlardan aşağı kalır yanı yok. Bir keresinde bunu görmüştüm-"

"Sormamam gerektiğini bilmeliydim." Ari uzaklaştı.

"Hikâyemi dinlemek ister misin?" Janco Opal'a sordu.

"Hayır."

"Peki, tamam. Ama bir dahaki sefere aşırı korumacı bir anne tavşan tarafından ısırıldığında bana ağlayarak gelme." Suratını astı ama kimse ona aldırış etmedi, bu yüzden Madam'ın bacaklarında sıcak noktalar olup olmadığını kontrol etti. Onca zorlu yolculuktan sonra Madam'ın birkaç gün dinlenmesini umuyordu ama Kartel'in bir sonraki girişiminden kaçınmak için ovanın daha içlerine gitmeleri gerekecekti. Çünkü kesinlikle durmayacaklardı ve görünüşe göre bahisleri artırmışlardı.

Sırıttı. *Onları korkutuyoruz.*

Bir saat içinde dokuz kişi ve dört attan oluşan bir grup görüntü. Opal bir çığlık attı ve onları karşılamak için koştu. Çocuklarını kucağına aldı ve sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi ikisini de kucakladı. Devlen ise kollarını onlara doladı. Janco'nun aynı derecede boş olan göğsünde bir özlem acısı sekerek onu şaşırttı. Daha önce yuva kurmayı hiç düşünmemişti. Kartel'le ilgili tüm bu dram onu rahatsız ediyordu. Pah. Janco başka tarafa baktı.

Ari aile toplantısını yarıda kesti. Booruby ile aralarına birkaç mil mesafe koymaları gerekiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Opal'ın babası sordu.

"Güneye. Kalabileceğiniz orta büyüklükte bir kasaba bulacağız," dedi Ari.

Toplam on iki kişi ve yedi atları vardı, bu yüzden çoğu ikişer ikişer binmek zorunda kaldı. Janco, Madam'ın eyerini Opal'ın babasıyla paylaştı. Ahir Karamel'de Teegan'a katıldı. Opal annesiyle birlikte Quartz'a bindi, ikizler Smoke'u paylaştı ve Devlen ile Reema Sunfire'da kaldı. Ari ve Heli tek başlarına bindiler ama Whiskey ve Thunder ek çantalar taşıdı.

Tam bir ekip. Tüm ekstra ağırlık ve yükleriyle Janco'nun büyükannesinden daha yavaş hareket ediyorlardı ve Janco onun kucağındaki salyangozları görmüştü.

Ovalarda mümkün olduğunca uzun süre ilerledikten sonra Daviian Platosu'nun sınırına yakın bir yerde kamp kurmak için durdular. Gün batımına daha birkaç saat vardı ama herkes yorgunluktan bitkin düşmüştü. Onlar kamp kurarken, Janco birkaç tavşan avladı. Taze et herkesin canlanmasına yardımcı olacaktı. Döndüğünde Opal'ın annesi derisi yüzülmüş tavşanları alıp yediği en iyi kamp ateşi yemeğiydi.

Zethan bir çatal dolusu eti salladı. "İşte bu yüzden geçen hafta on kilo aldım. Ahir, beş yüz kilo olmaman bir mucize."

"Hepsini fabrikada terleyerek çıkardım." Ahir babasına baktı.

"Çalışanlarımızı Kartel konusunda uyardın mı?"

"Hayır. Sadece asistanıma ailevi bir acil durum olduğunu belirten bir not bıraktım.

Biz yokken siparişleri doldurma işini o halledecek," dedi Jaymes. "Peki ya yerde yatan pusucular ne olacak?" Janco sordu.

"Uyandıklarında mutlu olmayacaklar." Ne kadar sert vurduklarını düşünürsek, hâlâ baygın olabilirler.

Teegan sırtıttı. "Endişelenmeyin. Ortalığı temizledik."

"Nasıl- Hayır, boş ver," dedi Opal. "Bilmeme gerek yok. Sadece hep birlikte ve güvende olduğumuz için mutluyum." Kolunu kendisine yaslanan Reema'ya doladı.

Bu da Janco'yu hatırlattı. "Devlen, Leif ve Mara'ya bir şey mi oldu? Reema'yı bir süre önce bırakmış olmalıydın."

"Sorunsuz bir şekilde Illiais Market'e ulaştılar. Reema bizimle kaldı çünkü..." Opal'a baktı.

Janco doğruldu. Bu ilginç olacaktı. "Kaçınılması gereken yerleri tespit etmekte iyiyimdir," dedi

Reema. "Ne demek istiyorsun?" Ari sordu.

Omuz silkti. "Dikkat çekmek istemedik. Ve nereye seyahat edeceğimizi biliyorum, böylece fark edilmedik." Sonra kollarını kavuşturdu. "İşte bu yüzden Leif Amca'nın yanında kalmalı ve buraya gelerek zaman kaybetmemeliydik. Bana ihtiyacınız olacak."

Devlen bu yorumu görmezden geldi. "Diğerleri ormana doğru ilerledikten sonra Booruby'ye döndük. Evde gözcüler olması ihtimaline karşı şafaktan önce varmak istedim."

"Uyuyordum, yoksa onu pusu konusunda uyarırdım," dedi Reema. Sonra da kardeşine gülümsedi. "Ama Tee icabına baktı!"

"Bütün işi Heli yaptı," dedi Teegan. "Ben sadece trafiği yönlendirdim."

Janco Heli'ye baktı ama zavallı kız kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Çok geçmeden diğer çocuklar da ona katıldı. Ari, Janco, Opal ve Devlen kampı nöbetleşe koruyorlardı.

İki gün sonra Kerrylee kasabasının sınırlarına girdiler. İstenenden daha küçüktü ve Daviian Platosu'nun batı kenarını kucaklıyordu. Ama Reema'ya göre burada Kartel için çalışan hiç gözcü yoktu. Kızın bunu nereden bildiğine dair Janco'nun en ufak bir fikri yoktu ama küçük haylaza güvenmeyi öğrenmişti. Opal'ın anne babası ve erkek kardeşinin kalması ve diğerlerinin de geceyi geçirmesi için güzel bir han buldular. Devlen ve Opal, Reema'nın geleceği hakkında bir aile tartışması yapıyorlardı.

Janco aşığı inerken onların odasının önünden geçerken birkaç kelime yakaladı.

ortak salonda. Opal, "O daha on bir yaşında," diye tekrarlayıp dururken Devlen karısına Reema'nın kendisinin ve Leif'in kurtarılmasına nasıl yardım ettiğini hatırlatarak gülümsedi. İlginç bir sohbet olacaktı ama Janco kapıda dinleyecek değildi. Arkadaşlarını gözetlemesine gerek yoktu.

Ortak salonun sıcaklığı ve parlak ışıkları onu bir kucak gibi sarmıştı. İçeridekileri taradı. Üst kattaki tartışmadan sürgün edilen Reema, Teegan, Zethan ve Heli ile kâğıt oynuyordu ama sanki mutsuzluğu ailesinin odasına kadar ulaşabilecekmiş gibi merdivenlere karanlık bakışlar fırlatıyordu. Ari yakınlarda oturmuş bira içiyordu. Janco da ona katıldı ve bir bira sipariş etti.

İçki geldiğinde uzun bir yudum aldı. Fena sayılmazdı. "Ne düşünüyorsun?" Ari ona sordu.

"Biraz ekşi ama limonlu tatları seviyorum."

"Bira değil. Sıradaki hamlemiz."

Oh. Kulağını kaşıdı. "Diğerlerinin Illiais Pazarı'na biz olmadan gitmelerinin güvenli olacağını düşünüyorum."

"Sence Reema'yı da yanlarında götürürler mi?" "Götürmemeleri aptallık olur."

"Teşekkür ederim," dedi Reema.

"Hey, insanların konuşmalarına kulak misafiri olmak kabalıktır," dedi Janco. "Ah, pardon. *Kaba* olmak istemem. Birisi hakkında konuşmak kabalık mı?

o burada otururken?"

Janco cevap vermek için ağzını açtı ama Ari başını salladı. Bunun yerine birkaç masa daha uzaklaştılar. Ancak Ari'nin sinsî gülümsemesi nedeniyle Janco onun tavşan kulakları olduğundan şüphelendi.

"Sporları yaymak için yeterli sayıda insan ve büyücü olacağına katılıyorum," dedi Ari. "Yarın Greenblade garnizonuna doğru yola çıkabiliriz. Konsey üyelerini kurtarmadan önce orası hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamak istiyorum. Sence Opal Teegan'ın bizimle gelmesine izin verir mi?"

"Sence Teegan hayır derse annesini dinler mi?" "Bazı çocuklar gerçekten annelerini dinler."

"Gerçekten mi?" Janco gözlerini kırıştırarak Ari'ye baktı. "Ne kavram ama."

"Zavallı annen. Seni öldürmediği için madalya almalı."

"Oh, denedi. Birçok kez. Ördek ve siper alma sanatını böyle öğrendim."

Devlen ve Opal dört bira sonra onlara katıldı. Opal'ın gözlerindeki parıltıdan, kızları hakkında konuşmaktan daha fazlasını yaptıklarını tahmin etti.

Aylardır ayrı oldukları düşünülürse, bu anlaşılabilir bir durumdu. Reema hemen ailesinin üzerine atılmayarak olağanüstü bir itidal gösterdi. Ayrıca, haylazın kardeşini iskambilde sağlam bir şekilde dövmesi de yardımcı oldu. İyi oldu. Çocuğu mütevazı tutacaktı.

Ari, Opal ve Devlen'e planlarını anlattı ve onlara Teegan'ı sordu. "Bence yeterince korunacaksınız. Ayrıca daha kalabalık bir grup daha fazla dikkat çekecektir."

"Katılıyorum," dedi Opal. Çocuklarına bir göz attı. "Her ne kadar onları zarar görmekten korumak istesem de, bu iş bitene kadar güvende olmayacağımızı biliyorum.

Teegan karar verebilir."

"Peki ya Reema?" Janco sordu. "O da bizimle geliyor."

"Woo-hoo!" dedi Reema. Herkes ona baktığında, o bir kartı yere attı. "Ben kazandım!"

Sorunsuz iyileşme. Janco haklıydı. Tavşan kulakları.

Teegan, Ari ve Janco'ya eşlik etmeyi seçti. Greenblade garnizonunun yakınında bir buluşma yeri seçtiler.

"Sporları yaymayı bitirdiğinizde bizimle orada buluşun," dedi Ari. "Sanırım Yelena ve Valek sıcak mevsimin ilk ayında başlayacak büyük karşı saldırıyı planlıyorlar."

"Peki ya Hisar'dan kaçamazlarsa?" Janco sordu. "O zaman diğer karşı saldırıyı uygulayınız." "Oh, *diğer* saldırı. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

* * *

Ertesi sabah, vedalaşırken ve dikkatli olacaklarına dair söz verirlerken, Heli Janco'yu kenara çekti.

"Konsey üyelerini kurtaracak mısınız?" diye sordu.

"Deneyeceğiz."

"Sana yardımcı olabilecek bir şeyim var. Hadi gel."

Şaşırın adam onu takip etti. Kadın şişkin eyer çantasını açtı. Kadının oraya ne koyduğunu merak etmişti. Heli sarılmış bir bohça çıkardı ve

Janco'ya uzattı. Küçük bir karpuz şeklindeydi ve bir o kadar da ağırdı.

"Burada ne var?"

"Bir cam küre. Dikkatli ol. İçi dolu. Ve kırılmasını istemezsin." Şaşkın ve telaşlı bir şekilde, "Yani içinde bir fırtına mı var?" diye sordu. "Pek sayılmaz. Fırtınanın enerjisi içeride hapsolmuştur. Ve eğer paramparça edersen

küre... diyelim ki garnizonun duvarında... açığa çıkan enerji o duvarı yıkacaktır."

"Kutsal kar kedileri! Bu..." Janco bunun ne kadar harika olduğunu anlatacak uygun kelimeleri bulamadı.

"Ben ikiden fazla taşıyamazdım ama Kade ve Zethan fazladan bir sürü şey doldurdular. Onları Cliffs'de saklıyorlar. Sadece güvenli bir yerde olduğunuzdan emin olun.

onları kullanmadan önce uzaklaşın. Belki büyük karşı saldırıda işe yararlar." Sırttı.

"Tatlım, *belki* diye bir şey yok."

YELENA

Konsej Salonu'nun merdivenlerini çıkarken yarı yolda durakladım. Hafifçe öne doğru eğilerek, tırmanmanın zorluğundan nefes nefese kalmış gibi yaptım ve bir elimi kocaman sahte göbeğimin üzerine koydum. Beş "çocuğum" merdivenlerden yukarı zıpladı. Sonra "anne"nin yetişemediğini fark ettiklerinde zıplayarak geri indiler. Ben paytak paytak sahanlığa çıkarken en büyük iki çocuk bana destek oldu.

"Teşekkürler, ördek yavruları." "Oğullarımın" omuzlarını okşadım.

Girişteki muhafızlar bizi eğlenerek izlediler. Kendimi tuttum. Düşüncelerimi elimdeki göreve odakladım, şüphelerimi ve neyin yanlış gidebileceğine dair milyonlarca endişeyi bilinçaltımın derinliklerine bastırdım. Önce Fisk'i serbest bırak. Sonra bir sonraki görev için endişelenecektim.

Binaya giren birkaç kişi daha vardı ve ben de çocuklarımla birlikte onları takip ettim. "Efendim, Hisar'dan ayrılmak için nereden izin almam gerektiğini söyleyebilir misiniz?" İçlerinden birine sordum.

"İkinci kat. Kaçırmayın. Sıra var."

"Teşekkür ederim." Göz ucuyla sihirbazın dikkatini bana çevirdiğini gördüm. Çocuklarıma işaret ettim. Tartışmaya başladılar ve iş kavgaya dönüştü. Sonra güreşirken sihirbaza çarptılar. Aralarına daldım ve onları azarladım, özür diledim ve hepimiz çekip gitmeden önce özür dilediklerini söyledim.

Paytak paytak yürürken arkamdan seslenmesini ya da alarmı çalmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Üst katlara çıkan merdivenler açık lobiden görülebiliyordu. Onora'nın söylediğine göre, izinler için kuyruk bütün gün uzamış ve merdivenlerden aşağıya doğru uzayıp gitmişti. İç çekerek ve belimi ovuşturarak sıraya girdim. Ördek yavrularım sıkılmış gibi yapıp uzaklaştılar. Girişteki sihirbaz çıkan insanları taradı ve benimle ilgileniyor gibi görünmedi.

Onora öğleden önce güvenli evden ayrılmıştı. Sorunsuz bir şekilde girdiğini varsaymışım. Şimdi tek yapmam gereken sinyali beklemektir. Küçük bir iniltiyle sırtımı ovuşturdum.

"Belki de oturmalısın canım," dedi yanımdaki bayan.

"Oturduğumda daha kötü oluyor. Bu ördek sadece zorluk çıkarıyor." Karnımı okşadım.

Bilinçli bir şekilde başını salladı. "Benim de öyle bir tane vardı. Yakında doğum yapacak mısınız?" "En azından bir haftadan önce değil."

"Seyahat etmek için iyi bir zaman değil."

"Oh, hayır, henüz gitmiyorum. Yeni ördek doğduktan sonra annemi ziyaret edeceğim. Ben dinlenirken o da diğerleriyle uğraşsın."

"Bu iyi bir fikir."

Sıra ilerledikçe arkadaşça bir sessizlik içinde durduk. Lobiden geçen ve diğer merdivenleri kullanan insanların akışını taradım.

Valek'in Bruns'un tüm büyücüleri hedef alma planlarıyla ilgili teorisi düşüncelerimi sabote etmeye çalıştı. Bu savaş durdurmalı ve bir yol bulmalıydık.

onları korumak. Bu muazzam görevi nasıl yerine getireceğimizi şu ana kadar somutlaştıramadık.

Bu konuda endişelenmek yerine endişemi Valek'e yönelttim. Planın ona düşen kısmı da bizimki kadar tehlikeliydi ama o her zamanki kabadayılığıyla bunu önemsiz gösteriyordu. Sonra göz ucuyla lobinin en ucundaki Onora'yı gördüm. Ortadan kaybolmadan önce bana başını salladı -kararlaştırdığımız işaret-.

"Aman Tanrım!" Şişkin karnımı tuttum.

"Bebek mi, canım?" diye sordu kadın, sesi telaşla tizleşmişti. "Sadece bir kramp-oooohhh! En iyisi..." Paytak paytak merdivenlerden indim. "Ördekler, hadi, biziz!"

Çocuklar da sessizleşen lobinin ortasında bana katıldılar. Herkes sesler çıkaran hamile kadına bakıyordu. Güzeldi. Çıkışa doğru birkaç adım attım. "Ho-oooohhh, hayır!" Nefes nefese kaldım, durdum ve sanki çok acı çekiyormuş gibi eğildim. "Bebek geliyor!"

Karnımı sıkarak tuniğimin altında saklı olan su derisinin mührünü yırttım. Ancak yere sıçrayan su değildi.

Bana en yakın olanlar geri sıçradı ama kapıdaki muhafızlar yardım etmek için öne çıktılar. Ancak, kapıdaki muhafızlar binanın altındaki hücreler beni korkuttu.

"Şimdi!" Ördek yavrularım sıvının üzerine küçük cam küreler fırlatırken ağzımı ve burnumu bir bezle kapattım. Çarpmanın etkisiyle paramparça oldular.

Kızgın bir sis tısladı ve yayıldı. Çocuklarım gri dokunaçlarının önünden kaçarak çıkışa doğru ilerlediler. Kumaşın içinden sık bir şekilde nefes alarak, etrafımdaki insanlar yere yığılırken yerimde kaldım. Sonra ben de kapıya doğru fırladım.

Dışarıda çocuklar çoktan ortadan kaybolmuştu. Kiki merdivenlerin dibinde bekledi. Ben atıma bindim, o da hükümet mahallesinden geçerek Hisar'ın kapısına doğru yola çıktı. Güvende olduğumuzda, yavaşladı, böylece sönmüş su derisini çıkarabilir ve diğerlerinin yetişmesine izin verebilirdim.

İkinci bölümün zamanı geldi. Onyx ve lonca üyeleriyle kapıdan birkaç blok ötede buluştuk. Valek'in atı eyerlenmiş ve hazırды.

"Herkes burada mı?" Ben sordum. Kimseyi geride bırakmayacaktık.

"Evet, Efendi Fisk hariç," dedi Phelan endişeli bir ifadeyle. "O at sırtında değil," dedim. "Fisk ve Onora yakında burada olurlar."

Valek'le birlikte, eğer peşindekileri atlatamazsa.

Kiki kulaklarını dikti ve döndü. Onora ve Fisk hızla görüş alanına girdiler. Bize el salladı. "Gidin, gidin! Muhafızlar hemen arkamızda."

Lanet olsun. Tereddüt ettim. Valek ortaya çıkmamıştı. Neredeydi? Çocuklara ve Fisk'in solgun yüzüne baktım. Bekleyemezdik.

"Fisk, Onyx'e bin. Sen Valek'in rolünü al."

Onora eyere binmesine yardım etti.

"Pekâlâ, gidelim," diye emrettim. Kelimeler dilimde cızırdadı ve boğazımda dağlandı.

Çocuklar önümüzden koştu. Son köşeyi dönmeden ve kapıdaki nöbetçilerin tam görüş alanına girmeden hemen önce hepimiz durduk. Sağ ayağımı üzengiden geçirdim ve sol bacağımı salladım. Dizginleri yere bıraktım ve sanki düşecekmişim gibi eyerin yan tarafına tutunana kadar kaydım.

İşaret ettim. Gösteri zamanı. Lonca üyeleri doğruca silahlı askerlere doğru koştu ve Kiki ortaya çıkmadan hemen önce kaçan bir at için çığlık attılar. Onyx hemen arkalarından geldi, Fisk cesurca Kiki'nin dizginlerini tutmaya ve zor durumdaki genç kızı kurtarmaya çalıştı. Ben de yardım çığlıkları atarak ve yoluma devam ederek rolümü oynadım.

Kapıda sadece birkaç muhafız vardı. Valek orada konuşlanmış olan figüranları başarılı bir şekilde uzaklaştırmıştı. Onu yakaladılar mı?

Erkekler ve kadınlar, bunu yapmazlarsa atlar tarafından çiğnenecekleri belli olunca kenara çekildiler. Kiki güçlü bir adımla kapıyı kırıp geçerken elimi sıkıca kavradım ve destek aldım. Gürültülü bir çatırtı havayı ikiye böldü ve kıymıklar her yöne uçtu. Ellerime ve yüzüme iğne ucu kadar acı saplandı. Arkama baktım. Onyx ve çocuklar, çamur barajını aşan su gibi Hisar'dan akın ettiler. Plan dağılmaktı. sonra buluşmak üzere ayrıldık. Kiki yavaşladı ve ben de kendimi eyere geri çektim.

Fisk'i ve lonca üyelerini kurtardığımız için sevinirken, kalbim Valek için yanıyordu. Çok üzülmemeye çalıştım. Hâlâ özgür olabilirdi ama Citadel'den ayrılamıyordum. Fisk ve diğerleriyle buluştuktan sonra, Cahil ve grubunun Zitora'ya eşlik etmek için ayrılmasını bekleyebilirdim. O da Valek'in nerede olduğu hakkında bilgi sahibi olabilir. Ya da Valek onun ekibinin içinde saklanıyor olabilir. Bir kız umut edebilir.

Bavol'un çiftlik evine yolculuk sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Ovaya yakın olduğu için birkaç gün için ideal bir sığınak olabilirdi. Fisk

Valek'in yakalanma ihtimaline karşı halkının harekete geçmesi gerekiyordu. Bu düşünce ağızımı küllerin acı tadıyla kapladı.

Çiftliğe vardığımızda hava kararmıştı. Fisk ve Onyx bizi oraya götürdü. Çocuklar yaya olduğu için varmaları daha uzun sürecekti. Bu arada ahırdaki fenerlerden birini yaktım ve Kiki'nin yaralarıyla ilgilendim. Göğsünde kesikler vardı, boynundan ve bacaklarından kalın tahta kıymıkları çıkıyordu. Ön bacaklarından kan akıyordu. Zavallı kız.

Önce yaralarına biraz sulandırılmış tıbbi Kürar sürdüm. Bir cımbız bulup parçaları dikkatlice çekerek kesiklerden kurtardım. Fisk bana katılmadan önce Onyx'i tımar etti ve yerleştirdi.

Hafifçe topallayarak bir kirişe yaslandı. Genç yüzüne yorgunluk çizgileri kazınmıştı. Mor çürükler tenini lekeliyordu. Mağlup duruşu, perili bakışlarından daha çok şey anlatıyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Üzülme. Bu senin hatan değil."

"Evet, öyle. Yapmalıydım-"

"Orada durun. Olması gerekenler tamamen zaman ve enerji kaybıdır. Geçmiş değiştiremezler. Olan oldu. Bir ders aldınız. Artık ne yapmamanız gerektiğini biliyorsunuz. Gelecek için buna odaklanmalısınız."

Cevap vermedi. Bir süre sonra ona baktım. Kolunu ovuşturdu ama derin düşüncelere dalmış gibi geceye baktı.

Kiki'nin bakır paltosundaki son kıymığı çıkardım, sonra onu yıkadım. Leif'in iyileştirici merhemlerinden birini sürmeden önce yaralarımı sardım. Leifi düşünerek yolculuğunun zamanlamasını hesapladım. Kardeşim şimdiye kadar ormana ulaşmış olmalıydı. Babamız sporları yetiştirmeye başlamış mıydı?

Dikkatim dağılmışken göğsümde hafiflemiş olan ağrı bir kez daha alevlendi. Valek bu bilgiyi Kartel'e ifşa edecek miydi? Goo-goo suyuna karşı dirençliydi ama büyüye karşı değil. Ve Cilly bilgi ararken Valek'in beynini karıştırmaktan büyük zevk alacaktı. Kardeşini öldürmenin intikamı.

"Teşekkür ederim." Fisk suratsız düşüncelerimi böldü. "Şey için..." Bir elini genişçe salladı. "Beni kurtardığın ve çocuklarımı güvenli bir yere götürdüğün için. Tehlikeye rağmen."

"Bir şey değil. Ayrıca, sıra bendeydi." Omzuna dokundum. "Tag, sıra sende."

Bu onun gülmesine neden oldu. "Bugünün üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum. Seni kambur durmuş, bebek için çılgılık atarken gördüğümde, bir an için çömelip çocuğu lobide doğuracağından endişelendim."

Çocuğu dışarı atmak mı? Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Merak etmeyin. Daha iki sezonum var."

İkimiz de söylenmemiş olanı kabul ederken bakışlarımızı paylaştık - eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsam. Eğer herhangi birimiz hayatta kaldıysa.

Fisk kollarını karnına doladı. "Valek için üzgünüm." "Ben de, ama o riskleri biliyordu. Ve daha kötü durumlardan kaçtı. "Ben de üzgünüm ama adam nasıl bırakacağını bilmiyor. Ve biz de bırakmamalıyız." Enerjimi toplayarak heybelerimi aldım ve eve doğru yola çıktım. "Haydi. Adamların geldiklerinde aç ve susuz olacaklar."

Burası son ziyaretimde olduğu gibi karanlık ve boştu. Ne olur ne olmaz diye bütün odaları gözden geçirdim. Döndüğümde Fisk ateş yakmak için dallardan bir kafes yapıyordu. Ona yardım etmek için hamle yaptım ama bana el salladı.

"Git temizlen yoksa çocuklarımı korkutacaksın." Yanağını işaret etti.

Benimkine dokundum. Ow. Parmaklarım kanla yapış yapış oldu. Diğer herkes için o kadar endişeliydim ki kendi yaralarımı unutmuştum. Tuvalette yüzümden, boynumdan, elimden ve kolumdan kıymıkları kopardım. Tıpkı Kiki'de olduğu gibi yaraları temizledim ve acıyan kesiklere iyileştirici bir merhem sürdüm. O noktaya kadar kılık değiştirmem mahvolmuştu. Macunu kazıdım ve siyah saçlarımı çözdüm. En azından Valek saç tellerini tek bir örgüde toplayabileceğim kadar uzun bırakmıştı. Omuzlarımın hemen arkasına kadar uzanıyordu.

Ocakta bir ateş kükredi. Fisk ateşin yanına sokuldu ve ısınıp içine çekti.

Onun yanına oturdum. "Bir hücreye kapatılmak yeterince kötüyken bir de soğuk rutubet kemiklerinize sızıyor ve bir daha asla ısınamayacağınıza inanıyorsunuz."

"Evet, daha önce deneyimlememiştim." Dans eden alevleri izledi. "Aç, fakir, evsiz, yalnız ve korkmuştum ama hiç bu kadar çaresiz ve dehşete düşmemiştim. Yani..."

"İfşa mı?"

"Parçalanmış." Bir elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi. "Tüm düşüncelerim ve anılarım ortaya döküldü. Tüm sırlarım. Bana güvenen çocuklarım... elimden alındı. Yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmadı."

"Biliyorum. Bu zor bir durum ve seni ham hissettiriyor. Ama kişiliğin ve anıların bozulmadan oradan ayrıldın. Sen hala Fisk'sin. Onlar onu da aldılar."

"Yani, minnettar mı olmalıyım?" Ses tonu acıydı.

"Hiç de değil. Sadece bir düşünün. Şu anda ne kadar kötü hissetsen de ve tek yapmak istediğin bir topun içine kıvrılıp dünyayı görmezden gelmek olsa da unutma, hem bedeninin hem de ruhunun hayattasın. Ölmediniz, öyleymiş gibi davranmayın. Aynı şeyi söyleyemeyecek pek çok kişi var."

"Moral konuşmasından anladığın bu mu?"

"Evet. Dikkatinizi çekerim, bu sadece Yelena'nın kendi deneyimlerinden edindiği bilgelik sözleri, Ruh Bulucu konuşmuyor."

"Sorun değil. Ruh Bulucu'nun biraz drama kraliçesi olduğunu duymuştum zaten," diye şaka yaptı; bu iyileşmesi için iyi bir işaretti.

"Bir de bana sor. Ayrıca, o her zaman belanın ortasında."

Küçük gülümsemesi aniden genişledi. "Cilly her şeyi anlamadı."

Konu değişikliğini takip etmem bir anımı aldı. "Hayır mı?"

"Hayır. Cahil'le yaptığınız anlaşmadan haberi yok, şükürler olsun!"

"Neden bilmesin?"

"Sormayı ya da bakmayı bilmiyordu. Bruns halkının sadık olduğundan emin."

Kadere şükürler olsun.

Fisk ısınırken, ondan hoş olmayan bir koku yayıldı. Ne yazık ki zindan kokusuna aşinaydım. Çocukları gelmeden önce onu temizlenmesi için gönderdim.

Gece yarısına doğru, tek başlarına ya da çiftler halinde içeri girmeye başladılar. Hepsi

Yorgun ve açtılar ama yine de liderlerine sarılacak ya da beşlik çakacak kadar enerjileri vardı. Karınlarını doyurduk ve onları yatağa gönderdik. Çiftlik evinde çok sayıda yatak odası vardı.

"Çok fazla yardımcı kalmadı," dedi Fisk kederli bir ses tonuyla.

"Phelan loncanızdan kimsenin öldürülmediğini söyledi. Diğer garnizonlara gönderilmişler, bu da bizim için iyi bir şey."

"Beyinleri yıkandı ve Kartel için çalışmaya zorlandılar. Bu nasıl iyi bir şey olabilir?"

Sporlardan haberi olmadığını unutmuşum. Ona tüm detayları anlatmadan, "Akıllarını başlarına toplayacakları bir zaman gelecek ve o zaman Kartel'i durdurmamıza yardım etmek için mükemmel bir konumda olacaklar" dedim.

Fisk başını salladı. "Loncam boyundan büyük işlere kalkıştı. Bu onlar için çok tehlikeli."

"Tehlikeli olduğuna katılıyorum. Kurtarma operasyonuna dahil olmalarını istemedim ama gizlenmeyi reddettiler. Kartel onları toplasa bile yine de istihbarat topladılar."

"Onlara karışmamalarını emretsem bile beni görmezden geleceklerini mi söylüyorsunuz?"

"Evet." Kolunu okşadım. "Onları yetiştirirken iyi iş çıkardın." Ofladı pufladı.

Şafakta birkaç üye daha geldi. Kapıya bakacağıma söz vermeme rağmen Fisk uyumayı reddetti. Onun yerine kanepede uyukladı.

Phelan sabah ortaya çıktı. Pantolonu çamurla kaplıydı ve kollarında yırtıklar vardı. "Bir kuyruk yakaladım ve ondan kurtulamadım. İnatçı piç. O pes edene kadar birkaç saat çalıların arasında saklandım."

"Başka gelen var mı?" Fisk ona sordu.

"Şimdiye kadar kaç kişi geldi?"

"On üç ediyorsun," dedi Fisk.

"Herkes bu kadar."

Fisk'in yüzünde hüzünlü bir rahatlama ifadesi belirdi ama bu yorum içime işledi. Onora hâlâ kayıptı. Hemen paniğe kapılmadım. Onu tanıyordum, muhtemelen bize katılmadan önce herkesin içeride güvende olmasını bekliyordu. Ama emin olmak için Phelan'a onu görüp görmediğini sordum.

"Hayır."

"Bana Citadel'de kaldığını söyledi," dedi Fisk. "Ne? Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Bildiğini sanıyordum. Sanki planın bir parçasıymış gibi konuştu." Midemde hastalıklı bir korku dönüyordu. "Ne söyledi?"

"Geride kalıp Bruns'a göz kulak olması gerektiğini söyledi." Oh, hayır. Bruns'a suikast düzenlemeyi planlıyordu.

* * *

Uyuyamadım. Fisk ve loncası uyurken ben yaşam alanında volta atıyordum. Öğleden sonra güneşi ağaçların ve otların üzerinde bir parlaklık oluşturuyordu. Yine de bana göre renkler çamuru andırıyordu.

Onora ve Valek Hisar'da kaldı. Belki de takım olurlar ve Valek, Onora'yı bundan kurtarmak için Bruns'u öldürür. Ama ben ne yapmalıydım? Planlarımızı Kartel'e açıklamayacaklarını varsaymalı ve planlandığı gibi mi ilerlemeliydim, yoksa her şeyi değiştirmeli miydim? Isıtma sezonunun bitmesine kırk beş gün kalmıştı. Greenblade garnizonunda olmam gerekiyordu.

sıcak mevsim başlamadan önce.

Kiki kişnedi. Bir an donakaldım. Sesi tekrarladı. Endişelendim ve kesinlikle dikkatimi çekmeye çalışıyordu, sustalımı çektim ve bıçağı tetikledim. Pencereleden bakarak ev ile ahır arasındaki araziye inceledim. Hiçbir şey yoktu. Kiki ahırın kapısından atladı ve eve doğru koştu.

Dışarı fırladım. "Neyin var?"

Döndü ve ahıra geri döndü. Ben de onu takip ettim. Oniks duvarlara çarptı. Yaralanmış mıydı? Belki de kapıdan kopan kıymıklardan biri ona isabet etmiş ve iltihaplanmıştı. İçeri daldım ve durdum. Valek bir saman balyasının üzerine yığılmıştı. Sırtından bir bıçak çıkmıştı.

İçime buz gibi bir korku saplandı ve beni olduğum yerde sabitledi. O baktı. Öldü.

Yanına koşarken durakladım. Büyüsü onu iyileştirebilirdi ama ona dokunursam iyileştiremezdi. Yanına çömelip adını söyledim. Göz kapakları sanki gözlerini açmak için tüm enerjisine ihtiyacı varmış gibi çırpındı ama uyanmadı.

Yaşıyor. Şimdilik.

Eve koştum ve Fisk ile Phelan'ı uyandırdım. Valek'i evin içine taşıdılar ve alt kattaki ana yatak odasında yüzüstü yatırdılar. Valek inledi.

"Bıçağı çıkaralım mı?" Fisk sordu.

"Hayır. Kalbini delerse kan kaybından ölebilir." Düşüncelerim bir panik girdabına karıştı. Şifacı yok. Büyü yok. İkisinden biri olmadan yaşamasına imkân yoktu.

"Birimiz bir şifacı getirebilir... En yakın kasaba nerede?" Phelan sordu.

"Zaman yok," dedim. Kelimeler zihnimde tekrarlandı. Zaman yok. Şifacı yok. Büyü yok. Düşün! Avibian Ovaları'nda büyü vardı ama Valek ona erişebilir miydi? Hayır. Kiki'nin büyüğü vardı. Başka kimin büyüğü vardı? Hiç kimsede. Başka kimde?

Kutsal kar kedileri! Koşarak ahıra ve atların bulunduğu odaya gittim. Valek'in

Eyer ve çantalar bir yığın saman balyasının üzerinde duruyordu. Keseyi çekip açtım ve derinlere daldım, eşyaları sağa sola savurdum. En dipte, onun tuniklerinden birinin içindeydi. Koşarak eve döndüm ve nefes nefese Valek'in odasına daldım.

Fisk ve Phelan onun yanında geziniyordu. "O da ne?" Phelan sordu.

Yanlış soru. Açıklayacak zaman yok. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?" Fisk sordu.

Doğru soru.

Paketi Fisk'e uzattım. "Paketi aç." Sonra Phelan'a, elleri Valek'in başının üzerine gelene kadar Valek'in kollarını hareket ettirmesini söyledim. Fisk'i işaret ederek

"Phelan, ben üç dediğimde bıçağı tek bir hareketle çekip çıkaracaksın." dedim.

Fisk anlayışlı bir "ah" çekerek Valek'in tuniğini yatağın üzerine bıraktı.

Onu aldım ve kare şeklinde katladım. Phelan'a, "Bıçağı çıkardıktan hemen sonra bunu yaranın üzerine bastır," diye talimat verdim.

Bana tuhaf bir bakış attığında Fisk, "Ona dokunamaz" dedi. "Ne yapacağını biliyor musun?" Fisk'e sordum.

"Evet."

"Çabuk ol."

"Biliyorum."

"Üç deyince. Bir. İki. Üç deyince."

Phelan çekti. Valek sarsılarak uyandı ve acı içinde nefesini tuttu. Fisk cam süper haberciği Valek'in eline tutuştururken, Phelan yarayı sardı.

Bu bir kumardı. Uzun bir atış. Eğer Valek içinde sakladığı büyüü kullanacak kadar bilinçli değilse. Yakınında durdum, tamamen işe yaramazdım.

Fisk Valek'in ellerini cama bastırdı. Valek'in başı yatağın üzerine düştü. Gözleri kapandı.

VALEK

Sıcak **bir** acı demiri onu inanılmaz bir ıstırapla mızrakladı. Gözleri yaşardı ve vücudu saldırıya karşı korunmak için kendini kapatırken tatlı bir unutkanlık onu çağırdı.

"Hayır, yapamazsın!" Yelena bağırdı. Sesi mesafeliydi ama panik ve korku çok açıktı. "Hadi Valek. Sihrini kullan."

Büyü mü? Denemişti. Daha önce. İşe yaramıştı. Bir süre için. Ama yeterince güçlü değildi.

"Hadi, seni piç kurusu."

Bu piç onu sırtından bıçaklayan adamdı. Beş kişiden hangisinin yaptığını hatırlayamaması dışında.

"Kendini iyileştir. Süper haberciyi kullan."

Haberci mi? Elleri karıncalandı ve sihirle titreşti. Ama yarasını göremiyordu. Düşünmek acı veriyordu. Nefes almak acıtıyordu. Acıyordu.

Yelena sanki onun zihnini okuyormuş gibi, "İçine ulaş. Tıpkı sihrinle uzandığın zamanki gibi, ama bu sefer onun yerine içine uzan."

Uzuvlarından enerji çekilirken siyah-beyaz lekeler dönmeye başladı. "Şimdi yap. Bu bir emirdir!"

Emirlere uymaya şartlanmış olan Valek, büyüü topladı ve göğsündeki acının zonklayan öfkesine konsantre olarak Yarayı hissederek vücuduna farkındalık kazandırdı. Bir santim uzunluğundaki yırtıktan kan fişkirirken kalbi atmakta zorlanıyordu. Korku onu sardı. Yaralanma onarılamayacak kadar ağırdı.

"Valek, bunu çocuğun için yap."

Bebeğin hareketlerinin anısı zihnini, içindeki bebeğin parmaklarını okşadığı kadar nazikçe okşadı. Valek, elçinin içindeki büyüü onu güçlendirmek için kullanarak bir güç ipliği çekti ve kalbindeki yırtığı dikti.

Çaba sarf etmekten başı dönünce derin bir nefes aldı. Daha bitirmemişti. Göğsünde kan birikmişti. Çok fazla. Kasları ve dokuları onarmaya çalışmadan önce kanı sırtındaki kesik atardamarlara yönlendirdi ve küçük, düzgün dikişler attı. Bir süre dinlendi. Yelena'nın sesi onu tekrar uyandırdı ve harekete geçmeye teşvik etti.

Kendini biraz daha güçlü hissederek battaniyeden daha fazla güç çekti, çünkü bir parçası haberciği tüketmekten kaçınması gerektiğini biliyordu. Deriyi birbirine örmeyi bitirdiğinde yorgunluktan titriyordu. Daha fazla güç çekmenin cazibesi içinde zonkluyordu.

Sınırsız enerjinin cazibesine direnen Valek kendini bıraktı. O ısrarcı sesi susturmak için yeterince şey yaptığını ve böylece huzur içinde dinlenebileceğini umuyordu.

* * *

Kesik kesik uyandı. Yüzler geldi ve gitti. Fisk. Phelan. Yelena. Valek karısına uzandı ama karısı tenine dokunmadı. Sıvılar boğazını yaktı ve binlerce kiloluk battaniyenin altında titredi, ta ki ateş tenini sarana ve battaniyeleri fırlatıp atana kadar. Nefes almak bir mücadeleye dönüştü. Oblivion çok daha kolaydı.

Ama ses geri döndü. "Bir şey kaçırdım. Tekrar bak," diye emretti. O sesi duymazdan gelmeye çalıştı. Çok fazla şey talep ediyordu. Ancak ses pes etmeyi reddetti ve zihnini testereyle keserek özüne doğru ilerledi. "Savaş ya da öl," diye meydan okudu ona.

Ve o ses onu kurtardı. Tekrar. Bir kavgadan asla geri adım atmazdı. Valek güç örtüsüne bağlandı ve farkındalığıyla yarayı aradı, neyi kaçırdığını araştırdı. Kaburgasına bir metal parçası saplanmıştı. Etrafında kırmızı iltihap ve yeşil irin dolaşıyordu. Sağ akciğeriindeki bir delik hava sızdırıyordu. Deliği dikmek çok kolaydı. Tamamlandığında nefes alış veriş normalde döndü.

Ancak parçanın çıkarılması gerekiyordu. Yardıma ve bir çift ele daha ihtiyacı vardı. Yeterince güç topladığında, kan görünce bayılmayacak bir gönüllü istedi. Ve Valek'in zihnini işgal etmesine izin verecek birini.

Fisk gönüllü oldu. Yelena'nın gergin yüzü şaşkınlıkla yumuşadı. Valek, Fisk'in düşüncelerindeki hasarla karşılaşana kadar nedenini merak etti. Başka bir

istila etmişti ve ağır bir dokunuşu vardı. Bir kabadayı gibi, istediğini almış ve arkasında bir karmaşa bırakmıştı.

Valek dikkatli bir misafir olarak Fisk'le hafif bir iletişim kurdu. Genç adama Valek'in ondan ne yapmasını istediğini gösterdi.

Fisk küfretti. "Daha önce müşterilerimden bazı garip talepler almıştım, ama Bu hepsini yener." Yelena'ya baktı. "Sırtını kesmemi istiyor."

"Neden?"

"Metal parçası geride kaldı."

"Gerek yok Valek. Onu vücudundan it. Kasları ve deriyi kesecektir ama ilerlerken oluşan yırtıkları onarabilirsin. Bu çok daha az hasara yol açacaktır." Ona kaşlarını çatı. "Neden bana sormadın ki?"

Ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bebek beyni."

Rahatladı. "Hayır. Özür dilerim. Sadece senin böyle olmana alışkın değilim..." Yelena bir nefes aldı. "İyileşene kadar senin yerine düşünmeme izin ver. Tamam mı?"

"Evet, aşkım." Karnının üzerine yuvarlandı ve bir yandan da istenmeyen ziyaretçi. Acı bir kez daha sırtını kesti ama kıpırdatmayı başardı. Yeni yaradan kan ve irin aktı. Kesiği dikmeden önce irinin akmasına izin verdi. Yelena sıvıları bir havluyla sildi, kendi cildiyle onun cildine dokunmamaya dikkat etti.

Hareket edemeyecek kadar bitkin olan Valek gözlerini kapattı ama sırf karısına tekrar sarılabilmek için iyileşmeye yemin etti.

* * *

Günler bulanık bir faaliyet içinde geçti. Uyanmak, yemek yemek, konuşmak ve uyumak. Yelena ve Fisk'e muhafızların çoğunu kapıdan nasıl uzaklaştırdığını anlattı. Hatırladıkça gülümsedi. Janco onları harekete geçirmek için kullandığı alay yöntemiyle gurur duyardı. Valek onları Hisar boyunca neşeli bir kovalamacaya sürüklemiş ve Konsey Salonu'ndaki dikkat dağınıklığından uzaklaştırmıştı.

Sonra gülümsemesi soldu. Onları atlatmak beklediğinden daha zor olmuştu. Onlara bir sihirbaz eşlik etmiş ve kadın da sihriyle onu takip etmişti. O kapıya geri döndüğünde, askerler kendilerini toparlamıştı.

Sürpriz. Arkasından da Konsey Salonu muhafızları gelmiş, çıkışa doğru hücum ederek onu ikisinin arasına sıkıştırmışlardı.

On kişiyle yüzleşmişti. Teslim olmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Korku, Yelena'ya katılamadığı için kalbinde titreşen pişmanlığın yanında soluk bir gölgeydi. Onora'nın bir anda ortaya çıkması dışında. Birkaç muhafızı pusuya düşürmüştü ve Valek tüm eğlenceyi onun yaşamasına izin veremezdi.

Yelena'nın itiraz ciyaklamasını duymazdan geldi ve hikâyeye devam etti. Beş silahlı rakibin onun dövüş becerilerini aştığını fark etmesi uzun sürmemişti. "Egoma bir darbe."

Bıçak sırtına saplandığında gücünü çekmiş, kör bir panikle büyüsünü ondan uzaklaştırmış ve muhafızları yere sermişti.

"Mini bir alevlenme mi?" Yelena ona sordu.

"Hiçbir fikrim yok, aşkım. Kendime geldiğimde Onora gitmişti. Büyüyü göğsüme bastırdım ve yapamayana kadar koştum." Ona doğru uzandı. Ve artık iyileşmek için büyüsüne güvenmediğinden, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Sonra dırdır başladı."

Ofladı ve elini adamın elinden çekmeye çalıştı.

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Bu benim hayatımı kurtardı. Teşekkür ederim." Valek onun parmak eklemlerini öptü.

Fisk güldü. "Güç dırdırı. Buna bayılıyorum." Durakladı. "Anneme söyleme."

"Onora nerede?" Valek sordu. "Ona da teşekkür etmem gerek."

Hem Yelena hem de Fisk ayıldı. Kötü haberlere hazırды ama Fisk'in raporu o kadar da kötü değildi.

Valek, "Yakalanmaktan kaçma konusunda oldukça yetenekli," dedi. "Ya Bruns'a suikast düzenlemeye çalışırsa?" Yelena sordu.

"Muhtemelen başaracak. Neden üzülüyorsun? Bu Kartel'in planlarını bozar."

Yelena yatağının kenarına oturdu. "Onun ruhu için endişeleniyorum." Birbirlerine kenetlenmiş ellerine baktı. "Bir başkasını öldürmek insanı değiştirir."

Onun parmaklarını sıktı. "Biliyorum. Onora ne yapacağına karar vermek zorunda kalacak. Bruns'u öldürür ve kaçmayı başarırsa, arkadaşlarının çoğunun onun başkalarını kurtarmak için neleri feda ettiğini anlaması iyi bir şey olur."

Yelena'nın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Onun ne düşündüğünü merak etti.

O daha sormadan elini bıraktı ve ayağa kalktı.

"Dinlenmen gerek." Yelena battanileri göğsüne kadar çekti. "Gücünü yeniden kazanmalısın."

"Sen yanımdayken daha iyi uyuyorum, aşkım." Yanındaki yatağı okşadı.

"Ve bu benim gitme sinyelim." Fisk eşikte durakladı. "Çocuklarım sıkılmışlar ve yardım etmek istiyorlar. Onlara ne söylemeliyim?" Valek Yelena ile bakıştı. Yelena başını salladı.

"Onları üç kuzey garnizonuna gönderin. Theobroma'nın etkisi geçmeye başladığında, haberin yayılmasına yardımcı olacak pozisyonda olacaklar," dedi Valek.

"Neyi duyuracağız?"

"Usta Büyücülerini dinlemek ve emirlerine uymak." "Emirleri ne olacak?"

Valek omuz silkmeye çalıştı ama hâlâ çok acıyordu. "Bilmiyorum. Bunu henüz çözemedik. Bir fikriniz olursa bana haber verin."

Fisk giderken sadece mırıldandı.

"Üstatlarla bağlantı kurabilir misin?" Yelena sordu.

Süper kuryeye dokundu. İhtiyaç duyması ihtimaline karşı komodinin üzerinde duruyordu. Sihir içinde uğulduyordu ama ne kadar kalmıştı? "Umarım öyledir." Valek düşündü. "Bruns, Zitora'ya bunların hepsinin yok edildiğini söylemişti ama onları kullandığını biliyoruz. onları."

"Bir tane mi çalmak istiyorsun?" "Ya da iki, üç ya da-"

"Anladım." Yatağın kenarına tünedi ve botlarını çıkardı. "Konsey Üyelerini serbest bıraktığımızda Yeşilbıçak garnizonunda olup olmadığına bakabiliriz."

Bu ona şunu hatırlattı. "Ne zamandır bu işin dışındayım?"

İç çamaşırlarına kadar soyundu. "Isıtma mevsiminin ortasına yaklaştık. On gündür buradayız."

Şok olmuş bir halde ayağa kalktı. "On..." Ama başı döndü ve kasları titredi.

Yelena tısladı ve onu tekrar aşağı itti. "Neredeyse ölüyordun. Büyü kullansan bile o kadar hızlı iyileşemezsin." Onunla birlikte yatağa kayarak yakınına sokuldu.

"Hemen gitmemiz gerekiyor." Fazla zaman kalmamıştı.

"Sağlıklı olduğun zaman." Ses tonu bunun tartışmaya açık olmadığını ima ediyordu.

Orada uzanmış, tavana bakıyordu. Köşelerde birkaç tozlu örümcek ağı asılıydı. Ne kadar iyi korunduklarına bağlı olarak, bu günler sürebilirdi.

Konseý Üyelerinin kurtarılmasını planlamak ve uygulamak için haftalar. Konsey Üyelerinin özgür iradelerini yeniden kazanmaları için de en az bir haftaya ihtiyaçları olacaktı.

"Endişelenmeyi bırak," dedi Yelena. "Dinlen."

Adam rahatlamayınca elini tuttu ve hafif şişkin karnının üzerine koydu. Atletinin içinden bile bebeğin hareketlerini hissetti. İnanılmazdı.

"Yolun yarısından biraz fazla," dedi.

Bu onu korkuttu. Güvende olmadan önce yapılacak çok şey vardı. Tekrar gerildi. "Ne düşünüyorsun? Erkek mi kız mı?" diye sordu.

Ah. Klasik bir dikkat dağıtma tekniği, ama o da kabul etti. "Kız."

"Neden?"

"Çünkü o zaten sana çekmiş, aşkım." "Nasıl yani?"

"En başından beri aksiyonun ortasındaydı ve sorun yaratıyordu."

"Ha. Bence erkek, çünkü tüm kardeşlerin erkek. Ailenin altı erkek ve bir kız çocuğu var. Erkek olma ihtimali yüksek."

"Ve ikizler için," dedi.

Dirseğinin üzerinde doğruldu, biraz paniklemiş görünüyordu. "Hayır. Teegan 'iki sağlıklı kalp atışı' dedi."

"İki bebekten bahsetmediğine emin misin?"

"I..." Yelena yutkundu. "Beni ve bebeği kastettiğini sanmıştım. Anlayabiliyor musun?"

"Deneyebilirim."

Kadın tekrar uzandı ve Valek elini gömleğinin altından geçirerek sıcak karnının üzerine koydu. Büyüsüyle uzanarak bebeği aradı... ya da bebekleri. Ama daha bir şey hissedemeden gücü elinden alındı. Ne kadar çok denerse, o kadar çok tükeniyordu. Durdu. "Üzgünüm aşkım. Sanırım bunu eski yöntemlerle öğrenmemiz gerekecek."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı.

"Eğer yardımı olacaksa, bebek hem güç hem de boyut olarak büyüdü. Sen daha da korunaklısın-" Aklına bir fikir geldi ve üzerinde düşündü.

"Büyü mü?"

Mantığın peşinden gitti. Heyecanla ona döndü. "Bruns'un etkisi altındakileri bir dokunuşla uyandırabileceğinizi düşünüyor musunuz? Kartel büyü kullanarak

sadakatlerini manipüle ederseniz, yani o büyüü çekip alırsanız, uyanmazlar mı?"

Yelena ona bön bön baktı. "Ben... Ama Loris beni kontrol edebildi."

"Bu üç ay önceydi. Ve o zaman bile, birkaç saat sonra onun büyüünden kurtulabildiğini söylemiştin."

"Peki ya Cahil?"

"Peki ya o? Ten tene temas ettiniz mi? Ya da mürettebatına?" "Hayır."

Yüzü aydınlandı. "İşe yarayabilir."

Ve eğer öyleyse, bu tam da ihtiyaç duydukları mola olabilirdi. Valek elini kadının karnında gezdirdi. "Bu bir kutlama gerektiriyor." Sesinde arzu mırıldanıyordu.

Adamın bileğini kavradı ve elini vücudundan çekti. "Hayır. Dinlenecek, iyileşecek ve toparlanacaksınız."

Doğru. "Emirlerinizi yerine getirirsem, ödül alacak mıyım?" "Evet."

Gelecek daha da aydınlanmıştı.

* * *

Beş gün sonra Valek'in nihayet seyahat için yeterince sağlıklı olduğu açıklandı. Yola çıkmadan bir gece önce ödülünü aldı.

Nefes nefese ve kalp atışları senkronize bir şekilde birlikte uzandılar. Valek yüksek sesle yatak odasındaki çabalarının bebeği tehlikeye atıp atmadığını merak etti.

"Hayır. Doktor annem ilişkiye girebileceğimizi söyledi - bu arada bunlar onun sözleri, benim değil - son birkaç haftaya kadar. Ancak o zamana kadar kocaman olacağım ve muhtemelen bacakları olan bir şalgama benzeyeceğim. İlişkiye girmek isteyeceğinden bile şüpheliyim."

Onun yanağını okşadı. "Bugün benim için dünden daha güzelsin. Her gün, seni zaten sevdiğimden daha fazla seveyeceğimi düşündüğümde, bana yanıldığımı kanıtlıyorsun. Bu yüzden bacakları olan bir şalgama dönüşsen bile seni seveceğimden ve arzulayacağımdan çok eminim."

Döndü ve onu avucundan öptü. "Ben de seni seviyorum."

Boynunu okşadı, sonra da kulağını ısırdı. "Ayrıca, şalgam benim en sevdiğim sebzedir."

"Bu yorumdan sonra kollarında eriyip gitmem mi gerekiyor?"

Kafası karışmış gibi davrandı. "Şalgamlar erimez." Bu da ona koluna sert bir şaplak kazandı. "Ow." Pazısını ovuşturdu.

"Başka yorumunuz var mı?"

"Sinirlendiğinde bile çok güzelsin." "Güzel kurtarış."

"Gerçek kolay, aşkım." Onu daha yakına çekti ve kokusunu içine çekti. Uykuya dalarken içini bir hoşnutluk kapladı.

Sabah çok erken gelmişti ama Yelena yüzünde yorgunluk belirtileri ararken Valek şikâyet etmekten kaçındı. Fisk'e veda ettiler. Çiftlik evini isteksizce yeni karargâhı ilan etmişti. gitmişti.

"Çok sessiz. Garip kokuyor. Ve çok sıkıcı," dedi Fisk. "İnsanlar burada nasıl hayatta kalıyor?"

Yelena ona gülümseyerek, "Bazı insanlar ölüleri sıkıcı bulur," dedi. "Ben sevmiyorum. Acele edip şu piçleri evden çıkarsak iyi olur." "Daha iyi hissetmene sevindim," dedi.

O da ona sıırttı. "Ben de öyle."

Çantalarını ahıra taşıyan Valek ve Yelena atlarını eyerlediler. Valek Onyx'e bindiğinde, büyük siyah at onun altında zıpladı, enerjik ve gitmeye hazırdı.

Fisk onları takip etti. Ayrılmadan önce, "Konsey üyelerini kurtardığınızı nereden bileceğim?" diye sordu.

"Kapınızı çaldığımızda," dedi Yelena. "Oh."

"Eğer sıcak sezonun başında geri dönmezsek, başarısız olmuşuz demektir." Valek, "Ve sen de Kartel'i alaşağı etmekten sorumlusun," diye ekledi. "Çok hoş."

Valek, "Bu iş için en uygun kişi sensin," dedi.

"Evet, evet. Bu iş için *tek* adam benim. Yakalanmasam iyi olur, yoksa burada sıkışıp kalacağım ve... nefes nefese... çiftçilik yapmak zorunda kalabilirim."

Valek, "Eğer bu hayatta kalmak için bir teşvik değilse, nedir bilmiyorum," diye alay etti. "Moral konuşması için teşekkürler."

"Evet, evet." Fisk eve geri döndü.

Valek topuklarına vurur vurmaz Onyx harekete geçti. Kiki hemen onun yanında koştu. Devriyelerden kaçınmak için birkaç dolambaçlı yoldan gitmesine ve fazladan

Longleaf'e girerken dikkatli davranarak üç gün içinde Greenblade garnizonunun yakınlarına vardılar.

Kasaba orta büyüklükteydi ve birkaç hanı vardı. Ari ve Janco'nun Ama Bruns muhtemelen bu yeri Fisk'ten öğrenmişti. Valek Kartel'in onları burada aktif olarak arayacağından şüpheliydi ama bir geceliğine Thermal Blue Inn'de bir oda kiraladığında kılık değiştirmelerini sağladı. Halka açık bir yerde kurtarma planı yapamayacaklarına göre, Yelena yerlilerle sohbet ederken Valek yarın başka bir ev bulacaktı. Atlar kasabayı çevreleyen ormanda kaldı.

Akşam yemeğini odalarında geç saatlere kadar yediler ama ertesi gün kahvaltı için diğer konuklara katıldılar. Ortak salonun yarısı doluydu. Sohbet uğulduyor ve pastırma kokusu havayı dolduruyordu. Yelena dumanı tüten kocaman bir yumurta yığınının dalmıştı, ama o kendi yumurtasını ayıklıyor, sarı toprakları tabağının etrafına itiyordu. Yolculuk onu beklediğinden daha fazla yormuştu. Owen tarafından iki kez pencereden itilmenin ölümüne en çok yaklaştığı an olduğunu düşünmüştü. Yerçekiminin çektiği o kristal berraklığındaki an sonsuza dek aklına kazınmıştı. İlk seferinde Ari'nin güçlü elleri onu bu kaderden kurtarmış, ikincisinde ise bilinmeyen bir kurtarıcı tutunmasını sağlamıştı. Üçüncü kez ölümden kaçmak çok daha zor olmuştu. Dördüncüsünde hayatta kalabileceğinden şüpheliydi.

Bir adam ve oğlu ortak salona girdi. Masalarına doğru ilerlediler. Valek hançerine uzandı ama sonra adamın çalımını fark etti.

Janco ve Teegan da onlara katıldı. İkisi de kılık değiştirmişti. "Bunu bitirecek misin?" Janco onun yanına oturarak sordu. "Al." Valek tabağını uzattı.

Janco bir kaşık kapmadan önce ona şaşkın bir sırıtış fırlattı.

"Bizi nasıl buldun?" Valek sordu.

"Geldiğimizden beri günlük taramalar yapıyorum," dedi Teegan başını sallayarak.

İlginç. Valek hiç büyü hissetmemişti. "Ben fark etmedim." "Anlamaman gerekiyordu." Teegan sırıttı.

"Bunu bana öğretebilir misin?"

Bu soru Teegan'ın yüzündeki gülümsemeyi ürküttü. "Bilmiyorum."

"Deneyebilir misin?"

"Evet, tabii."

"Güzel. Bir sonraki adıma geçmeden önce kontrolüm üzerinde çalışmaya devam etmeli ve neyi yapıp neyi yapamayacağımı öğrenmeliyim." Çocuğun varlığı Ari ve Janco'nun ikizleri ve bir Fırtına Dansçısı'nı yakaladığı anlamına geliyordu. Valek Janco'ya baktı. "Ne zamandır buradasın?"

Ağız dolusu yumurtanın etrafında konuşan Janco, "İki hafta," dedi.

"Peki ya babam?" Yelena telaşla sordu. "Bir şey mi oldu? ne olacak?"

"Hayır. O iyi." Kaşığını salladı. "Opal, Devlen, Reema ve İkizlerin hepsi iyi." Janco sesini alçalttı. "Eminim şimdiye kadar yığınla spor yapmışlardır. Güvecin içinde çok fazla tavşan vardı ve biz de işlere bir an önce başlamamız gerektiğini düşündük."

"Buna hepimiz için güvenli bir yer sağlamak da dahil mi?" Valek sordu.

"Elbette."

"O zaman tartışmamızı orada bitirelim."

Kahvaltıdan sonra Valek ve Yelena kiraladıkları odadan çantalarını aldılar. Janco ve Teegan'ı birkaç blok ötedeki küçük bir binaya kadar takip ettiler. Burası bir zamanlar terzi dükkânıydı. Güve yeniği cıvatalar Birinci katı kumaşlar, buğulu aynalar ve tozlu mankenler süslüyordu. Ön taraftaki büyük vitrinleri siyah perdeler kaplıyordu.

Gürültüden uyanan Ari aşağı indi. Merhabalaştıktan sonra Yelena'nın itirazlarına rağmen çantasını ikinci kata taşıdı ve onlara yaşam alanlarını gösterdi. Teegan ve Janco da onları takip etti.

"Üç yatak odası var," dedi Ari çantasını boş odaya bırakırken. "Janco ve ben şuradayız, küçük olan da Teegan'da." Sol taraftaki bir kapıyı işaret etti.

Valek çantasını Yelena'nın yanına koydu. Birkaç kanep ve koltuktan oluşan bir oturma alanı vardı. Yerde birkaç kumaş parçası ve bir dikiş makinesinin parçaları vardı. Terzi burada yaşıyor olmalıydı.

Janco kırık bir mankenin üst yarısını eline aldı. "Burası iflas etti."

Herkes bu kötü şaka karşısında inledi. "Hadi ama çocuklar. Bu bir klasik." Kimse kabul etmedi.

Ari Valek'e döndü. "Lütfen bana Janco'nun tehlikeli bir gizli görev için buradan çok uzaklara gitmesine ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

"Dur tahmin edeyim," dedi Yelena. "Seni çıldırtıyor." "Janco ve can sıkıntısı pek iyi anlaşıyor."

"Çünkü dahi çocuk buradaki tüm eğlenceyi ortadan kaldırdı. her şey." Janco parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Falsetto bir sesle konuşarak, "Kasabada yeni bir tarama yapıyorlar. Saklansak iyi olur."

Teegan, "Sesim öyle *çıkıyor*," diye itiraz etti.

"Rapor verin," diye emretti Valek, onlar tartışmaya başlamadan önce. Yelena'nın yanındaki kanepeye yerleşti. Diğerleri oturdu ya da Janco'nun durumunda olduğu gibi oturdu.

Janco Teegan'a işaret etti. "Bırakayım da dahi çocuk seni bilgilendirsin." Teegan Janco'ya hoşgörülü bir bakış attı, sanki yetişkin olan Teegan'dı ve

Çocuk Janco. "Büyülerimle garnizonu gözetliyordum. Muhafızların nerede konuştuğunu, Konsey Üyelerinin nerede kaldığını ve en önemlisi büyücülerin kim olduğunu ve neler yapabildiklerini biliyorum."

"Bu çok etkileyici," dedi Yelena.

İltifatı omuz silkererek geçiştirdi. "Çoğu Theobroma yiyor, bu yüzden düşünceleri kafalarından damlıyor."

"Konsey üyeleri bir arada mı?" Valek sordu.

"Evet. Hepsi barakaların ikinci katında kalıyor. Ancak Usta Büyücü Bain orada değil."

"Krystal garnizonuna nakledildi." Valek düşündü. "Bu mesafeden Bain'e ulaşabilir misin?"

"Muhtemelen bağlantı kurmamız için çok uzak. Neden?"

"Üstatlarla koordinasyon kurmamız gerekecek." Teegan,

"Sizin yardımınızla ona ulaşabiliriz," dedi.

Bilmekte fayda var. "Kapıdaki durum nedir?"

"Kapı konusunda endişelenmenize gerek yok," dedi Janco. "Garnizona girmek için başka bir yolumuz var."

Adam halinden son derece memnun görünüyordu. Valek yemi yuttu. "Öyle mi?"

"Heli bize bir fırtına küresi verdi. Hazır olduğunuzda, duvarlardan birinde bir delik açacağız. Ka-boom!" Janco kollarını iki yana açtı.

Akıllıca. Elllerinde bu kadar çok enerji varken, olası kullanımlar sonsuzdu. Eğer daha fazlasına sahip olsalardı-

"Senden çok öndeyim patron. Dahi Çocuk ve ben garnizonu araştırırken, Ari Kade'i sahilde ziyaret etti ve birkaç tane daha aldı."

Yelena ayağa fırladı ve Ari'ye sarıldı. "Bu harika!"

İri adam gerçekten de kızardı.

Janco, "Ama bir kez o bebeklerden birini patlattık mı, artık gizlice dolaşmak yok," dedi. "Kendimizi adamış durumdayız, hem de çok."

"Vur ve kaç," dedi Yelena.

O da sırtıttı. "Aynen öyle."

Valek, "Kayıpları sınırlandıracak ama kışlaya yakın bir yer bulmamız gerekiyor" dedi.

Teegan, Janco'yu anımsatan bir edayla, "Tamamdır," dedi. "Bilmediğimiz şey, kıyamet koptuktan sonra ne olacağı."

Yelena kaşlarını çatarak Janco'ya baktı.

"Bunu benden öğrenmedi!"

"Uh-huh."

"Bundan sonraki kısım kolay. Konsey üyelerini toplayıp çiftlik evine kadar onlara eşlik edeceğiz," dedi Valek.

"Onları gitmeye nasıl ikna edeceksin?" Teegan sordu. "On bir kişiler. Bir seferde sadece üç ya da dört kişiyi etkileyebilirim."

Etkileyici. "Aralarına karışmak için üniforma giyeceğiz ve onları güvenli bir yere götürdüğümüzü söyleyeceğiz."

"Peki ya Bruns'un köleleri olmadığımızı anladıklarında?" Janco sordu.

"Yelena onları bizimle kalmaya ikna edecektir." Valek teorisini açıkladı.

Janco, "Bebeklerin sadece başparmaklarını emdiklerini sanırdım," diye mırıldandı.

Valek, Janco'nun karşı çıkmasına meydan okuyarak, "Çocuğumuz olağanüstü," dedi. Ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol, Ayı Baba."

Yelena güldü. "Eğer işe yaramazsa, B planına geri döneceğiz." "B planı mı?" Bu yeni bir şeydi.

"İlk gün su içecekleri kesin, o yüzden onlara zehirlendiklerini söyleyeceğiz. Çiftlik evinde bulunan panzehiri almazlarsa bir hafta yaşayacaklar. Oraya vardıklarında Theobroma'nın etkisi geçmiş olacak."

"Harika bir plan," dedi Valek gülümseyerek. "Bu mükemmel fikri nereden buldun?"

"Kapa çeneni."

"Ben de seni seviyorum."

Janco Teegan'a baktı. "Sanırım bir şeyi gözden geçiriyoruz."

Teegan, "Muhtemelen şu sevgi dolu şeylerden biridir," dedi. "Annemle babam bunu her zaman yapıyor ve iğrenç bir şey."

Janco gülerek, "Birkaç yıl ver, yavru köpek," dedi.

Valek düşündü. Konsey Üyelerini kurtardıklarında, Kartel onları bulma girişimlerini hızlandıracaktı. Garnizonları askerlerle kuşatacaklar ve ekstra tetikte olacaktı. Bu yüzden çok erken hareket edemezlerdi, yoksa Yoksa Kartel'e hazırlanmak için daha fazla zaman vermiş olacaktı. Her şey yolunda giderse, ısıtma mevsiminin elli. gününde ekibin geri kalanıyla buluşmaları gerekiyordu ki bu da on altı gün uzaklıktaydı. Konsey üyelerine çiftlik evine kadar eşlik etmeleri en az altı gün sürerdi. Önümüzdeki on gün içinde ne yapmalı?

Günler mi?

"Bir saha gezisine var mısınız?" Valek güc ikizlerine sordu.

Janco hemen "Her zaman," diye yanıtladı.

"Evet, efendim," dedi Ari.

"Güzel. Sanırım Kartel'in Usta Bahçıvanı ile konuşmanın zamanı geldi." Sormaları gereken bir dizi soru sıraladı. "Üstesinden gelebilir misin?"

"Kum dünyadaki en korkunç şey mi?" Janco sordu.

Ari ortağının omzuna vurdu. "Evet demek istiyor. Yapabiliriz. Zaman çizelgemiz nedir?"

"Dokuz gün içinde burada ol."

"Anladım."

"Onlarla mı gideceğim?" Teegan sordu.

"Hayır." Valek Yelena'ya baktı. "Benimle çalışacaksın."

* * *

Ertesi gün Ari ve Janco görevleri için yola çıktılar. Valek ve Teegan Onyx ve Kiki'yi Longleaf'in kuzeyindeki ormana doğru sürerken Yelena kasabada kaldı. Hava ısındıkça çam kokusu da artıyordu. Kuşlar ağaç dalları arasında uçuşuyor, ağaçların gölgeliklerine vuran güneş ışığını kesiyorlardı.

Teegan garnizondaki büyücülerden yeterince uzaklaştıklarını düşündüğünde durdular ve atlarından indiler.

"Ne yapabilirsin ki?" Teegan sordu.

"İyileştirebiliyorum ve diğer büyücülerle iletişim kurabiliyorum." Askerlere ne olduğunu anlattı.

Teegan, "Bir alevlenme değil," dedi. "Bilincin birkaç dakikadan daha uzun süre kapalı kalırdı. Leif'i iyileştirdiğin zamanı hatırlıyor musun? Sonrasında günlerce uyuyakalmıştın."

Doğru. "O zaman neydi o?"

"Muhtemelen zihinlerine aşırı yüklendiniz ve bayıldılar. Eğer onları yere yıkmış olsaydın, bilinçleri yerinde olurdu. Ama yakında yeteneklerinin boyutunu keşfedeceğiz. İlk olarak ne ile başlamak istersin?"

"Önemli değil."

"Pekâlâ." Çocuk yeri aradı ve ince bir dal aldı. "Bakalım ateş yakabilecek misin?" Onu havaya kaldırdı. "Konsantre ol ve büyünü buna yönlendir. Isı ve ateşi düşün. İşime yaraması için ona biraz kızmam gerekiyor." Teegan kaşlarını çatı. Büyünün ucunda alevler patladı.

çubuğu. Onu söndürdü. "Senin sıran."

Valek zihinsel kalkanlarını indirdi. Bir güç ipliği toplayarak Teegan'ın söylediği gibi dala doğrulttu. Hiçbir şey olmadı.

"Tekrar dene. Birkaç kez denedim. Bruns'u düşün. Bu yardımcı olabilir seni kızdırıyor." Teegan kıkırdadı.

Büyüsünü öfkeyle besleyerek gücü fırlattı. Hiçbir şey olmadı. Bir tutam duman bile çıkmadı. Üçüncü, dördüncü ve beşinci denemeler de aynı sonucu verdi.

"Bu ateş için hayır demek. Bakalım dalı hareket ettirebilecek misin? Büyü kullanarak

hepsi aynı, gerçekten. Manipüle edebileceğiniz görünmez bir güç. En azından ben böyle hayal ediyorum. Bir nesneyi hareket ettirmek için, büyüyü el şeklini alıp uzanmak ve-" sopa Valek'in parmaklarından Teegan'ın parmaklarına uçtu "-istediğimi almak." Sırıttı. "Sıra sende."

Valek bir el, bir kaşık, kürek, dirgen ve güçlü bir rüzgâr hayal etti ama hepsi boşunaydı. Dal olduğu yerde kaldı ama içine bir güçsüzlük dalgası çöktü. Düşmemek için bir ağaca yaslandı.

"Ve bu hareketli nesneler için bir hayır." Teegan elini cebine attı, küçük bir kâğıt torba çıkardı ve avucuna bir parça akide şekeri attı. "İşte, bu yardımcı olacaktır."

Çileklerin tatlı tadı Valek'in ağzını doldurdu ve onu emdi. Birkaç dakika sonra kendini daha iyi hissetti.

"Tamam. Bakalım beni etkileyebilecek misin?" Valek'e ukala bir sırıtış attı. "Savunmamı düşüreğim. Bir insanın düşüncelerini okumaya benziyor, tek farkı sen devralıyorsun, emirleri veriyorsun ve onlar da bu emirlere uymak zorunda. Sadece beni aptal gibi etrafta zıplatmayın."

Teegan'ın zihniyle bağlantı kurmak Valek için neredeyse ikinci bir doğaydı - korkutucu bir olasılık. Çocuğun merakı baskın çıktı.

Çok fazla büyü gönderiyorsun, diye düşündü Teegan. Suikast yapmak için birinin odasına gizlice giriyormuşsun gibi aynı dokunuşu kullan.

Valek akışı ayarladı.

Daha iyi. Bakalım sende ne varmış, Teegan meydan okudu.

Valek'in mükemmel olduğu tek şey emir vermekti. *Otur bakalım.* Çocuk ikisini de şaşırtarak poposunun üzerine çöktü.

Devam et, Teegan onu cesaretlendirdi.

Eller

yukarı.

Dur.

Buraya gel.

Teegan her emre itaat etti.

Şimdi direneceğim. Bakalım ne kadar güçlüsün. Aptal gibi zıpla.

Çocuk sıırttı ama hareket etmedi.

Valek baskıyı artırdı ama Teegan'ın ayakları yerde kaldı.

Valek sesi biraz daha yükseltti. Hâlâ yanıt yoktu ama çocuğun küstah tavrı, emre karşı koymaya odaklandığı için kayboldu. Son bir enerji patlamasıyla Valek sahip olduğu her şeyi Teegan'a fırlattı. Hiçbir şey yapamadı.

Yorgunluktan sarkan Valek yere yığıldı.

Teegan derin bir nefes alarak alnındaki teri sildi. "Bu etkileyiciydi. Usta seviyesinde bir güç değil ama buna dayanabilecek çok fazla büyücü olduğundan şüpheliyim." Onyx'in eyerinden bir su derisi çıkardı, birkaç yudum içti ve Valek'e uzattı.

"Teşekkürler." Soğuk su boğazını rahatlattı.

"Çoğu sihirbazın baskın olan bir yeteneği ve belki birkaç tane daha yeteneği vardır, ancak bunlar o kadar güçlü değildir. Mesela Yelena Teyze'nin Ruh Bulma yeteneği vardı. Bana atlamamı söylese, ona karşı koyamam. Usta Bain bile karşı koyamaz. Ve sonra iyileştirebiliyor... garip bir şekilde, ama işe yarıyor. Ama hepsi bu kadar. Sanırım senin en büyük özelliğin başkalarını etkilemek olacak, ama göreceğiz." Teegan Valek'i inceledi. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Yarın tekrar deneyebiliriz."

"Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var, sonra daha fazlası için hazır olacağım." "Oh, hayır. Kesin emirlerim var."

Ah. Bunun için Yelena'ya teşekkür etmeliydi. Ama Yelena seanslarını sınırlamakta haklıydı, çünkü terzi dükkânına döndüklerinde, merdivenleri tırmanıp yatağa yığılmak için tüm enerjisini harcamıştı.

Ertesi sabah Yelena onun Teegan'la çalışmasına izin vermedi. Doyurucu bir kahvaltı yapacağına söz vermesi gerekiyordu, yoksa yataktan kalkmasına izin vermeyecekti. Yelena ona eşlik ettiği sürece yatakta bir gün geçirmeyi umursadığından değil, ama onun inatçı bakışları tüm arzusunu dondurdu.

"Citadel'in duvarlarından daha beyazsın," dedi o ses tonuyla. "İyileşme sürecini aceleye getiriyorsun ve eğer acele etmezsen hastalığın nüksedecek. dikkatli olun."

En azından ona sarılmayı kabul edene kadar suratını astı. Küçük ama çok önemli bir zaferdi bu; o kollarındayken her zaman daha iyi uyurdu.

Nihayet daha fazla deney yapmalarına izin verilen Valek ve Teegan ertesi gün açıklığa gittiler. Birkaç saat çalıştılar ama Valek'in yeteneklerinden daha fazlasını keşfedemediler.

"Rüzgârı çağırmayı dene," dedi Teegan. "Zee ve Zo gibi yarı Fırtına Dansçısı olabilirsin."

İlginç bir düşünce. Valek havaya uzandı. Yaşayan yaratıkların aksine, bir bağlantı kuramadı. Su da tepkisiz kaldı.

"Peki ya null kalkanlar?" diye sordu.

Valek hareketsiz kaldı. "Peki ya onlar?"

Valek'in arkadaşlarının çoğu uyarı tonunu fark ederdi ama Teegan bunu dikkate almadı. "Belli ki büyüye karşı bağışıklık kazandığında bir tane yaratmışsın. Sana nasıl yapılacağını öğretebilirim-"

"Hayır." Onları düşünmek bile Valek'in kanını buza çevirdi.

"Ama olabilir-"

"Onları yaratabilecek bir sürü başka insanımız var." Valek gözlerini çocuğa dikti. Konu kapanmıştı.

Ancak Teegan bu konuyu kapatmayı reddetti. "Var. Bana göre büyülü yetenekler silah gibidir. Ne kadar çok yeteneğiniz varsa, cephaneliğiniz de o kadar büyük olur." Valek'i işaret etti. "Bir suikastçi olarak elinizin altında oldukça çeşitli silahlar var. Ama eminim ihtiyaç duymanız halinde bir tane daha eklemeyi reddetmezsiniz."

Dahi çocuk gerçekten. "Ya sonunda... kendimi bıçaklarsam?" Ve o lanet şeyi tekrar ruhuna aşılar.

"Yapmayacaksın. Artık büyüünün kontrolü sende." Valek'in fikrinde bir değişiklik olduğunu hisseden Teegan, "Bunu yapmadığından emin olmak için seninle bağlantı kuracağım," diye devam etti.

"Senden çok iyi bir Usta Sihirbaz olacak," dedi Valek. Teegan'ın yüzü bu iltifat karşısında aydınlandı. "Bu deneyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Evet, ama bu konuda mutlu değilim."

"Hafif bir ifade," diye mırıldandı Teegan. "Pekâlâ." Kalkanın nasıl inşa edileceğini anlattı.

Adımlar Valek'e MD-1 sahilinde onarılmasına yardım ettiği balık ağlarını hatırlattı. Önce yağla kaplanmış sihirli ipliklerden bir ağ ördü.

tarif edebileceği tek yoldu. Yağ büyüüyü geri püskürtüyordu. Sonra ipleri, herhangi bir şekle sokulabilecek bir tabaka oluşturma kadar sıktı. Valek'in peçete katlama becerisi kalkan oluşturmaya da yansımıştı. Öğleden sonra sonunda Valek bu işi öğrenmiş ve dahi çocuğu etkilemeyi bile başarmıştı.

"Bugünlük bu kadar, yoksa Yelena Teyze beni öldürecek."

Biraz abartılı olacak ama Yelena Valek'in bir gün daha izin almasında ısrar etti ve bu bir düzene dönüştü: Bir gün dinlenme, ardından bir iş günü.

Altıncı gün Teegan, "Sanırım bildiğim tüm büyü yeteneklerini keşfettik. Zihinsel iletişim becerilerinizin kapsamını test edebiliriz. Sen bir Hikâye Dokuyucusu olabilirsin."

Şüpheli. "Owen'la savaşırken bu bana yardımcı olacak mı?"

"Onun zihinsel ıstırabını iyileştirmek istemiyorsan hayır."

"Ona ıstırap *çektireceğimden* eminim." Ve acı ve ölüm. Onun Bu düşünce karşısında parmakları titredi. "Buna daha sonra karar verebiliriz." Valek Kartel'i durdurmak için planlarını gözden geçirdi. "Bakalım ikimiz buradan Bain'e ulaşabilecek miyiz?"

"Pekâlâ." Teegan onun elini kavradı.

Çocuğun gücü kuzeybatıya doğru ilerleyerek Bain'i aramaya başladı. Yol boyunca diğer insanları atlatma yeteneği Valek'i etkiledi. Usta büyücüyü aramak için onların düşüncelerini gözden geçirebilirdi.

Onun düşüncelerini okuyan Teegan, "Üstat Bain ve ben daha önce bağlantı kurduk. Bunu yaptıktan sonra birini bulmak çok kolay. Çimenli bir tarlada sarı bir karahindibayı fark etmek gibi."

Ancak, birleşik güçleriyle bile Bain'e ulaşamadılar. Hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış olan Valek, uyuklayan Onyx'in yanına gitti.

öğleden sonra güneşinin altında süper haberciği geri aldı. "Bunun içinde ne kadar büyü kaldığını biliyor musun?"

Teegan parmağıyla dokundu. "Fazla değil."

"Tüm Üstatlarla bağlantı kurmaya yetecek kadar var mı?"

"Sen değil ama konuşmaları kısa tutarsam ben yapabilirim." Valek bunun yeterli olacağını tahmin etti.

Kasabaya dönerken Teegan Valek'in kolunu tuttu ve terzi dükkânından birkaç blok uzaktayken onu durdurdu.

Anında tetikte olan Valek etrafı taradı. "Sorun mu var?" "Evet."

JANCO

Bütün bu sürünmeler bir adamı yıpratabilirdi. İyi ki Janco saatlerce kıpırdamadan oturmayı ve çalı gibi davranmayı seviyordu.

Hayır.

Greenblade ormanının ortasındaki yerleşke, Ari ve Janco'nun Usta Bahçıvan olan ya da olmayan Oran Zaltana'ya rastladıkları son ziyaretlerinden bu yana çok fazla değişmemişti. On cam sera arka arkaya sıralanmıştı, fabrikalar fıcı fıcı mal pompaladıkça Theobroma'nın keskin Curare tangıyla karışan tatlı aroması havayı kirletmeye devam ediyordu... ya da öyle görünüyordu.

Evet, burayı koruyan asker çemberini saymasa, hiçbir şeyin değişmediğine yemin edebilirdi.

Cesaret edebildikleri kadar yaklaşmışlar ve günlerdir burayı gözlemliyorlardı. Ari ve Janco, Janco'nun hayatında sahip olduğundan çok daha fazla enerjiyle alanda vızıldayan Greenblade işçilerinin arasına karışmak için yeşil tunik ve pantolon giymişlerdi. Pah.

Oran'a yaklaşmak için en uygun zaman geceleri odasında yalnız olduğu zamanlardı. Aksi takdirde, adam tüm zamanını seraların içinde geçiriyordu. Hangi binada yattığını tespit etmişlerdi ama hangi odada yattığını değil. Bunun için Janco'nun muhafız çemberini aşması gerekiyordu.

Askerler birbirlerine görüş mesafesinde duruyordu. İçlerinden biri aniden yere yığılır ya da ortadan kaybolursa komşuları hemen haberdar olacaktı. Ari ve Janco yarım düzinesini etkisiz hale getirseler bile, yine de alarm vermek için ayakta kalan askerler olacaktı.

Ari ve Janco, yerleşkeden oldukça uzakta, güneş batarken acınacak durumdaki seçeneklerini tartışılar.

"Neden o süslü pelerini kullanamıyoruz?" Janco sordu.

Ari ıraları bir kafes şeklinde dizdi. "Eğer dinleme zahmetine katlansaydın, Teegan bileşik zaten bir illüzyonla kaplı olduğu için ayna illüzyonunun her ikisini de iptal edeceğini açıkladı. Bariyeri aşar aşmaz görünür olacaktık."

Janco, "Harika, tam da sihrin bir kez olsun iyi gelebileceğini düşünüyordum," diye mırıldandı.

"En azından düşünüyorsun." Ari, uslu bir köpeği över gibi Janco'nun başını okşadı.

Janco homurdandı.

Ari onu görmezden geldi. "Başka ne yapabiliriz?" "Dikkat dağıtıcı bir şey yapabiliriz," dedi Janco.

"Ancak *başka* bir şeylerin döndüğünü fark etmelerini engelleyecek bir dikkat dağıtıcı yaratabilirseniz. Gürültü yatıştır yatışmaz orayı arayacaklarını biliyorsun," dedi Ari.

"Bir ateş yakabiliriz. Bu onları bir süre meşgul eder."

"Kontrolden çıkıp masum insanlara zarar verme riskine mi gireyim? Hayır."

Janco yatağının üzerine uzandı. Çok fazla gözyaşı dökmeden çabucak terk edilebilecek küçük bir geçici kamp kurmuşlardı.

Ari onun yanına yerleşti. Çantasından bir parça kurutulmuş et çıkardı ve çiğnedi. "Kabul edelim. Bu görevi tamamlayamayız. Yakalanma riski çok yüksek ve kaçmayı başarsak bile, Valek'in planlarını mahvedecek bir ipucu verebiliriz."

Janco başarısız olmaktan hoşlanmazdı. Hem de çok. Arkasına yaslandı ve gözlerini karanlığa dikti. Yine de ortağıyla aynı fikirdeydi. Kaynak sıkıntısı çekiyorlardı. Burada topraktan, yapraklardan, çalılardan, ağaçlardan başka bir şey yoktu-

Aklına bir fikir geldi. Ne salak ama!

Ayağa fırladı. "Ari, o ip hâlâ sende mi?" "Evet. Neden?"

"Çünkü bir planım var."

"Muhafızlar-"

"Hiçbir şeyden

şüphelenmeyecek."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onların içinden geçmeye çalışmayacağım. Kafalarının üzerinden geçeceğim." Ağaçların tepesini işaret etti.

"Güzel."

* * *

Plan basit ve kolaydı ama Janco'nun bunun sandığı kadar basit ya da kolay olmayacağını anlaması gerekirdi. Birincisi, bir ağaca tırmanmak için ip kullanmak çok fazla üst beden gücü gerektiriyordu. Karanlık da işleri karmaşıktırılıyordu. Ellerinizi göremediğinizde tutunacak bir yer bulmak zordu.

Üst uzuvlara ulaştığında, o kadar fazla kasa ihtiyacı kalmamıştı. İpi beline doladı. Ancak, ağaçtan ağaca geçerken çıkardığı gürültüyü mümkün olduğunca sessiz tutmak için dallar boyunca ilerledi, bu da muhtemelen şişman, formsuz bir Valmur gibi ses çıkardığı anlamına geliyordu. Bir noktada, aşağıdaki askerlerin, ölümüne düşmeden önce ne kadar uzağa gidebileceğine dair bahis oynarken kahkahalarla güldüklerini hayal etti.

İyi ki yüksekte korkmuyordu. Yoksa korkuyor muydu? Bir uzvu ağırlığıyla eğildi. Kalbi kaburgadan kaburgaya sallanırken bir diğerini kavradı. Orası kolaydı. Nabızı normale döndüğünde -normal değildi ama hayatı buna bağlıymış gibi güm güm atmıyordu- ayaklarını daha kalın bir tüneğe aktardı. Vay be.

Koruma halkasından yeterince uzaklaştığında, Janco ipi çözdü ve sağlam bir gövdeye bağladı. Aşağı inmek kolları için daha kolaydı ama avuçlarını yakıyordu. Sağlam zemine indiğinde Janco durdu ve keşfedildiğine dair sesleri dinledi. Her yer sessizdi.

Ormanın içinde hayalet gibi ilerleyen Janco, subayların ve diğer önemli kişilerin kaldığından şüphelendikleri binayı hedeflerken gölgelerden uzak durdu. Muhtemelen güvenlik amacıyla pek fazla pencere takılmamıştı. Bu geç saatte bile birkaç kişi binaların arasında koşuşturuyordu. Gece. Rolüne uygun giyindiği için Janco sanki oraya aitmiş gibi açık alana doğru yürüdü.

Kimse ona bakmadı bile. Janco binaya girdi ve durakladı. Fenerler koridorları aydınlatıyor, kapalı kapıları aydınlatıyordu. Şimdi ne olacaktı? Her birinin kapısını çalıp Usta Bahçıvanı nerede bulabileceğini soramazdı... ya da sorabilir miydi? Belki acil bir durum varmış gibi davranabilirdi?

Hayır. Çok riskli. Bunu eski usulle yapmak zorundaydı. Üç katı da kontrol ettikten sonra -zemin katla aynı tasarıma sahipti- Janco dışarı çıktı. Şafağa birkaç saat kalmıştı. Ari, Janco'nun ertesi akşama kadar dönmesini beklememesi gerektiğini biliyordu. Janco biraz etrafı kolaçan etti ama hiçbir şey bulamadı.

İlginç bir şekilde Oran'ın binasına döndü. Girişi gören gizli bir yer bularak, beklemek için rahat bir pozisyona yerleşti.

Neyse ki Oran ilk ayrılanlardan biriydi, bu da onun orada ikamet ettiğini doğruluyordu. Şimdi Janco'nun günün geri kalanında kendini oyalaması gerekiyordu. Birkaç kişiyi kantine kadar takip etti. Birkaç elma ve bir muz çaldı. Sonra seralardan fabrikaya üzüm taşıyan bir ekibe katıldı. Kimse onu sorgulamadı. Herkes stresli ve telaşlı görünüyordu, o da uyum sağladı.

Gün geceye dönerken gözleri Oran'ın üzerindeydi. Adam seraların içinde neredeyse hiç durmadan çalışıyordu. O gece geç saatlerde kantine uğradı, akşam yemeğini yedi ve kamerasına doğru yola çıktı. Oran kapıya ulaştığında, Janco birkaç adım gerisindeydi. Oran kuyruğu olduğunu fark etmeden üçüncü kata tırmandı. Ancak Janco onu koridorda takip edince adam şüphelenmeye başladı.

"Ne-"

Janco bıçağının ucunu Oran'ın boğazına dayadı. "Sessiz ol. Komşularını uyandırmanı istemiyorum."

Oran yutkundu.

"Senin odan," diye emretti Janco. Adam kıpırdamayınca Janco biraz daha sert bastırdı. "Şimdi."

Adam onu soldaki son kapıya götürdü. Anahtarı bulmaya çalışan Oran sonunda kilidi açmayı başardı. Koridordan gelen ışık sade bir odayı aydınlatıyordu. Janco onu içeri itti.

Oran birkaç adım tökezledi, sonra dönüp ona baktı. "Seni tanıdım."

"Güzel, böylece tanışma faslı zaman kazanmış oldu, Oran Zaltana."

Telaşlanan adam doğruldu.

"Kartel'in Usta Bahçıvanı olduğunuzu keşfetmemiz biraz zaman aldı."

"Ben-"

Janco elini kaldırdı. "Sakla onu." Komodinin üzerindeki feneri işaret etti. "Onu yak ve sonra otur."

Oran, Janco yaklaşıp kadar tereddüt etti. Sonra aceleyle bir kıvılcım çaktı. Element sarı renkte parladığında, Oran yapılmamış yatağa yerleşti. Janco kapıyı kapattı. Janco ilerlediğinde adam korkuyla battaniyeyi yumrukladı.

"Asla-"

Janco uyarının geri kalanını beklemedi. Oran'a içi goo-goo suyu dolu bir dart sapladı. Birçok insan ona bundan asla kurtulamayacağını ya da buradan asla canlı çıkamayacağını söylemeye çalışmıştı. Ve aynı insanlar her zaman yanılmıştı. Janco bir kez olsun gerçekten eşsiz bir tehdit duymak isterdi.

Oran elini küçük yaranın üzerine vurdu. "O da neydi öyle?" "Bir doğruluk serumu."

"Bu..." Odanın neden dönmeye başladığına şaşırmış gibi etrafına bakındı.

"Hile mi?"

"Evet."

"Kim demiş adil oynamak zorundayım diye? Kartel kesinlikle adil değil. Şimdi bana Usta Bahçıvan olarak yaptığın işten bahset."

"Ben değilim. Hayır. Ben... hasta olacağım." Oran kustu ve yere kustu.

Janco tam zamanında geri atladı. Harika, kusan biri. Zaman zaman olurdu. Küçük odayı kötü bir koku istila etti. Çok güzeldi.

"Usta Bahçıvan kim?" diye sordu. "Bavol bilmiyor."

Goo-goo suyunun etkisi altındaki biriyle konuşmak belli bir düzeyde sabır gerektiriyordu. "Neyi biliyor musun?"

"Bizim için çalışıyor." Oran kıkırdadı. "Şşşt. Bay Yüce ve Kudretli gerçekten bir hain."

"Biz kimiz?"

"Kartel. Her ne kadar *İttifak*'ı önermiş olsam da... daha güçlü..." Elini uzattı. "Bilirsin işte."

"Söz mü?"

"Evet."

Janco tekrar denedi. "Patronun kim?"

"Gergin, her şeyi bilen."

"Gerçekten mi? Ben duydum..."

"Dinlemeyin. Her şeyi bildiğini sanıyor ama aslında hiçbir şey bilmiyor." Ah. "Ama o Owen'ın karısı."

"Öyle diyor."

"Seralar Selene'nin fikri miydi?"

"Hayır. Baval'un. O yaptı... ufak tefek bir tane." Oran başparmağıyla işaret parmağını birbirinden bir santim kadar ayırdı. "Potansiyelden habersiz."

"Peki ya Harman ağaçları? Onlar ne işe yarıyor?"

"Ah... o." Küçümser bir ses çıkardı. "Her şeyi bilen ukalanın evcil hayvan projesi."

"Ama önemli olmalı." "Benim için değil. O bir ot."

"Bilmiyorsun."

"Bu Ixian. Benim uzmanlık alanım değil."

Yaklaşıyordu. "Bu Selene'in uzmanlık alanı." "Buna gerek yok. Ben bol miktarda Theobroma sağlarım."

"Yedek bir planın olması her zaman iyidir."

"İnsanları öldürüyor." Oran ayağa kalktı.

Kutsal kar kedileri. Janco, kalbi göğsünde dans etse de ifadesini nötr tuttu. "Bu beklenen bir şey."

Adam ayaklarının üzerinde yalpaladı. "Baval ve ben... biz... asla, asla... insanlar üzerinde deney yapmadık. O..." Yatağın üzerine çöktü. "O şimdi gitti. Zehrini aldı ve gitti."

"Bunu nerede yapıyordu?" Janco sordu.

"Arkasındaki arsada..." Pencereyi işaret etti.

Janco biraz zaman aldı ama Selene'nin laboratuvarının yerini öğrendi. Oran'a Leif'in yeni uyku iğnesini batırdı ve Oran'ın yenik düşmesini bekledi.

Zamanı tükenmekte olan Janco, Oran'ın tarif ettiği bahçe arsasını aradı. Kabukları soyulmuş sıra sıra genç ağaçlar buldu. Yanındaki küçük bir bina boş görünüyordu. Janco kilidi açıp içeri girdi.

Koku neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. Vücut sıvılarıyla karışmış keskin ölüm kokusu hiç de yanlış değildi. Nefesini tuttu ve küçük bir fener yakarak odayı hızlıca araştırmayı planladı. Ölü bedenlerle dolu kafesler arka duvarda sıralanmıştı. Açık, cansız gözleri ışığı yansıtmıyordu.

Mekânda bir laboratuvara ait her türlü alet-edevat vardı; şişeler, ocaklar, konteynerler ve hortumlar. Selene'in tam olarak ne yaptığını keşfetmelerine yardımcı olabilecek başka hiçbir şey kalmamıştı. Notlarla dolu bir günlük istemek çok mu fazla olurdu?

Midesi bulanınca gitmek için döndü ve başka bir kapı gördü. O da kilitliydi ama saniyeler içinde tamir etti. Daha fazla kafes, ama bu sefer insanlar

içlerinde bir kıpırtı uyandı. Dondu kaldı.

"Kahvaltı için biraz erken değil mi?" diye sordu bir kadın, dirseğinin üzerinde yükselip gözlerini kısarak ışığa bakarken.

Janco tartıştı. Dört kişilerdi. Kaçmalıydı ama yapamadı. Yelena ne yapardı?

"Ben onlarla birlikte değilim," dedi. Dördü de ayağa fırladı.

"Bizi kurtarmaya mı geldiniz?" diye sordu yaşlı bir adam. Derisi iskelet yüzüne ve cılız kollarına yapışmıştı.

"Ben... yapamam," diye itiraf etti Janco. "Kendim kaçabilirsem şanslıyım. Lütfen bana neler olduğunu anlatın."

"Neden edelim ki?" diye çıkıştı kadın. "Bize yardım etmeyeceksiniz."

"Şimdi olmaz. Ama söz veriyorum, geri dönmek için elimden geleni yapacağım ve sen."

Şüpheli görünüyorlardı. İçinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında, Janco onları suçlamadı. "Bakın, Ruh Bulucu Yelena ile birlikte çalışıyorum ve

Selene'in ne yaptığını bilelim ki onu durdurabilelim. Kartel'in planlarını bozmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Onları durdurabileceğinden şüpheliyim genç adam, ama eğer onları kızdırırsan,

Mutlu bir adam olarak öleceğim." Yaşlı adam arkadaşlarına eliyle işaret etti. "Biz hayatta kalanlarız. Selene insanlara Harman'ın özsuyunu enjekte ediyordu.

Ağaçlar. Her partide konsantrasyonu ayarlıyor. Özsuyu test etme sırası bize geldiğinde, doğru dozu belirlemişti ve bizi öldürmedi." "Daha kötü bir şey yaptı," dedi kadın acı acı. "Büyü kullanamıyoruz artık. Hepsi ölü hava."

Kutsal kar kedileri bu haber için yeterince güçlü görünmüyordu. Janco hayatında ilk kez suskun bir şekilde ona baktı. Zihni bu bilgiyi işledi, evirip çevirdi. Küçük bir kısmı büyüünün beladan başka bir şeye yol açmadığını düşünüyordu ve temelli yok olduğunu görmek onu mutlu edecekti. Ama Yelena'yla arkadaşlığının ona öğrettiği tek şey, kötü olanın büyü değil, onu kötülük yapmak için kullanan kişi olduğuydu. Sonunda sesini buldu.

"Tedavisi olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır."

Vay be. "Ne zamandır buradasın?"

"Bir yıl önce gönüllü olduk." Kadın ona mizahsız bir gülümseme verdi.

"Çok geç olana kadar tüm 'Sitia'yı kurtarın' propagandasına inandım. Şimdi

Bizi Theobroma ile beslemeye ya da üzerimizde büyü yapmaya bile tenezzül etmiyorlar." "Alınma ama neden hâlâ hayattasın?" Janco sordu.

"Zehrin etkisi geçerse diye," dedi yaşlı adam. Bu Bruns'un planlarını mahvederdi. "Geçti mi?"

"Henüz değil, ama umutluyum."

"Bir mevsim geçti Rurik. Geri gelmeyecek," dedi kadın. "Selene gideli ne kadar oldu?" Janco sordu.

"Doğru konsantrasyonu bulduktan sonra galonlarca madde üretti. Sanırım son partiyi birkaç hafta önce bitirdi ve kısa bir süre sonra da ayrıldı," dedi Rurik.

"Teşekkürler."

Gitmek için döndüğünde Rurik, "Verdiğin sözü unutma," dedi.

"Vereceğim." Ama şu anda bu bilgiyi Yelena ve Valek'e iletmesi gerekiyordu.

YELENA

Pazar hareketliydi. Öğleden sonra geç saatler, işçilerin akşam için evlerine gitmeden önce erzak almak için durdukları tüccarlar için yoğun bir zamandı. Açık yeşil bir tunik ve ten rengi bir pantolon giyerek, çoğunlukla yerli halktan oluşan kalabalığa karıştım. Garnizondan birkaç asker alışveriş yapıyordu ama onlar benden çok kızarmış domuz eti satan satıcılarla ilgileniyordu. Yine de gözüm üzerlerindeydi, belki dikkatleri başka yöne kayar diye.

Taze pişmiş ekmeğin baştan çıkarıcı aroması beni popüler bir tezgâha çekti. Bir görevim vardı. Daha fazla yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Sürpriz olmadı. Valek büyüsünü uygulamak için büyük bir enerji harcıyordu, Teegan ise yemek yiyen bir gençti.

ve ben hamileydim. Günlük olarak çok miktarda ekmek, et ve peynir tüketiliyordu.

Çantalarımı saklandığımız yere doğru taşırken ensem karıncalandı. Bir sonraki sokaktan sağa döndüm ve arkama baktım. İki asker hızlı adımlarla caddede ilerliyordu. Ellerinde paket yoktu ve bakışları benim üzerimdeydi. Aceleyle bir sonraki kavşağa geldim ve sola döndüm. Beni takip ettiklerinden emindim. Tedirginlik çalkalandı, iştahımı kaçırdı. Acaba Markette biri beni tanıdı mı? Yoksa bir sihirbaz beni bulmak için sihir mi kullanmıştı? Her iki durumda da kuyruğu sallamam gerekiyordu.

Valek'ten aldığım dersleri hatırlayarak kısa bir sokak buldum. Sokağı döndüm ve onların görüş alanından çıkar çıkmaz çantalarımı bıraktım, koşarak sokağın sonuna gittim, sola kaçtım, yolun karşısına geçtim, bir ara sokağa daldım ve bir binanın arkasına saklandım.

çöp tenekesi sırası. Kalbim göğsüme çarpıyor, devam etmemi istiyordu. Bunun yerine üfleme borumu çıkardım, bir dart doldururken diğerini avuçladım ve bekledim.

Botlar kaldırım taşlarına vuruyordu. "Bu taraftan," diye bağırdı bir adam.

Gölgeler sokağın ağzından geçiyordu. Ona kadar saydım, sonra bir çıkış olduğunu umarak sokağın derinliklerine doğru ilerledim. Çürüyen yaprak yığınlarından ve kötü kokulu çamur birikintilerinden kaçınarak, sonunda kilitli bir kapıyla karşılaştım. Üfleme borumu maymuncuklarımla değiştirerek kilidi açtım ve sokağa çıktım. Bir meyve tezgahının yanında birkaç kişi oyalanıyordu ve at arabası çeken bir at geçiyordu ama görünürde hiç asker yoktu.

Derin bir nefes aldım ve saklandığımız yere geri dönmek için uzun, dolambaçlı bir yol izledim. Longleaf'ten hemen ayrılmamız ve Ari ile Janco dönene kadar ormanda kamp yapmamız gerekiyordu.

Terzi dükkânının etrafında dönerek arka kapıdan girmeden önce gözcüler aradım. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. Valek ve Teegan-

Büyük gölgeler duvarlardan kopup üzerime saldırdı. Sustalı bıçağıma uzandım ama bıçağı tetikleyemeden elimden düştü. Korku içime işledi ve nabzımı üç katına çıkardı. Tam kollarım sıkışmışken bir kılıç parladı. Saldırıya hazırlandım ama kılıcın ucu boynumdan birkaç santim ötede duruyordu. Bu, kuyruğumu neden bu kadar kolay kaybettiğimi açıklıyordu ama en başta neden bir kuyruğum olduğunu açıklamıyordu.

Bir kadın sesi "Onu arayın," diye emretti.

Dört serseri yaklaştı, ellerimle silahlarımın çoğunu arayıp çıkardılar.

"O temiz," dedi bir serseri.

"Onu sandalyeye oturtun," dedi kadın.

Eski koltuğa itildim. Toz bir bulut halinde havalandı. Fedailer kımıldayıp etrafımda sıkı bir yarım daire oluşturdular ve Owen'ın karısı Selene Moon'u ortaya çıkardılar. Uzun sarı saçları güneş ışığında neredeyse bembeyaz parlıyordu.

Normalde Valek kadar solgun olan bu kadın, sanki bir süredir

Güneş. Ari ve Janco için duyduğum endişe alevlendi. Onları yerleşkeye gizlice girmeye çalışırken yakalamış ve yerimizi onlardan mı öğrenmişti? Eğer öyleyse, her şey kaybedilmişti.

"Görüyorum ki hapishane sana iyi davranmış," dedim.

"Tuzağımıza doğru yürüdüğünüzü düşünürsek bu kadar kendini beğenmiş olacağınızı düşünmezdim." Köşeyi işaret etti. Yiyecek torbaları duvara yaslanmıştı. "Kuyruğu attıktan sonra güvende olduğunu düşündün." Selene tsked. Beni orada yakalamıştı. Yorum yapmaktan kaçındım. Bunun yerine, kederliymiş gibi bakışlarımı yere indirdim ama sustalımı bulmak için yeri taradım ve sol botunun yanında buldum.

Selene'in adamlarından biri merdivenlerden inerek toplam sayıyı beşe çıkardı. "Yukarıda kimse yok ama en az üç kişinin daha yaşadığına dair kanıt var.

Burada," dedi.

Selene gümüş gözlü bakışlarını bana çevirdi. "Kim onlar?"

Ona sessiz davranmayı düşündüm ama zaman kazanmak için oyalanmam gerekiyordu. Beni garnizona sürüklediklerinde -eğer beni burada öldürmezlerse- kaçmam daha zor olacaktı. "Ixian arkadaşlarım. Senin ve Owen'ın Buz Ayı'nı almanızı engellemeye yardım eden insanlar." Ah, eski güzel günler. Ona geçmişî hatırlatmak istenen etkiyi yarattı.

Yanaklarını kırmızı bir renk kapladı. "Şimdi neredeler?"

"Bir göreve gittiler."

"Ne görevi?"

Gülümsedim. "Seni avlamak için tabii ki. Neyin peşinde olduğunu biliyoruz Selene," diye blöf yaptım.

"Öyle mi?" Buz gibi ses tonu acı vaat ediyordu. Görmezden geldim. "Evet."

"Eğleniyor musun?"

Hiç de değil. Sıkıntımın yüzüme yansımısını engellemek için kolçakları kavradım. "Evet."

"Uzun sürmez. Senin hiçbir gücün yok Yelena. Boş bir kalkan bile takmıyorsun. Zihnindeki bilgileri almamı engelleyecek hiçbir şey yok."

Bebek hariç. Ama bunu ona söylemeyecektim. "Peki neden bu sorularla uğraşıyorsun?"

"Size işbirliği yapma seçeneği sunabileceğimi düşündüm."

"Ne güzel, ama sana söylediğim herhangi bir şeye inanır mısın?" Şüpheli ifadesini görecektim kadar uzun süre durakladım. "Hayır. Öyleyse neden bütün bunları yapıyorsun? Tabii..."

Selene neredeyse görünmez bir kaşını kaldırdı.

Yemi yutmayınca devam ettim. "Tabii benden hâlâ korkmuyorsan."

"Saçmalama. Artık Ruh Bulucu değilsin."

Kaderimi garantileyecek bir şey mi yapmıştı? Bebeğin sihrimi engellediğini düşünmüştük ama bu sadece bir teoriydi. Hamile kaldığım sırada hedef alınmış olabilirdim. Alarmımı yutarak blöf yaptım, "Güçlerimin geri gelmediğini nereden biliyorsunuz?"

"Tecrübelerime göre, bir kez gittiler mi, bir daha gelmezler." Bir sıra düz beyaz dişini göstererek gülümsedi. "Ama her ihtimale karşı, bir daha asla Ruh Bulucu olmamanı sağlayacağım."

Bileğini tutarak hamle yaptım. "Çok geç."

Yardakçıları yardımına koştu ve birden fazla el beni yakaladı. Gözlerindeki dehşeti fark ettiğimde, büyüsünü bana karşı kullanmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu anladım. Tutuşumu kırdılar ve beni sandalyeye ittiler.

Bileğini ovuşturdu ve geri adım attı ama sonra durdu. Bakışlarına soğuk bir hesaplama kaydı. Oh, hayır.

"Bu... ilginçti. Ama gerçekten güçlerin olsaydı bana dokunmana gerek kalmazdı." Selene ellerini indirdi. "Başka bir şeyler oluyor. Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır."

"Sorun değil. Yakında öğreniriz. Hadi gidelim." Bana destek olan serserileri işaret etti.

Üst kollarımı tuttular ve beni ayağa kaldırdılar. Çırpındım ve üç numaralı katil devreye girmeden önce bir saniyeliğine kurtulmayı başardım. Üçünün arasında sıkışmış bir halde nefes nefese kalmıştım.

"Saçmalama, Yelena. Karnındaki bebek sana zarar vermemi engelleyemez."

"Çünkü seni engelleyeceğim," dedi Valek arkasından, bıçağı boğazında belirirken.

Herkes şaşkınlıkla sarsıldı. Ben sessizce alkışladım. Geciktirme taktiklerim işe yaramıştı.

Valek, "Haydutlarına söyle, karımın ellerini çözsünler," diye emretti.

"Yap şunu," diye tısladı Selene, bıçağın keskin kenarından kan akarken.

Beni serbest bıraktılar. Giysilerimi düzelttim, Teegan'ı bulmak için odayı tararken bunu gösterdim. Ondan bir iz yoktu. Güzel.

"Şimdi onlara garnizona dönmelerini söyle."

Garip bir emir. Fedailer şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Valek'in bakışlarıyla karşılaştım. Bana göz kırptı. Ah.

"Gidin." Selene onlara el salladı. "Takviye kuvvet getirin."

"Lütfen getirin," dedi Valek.

Şimdi kafam karışmıştı ama kocama güveniyordum.

Fedailer gittikten sonra Valek Selene'i itti. "Hadi konuşalım."

Boynundaki kesiğe dokundu, sonra eline baktı. Parmak uçlarını kan kaplamıştı. "Büyük hata."

"Oh?"

"Null kalkanının nasıl inşa edileceğini bilen tek kişi Owen değil."

Valek ellerini ve bıçağını yanına bastırmış, kapana kısılmış gibi donup kalmıştı. Bu olaydaki rolünden emin olmadığım için sustalı bıçağıma atladım. Yerden süpürerek silahı tetikledim. Bıçak bir sesle dışarı fırladı. belirgin *bir kıkırdama*. Selene benimle yüzleşti.

"Onun canını alabilirim," dedi. "Seni bıçaklamadan önce olmaz." İlerledim.

Öfke ve hayal kırıklığı güzel yüzünü buruşturdu. Kapıya doğru fırladı. Peşinden gitmek için hamle yaptım ama Valek kolumu yakaladı.

"Hayır. Bırak gitsin."

"Neden?"

"Çünkü o ve adamları kaybolursa, bir insan avı başlar." "Ama hepsi karaya döndüğünde yine de bir insan avı olacak. ve bizi gördüklerini bildirecekler."

"Evet, ama Kartel Selene'den bilgi aldığımızı düşünüp planlarını değiştirmeyecektir."

Oh. Bu iyi bir noktaydı. "Yine de ne bildiğini keşfetmek güzel olurdu."

"Yapmadığımızı kim söyledi?" Teegan sordu. Yüzünde kocaman bir sırıtışla arka odadan çıktı.

"Ya seni zihninde hissettiyse?" Endişe içinde sordum.

"Valek Amca onun dikkatini oldukça dağıttı. Ayrıca, ben pürüzsüzüm." Elini havada gezdirdi.

Teegan, Janco'nun yanında çok fazla zaman geçiriyor. Ben kıpırdayamadan Valek beni kollarıyla sardı. "Teşekkürler," dedim boynuna. Orman kokuyordu.

"Her zaman." Beni serbest bıraktı ve bir gülümseme paylaştık.

"Bu kadar öpücük yeter," dedi Teegan. "Yakında dönecekler." Doğru.

"Tamam, Bay Smooth, toparlanma zamanı."

Etrafta koşuşturup eşyalarımızı ve yiyeceklerimizi aldık. Longleaf sokaklarında hızla ilerlerken oldukça dikkat çektik. Görgü tanıkları kasabadan kaçıp ormanda kaybolduğumuzu ve

Kuzeybatı. Gerçekte, garnizonun güney tarafına döndük, ama büyücülerinin ulaşamayacağı kadar uzağa. Umuyorduk.

"Ari ve Janco ne olacak?" Kamp kurarken sordum. "Komplekste yakalandılar mı?"

"Hayır," dedi Teegan.

"Selene beni nasıl buldu o zaman?"

"Tüccarlardan birinden bir ipucu almış."

Kılık değiştirmem buraya kadarmış. "Ari ve Janco'yu kasabaya dönmemeleri konusunda uyarmalıyız."

"Dönüş rotalarına oldukça yakınız. Yaklaştıklarında atlar bizi uyaracak" dedi Valek.

"Hâlâ Konsey üyelerini kurtarmaya gidiyor muyuz?" Teegan sordu.

"Evet. Aslında bu gece ideal olur. Garnizon komutanı bizi aramak için kasabaya fazladan devriye gönderecek, bu da garnizonda çok fazla muhafız olmayacağı anlamına geliyor."

Teegan, "Evet ama fazladan devriyelerle karşılaşma ihtimalimiz artacak," dedi.

"Ve onun yerine Ari ve Janco'yu bulabilirler." Adımlarımı hızlandırdım.

"Merak etme canım. Bu ikisi devriyelerden nasıl kaçacaklarını biliyorlar. Ama haklısın. Janco'nun da dediği gibi, 'Güveçte çok fazla tavşan var. Her şey yoluna girene kadar sıkı duracağız.'"

Valek, hava henüz tam olarak kararmadığı halde yatağını serdi. Saklamaya çalışsa da yorgunluğunu fark ettim. Normalde çok zarif ve akıcı olan hareketleri, sanki her eylemi büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi sarsılıyordu.

Yanına oturdum ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. "Bugünkü sihir dersinde ne öğrendin?" Ona sordum.

Teegan yumruğunu havaya kaldırarak, "*Müthiş* bir null kalkanı yapabildiğini," diye cevap verdi.

"Ve onları nasıl tanıyacağınızı." Gülümsedi. "Selene beni tuzağa düşürdüğünü düşünerek kendinden çok memnun oldu."

Bu da bana şunu hatırlattı. "Peki Selene'den ne öğrendin?"

Teegan'ın mizahı soldu. "Kartel'in Ateş Fırtınası sırasında tüm büyücülerini hedef almayı planladığını doğruladı - onun sözleri, benim değil."

"Firestorm?" Valek gözlerini uzaklara dikti. "Bu da Kumandan'ın ateş fırtınası sırasında saldırmayı planladığına dair tahminimizle uyuyor. Festival."

"Öyle. Ama büyücüleri öldürmeye niyetli olduklarını sanmıyorum. Bir tür maddeyle vurulacağımız gerçeğinden büyük zevk aldı."

"Bu maddenin ne işe yaradığını biliyor musun?" Sonunda Kartel'in tam olarak ne planladığını öğrenebileceğimizi umarak sordum.

"Hayır, üzgünüm. Onun çürümüş düşüncelerine sadece kısa bir bakış atacak vaktim oldu. Ama

-" Teegan ormana baktı.

Hem Valek hem de ben silahlarımıza uzandık.

Teegan başını salladı. "Bunlar Ari ve Janco. Kiki onları buraya getiriyor."

Ormanın içinden iki adam ve dört at belirdi. Kir ve çamur giysilerine sıçramıştı ve attan sertçe inmeleri eyer üzerinde çok fazla zaman geçirdiklerini gösteriyordu.

Janco saçından bir yaprak çekti. "Bu gece bir yatakta uyumayı dört gözle bekliyordum."

"İyi tarafından bak, eğer terzi dükkanında kalsaydık, bu gece garnizonda uyuyor olacaktın," dedim.

Homurdandı. "Ben de öyle anladım."

Selene'in ziyareti hakkında onları bilgilendirdik. Ari ve Janco bakiştılar.

"Ne keşfettiniz?" Valek sordu.

"Bahsettiği maddeye Harman özü deniyor. Ve bir büyücünün sihrini engelleyebilir."

Hepimiz şok içinde Janco'ya

baktık. "Emin misiniz?" Valek

sordu. "Maalesef."

"Tedavisi var mı?" Sesim ancak fısıltı halindeydi. Belki de bana olan buydu. Eğer durum buysa, en azından bebeği etkilememişti. Artık onda bir çeşit büyü olduğu bir teori olmaktan çıkmıştı.

Janco, "Kimse bilmiyor," dedi.

Ari, "Sana vurulmadı Yelena," dedi.

Duygularımı bastırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Selene bir sezon öncesine kadar doğru konsantrasyonu keşfedememişti."

İçimi bir rahatlama telaşı kapladı. Sallanan bacaklarımı sabitlemek için Valek'in kolunu tuttum. Ancak Kartel'in hala beni özsuuyuyla hedef alabileceğini ve belki de bebeğin güçlerini de engelleyebileceğini düşündüğümde iyi hislerim kayboldu. Ve sürümüzün geri kalanı da risk altındaydı.

"Etkisi geçiyor mu?" Teegan sanki yere çakılmış gibi duruyordu.

"Bilmiyorlar." Janco gönüllülere neler olduğunu anlattı.

İlk iyileşen Valek oldu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Biz varsaymıştık ki Kartel büyücüleri hedef almayı planlamıştı. Bu... daha nazik ve hala Komutanı suçlayabilirler."

"Komutan'ın Owen'ı kollarını açarak davet etmesine şaşmamalı," dedi Ari. "Tüm büyücülerden kurtulma fırsatını kaçırmazdı."

Bu ihtimal karşısında dehşete düşmeyen tek kişi Janco'ydu. "Belki birkaç şişe alıp Selene, Owen ve onların dalkavukları üzerinde kullanabiliriz."

Hepimiz ona baktık.

"Ne? Eğer bunu bizim üzerimizde kullanırlarsa, o zaman oyun alanını eşitleyebileceğiz.

İki tarafta da büyücü yok." Omuz silkti. "Bana adil görünüyor."

"Adil mi?" Teegan, sihrini sonsuza dek kaybetme ihtimali karşısında gerçekten dehşete düşerek tılandı. "Bu-"

Valek, "Daha sonra tartışılacak bir konu," diyerek tartışmayı sonlandırdı.

* * *

İki gece sonra Konsey Üyelerini kurtarmak için hazırlandık. Aramızdaki en güçlü kişi olarak Ari fırtına küresini duvara fırlatmaya gönüllü oldu ama Teegan yine de çok yakın olacağını ve öldürülebileceğini düşündü.

"Stormdancers'ı izledim. O şeyler enerji dolu," dedi Teegan. "Küreyi teslim etmek için sihrimi kullanabilirim."

Janco başını salladı. "Heli'ye göre, biraz kuvvetle çarpmalı yoksa cam kırılmaz."

Bunun yerine bir sapan kurduk, Valek nişan alıyordu ve Teegan da kürenin rotasından sapması durumunda onu dürtmek için hazır bekliyordu. Pratik yapabileceğimiz gibi değil.

Ari ve Janco ile birlikte Valek'ten yaklaşık iki yüz metre uzakta çömelmiştim. Teegan ikisini uçan parçalardan koruyabileceğine söz vermişti ve geri kalanımızın onlarla birlikte olması için bir neden yoktu.

Sapanın hafif tınısı, tüm duyularıma hükmeden bir ses kükremesinden birkaç saniye önce bana ulaştı. Rüzgâr ve basınç beni yere yapıştırdı. Yapraklar, toprak, dallar ve ince beyaz bir toz üzerime savruldu. Cildim çiğnenmiş gibi hissetti. Kakofoni başladığı gibi aniden sona erdi. Tabii sağır olmadıysam.

Janco dizlerinin üzerine kadar itti. "Kutsal kar kedileri!" Sesi çok uzaklardan geliyordu.

İşitme duyumun hâlâ çalışmasına sevindim ve neye baktığını görmek için döndüm. Fırtınanın enerjisi ormanda bir yol açmıştı. Ve uzakta, garnizonun duvarının yerini kocaman bir delik almıştı. O zaman anladım. Valek ya da Teegan'dan hiçbir iz yoktu. Panikle ayağa fırladım. Ari hemen arkamdaydı, enkazın içinden geçip isimlerini sayıklıyorduk.

Yaprak yığınının arasından küçük bir el çıktı. Ari ve ben dalları ve duvar parçalarını tümsekten çıkardı. Altında, Valek Teegan'ın vücudunu kapladı. Gömleği kanlı yırtıklarla doluydu ama bir iniltiyle çocuğun üzerinden yuvarlandı.

Teegan doğrulup oturdu. "Vay canına. Bu... inanılmazdı!"

"İkinizi de büyüünüzle korumaya ne oldu?" Teegan'a sordum. Sesim amaçladığımdan daha keskindi.

Tokat yemiş gibi sarsıldı. "Bu kadar... güç beklemiyordum."

Omzuna dokundum. "Özür dilerim."

"Onun suçu değil," dedi Valek. Ayağa kalkmak için mücadele etti.

Ari sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu ayağa kaldırdı. "Onlar yeniden toplanmadan gidelim."

Molozların arasından geçtik ve duvarın yıkık kenarına tırmandık. Askerler şok içinde etrafta dolanıyordu, bazılarında kanlı kesikler ve yaralar vardı. Birkaçı yerde yatan diğerlerine yardım etti. Teegan kaosu içinden geçerek bizi yakındaki kışlaya götürdü. Duvar parçaları binanın kenarlarına gömülmüştü ve bakan tüm pencerelerin camları kırılmıştı. Binadan akın eden insanlar hasara şaşkınlıkla bakıyordu. Bir kısmı hareket edemez halde etrafta dolanırken, diğerleri emir bekliyormuş gibi görünüyordu.

Bir grup insanı işaret ettim. "İşte Konsey Üyesi Cowan."

Teegan başını salladı, sonra büyüyle Konsey Üyelerini yanına çağırdı. Uyurgezer gibi bize doğru sürünerek geldiler.

Ari, Janco, Valek ve ben onları duvara doğru yönlendirdik ve tırmanmalarını için cesaretlendirdik. Bu sırada, garnizonun geri kalanı çökmeden önce uzaklaşmaya devam ettikleri sürece güvende olacaklarına dair onları temin ettik. Ormana girdiğimizde Konsey Üyesi Tama Moon direndi.

Elini sıktım ve kulağına rahatlatıcı ve güven verici sözler mırıldandım. Bir dakika sonra bakışlarımla buluştu.

Gözlerinde şaşkınlık vardı ama aynı zamanda tanıdıktı. "Yelena, buradasın."

"Evet, öyleyim."

"Bizim için mi?"

"Evet."

"Güzel."

Bunun bebeğin beynini yıkayan büyüyü boşalttığına dair bir işaret olduğunu umuyordum ama kesin olarak bilmiyordum. O sakinleşince Konsey Üyesi Bloodgood'a doğru ilerledim. Ormandaki uzun yürüyüş boyunca hepsine dokunduğumdan emin oldum. Bu şafağa kadar sürdü, o zaman hepimizin bir molaya ihtiyacı olduğu ortaya çıktı.

"Sence yeterince uzaklaştık mı?" Janco sordu. Deriyi Ari'ye vermeden önce bir yudum su içti.

"Teegan?" Valek sordu.

Valek'in yaraları gün ışığında daha kötü görünüyordu. Ama küçük olduklarını iddia ederek onlarla ilgilenmeme ya da onları iyileştirmek için büyüsunü kullanmama izin vermedi.

"Onlarla aramızda iyi bir fark var. Ayrıca Janco'nun daha önce yaptığı izler yarısını ters yöne yönlendirdi," dedi Teegan.

"Güzel." Valek yol arkadaşlarımızı inceledi.

Konsey Üyeleri ikili gruplar halinde toplandı. Yüz ifadeleri hâlâ biraz şaşkıındı. Ama hiçbirisi şikâyet etmedi ya da garnizona geri gönderilmeyi talep etmedi. Ari'ye bir su derisi ve kurutulmuş et parçalarını paylaşırken teşekkür ettiler. Ancak soruların yakında başlayacağından şüpheleniyordum.

Valek, "Ayrılmamız gerekiyor," dedi.

Kimse bu durumdan memnun görünmüyordu, tam tersi. Ben Valek'in bizim çıkarlarımızı düşündüğüne inansam da Konsey Üyeleri hâlâ onun Komutan için çalıştığına inanıyorlardı.

"Neden?" Ona sordum.

"Biz çok büyük bir grubuz. Bu bizi yavaşlatacak ve istenmeyen dikkatleri üzerimize çekecek."

"Yardım *aramamız* gerekmiyor mu?" Konsey Üyesi Greenblade sordu. Ellerini iki yana açarak etraflarındaki ağaçları işaret etti. "Klanım hepimize yardım ve barınak sağlamaktan mutluluk duyacaktır."

"Klanınızı tehlikeye atamayız," dedim.

"Onları tehlikeye atmak mı, nasıl? Komutan bizim düşmanımız, kendi halkımız değil," dedi Baval ilk kez konuşarak.

Düşmanca bakışlar Valek'e odaklandı. Bakışlarımı karşıladı. "B planı zamanı mı?"

Başımı salladım. Henüz değil. Bunun yerine Konsey üyelerine Kartel, Bruns, Owen ve Komutan hakkında açıklamalarda bulundum.

"Hayır, yanılıyorsunuz," dedi Konsey Üyesi Bulut Sisi. "Kartel yardım ediyor

Komutanı yeneceğiz."

"O zaman neden sen garnizondasın ve Bruns Hisar'da?" Ben sordum. "Bizi suikasttan korumak için." Konsey Üyesi Cowan Valek'i işaret etti.

"Bizi ondan korumak için."

Valek düz bir ses tonuyla, "Seni öldürmek için gönderilmiş olsaydım, şimdiye kadar ölmüş olurdun," dedi.

Yardımcı olmuyorsun. Ellerimi kaldırdım. "Lütfen bana güvenin. Kafanızın netleşmesi için zamana ihtiyacınız var. Size söylenenlerin ötesine bakın ve kendi fikrinizi oluşturun. Hepiniz beni tanıyorsunuz. Geçmişte çeşitli sorunlarınızda size yardımcı oldum. Bana sadece yedi gün verin. Ondan sonra Bruns'a ve Kartel'e yeniden katılmak isterseniz sizi durdurmayacağız. Size söz veriyorum."

Sessizlik uzadıkça Janco su kabını sallayarak bana B planını hatırlattı.

"Beklemeye hazırım," dedi Bavol. "Yelena Sitia için hayatını birçok kez riske attı. Güvenimizi hak ediyor."

Tama Moon, "Yelena olmasaydı, ruhum sonsuza dek başka bir bedende sıkışıp kalırdı" dedi.

Konsey Üyesi Stormdance herkese "Karımı ve çocuklarınızı Daviian Savaşçılarından kurtardı," diye hatırlattı. "Ona yedi gün verebiliriz."

Sadece Janco, B planına başvurmamıza gerek kalmadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bana güvenmeye karar verdikleri için rahatlamış bir şekilde, teşekkür etmek ve kalabilecek büyülü etkileri uzaklaştırmak için her birinin elini sıktım. İşe yarayıp yaramadığından emin değildim ama bir dokunuştan daha zarar gelmezdi.

Valek Konsey Üyelerini iki gruba ayırdı. "Teegan, Ari ve Janco Konsey Üyesi Moon'un grubuna liderlik edecek. Yelena ve ben diğerlerine eşlik edeceğiz." Valek bazı talimatlar için beşimizi bir araya topladı. "Teegan, bela taraması yapmaya devam et. Önce doğuya, sonra kuzeye çiftlik evine git. Yelena ve ben önce kuzeye, sonra doğuya gideceğiz. Sizinle orada buluşuruz."

Çiftlik evine dönüş yolculuğumuz beklediğimizden uzun sürdü. Birçok devriye ormanları ve kuzeye giden yolları taradı. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Citadel'e doğru gideceğimizi tahmin ediyordum. Umarım kimse Fisk'in yeni karargâhını keşfetmemiştir, yoksa işimiz biterdi. Karteli yenmek için, Theobroma'nın etkilerinden nihayet kurtulmuş olan Konsey Üyeleri de dahil olmak üzere herkese ihtiyacımız vardı. Yolculuğun sonuna yaklaştığımızda grubumuz bizi tamamen destekliyordu ve umarım Teegan'ın grubu da aynı. Hatta Bavol ve Valek birlikte yürüyor, çeşitli hareket tarzlarını tartışıyor ve Kartel'e karşı koymanın yollarını tasarlıyorlardı.

Sekizinci günün öğleden sonrasında çiftliğe yaklaştık, bu aynı zamanda ısıtma mevsiminin elli ikinci günüydü. Biz beklerken Valek ileride keşif yaptı. İyi haberlerle döndü. Burası Kartel için hâlâ güvenliydi ve ziyaretçilerimiz vardı. Hem de bir sürü ziyaretçi.

Leif bizi ahırda karşıladı. "Teegan ve grubu dün gece geç saatlerde geldi," dedi Kiki'nin eyerini çıkarmama yardım ederken.

"Görevin nasıl geçti?" Kiki'nin kuyruğundaki ısırganları tararken sordum.

"Bazı sorunlarla karşılaştık. İlk başta sporlar üremedi ve sonra Babam neredeyse elimizdekileri de öldürüyordu ama sporların hepsi şimdi rüzgârda uçuşuyor. Heli, Zohav ve Zethan etkili bir ekip oluşturdular. Aslında biraz korkutucuydu."

"Çiftlik evine dönerken herhangi bir zorlukla karşılaştınız mı?" Valek sordu. Yan ahırda Onyx'i tımar ediyordu.

"Son birkaç gündür devriye sayısı arttı ama Reema onlarla talihsiz bir karşılaşma yaşamamızı engelledi."

"Reema? Onun burada ne işi var?" Telaşla sordum.

"Aynı bizim gibi. O iyi biri. Ona ihtiyacımız olacak." Leif çenesini ayarladı. Belli ki bir çocuğu tehlikeye atmanın gerekliliğinden memnun değil, ancak kararı savunmaya kararlı.

"Opal-"

"Evet. Devlen'le birlikte evde." Leif kaşlarını çatı. "Babam da burada. Güvenli olan eve *de* gitmeyecek." "Aileden geliyor olmalı," diye mırıldandı Valek.

Onu görmezden geldik. Leif'in sert omuzlarındaki gerginliği hissediyordum ve "ya" kelimesine yaptığı vurgu büyük bir işaretti. "Mara nasıl?"

Kollarını kavuşturdu. "Bana çok kızgın. Ormanda annemle kalması için onu ikna etmeye çalıştım."

Ben bile bunun işe yaramayacağını biliyordum.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. "Bütün bunların ortasına sürüklendi. Yakalandı, dövüldü ve terörize edildi. Onu durdurmaya çalışmadan edemem."

"Ama ona güvenebilirsiniz," dedi Valek. "Tehlikenin farkında ve burada olmayı seçiyor. İçiniz yanıyor gibi hissetseniz bile onun isteklerine saygı gösterin." Bakışları içimi yaktı.

Ve bebeğimizi tehlikeye atarak onun acısını arttırdım. Ama benim için başka seçenek yoktu. Karteli yenmediğimiz sürece hiçbirimiz için sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey olmayacaktı. Güçlü kuvvetli herkese ihtiyacımız vardı. Ve eğer bu büyü emen doğmamış bir bebeği de dahil etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Leif içini çekti ve rahatladı. "Haklısın. Bunu biliyorum. Sadece çok zor. Bazen bana bir yabancı gibi geliyor. Çok değişti."

Koluna dokundum. "Sabırlı ol, Leif. Sadece onun yanında ol. Bu zaman alır. Ama asla senin evlendiğin kadına dönmeyecek. Dönemez. Hiçbirimiz yapamayız. Deneyimlerimiz iyi, kötü ya da ikisinin arasında olsun, hepimiz Yıllar geçtikçe değişir ve büyür."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim. Ama onu güvende tutmak istediğim için özür dilemeyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Valek. "Ona güvenmediğin için özür dilemelisin."

Yine bakışlarını üzerimde hissettim ve Cahil tarafından yakalandığımda güven konusunda yaşadığımız sorunları düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Valek, "Eğer doğru yaparsanız özür dilemek oldukça keyifli olabilir," dedi.

Ve bu bir evet olurdu. Benden nasıl af dilediğini hatırlayınca içimi bir sıcaklık kapladı.

Leif, "Bunu dikkate alacağım," dedi.

Atları yerleştirmeyi bitirdiğimizde, Leif eyer çantalarımı eve taşımak için kaldırdı.

"Dikkatli ol. Orada bir fırtına küresi var." Onları ondan uzaklaştırmaya çalıştım. "Onları taşıyabilirim."

"Yapabileceğine inanıyorum." Valek'e "Gördün mü?" der gibi kendini beğenmiş bir gülümseme attı. *Bir şey öğrendim.* "Ama bu vücuduna aşırı yük bindirir. Ki bu da seni son gördüğümünden daha büyük."

"Az önce bana şişman mı dedi?" Valek'e sordum.

"Oh, hayır. Bu işe karışmayacağım."

Öfkelendim. "Altı aylık hamileyim ve oldukça iyi görüldüğümü düşünüyorum." İkisi de bana güvence vermek için acele ettiler.

Ev tıklım tıklım doluydu. Konsey üyeleri de dahil olmak üzere toplam yirmi altı kişi saydım. Valek ve ben ilk girdiğimizde biraz bunaltıcıydı. Herkes konuşuyor, kucaklaşıyor ve gülüyordu ve Leif Bebeğimin şişliğini fark eden tek kişi oydu. Opal ve Mara sırayla bebeğin tekmelerini hissetmeye başladılar ve bebek buna mecbur kaldığında ikisi de iki genç kız gibi ciyakladılar.

Sonunda hepimizi bir araya getiren nedene odaklandık ve ortam ciddileşti.

Konsey Üyesi Baval Zaltana yaşam alanının ortasında duruyordu. Sitian Konseyi'nin sözcüsü olarak atanmıştı. "Hepinizin Kendinizi evinizde hissedin. Bu araziye Theobroma ve Curare üretimimizi arttırmak için bir yol geliştirme umuduyla satın almıştım. Dört yıl önce burada ilk cam serayı inşa ettim ve başarılı oldu. İxian casusları için çok görünür olmasından endişe ederek -" Valek'e gülümsedi "- onu Avibian Ovalarına taşıdım." Sonra yüzünde bir hüzün belirdi. "Sitia'ya yardım ettiğime inanıyordum.

Yaptığım her şey bizi Komutan'dan korumaya yardım edecekti. Oran'a güvenmişim ve tüm bilgilerimi Selene'e verdiğinden haberim yoktu. Kartel benimle aptalmışım gibi oynadı."

"Kendini suçlayamazsın," dedi Tama Moon. "Theobroma'yı kullanarak hepimizle oynadılar."

"Ve planları çok zekiceydi," dedi Valek. "Komutan bile tuzaklarına yakalandı."

"Onları nasıl durduracağız?" Konsey Üyesi Stormdance sordu. Etrafına yayılmış insanları işaret etti. "Burası, değil mi? Direniş."

Fisk ayağa kalktı. "Garnizonlarda birkaç yardımcımız daha var."

"Onora Hisar'da ve General Cahil'in desteğine sahibiz," dedim. "Ve Usta Büyücüler de unutma," dedi Valek.

"Ama orduya sahipler," dedi Tama.

"Bunun uzun sürmeyeceğini umuyoruz," dedim ve Theobroma kapsüllerini yok etme çabalarımızı anlattım.

"Üzgünüm Baval," dedi Esau, Baval'un dehşet dolu soluğuna karşılık vererek. "Tüm seralara ulaşmanın başka bir yolu yoktu."

"Askerler Kartel'in emirlerini yerine getirecekler, hatta artık Beyinleri yıkandı," dedi Konsey Üyesi Bloodgood. "Bir Ixian istilas ı tehdidi her zaman çok gerçek olmuştur. Varlıklarının sebebi bu."

"Ama büyücüler ve sorumlular kendi başlarına d ş nebilecekler," dedim. "Bu yardımcı olacaktır."

Ortam oldukça aydınlandı.

Valek, "Yine de yeni bir sorun var," dedi.

Odadaki iyimser duyguları yok eden Harman  zsuyundan bahsetti. Bunu sessizlik izledi. Sonra sorular geldi.

"Yapabileceğimiz en iyi şey büyücüleri uyarmak," dedi Valek, telaşlı seslerin vızıltısını keserek. "Dartların derilerine ulaşmasını engellemek için fazladan kat kat giyinebilir ve her iki taraftan gelebilecek bir saldırıya karşı korunabilirler."

Bavol Valek'i işaret etti. "Buraya gelirken durumu tartışıyorduk. Valek'in işe yarayacağına inandığım bir planı var. Tehlikeli olacak ve herkesin tam işbirliğine ihtiyacımız olacak. Eğer yardım etmek istemiyorsanız, lütfen şimdi gidin, böylece yakalanırsanız geri kalanımızı tehlikeye atmamış olursunuz."

Kimse kımıldamadı.

Bavol başını salladı. "Güzel. Valek, yetki sende."

Ayağa kalktı ve bize baktı. Bu duruma hayret ettim. Sitia Konseyi, bir zamanlar Sitia'nın en korkulan adamı olan Valek'i kendilerine liderlik etmesi için atamıştı. O da bunu bir an bile tereddüt etmeden kabul etmişti. Bu işi başarırsa hem Sitia'yı hem de Ixia'yı kurtaracaktı. Ve eğer başarısız olursa... Bu düşünceyi bir kenara bıraktım ve göğsümde kabaaran gururla kocamı dinledim.

"Dört takım oluşturacağız," dedi Valek. Elinde açık bir not defteri tutuyordu. " lk ekip Krystal garnizonuna atanmıştır ve Ari, Janco, Zohav ve Zethan'ın yanı sıra Konsey  yeleri Krystal, Stormdance ve Bloodgood'dan oluşmaktadır.  kinci ekip Featherstone garnizonunda konuşlandırıldı ve Leif, Mara ve Esau ile Konsey  yeleri Featherstone, Cowan ve Jewelrose.    nc  ekip Opal, Devlen, Teegan ve Reema ile Konsey  yeleri Moon, Cloud Mist ve Sandseed'den oluşuyor. Ay garnizonuna atandılar." Bana baktı. "Kale ekibi Yelena, Fisk ve Heli ile Konsey  yeleri Zaltana ve Greenblade'den oluşacak."

Valek daha sonra hepimizden ne yapmamızı istediğini açıkladı. "Zamanlama hayati önem taşıyor. Sıcak mevsimin yirminci gününde tam olarak aynı anda saldırmalısınız. Onlar Ixian sınırına yürümeden önce saldırmak istiyorum."

Odaya bir kez daha sessizlik hâkim oldu. Hesapladım. Yirmi sekiz gün vardı. Sporlar görevlerini yerine getirirlerse, Theobroma'nın etkilerinin geçmesi için yeterli zaman olacaktı. İnsanlar lojistiği tartışırken konuşmalar başladı. Çoğu, tarihten çok önce yerlerini alabilmek için bir an önce yola çıkmak istiyordu. Hisar'a girme planında kendi payıma düşeni düşündüm ve Valek'in ekiplerine dahil etmediği bir isim olduğunu fark ettim.

Özel bir sohbet için kocamı Leif, Mara ve Esau ile paylaştığımız odaya çektim. Kapıyı kapatır kapatmaz, "Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Owen'ın peşinden
gidiyorum." Hiç
şaşırmadım. "Tek başına
mı?" "Hayır, aşkım. Yardım
alacağım."

"Kim? Kimse kalmadı!"

"Sitia'da değil," diye kabul
etti.

Oh. "Ixia'da hâlâ sadık insanlarınız var."

"Umudumuz bu. Yine de uzun zaman oldu. Komutan onların güvenini kazanmış olabilir." Uzandı ve başparmağıyla alnımı ovarak kırışmış kaşlarımı düzeltti. "Merak etme canım. Tanıdık bir bölgede olacağım ve Owen sihrimin olduğunu bilmiyor."

"Senden daha güçlü olabilir."

"Bu mümkün." Valek sırttı. "Ama ben daha iyi nişan
alırım." "Bu ukala tavır başını belaya sokacak."

"*Anladın* mı? Sanırım bunun başımı sayamayacağım kadar çok belaya
soktuğunu söylemek yanlış olmaz."

"Bu kadar gururlu görünme." Koluna hafifçe vurdum.

Bileğimden tuttu ve beni kendine çekti. Dokunuşu vücudumda ani ısı artışlarına neden oldu.

"Özür dilememe gerek var mı?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

Kapıya bir göz attım. Evde yirmi dört kişi daha vardı. "Kilitleniyor
ve bu bir süre için son şansımız olacak."

Beni *kilitledi*.

* * *

Ertesi gün heybelerimi karıştırdım. Garnizon ekiplerinin her biri bir fırtına küresi ile silahlandırılacak ve Citadel ekibi diğer ikisini alacaktı. Benim ekibim çiftlik evinde diğerlerinden daha uzun kalacaktı, çünkü hedefimizden sadece birkaç gün güneydeydik. Sırt çantam tamamen dağılmıştı, bu yüzden içindekileri yatağın üzerine boşalttım. Silahlar, şişeler, Zitora'nın Opal için bana verdiği kutuyla birlikte dartlar ve yıkanmaya muhtaç seyahat kıyafetleri de ortalığa saçıldı.

Onu tamamen unutmuştum. Elime alıp onu aradım. Ailesiyle birlikte oturma odasında oturuyordu. Dikkatini çektiğimde, mutfakta bana katılmasını işaret ettim.

"Bu kız benim ölümüm olacak," dedi Opal.

"Valek ondan oldukça etkilendi." Ateşin yanına su dolu bir tencere koydum. Çiftlik evinde bu kadar çok insan varken, herkese yetecek kadar sıcak yemek olması için ocağı yanık tutuyorduk.

"Reema kendini kanıtladı ama kendine fazla güvenmesinden endişe ediyorum."

Gülerek çay poşetini bardağa koydum. "Valek'le ilgili endişelerim hep bu yöndeydi." Düşündüm. "Ama onları bu kadar özgüvenli yapan başarılı."

"Biliyorum. Bir şey mi istemiştiniz?"

Yine unutmuştum. Bu da bebek beyninin bir başka belirtisi miydi? Cebimden kutuyu çıkarıp Opal'a uzattım. "Zitora bununla ne yapacağını bildiğini söyledi."

Opal şok içinde kutuya baktı.

Beklediğim tepki bu değildi. "Sorun nedir?" "Bu..."

Elini onun etrafında sıktı.

"Kilitli ama bununla ilgili bir sorun yaşamazsınız." Eğer sorun yaşarsa, en az yedi kişi hemen açabilirdik. Şimdiye kadar muhtemelen kilit açma becerisine sahip olduğundan şüphelendiğim Reema'yı da dahil edersem sekiz.

"Sorun bu değil." Derin bir nefes aldı. Kaşları çelişkiye düşmüş gibi çatıldı. "Devlen'le konuşmam gerek."

"Özür dilerim Opal, öyle demek istemedim-" "Senin hatan değil. Bilmiyordun." Bekledim.

Kutuyu göğsüne bastırdı. "Kutunun içinde kanımla dolu bir şırınga var."
İçinde olabilecek onca şey arasında bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Bu... biraz iğrenç ama... neden önemli?"

"Kan büyüğü ve Bloodrose tarikatı ile ilgili tüm o pis işleri hatırlıyor musun?"

"Evet." Kan büyüğü yasa dışıydı. Bunu kullananlar büyüye bağımlı hale gelir ve güçlerini artırmak için korkunç şeyler yaparlardı.

"Pek bilinmeyen bir şey var ki o da her şey olup bittikten sonra hala bir şırınga dolusu kanımın kalmış olması. Bu kan ben sihrimi kaybetmeden *önce* alınmıştı. Temel olarak, eğer bu kanı kan dolaşıma enjekte edersem, sifonlama büyüğü geri gelecektir."

Şimdi şok içinde bakma sırası bendeydi. Opal'ın büyüğü çok güçlüydü. Diğer sihirbazların sihirlerini cam bir küreye hortumlayarak güçlerini sonsuza dek ellerinden alabiliyordu. "Bunu başka kim biliyor?"

"Devlen, Irys ve Zitora. Ama Yelena..." Opal'ın sesi kesildi. "Ben Eğer yapabilirim... Güçlerimi geri almak gibi bir arzum yok. Ama ailem tehlikede. Yapmalıyım..."

Elini sıktım. "Bu senin kararın. Her iki durumda da seni destekleyeceğim. Kimse sana baskı yapmasın diye de hiçbir şey söylemeyeceğim."

Başını salladı, biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Sonra Roze Featherstone'un güçlerini artırmak için derisine enjekte ettiği kanı hatırladım. Ondan kanı çektiğimde, kan siyahlaşmış ve ekşmişti.

"Ayrıca, artık... güçlü olmayabilir. Kan bozulur."

"Sihir onu taze tutuyor. Bunu kutunun içinden hissedebiliyorum," dedi Opal.

"Oh." Sonra aklıma geldi. "Oh! Bebeğin onu almadığına sevindim." Bu korkunç olurdu. Ancak, görünen o ki bebek sadece bize yönelik sihri çekmiş.

Opal omuz silkti. "O zaman bir karar vermek zorunda kalmazdım." Derin düşüncelere dalmış bir halde pencereden baktı. "Sen de büyüğü kaybettin. Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

"Gücümü geri kazanacağım. Hiç şüphe yok." Keşke bir şırınga doldurmuş olsaydım. Nefesim kesildi.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Opal, az önce Sitia'daki tüm büyücülerini kurtardın!"

VALEK

"Yavaş ol aşkım. Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi Valek heyecanlı karısına. Opal yüzünde geniş bir sırıtışla Yelena'nın yanında duruyordu. Onu özel bir sohbet için Konsey üyeleriyle yaptığı toplantıdan ayırmışlardı.

Yelena, "Büyücüleri korumak için bir yolumuz var," dedi.

"O kısmı anladım. Takip etmekte zorlandığım kısım bir sonraki kısım. Kan dolu bir şırıngayı çıkarmak bir büyücünün gücünü nasıl kurtarır?"

Yelena Opal'a baktı. "Opal'ın açıklamasına izin vereceğim. O daha tecrübeli." Opal kuru bir sesle, "Ne yazık ki," dedi. "Ne olduğunu hatırlamıyor musun?

Bloodrose tarikatında? Ben ve Galen ile mi?"

"Ortak kana sahip olduğunuz için bunun sadece ikinize özgü olduğunu sanıyordum." "Bu onun bir parçasıydı. Ama özünde, bir kişinin büyü kullanma yeteneği

kan. Nedenini bilmiyorum ama kanıtlandı. Bu sihirli yetenek

Bir şırıngaya çekildiğinde bile kanda kalır. Güç, kan dolaşımına enjekte edilerek başka bir büyücüye aktarılabilir ya da deriye dövme yapılarak bir büyücünün gücü artırılabilir." Kollarını ovuşturdu. "Ancak bir sihirbazın sihrine bir şey olursa da kullanılabilir. Yeter ki sihir kullanma yeteneği kaybolmadan *önce* çizilmiş olsun."

Mantık sıçraması yapması uzun sürmedi. "Yani, temel olarak, tüm büyücüler bir şişe kan alır ve sonra Harman özsuyuyla vurulurlarsa, teorik olarak güçlerini geri kazanabilirler mi?"

"Evet!" Opal söyledi.

Bu kadar hevesli olmalarına şaşmamalı. Lojistiği düşündü. "Usta Büyücülerle temasa geçtiğimde onları özsü konusunda uyaracağım. Herkese yetecek kadar şırınga ve kan almak için alıngan olmayan birini bulmaları gerekecek."

"Sadece birkaç şırıngaya ihtiyaçları var," dedi Opal. "Kan cam şişelerde saklanabilir."

"Örnekleri nasıl muhafaza ediyorlar?" diye sordu.

"Ustalar bunu yapabilir," dedi Opal. "Ve Teegan'ın bunu senin ve burada bulunan diğerleri için yapabileceğine inanıyorum."

Valek kendi büyüsunü düşünmemişti bile. Bu çok yeniydi ve bunu kabullenecek zamanı olmamıştı. Harman sapı tarafından vurulma düşüncesi onu üzmüyordu ama bunun için gereken adımları atacaktı. Her ihtimale karşı yeteneğini koru.

Harman'ın karşı önleмиyle ilgili haberler yayıldığında çiftlik evindeki hava olumlu yönde değişti. Valek sonraki birkaç günü küçük ofiste ekip liderleriyle planı gözden geçirerek geçirdi. Teegan ve Leif Usta Büyücülerle zihinsel olarak iletişim kurma yeteneğine sahip olduklarından, müdür olarak atanmışlardı. Zethan sadece zihinsel iletişim kurabildiği halde o da lider olarak seçilmişti.

Valek onlara, "İlk geldiğinizde ustalarla temas kurmaya çalışmayın," diye talimat verdi. "Garnizonlarda büyü peşinde koşan başka büyücüler de var ve onlara yakınlarda olduğunuzu belli etmek istemeyiz."

"O zamana kadar büyücülerin bizim tarafımızda olması gerekmez mi?"

Teegan sordu.

"Artık Kartel'in etkisi altında olmadıkları *teyit* edilene kadar öyle olmadıklarını varsayın. Theobroma içermeyen haberciler de vardır, bu yüzden gereksiz riskler almayın. Kıyamet kopmadan hemen önce onlarla temasa geçin. gevşek."

Her yerde gülümsemeler. Gerçi Zethan'ınki uzun sürmedi.

"Zee, Bain sana ulaşacaktır," dedi Valek. "Geldiğini bilecek ve tüm ustalar arasında, sana ulaşmaya çalışan herkesi atlatabilir. snoop."

"Sana 'çocuk' dediğinde sakın alınma," dedi Leif. "Herkes öyle diyor, hatta Keep'in bursiyerine bile ve o adam Bain'den sadece birkaç yaş daha genç."

Toplantı bittiğinde Valek Teegan'dan kalmasını istedi. Süper haberciyi ortaya çıkardı ve çocuğa verdi. "Üstatlarla temas kurup planlarımızdan onları haberdar etme zamanı. Bain ile başla, sonra Irys. Yeterli güç kaldıysa, Zitora'ya ulaşın. Eğer yoksa, garnizonun yakınına vardığınızda yeterince yakın olacaksınız."

"Ve hafif bir dokunuşum var," diye övündü

Teegan. "İşte bu."

Sonra çocuk ayıldı. "Zitora Usta'yı tanımıyorum. Beni içeri almayabilir."

Geçerli bir nokta. Valek düşündü. "Beni tanıyor."

Teegan cama vurdu. "Bunu birlikte yapmalıyız. Hem daha güçlü oluruz hem de benim bilmediğim sorularını yanıtlayabilirsin."

"İyi fikir."

"Dahi çocuk, hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Valek'in sesinden alaycılık damlıyordu.

Teegan sırttı. "Bebek beyni."

Çocuğa alaycı bir şekilde kaşlarını çattı ama sert ifadesini koruyamadı. Artık herkes duyduğuna göre, bu cümle hızla her şeyin bahanesi haline geliyordu. Teegan onun elinden tuttu ve önce Bain, Irys ve sonra da Zitora ile temasa geçtiler. Zitora'yla seanslarını bitiremeden habercinin büyüğü bozuldu ama Teegan'ın artık onunla bir bağlantısı vardı.

Yorgunluktan bitap düşen Valek dinlenmeyi düşündü -belki de Yelena'nın biraz kestirmeye ihtiyacı vardı- ama Teegan çıktıktan kısa bir süre sonra Ari ve Janco ofise girdi. Masanın önünde durdular.

Ari, "Owen'ın karşısına tek başına çıkmadan memnun değiliz," dedi. Valek, "O adamla teke tek dövüşmeyi beklemiyorum," dedi.

"Ne bekliyorsunuz ki? Çünkü onlar üç kişi ve siz bir kişisiniz," dedi Janco.

"Onlara suikast düzenlemeyi umuyorum. Eğer bunu doğru yaparsam, neye uğradıklarınızı şaşıracaklar."

Janco sırttı. "Aferin patron."

Ari ona dirsek attı. "Hala almanız gerektiğini düşünüyoruz-"

"*Götürecek* kimse yok. Bunu siz de biliyorsunuz." Valek endişelerini anlıyordu ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"Küçük Bayan Suikastçı senin yedeğin olmak için mükemmel olurdu." Janco'nun ifadesi kasvetli bir hal aldı.

"Onun için endişelenmeyin," dedi Valek. "Kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteye fazlasıyla sahip."

Biraz neşelendi. "Evet. Eminim Brunsie'yi çıldırtıyordur." "Janco'yla takılırken, Brunsie'yle yeterince tecrübesi olduğu kesin.

Birinin dikkatini dağıtmak için onu rahatsız etmenin ince sanatı," dedi Ari.

"Hey!"

Valek didişen iki arkadaşını inceledi. Yıllar boyunca hayatını kurtarmış, Yelena'yı korumuş ve onun için çok şey yapmışlardı; buna Ixia'da Komutan'ın yanında olmak yerine burada bulunarak ihanet etmek de dâhildi.

Ve şimdi onlardan bir şey daha yapmalarını istemesi gerekiyordu.

Valek sözlerini keserek, "Garnizona girdiğinizde lütfen ikizlere göz kulak olun. Güçlüler ama hâlâ gençler ve başlarına bir şey gelirse annem çok üzülür." Bu ebeveyn-çocuk bağını zaten daha iyi anlıyordu ve kendi bebeği henüz doğmamıştı bile. Valek, çocuk dünyaya geldiğinde ve yaşamla ilgili tüm tehlike ve tehlikelerle karşılaştığında bunun ne kadar kötü olacağını ancak hayal edebilirdi.

"Olur patron," dedi Janco. "Anneleri mutlu etmek konusunda her şeyi anlıyorum."

"Öyle mi?" Ari kuşkululu bir ses tonuyla sordu.

"Evet. *Görmezden gelmem onu anlamadığım anlamına gelmiyor.*"

* * *

Valek herkesin ne yapması gerektiğini anladığından emin olduktan sonra ertesi sabah ayrılmayı planladı. Şıngıllar konusunda en deneyimli kişi olan Devlen, Valek'in kanından bir şişe çekti ve Teegan bunu muhafaza etti. Valek kaleye giderken onu saklamak için güvenli bir yer bulacaktı. Her büyücü kendi kanını nereye saklayacağına kendisi karar verirdi. Bu sayede şişeler tek bir yerde saklanmayacak ve Kartel tarafından sabote edilmekten korunacaktı.

Yelena'ya odalarında katıldığında, karısına daha dikkatli olması ve hayatta kalması konusunda nutuk çekme arzusu boğazında fokur fokur kaynadı ama bunu kontrol altında tuttu. Yelena anlamıştı. Ve onun da endişelerini geri çektiğinden emindi.

Bunun yerine, kapıyı kilitlediler ve akşamı birlikte geçirdiler. Vücutları yorulduğunda, iç içe uzanıp yaklaşan Firestorm dışında her şeyden konuştular.

"Eğer oğlan olursa adını Valek koyabiliriz," dedi Yelena.

"O zaman sen aradığında ikimiz de cevap verirdik," dedi. "Hayır. Çok kafa karıştırıcı."

"Ne öneriyorsun?"

Biraz eğlenmeye karar verdi. "Rock. Bu güçlü bir isim." "Aynı zamanda cansız bir nesne. Tekrar dene."

"Çelik. Bir başka güçlü isim."

"Bu bir isim değil."

"Fırtına mı?"

"Valek." Yeterince içmişti.

Düşündü. "Vincent'a ne dersin? Kardeşimden sonra." Bir an için göğsünde keder çiçek açtı. Valek ve Vincent çocukken başlarını çok belaya sokmuşlardı.

Yelena onun elini sıktı. "Bu mükemmel."

"Ama ikimiz de bebeğin kız olduğunu biliyoruz," dedi. "Biliyor muyuz?"

"Evet, var. Ona ne isim verelim? Tatlı Turta mı?" Ona dirsek attı. "Babasının Küçük Kızı'na ne dersin?" "Bunu sevdim."

"Anlaşıldı."

Kıkırdadı ama sonra gelecekteki kızlarını düşündü. Tıpkı annesi gibi güzel, güçlü, akıllı ve inatçı olacaktı. Buna hiç şüphe yoktu. "Liana'ya ne dersin?" Yelena'nın göbek adıydı ama aynı zamanda *asma*. "Şimdiden ikimizin de kalbine sarıldı." "Bu çok hoş."

* * *

Sabah çok erken geldi. Garnizon ekipleri ayrılmaya hazırlanırken, Citadel ekibi de toparlanmalarına yardım etti. Valek herkese veda ettikten ve iyi şanslar diledikten sonra Yelena'yı öptü.

Karısına veda etmeyi reddetti. Onun yerine "Birkaç hafta sonra görüşürüz" dedi.

"Öyle olsa iyi olur."

Bir öpücük daha almak için eğilip yanağını okşadı. "Evet, efendim."

Valek Onyx'e bindi. Kuzeybatıya yöneldiler. Komutan'ın kalesi kuzeye doğru yaklaşık üç günlük bir yolculuk mesafesindeydi ama Valek oraya batıdan yaklaşmayı planlıyordu. Onyx için Ixian sınırının birkaç mil güneyinde bir ahır buldu. At çok fazla dikkat çekecek ve Ixianlılardan saklanması zor olacaktı.

devriyeler. Kan şişesinin burada, Ixia'da yanında olduğundan daha güvende olacağını fark eden Valek, onu Onyx'in eyerine sakladı. Ardından küçük bir çanta hazırladı ve omuzlarına astı.

Sınıra ulaştığında, Yılan Ormanı'nın kenarını koruyan devriyelerin sayısının artmasını bekliyordu. Beklemediği şey ise Ormandaki asker sayısı çok fazlaydı. Komutan'ın -daha doğrusu Owen'ın- orduyu ateş festivalinden çok önce mevzilendirmeyi planladığından şüpheleniyordu. Ama bu daha erken saldıracakları anlamına mı geliyordu? Öyle olmamasını umuyordu, yoksa tüm planları mahvolacaktı.

Kaçınması gereken çok fazla ceset olduğu için Valek'in içeri girmek için büyüsunü kullanması gerekiyordu.

Ixia'ya fark edilmeden girmiş ve bir devriye üniforması çalmış. Castletown'a dördüncü gece geç saatlerde vardı. Sessiz sokaklarda hayalet gibi dolaşüyor, gölgelerden uzak duruyordu. Pennwood Caddesi'ndeki güvenli eve yaklaştığında yavaşladı. Ev boş görünüyordu ama her ihtimale karşı odaları aramak için büyüsunü kullandı. İyi haber, onu bekleyen bir pusu yoktu. Kötü haber, içeride başka kimse yoktu.

Valek, ajanlarının döneceğini umarak geç saatlere kadar bekledi. Geç olduğunda

Geri gelmeyecekleri belliydi, bir sonraki hamlesini düşündü. Ajanları ona nerede olduklarını açıklayan bir mesaj bırakmış olabilirdi. Ya da binaya girdiğinde çalması için büyüsunü bir alarm kurulmuş olabilirdi. İşini şansa bırakmak istemeyen Valek, saklanabileceği başka bir yer aradı.

Daha iyi günler görmüş boş bir ev buldu. Diğer iki evin arasına sıkışmış olan üç katlı dar bina, şiddetli bir rüzgârda yıkılmaya ramak kalmıştı. Çatlaklar taş temeli yaralamış ve ahşap kirişler sarkmıştı. Küf kokusu her boş odaya sinmişti ve çatıdaki bir delik, en üst katta yuva yapan çeşitli kuşların girişine izin veriyordu. Valek yatağını zemin kattaki tek kuru köşeye kurdu.

Ertesi gün Valek, yokluğunda neler olup bittiğine dair bir fikir edinmek umuduyla kasabayı dolaştı. Kasabanın nüfusunun azaldığını ve sıcak güneş ışığına rağmen havanın asık olduğunu fark etti. Ayrıca, sıcak mevsimin ilk günüydü, bu da ateş festivaline sadece bir ay kaldığı anlamına geliyordu. Ixia'da kutlanan sadece iki festival vardı ve her ikisi de her zaman heyecanla beklenirdi.

Valek araştırmalarını genişletti ve onların rahatsızlığının kaynağını keşfetti. Castletown'ın dışındaki festival alanını askerler doldurdu. Parlak renkli çadırlar yerine, kamufle edilmiş askeri ordugahlar sıralanmıştı.

yere dizilmişti. Bunun daha erken yürümeyi planladıkları anlamına geldiğinden endişeleniyordu. Valek'in niyetlerini doğrulamak için bir yola ihtiyacı vardı. Belki de yemek çadırındaki askerlerin arasına karışabilirdi? Çok riskli. Başka ne yapabilirdi?

Neredeyse yüksek sesle inliyordu. Bir subayı hedef alabiliyor ve onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Valek büyüsunü kullanmanın ne zaman ikinci doğası haline geleceğini merak ediyordu.

Günün geri kalanında gizli bir yerden faaliyetleri izledi. Birkaç kişi umut verici görünüyordu ama Valek ne acele etmek ne de bilgiyi birinin zihninden söküp almak istiyordu. Onu ikna etmeyi tercih etti, böylece o kişi Valek'in orada olduğunu hiç bilmeyecekti. Ama o kadar hafif bir dokunuşa sahip olduğundan şüpheliydi. Birkaç günlük gözlemden sonra potansiyel bir işaret buldu; erkek bir kaptan. Adam karar verecek kadar yüksek rütbeli değildi ama saldırının ayrıntılarından haberdar olmalıydı.

Kaptan yatağına çekildikten birkaç saat sonra Valek adamın çadırına girdi -Bu da oldukça kolaydı çünkü kimse kampın etrafına nöbetçi yerleştirme zahmetine katlanmamıştı. Barınağın arkasına çömeldi. Etrafta bu kadar insan varken büyü menziline emin olmadığı için tedbiri elden bırakmamayı tercih etti. Valek, yüzbaşının Valek'in ne yaptığını açıklayacağını umuyordu. garip rüyalar olarak zihninde yer etti.

Kalkanını indiren Valek farkındalığını genişletti. Kaptan yalnızdı. Ve uyanıktı. Lanet olsun. Valek adamın düşüncelerinin yüzeyinde süzülüyordu. Kaptan Campbell yarın yapması gereken tüm görevleri gözden geçirdi. Liste oldukça uzundu - muhtemelen Campbell'ın uyuyamamasının nedeni de buydu. Maddelerin çoğu yüzbaşının birimindeki daha düşük rütbeli bir subay tarafından halledilebilirdi ama bu adam kontrolün kendisinde olmasını seviyor ve yetki devretmeyi reddediyordu. Valek için iyi olmuştu, çünkü adamın derin bir bilgi hazinesine sahip olduğunu hissetmişti.

Valek adamı uykuya dalmaya teşvik etmek için sihrini kullandı. Campbell daha derin bir uykuya daldığında Valek kaptanı geleceği düşünmeye itti. Campbell festivali, özellikle de biftek ve kremalı kekleri özlemle bekliyordu.

Bittiğinde tatlı yok, diye düşündü Valek.

Hayır, ama önemli bir şey. Campbell'ın zihninde kılıçla savaşan askerlerin görüntüleri parladı. *O kadar eğitim... karşılığını alsa iyi olur.*

Valek adamın endişesini anladı. *Sitia bizim için hazır olacak.*

Evet. Asker sütunları oluştu. Sitian saflarına doğru ilerlediler. Hayal edilen savaş Campbell'ın düşüncelerini hüznle kararttı. İlk saldırıda kayıplardan kaçınılamaz.

Baş harfini fark eden Valek nazikçe dürttü.

Arkadan ikinci saldırı. Sürpriz, sürpriz, Sitia.

İçini buz gibi bir ürperti kapladı ama duygularını kontrol altında tuttu.

Nasıl? Son birkaç sezonda yavaşça sızarak. Tüneli kullan.

Valek bir laneti bastırdı. Owen kaçakçıların rotasını kullanıyordu.

Sitia'ya gizlice asker sokmak için sınırı geçtiler. Sitia ordusu Ixianlarla savaşırken, başka bir Ixian kuvveti de onların arkasından ilerleyecekti. Sitialılar ikisi arasında sıkışıp kalacak ve teslim olmaya zorlanacaktı. En azından Komutan bir katliam planlamıyordu.

Bu kadar çok kişiyi saklamak zor, diye düşündü Valek.

En iyinin en iyisi. Gözden uzak tutuldular. Liderleri hedef almak için önce suikastçılar. Kartel bile mi?

Tüm liderler.

Owen'ın Bruns'a kazık atmayı planlaması şaşırtıcı değil. İyi kurtulduk. Valek'i endişelendiren diğerleriydi. Liderleri olmadan Sitia kolay lokma olacaktı.

Ne zaman?

Sitian ordusu garnizonları terk ettikten sonra.

Bu mantıklıydı. Artık korunmayacaklardı. Valek'in görevi başarısız olursa diye onları uyarması gerekiyordu.

Campbell'la bağlantısını kesmeden önce Valek, kaptanın sorguya çekildiğinden şüphelenmemesi için bir dizi rastgele düşüncüyü aklından geçirdi. Adam yine de şüphelenebilirdi. Bunu söylemek zordu. Teegan'la yaptığı birkaç seans Valek'e yeterince deneyim kazandırmamıştı. Becerilerine ince ayar yapmanın yıllar alacağından şüpheleniyordu.

Campbell'ın zihnini okumak için gereken efordan yorulan Valek saklandığı yere döndü. Yatağının üzerine uzandı ve bilgiyi düşündü. En azından saldırının zamanlaması aynı kalmıştı. Ancak, direnişçilere nasıl bir mesaj ileteceğinden emin değildi. Belki Irys'e ulaşabilirdi. Irys'e Featherstone garnizonu Castletown'a en yakın olanıydı. Ama beceriksiz çabaları yarardan çok zarar mı getirecekti? Başka bir sihirbaz onun bu girişimini fark edebilir, Irys'i ifşa edebilir veya nerede olduğuna dair istenmeyen dikkatleri üzerine çekebilirdi.

Beklemeye karar verdi. Eğer görevi başarısızlığa doğru gidiyor gibi görünüyorsa, Irys ve diğerlerini uyarmaya çalışacaktı.

Valek dinlendikten sonraki üç günü kalenin kapısından geçen trafiği izleyerek geçirdi. Güvenlik personeli dar açıklıkta neredeyse birbirlerine takılıyordu. Ve en az üç büyücü saydı

-Görünürde silahları olmadığı için dikkat çekiyorlardı. Ayrıca Valek, günün çoğunu herkese ters ters bakarak geçiren Owen'ın baş kölesi Tyen'i de tanıdı. Muhtemelen nöbetçi olarak görevlendirildiği için üzgündü.

Yerleşkenin duvarlarına tek bir kişi bile dokunmamıştı, bu da büyülü alarmin devam ettiği anlamına geliyordu. Ve yardım edecek ajanları olmadan, Valek'in fark edilmeden içeri girme şansı sıfıra indi. Eğer bir fırtına küresi olsaydı

kaleye sorunsuzca girebilirdi, ama bu onları kesinlikle uyarırdı.

İçeri girmenin tek bir yolu vardı, mahkûm olarak. Ama bunu doğru yapmak zorundaydı. Castletown'da fark edilirse ya da kapıdan gizlice geçmeye çalışırken yakalanırsa, Owen Valek'in bunu bilerek yaptığından şüphelenecekti. Kısacası Owen'ın Valek'i alt ettiğine inanmasına ihtiyacı vardı. Bu düşünce güvenli eve götürdü. Büyülü bir alarmla donatılmış olmalıydı. Owen Valek'in ne zaman girdiğini tam olarak bilecekti.

Valek günün geri kalanını ve akşamı yakalanması için hazırlık yaparak geçirdi.

Gece yarısından sonra eşyalarını topladı ve güvenli eve doğru yola çıktı. İçeride gizlenen kimse yoktu. Kapının kilidini açmadan önce durakladı. Kapı tokmağına dokunduğu anda geri dönüşü olmayacaktı. Yelena onun ne yapmak üzere olduğunu bilseydi çok üzülürdü. Ama anlayacaktı. Bu iş bitene kadar kimse güvende değildi.

Kapı ses çıkarmadan açıldı. Karanlık iç mekân aynı şekilde görünüyordu. Valek ağır siyah perdeleri kapattı ve ardından küçük bir fener yaktı. Zihinsel kalkanını indirdi ama herhangi bir büyü hissetmedi. Eğer bir alarmı tetiklemişse bile, bu onun algılama yeteneğinin ötesindeydi. Tüm odaları kontrol etti ve belli belirsiz bir toz tabakası dışında kayda değer bir şey bulamadı. Ana yaşam alanına döndüğünde masayı taradı. Dosyalar geride bırakılmıştı ve Adrik ile Paşa'nın ne üzerinde çalıştıklarını merak etti.

Üstteki dosyayı açtığında bir patlama sesi duyuldu. Etrafındaki büyüün her zaman var olan ağırlığı kayboldu. İçine küçük bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı. "Yakaladım" yazıyordu.

Valek güldü. Owen onun için bir bubi tuzağı kurmuştu. Etrafında bir null kalkanı vardı, bu da onu almaya gelene kadar burada hapsedecekti. Güzel. Kalkanın sınırlarını test etti. Masanın etrafını sarıyor, ona biraz hareket alanı sağlıyordu ama fazla değil. Onlar gelene kadar ne kadar zaman geçeceğini merak etti. Dairede başka bubi tuzakları olması ihtimaline karşı Valek masaya yakın durdu. Eğer bir tane daha patlatırsa, Owen burada başka birinin daha olduğunu düşünecekti. Pusuya düşürülmüş kurban rolünü oynayan Valek masanın üzerine oturdu ve bekledi.

Tatlı zamanlarını aldılar. Muhtemelen yüzüme vurmak için. Güzel. Valek'in suikastçı eğitimine sabır da dahildi.

Kilitteki anahtarın çıkardığı ses Valek'i hafif bir uykudan uyandırdı. Çekti hançerlerini. Kapı açılır açılmaz bıçağını fırlattı. Tahta bir kalkana çarptı. Hazırlıklı gelmişlerdi. Temiz bir atış bekledi ama kalkanlı adam ilerlerken Valek onun arkasında Tyen'i gördü. Görünüşü korumak için ikinci atışıyla Tyen'ı vurmaya çalıştı. Ama Tyen'ın büyüğü bıçağı saptırınca rotasından saptı. Valek'in masa boyunca dizdiği dartlar Tyen'ın tek bir hareketiyle uçup gitti.

"Başka bir şeyiniz var mı?" Tyen sıkılmış bir ses tonuyla sordu.

Valek ona soğuk katil bakışlarını yöneltti. Kollarını iki yana açtı. "Neden ceplerimi kontrol etmiyorsun?"

"Sevimli. Çocuklar." Dört haydut yanlara doğru yayılırken Tyen kenara çekildi.

Bir ağ tuttular. Ah. Owen null kalkanını ayarlamadan onu nasıl zapt edeceklerini merak etmişti. İpin içine bir boş kalkan örüldüğünü varsaydı. Ağ bir kez etrafını sardığında, onu mücadele etmeden hareket ettirmelerine izin verecekti. Bu işi kimse için kolaylaştırmak istemeyen Valek, masanın arkasında daire çizerek onu ilerleyen adamlarla arasında tuttu. Manevra yapabileceği çok küçük bir alan vardı.

Boynuna bir acı iğnesi battı. Haydutlara odaklanan Valek, gözünü Tyen'den ayırmamıştı.

Sihirbaz omuz silkti. "Her halükarda sıçmıştın."

Doğru. Valek dartı derisinden çıkardı. Vücudundan bir ağırlık akarak onu yere doğru bastırdı. Kolları sanki taşa dönüşmüş gibi hissetti. Haydutlar ağı üzerine attılar ve uyku iksiri onu bayıltırken iplerin ağırlığı da yere düşürdü.

Valek ağzı kurumuş bir halde ve öldürücü bir baş ağrısıyla, kalenin altındaki zindanın hücrelerinden birinde uyandı. Kötü kokulu samanlarla kaplı bir palete uzanmış, durumunu değerlendirirken alnını ovuşturdu. Hayır büyü onu çevreledi. Valek konsantre oldu ve kalkanın hücresinin tüm parmaklıklarının etrafına örüldüğünü hissetti.

Üniforması standart bir tulumla değiştirilmişti. Parmaklıkların dışındaki nemli taşın üzerinde belli belirsiz bir fener ışığı titriyordu. Daha derin katlardan birinde değildi, bu da muhtemelen ziyaretçileri olacağı anlamına geliyordu.

Şu an için hücresinde yalnızdı, ancak birden fazla form hücreyi işgal etmişti. yanındaki hücreler. O oturur pozisyona geçtiğinde diğerleri ayağa kalktı ve onları ayıran parmaklıklara yaklaştı. Valek hepsini tanıdı - ajanlarını.

"Sen iyi misin?" Adrik sordu. Adamın yüzünde soluk mor çürükler vardı.

"Evet," dedi Valek'in sesi titreyerek. Hücrede hiç su yoktu.

Bir karıştırma sesi duyuldu ve ardından Qamra'nın eli parmaklıkların arasında belirdi.

Elinde metal bir bardak su tutuyordu. Valek suyu aldı ve yüzeyde yüzen tanımlanamayan parçalara rağmen içti.

"Teşekkürler," dedi. İnsanları taradı. Birkaçında iyileşme süreci devam eden kesikler ve çürükler vardı. Çoğunun yüzü asıktı ama birkaçı beklentiyle gülümsedi. "Rapor verin."

Adrik eliyle işaret etti. "Emirlere uymayı reddettik ve burada infaz edilmeyi bekliyoruz. Bizi ateş festivali sırasında... canlı canlı yakmayı planlıyorlar." Sesi titriyordu.

Valek onu suçlamadı. Birini yakarak öldürmek zalimce ve korkunç bir şeydi. "Komutan asılmayı tercih ediyor."

"Artık kararları *onun* vermediğini hepimiz biliyoruz. O büyücü ateşin daha uygun bir infaz olduğunu düşündü."

"Peki ya diğer ajanlarım?"

"Komutan'ın emirlerini uyguluyorlar." Kulağını işaret etti, sonra da işaret etti. *Yüksek mevkilerde bir dostumuz var.*

Danışman

Maren?

Evet.

Zeki ama tehlikeli. Eğer Owen ve Komutan onun sadece sadıkmış gibi davrandığını anlarsa, öldürmeden önce bilgi almak için onu sağarlardı.

Parlak bir planın olduğunu umuyoruz, diye işaret etti Adrik.

Parlaklığından emin değildi. Onlara da söyleyemezdi. Eğer bir büyücü onların düşüncelerini okursa, Valek'in planının hiç şansı olmazdı. *Hayır, üzgünüm, yok.*

Ajanları dehşetle tepki verdi. Gülümsemelerin yerini endişeli, gergin ifadeler aldı. Onlara yalan söylemekten nefret ediyordu ama kaçmayı başardıklarında kendisini affedeceklerini umuyordu.

Adrik, "Şu sihirbaz Owen, sihriyle parmaklıklarınıza bir şey yaptı," dedi ve ardından, "*Bunun sizi zapt edeceği izlenimine kapıldım,*" diye imzaladı.

"O zaman ben de sizler gibi burada sıkışıp kaldım," dedi Valek yenik bir ses tonuyla.

Gerçekten mi? Adrik hâlâ umutlu bir şekilde eliyle işaret etti.

Gerçekten mi?

Ortam düpedüz çirkinleşti.

Valek'in beklenen ziyaretçileri birkaç saat sonra geldi. Owen, Tyen ve Maren parmaklıkların karşı tarafında duruyordu. Komutan zindana girerek kendini tehlikeye atmaktan kaçınacak kadar akıllıydı. Komutan ayrıca böbürlenecek bir tip de değildi; Owen'ın aksine, kendisinden oldukça memnun görünüyordu. Yine de Maren onun bakışlarıyla karşılaştığında bile ifadesini nötr tuttu. Valek ayağa kalkarak kapıya yaklaştı ve düşmanı ölçüp biçti. Owen'ın belinde kısa bir kılıç asılıydı. Tyen, Valek'in hançerlerini kemerine sokmuştu; Valek'i alt etmek için güzel bir hamle.

Valek'in söyleyebildiği kadarıyla Maren silahsızdı ve bu da epey bir şey ifade ediyordu. Owen ona henüz tam olarak güvenmiyor olabilirdi.

"Ixia'ya dönmeye karşı koyamayacağını biliyordum," dedi Owen.

"Güvenli evinizdeki tuzağım hoşunuza gitti mi?"

Valek sessiz kalmayı düşündü ama adamın Valek'in manipüle etmeyi planladığı bir egosu vardı. "Zekiceydi."

Owen caka sattı. "Bunca zamandır sizden iki adım öndeydim. Aslında, direnişinizin o fırtına kürelerini garnizonlar üzerinde kullanacak olmasından dolayı oldukça mutluyum. Bu bana çok yardımcı olacak."

Valek şaşırılmış gibi davrandı ama bu Campbell'ın ona arkadan gelen saldırı hakkında söylediklerini doğruluyordu.

"İğneleyici bir cevap yok mu?" Owen sordu. Şimdi sessizlik zamanıydı.

"Sanırım şansınızın ve seçeneklerinizin kalmadığını fark ettiniz. İnfaz için ilk sıra sende."

"Yarın için mi planlandı?" Valek sordu.

"Hayır. Ateş festivalinin büyük açılış törenlerinin bir parçası olarak alevler içinde kalacaksın. Tam bir gösteri olacak."

Valek, "Bunu kaçırarak olmam çok kötü," dedi.

Owen parmağıyla parmaklıklara dokundu. "Etrafınızda her zaman bir null kalkanı olacak. Ve o kalkanı *ben* kontrol ediyorum. Şu anda senin hücren kadar büyük. Ama tek yapmam gereken..." Owen ellerini genişçe tuttu ve sonra yavaşça birleştirdi.

Valek büyücüye baktı ama kalkanın tam yerini belirlemek için duyularını açık tuttu. Eğer doğru tepkiyi vermezse, yolun sonuna gelmiş olacaktı. Kalkan vücudunun etrafını sararken Owen'ın dudakları hafifçe kıvrıldı.

Valek kaskatı kesildi, kolları iki yanına sıkışmış gibi davrandı. Owen'ın gözlerinde acımasız bir ışıltı parladı ve Valek sanki ciğerleri sıkılıyormuş gibi nefesini tuttu. Valek'in bakışları acı ve ölüm vaat ediyordu ama Owen ellerini tekrar birbirinden ayırmadan önce kalkanı çok uzun bir dakika boyunca tutarken Valek'e sadece güldü. Valek derin nefesler alarak soluk soluğa kalmamaya çalıştı, bu da Owen'ı daha da eğlendirdi. Güzel.

"Bununla yüzleş Valek. Kaçamazsın," dedi Owen.

"Bunu daha önce de duymuştum. Ve o zaman da doğru değildi."

"Öyle mi?" Owen Valek'in hücresinin kapısını sarsarak açtı. "Kilitli bile değil. Hadi git o zaman. Kaçın."

İnanılmazdı. Owen az önce ona beklenmedik bir hediye vermişti. Valek açıklığa doğru yürüdü ama eşiği geçmeye ramak kala sarsılarak durdu. Owen ve Tyen aksiyonun tadını çıkarırken, Valek Maren'e işaret etti. Eğer Maren gemide değilse, Valek'in işi bitmişti. Ancak Maren hiç tepki vermedi.

"Sen bir kalıntısın," dedi Owen. "Zayıflığın çok iyi biliniyor ve boş bir kalkan kurabilen herhangi bir büyücü seni yenebilir. Bağışıklığınızın bunca yıl size çok iyi hizmet ettiğini düşünürsek, bu ironik, değil mi?"

Valek omuzlarını biraz düşürdü. "İroninin gayet farkındayım." "Güzel.

Ben sana eşlik etmek için dönmeden önce düşünmen gereken çok şey var. ateş."

Owen gitmek için döndü.

"Bir sorum var," dedi Valek. Sihirbaz durakladı. "Evet?"

"Son bir sözün var mı?" Valek harekete geçti. Kapıdan içeri adım attı, Owen'ın kısa kılıcını kaptı ve adamın karnına sapladı. Sıcak kan

Owen'ın yüzündeki şok ifadesini görmenin memnuniyetine ek olarak ellerinden fıskırdı.

Maren'in elinde Tyen'in bıçağı vardı ama adamın büyüü onu duvara çarpınca bağırdı. Silah yere düşerken Maren bir yığın halinde yere yığıldı. Tyen eliyle işaret etti ve bıçak Valek'e doğru uçtu.

Valek bıçağı savuşturdu ama kısa süre sonra iki hançer de havada süzülüyordu ve manevra yapacak yeterli alan yoktu. Sırtını duvara dayadı ve yaklaştıklarında silahları kapmak için kötü bir kesik riskini göze alarak bekledi. Ancak Tyen onun planını anladığında, adam büyüüyle Valek'i olduğu yerde sabitledi. Kahretsin.

Güç çeken Valek, Tyen'in zihnine projeksiyon yaptı. Güçlü bir bariyer Valek'in içeri girmesini engelledi.

Tyen ona baktı. "Kan büyüü kullanmaya tenezzül edeceğin hiç aklıma gelmezdi ama büyüünü açıklamanın tek yolu bu."

Valek onu düzeltmeye zahmet etmedi.

"Benim kadar güçlü ya da yetenekli olamazsın." Tyen bıçakları havada döndürerek uçlarını Valek'in boğazına doğrulttu.

Valek, "Eğer şimdi durursan, yaşamana izin veririm," dedi.

"Ne olursa olsun ben ölü bir adamım. Bunu biliyorsun. En azından seni yanımda götürebilirim." Bıçaklar Valek'e doğru fırladı.

Çaresiz kalan Valek büyük bir büyü parçasını çekti. Boş bir kalkan örmeye vakti olmadığı için onu bir mızrağa dönüştürdü ve tüm gücüyle Tyen'in zihinsel bariyerine sapladı. Mızrak bir delik açarak Tyen'in zihnini Valek'in büyüüyle doldurdu.

Durun! Valek emretti. Uyu!

Adam ve bıçaklar yere düştü. Valek duvardan sıyrıldı. Kasları yapışkana dönerken zindan ayaklarının altında sarsıldı.

Dizlerinin üzerine çöken Valek, kalan enerjisini bir araya getirerek tulumun altını karıştırdı. Et rengindeki macunu pençeleriyle temizledi.

Bir dizi maymuncuktan. Dünya etrafında dönmeden önce onları Adrik'e fırlatmayı başardı ve onu karanlık bir kasırganın içine gönderdi.

* * *

Valek revirde uyandı. Bilekleri yatağın başucundaki metal parmaklıklara, ayak bilekleri de ayakucuna kelepçelenmişti. O

onu güvence altına almanın ne kadar saçma olduğuna güldü ama ses çıkaracak gücü bile yoktu. En azından Zindan. Küçük merhametler. Bir sonraki uyanışında, Sıhhiye Annesi ona baktı. Vücudundaki her bir kas ağrıyordu ve hareket etme düşüncesi bile onu unutkanlığa sürüklüyordu.

Üçüncü kez uyandığında, yeni doğmuş bir bebeğin böyle hissedip hissetmediğini merak etti - sıvı emmek dışında hiçbir şey yapamıyordu. Bundan sonra saymayı bıraktı. Uyanık olduğu anlar birbirine karıştı. Maren'in ziyareti onun için duyduğu endişeleri hafifletti. Tyen ve Owen'ın öldüğünü bildirdi. Owen'ın Tyen'in nasıl öldüğünü bilmek istiyordu ama bu çok fazla çaba gerektiriyordu.

Onun yerine fısıltıyla "Rika?" diye sordu.

Maren kaşlarını çatı. "Dinlenmeniz gerekiyor. Doktorun söyleyebildiği kadarıyla, tüm vücut yorgunluğundan muzdaripsin." Gitmek için ayağa kalktı. "Null kalkarıyla ilgili tüm o şeyler bunca zamandır sadece bir oyun muydu? Eğer öyleyse, oldukça iyi bir numaraydı."

Peki neden bu kadar mutsuz davranıyordu? Herkes Sitia'ya gitmişken o geride kaldığı için üzgün müydü?

Konuşmak için gücünü toplayarak, "Hayır," dedi.

Sanki ona inanmıyormuş gibi oflayıp pufladı ve Rika hakkındaki sorusuna cevap vermeden odadan çıktı. Maren geri dönmedi ve sonraki birkaç gün içinde Valek canlılığının bir kısmını geri kazandı. Öyle ki oturup kalkmayı ve etrafta dolaşmayı arzuluyordu ama Medic Mommy de Neden güvende olduğuna dair sorular.

Bir sonraki uyandığında Komutan yatağının ayak ucunda duruyordu.

Valek'in çıplak göğsünü işaret ederek, "İlginç bir yara izi," dedi.

Battaniye sadece alt yarısını örtüyordu. Endişelenecekti ama değişen yara izi şu anda sorunlarının en küçüğüydü.

"Yelena için bir düğün hediyesi," dedi Valek.

"Ah, evet. Bunu duymuştum. Bebeğiniz de yolda. Tebrikler."

Güzel sözler, ama ses tonu düz ve... tehlikeliydi. "Teşekkür ederim."

Komutan yatağın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. "O piçi öldürdüğün için sana teşekkür etmeliyim, Owen."

"Sen-"

"Evet. Kontrol tamamen *bende*." Bakışlarında bir an için öfke parladı.

"Tam da büyücülerin yozlaşmış ve güce aç olmadıklarını düşünmeye başlamışken,

Bu da onlara güvenmemekte haklı olduğumu kanıtlıyor."

"Owen'la çalışmayı kabul ettin," dedi Valek. "Eğer infaz etseydin-"

"Bir hata yaptım," diye tersledi Komutan. "Ve parasını ben ödedim." O pantolonunun paçasındaki görünmez bir kırısklığı düzeltti. "Beni bir kez daha kurtardın. Bunun için de sana teşekkür etmeliyim."

Yapması *gerektiği*, yapacağı anlamına gelmiyordu. Valek kelepçeleri şingirdattı. "Minnettarlığınızı ifade etmenin en iyi yolu bu değil."

"Sen bir hainsin Valek. Sitia'ya yardım ediyorsun ve sen bir *büyücüydün*." Kelimeyi sanki ağzında iğrenç bir tat bırakıyormuş gibi tükürdü.

Ama Valek'in dikkatini çeken *m-kelimesi* değildi. *Vardı*. Güç battaniyesine uzandı. Hiçbir şey yok. Yorgunluk mu yoksa Harman özsuğu mu? Fark eder miydi?

Evet, vardı. Cevap onu şaşırttı.

Komutan, "Bunu benden ne kadar süre sakladın?" diye sordu.

"Saklamadım. Sahilden dönüş yolculuğumda oldu." Vincent'ın mezarı başında neler olduğunu açıkladı. "Büyüye karşı bağışıklığımın bir çeşit büyü olduğunu söyleyenlerin hepsi haklıydı. Kimse benden daha fazla şaşırmamıştı."

Komutan hiçbir duygu belirtisi göstermedi. "Yine de bana rapor vermeliyiniz."

"Owen'ın etkisi altındaydınız ve görüşlerinizin farkındayım. Bu bir ölüm cezası olabilirdi." Bu konuşma onun enerjisini tüketmişti. Valek daha fazla dayanamayacaktı. "Kolordum mu?"

"Affedildim."

Bu rahatlatıcıydı. "Hâlâ mangalda pişirilmek için ilk sırada mıyım?" Belli belirsiz bir gülümseme. "Asıldım."

"Çok daha iyi." Ve bunda ciddiye.

"Sitia'nın işgali planlandığı gibi devam edecek."

Ezici bir dehşet dalgası içinden geçerken Valek gözlerini kapadı. Owen'ı öldürmüş olsa da savaşı durdurmayı başaramamıştı.

"Büyücülerin etkisiz hale getirilmesi gerekiyor," dedi Komutan. "Sitian Konseyi onları kontrol altında tutmakta etkisiz olduğunu kanıtladı. Bu bir kan banyosu olmayacak Valek. Bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun. Sitian halkına iyi bakılacak, tıpkı Ixian halkı gibi."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Valek gözlerini açtı ve Komutan'ın bakışlarıyla buluştu. "Tüm büyücülerini hedef almak imkânsız olacak."

"Birkaçı gözden kaçacaktır," diye kabul etti. "Ama bana çok anlamlı gelen bir şey var ki, o da bana, bu iki kişiyi *nasıl* etkisiz hale getirmeyi planladığınızı sormamış olman. sihirbazlar."

Eğer daha fazla enerjisi olsaydı, Valek küfredebilirdi.

"Sityalılar Harman sapının bizde olduğunu biliyorlar," dedi Komutan, Valek'ten çok kendi kendine. "Bu işleri karmaşıklştırarak ama bir kez Yeterince sihirbazı hedef alırsak, hepsini yakalamak daha kolay olur. En azından Owen etkili bir madde üretme sözünü yerine getirdi. Bana hiçbir zaman tam olarak güvenmedi, bu yüzden yakın zamana kadar ayrıntıları gizli tuttu. Sadece işe yaramasını sağladığından şüpheleniyorum." Soğuk gülümsemesi ifadesini yumuşatmayı başaramadı. "Benim için mükemmel zamanlama."

Valek iğneyi görmezden geldi. "Peki ya Rika?" "Sitia'daydı, Kartel'e yardım ediyordu." Ah, bu illüzyon pelerinlerini açıklıyor.

"Merak etmeyin. Harman sapı tarafından etkisiz hale getirilecekler listemde yer alıyor," diye ekledi Komutan. "Bu arada sen ilktin."

"Onur duydum."

Komutan kasvetli bir ifadeye bürünmeden önce yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Sohbetlerimizi özlemişim." Ayrılmak için ayağa kalktı. "Yeni bir suikastçıya ve güvenlik şefine ihtiyacım olacak. Elinizde hiç önerileriniz?" "Onora."

Valek Komutanı şok etmeyi başarmıştı. Valek'e bakakaldı, nutku tutulmuştu. Birincisi. İlk kez. Hiç.

Valek, "Onu direniş için çalışmaya ben zorladım," dedi. "O bir hain değil." "Anlıyorum."

Komutan da öyle yaptı, bu konuda zekiydi. Valek'in içini bir keder kapladı. Komutan'a suikast düzenlemek zorunda kalacak olması çok kötüydü.

LEIF

Leif duyularını açtı ve Usta Büyücü Irys Jewelrose'un kendisiyle iletişime geçmesini bekledi. Ekibi, binanın arka duvarının yakınındaki ormanda saklandı.

Featherstone garnizonu. Mara'nın eline uzandı ve ona güven vererek sıktı. Zayıf ay ışığı yüzünü yumuşak beyaz bir parlılıkla aydınlatıyordu. Gerginlik kazınmıştı

Mara'nın alnında endişe çizgileri vardı ama eğer adam ona handa, güvenli bir yerde kalmasını önerseydi, Mara ona hırlardı.

Hırıltı yeniydi. Ve evlendiği tatlı kadını özlerken, Valek'in yorumları zihninde tekrarlanıyordu. Güven. Ve belki de zamanla, tatlılığın bir kısmı geri dönecekti.

Yakınlarda, babası fırtına küresini kucağında tutuyordu. Leif, Esau, Mara ve üç Konsey Üyesi-Featherstone'un etrafına boş bir kalkan inşa etmişti, Cowan ve Jewelrose. Onlar da çalılıkların arasında çömelmişlerdi. Tek ses böceklerin vızıltısıydı.

Leif aya tekrar baktı ve gökyüzündeki konumunu tahmin etti. Saldırı bu gece için planlanmıştı. Saldırımı tam zamanında başlatmaları gerekiyordu yoksa direnişin başarı şansını mahvetme riskiyle karşı karşıya kalacaklardı. Ya Irys onunla temasa geçmezse? Ya açığa çıktıysa?

Önemli değildi. Leif son teslim tarihini kaçırmayacaktı.

Havayı kokladı, duyguları ya da bir devriyenin yakınlarda olduğuna dair herhangi bir işaret aradı. Daha fazla uzanmaktan kaçınarak, garnizonun büyücülerini duvarlarının dışında olduğu konusunda uyarmaktan kaçınmak için geri çekildi.

Ay hareket etmeyi reddediyordu, ya da Leif'e öyle geliyordu. Sırf onu kızdırmak için o noktaya yapışmıştı. Bir iç çekişi bastırdı ve daha rahat rahat bir pozisyon.

Leif, Irys'in sesi zihninde yankılandı. Biz hazırız.

İçinden serinletici bir rahatlama geçti. Askerler mi? diye sordu.

*Akılları başlarına geliyor ama birkaçı inatçı ve ısrarcı.
Komutan'ın ordusuna karşı savunmak zorundasınız. Sizi durdurmaya
çalışabilirler.*

Leif tuniğini kontrol etti. Uyku ilacıyla dolu dartlar kumaşın içinden geçirilmişti. Ekibinin geri kalanı da benzer şekilde silahlanmıştı. *Umalım da neler olduğunu anladıklarında çok geç olsun.*

Konsey üyelerine sapanın güvenliğini sağlamalarını işaret etti. Irys'e *duvardan uzak durmasını* söyledi.

Olur. Diğer tarafta görüşürüz.

Bir kıkırdamayı bastırdı.

Sapan iki ağacın arasına gerildikten sonra Leif küreyi babasından aldı. Konsey Üyesi Featherstone kauçuk sapanı geri çekti ve açısını değiştirdi. Leif adamın nişancılığının iddia ettiği kadar isabetli olmasını umdu. Bunu birkaç umut daha izledi: Patlamayla dümdüz olmaktan kaçınmak için yeterince geride olduklarını umdu. Umarım diğer tarafta kimse ölmemiştir. Bruns'un büyücülerinden biri diğer garnizonları uyarmadan önce ana yönetim binasına ulaşmayı umuyorlardı.

Leif tüm bu endişeleri derinlere itti. Küreyi askıya yerleştirdi. Diğerleri ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Bir parmağını kaldırarak Konsey Üyesine işaret etti. Bir parmak. İki parmak. Üç.

Featherstone bıraktı. Küre havada süzüldü. Ay ışığı camda parladı ve Leif kalbinin durduğu bir an için kürenin uçup gideceğini düşündü. Duvara çarptı. Ama sonra mermere çarptı. Şimşek patladı ve bir kükreme ona çarpmadan iki saniye önce onu kör etti.

Fırtınanın gücü onu kaldırdı, birkaç metre taşıdı ve bir anda ciğerlerindeki havayı boşaltacak kadar sert bir şekilde yere savurdu. Yeşillik parçaları toz bulutları arasında süzülürken, toprak ve taş parçaları üzerine yağdı. Nefesini toparladığında ayağa kalktı. Her kası ağrıyordu ve kolları ile bacaklarında küçük kesikler vardı.

Sonra diğerlerini hatırladı. Panik içinde, titrek bacaklarının üzerinde durup Mara ve babasını aradı. Mara sisin içinden çıktı. Omzundaki bir yaradan kan akıyordu ama elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Ben iyiyim," dedi ona güven vererek. "Ama baban bayıldı."

Onu Esav'a götürdü. Şakağında kötü bir yara izi vardı. Leif nabzını hissetti. Güçlü. Kadere şükürler olsun. Babasını daha rahat bir pozisyona yuvarladı

ve onu yeşilliklerle örttü. "O iyi olmalı. Gitmeliyiz, yoksa sürpriz unsurunu kaybedeceğiz."

Toplandılar ve hızlı bir yaralı kontrolü yaptılar. Konsey Üyesi Featherstone ve Leif patlamanın şiddetinden nasibini almıştı ama ciddi bir şey yoktu. Diğerlerinde ufak tefek kesikler ve çürükler vardı.

"Bana yakın dur," diye emretti Leif.

Herkes bir dart oku kaptı ve ekip garnizonun duvarındaki yırtık deliğe doğru koşmaya başladı.

Diğerlerine önderlik ederken mermer parçaları ayaklarının altında çıkırdadı. Havayı toz kaplamıştı ama bulanık sarı noktalar meşalelerin ve fenerlerin yerini gösteriyordu. Bağırışlar ve karışıklık sesleri duvarın hâlâ ayakta duran kısımlarında yankılanıyordu. Enkaz yığınlarının üzerinden tırmandılar. Figürler onlara doğru koşuyordu.

Leif en yakındaki adama nişan aldı ama Irys, "O bizden biri," diye bağırdı. O da

peşinde birkaç silahlı askerle görüş alanına girdi. Uzun saçlarını topuz yapmıştı. Irys genel bir Sitian üniforması giyiyordu ama ne zümrüt bakışlarındaki gücü ne de komuta

Sadece usta bir büyücünün başarabileceği bir duruş. Adamlarına eliyle işaret etti. "Koruma sağlayın."

Askerleri koruyucu bir düzen içinde etraflarını sardı. Güzel. "Bu taraftan," dedi ve koşmaya başladı.

Ekibi onu takip etti. Doğruca garnizonun yüksek rütbeli subaylarının ve büyücülerinin yaşadığı yönetim binasına yöneldiler. Binanın dışında kalın bir muhafız çemberi onları bekliyordu. Yavaşlayarak durdular. Savunmacılar, Irys'in onlara önderlik ettiğini görmelerine rağmen yerlerinde kaldılar.

Şaşıran Leif, Irys'e "Cahil artık bizim tarafımızda değil mi?" diye sordu.

"Adamlarını bir göreve gönderdi, ama Bruns ekstra güvenlik emri verdi ve o da buna uymak ya da keşfedilme riskini göze almak zorunda kaldı." Ona şöyle bir baktı. "Bruns Bir şeyler olacağından şüpheleniyorum ama her ihtimale karşı Cahil'e hangi gece olduğunu söylemedim."

Akıllıcaydı ama bu engelde işe yaramadı. Mara'nın tam arkasında kaldığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Onu durduramadan Konsey Üyesi Featherstone ön saflarından geçerek muhafızlara yaklaştı. "Ben Konsey Üyesi Drake Featherstone. Burası benim garnizonum ve komuta bende. Derhal geri çekilin."

Kimse kımıldamadı.

"Şimdi ne olacak?" Leif, Irys'e sordu. "Çatışmanın gürültüsü içerideki büyücülerini uyaracak ve Bruns'a bir mesaj gönderecekler."

Irys gülümsedi. "Binanın etrafında bir null kalkanım var." Onları engelleyen muhafızları işaret etti. İkisi havada uçtu ve yere çakıldı. Hareketsiz kaldılar. "Bunu aylardır yapmak istiyordum."

Ah, evet, yeniden bir Usta Büyücü ile savaşıyor olmak çok güzel. Leif, "Nişan al," diye emretti.

Etraflarını saran askerler ileri atıldı. Mara'ya baktı. "Benimle kal."

Titremesine rağmen kararlı bir ses tonuyla, "Arkanı kolluyorum," dedi.

Irys, kaosun içinde savaşıırken Leif'in yanında kaldı. Leif dartları kullanarak, bıçaklardan kaçarken onları kollarına ve bacaklarına sapladı. İşe yarıyordu, en azından onu şişlemeye niyetli saldırgan bir rakiple karşılaşana kadar.

Irys'in dikkati başka yerdeydi, bu yüzden kendini savunmak için palasını çekti. Büyük bir zarar vermek istemeyen Leif savunmada kaldı ve adama bir ok saplamak için fırsat kolladı. Ancak muhafız fazla yaklaşımdan kaçınacak kadar akıllıydı.

Göz ucuyla Mara'yı gördü. Dikkati dağılan Leif sağ yerine sola blok yaptı ve adam onu silahsız bıraktı. Muhafız ilerlerken o da geri çekildi. Leif'e o kadar odaklanmıştı ki, boynuna bir ok saplayana kadar Mara'yı görmedi. Adam küfredip Leif'in üzerine yürüdü ama Leif adamın kasığına bir tekme attı. Sertçe. Adam yere yığıldı.

Mara sıırttı. "Sana arkanda olduğumu söylemiştim." Leif karısına sarıldı. "İşte benim kızım!"

Takım olarak çalışarak savaşçı yığınlarının arasından geçtiler. Sonunda girişe ulaştılar. Irys kısa süre sonra iki kişiyle birlikte onlara katıldı.

"Boş kalkan büyücülerin binanın içinde büyü yapmasını engellemeyecek. Onu sıkıp muhafızların dengesini bozamam." Başparmağıyla yakın dövüşü işaret etti.

"Mara'nın etrafında bir null kalkanım var ve gerekirse oldukça hızlı bir şekilde bir tane daha inşa edebilirim."

"Güzel. Üçüncü kattaki ana komuta merkezinde olacaklar. Hadi gidelim."

Irys merdivenlerden yukarı doğru hücumla geçti. Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Sahanlığa vardıklarında kapı kapalıydı ama altından zayıf bir fener ışığı parlıyordu.

Bubi tuzağı mı? Leif, Irys'e sordu.

Hayır. Tartışmakla çok meşguller.

Kaç kişi?

Dört.

Leif düğmeyi çevirdi ve kapıyı açarak masalar, sandalyeler, masalar ve dosya dolaplarıyla dolu geniş bir alana girdi. Bunun ötesinde başka bir kapı vardı. Aralık duruyordu ve sarı bir ışık saçıyordu.

İçeride dört kişi bir kaide üzerinde duran cam bir küpü işaret etti. Sesleri netti. "...boş kalkan, seni aptal. Bunu merkeze götürmeliyiz. çatı."

"Ve bir ok ve yay tarafından vurulma riskini mi alayım?

Hayır, teşekkürler." "Bruns'un bilmesi gerek!"

Leif, Mara ve iki askere beklemelerini işaret etti. Irys ve Leif mobilyaların arasından geçerek, hiçbir şeye takılmadan odayı geçtiler.

Kapının yanında durdular.

İzin ver, diye düşündü Irys.

Devam et. Bu iyi olacaktı.

Irys onları şaşırtarak odaya daldı. Döndüler ve sonra donup kaldılar, Irys'in büyüğü tarafından hareketsiz tutuldular. Bir dizi büyük, rahat görünümlü Birkaç pencere ve kapı ile birlikte kanepeler odayı çevreliyordu.

"Güvenli," diye seslendi Irys diğerlerine. "Leif, onlara okları sapla lütfen."

Memnuniyetle, birkaç dart çekti ve yaklaştı. Hava siyah meyan kökü gibi kokuyordu. Aldatmaca. Dört büyücü bir illüzyondur. Döndü, tam dört kişi duvarlardan adım atıyor gibi görünürken bir uyarı çığlığı attı.

Başka bir illüzyon mu? Biri Irys'e bir gürz savurdu ve Usta Büyücü'yü şakağından yakaladı. Yere düştü ve kıpırdamadı. Bu bir illüzyon değil. Ve şimdi binayı çevreleyen null kalkanı yok olmuştu.

Diğer üç kişi Mara ve askerlere o kadar hızlı saldırdılar ki Leif palasını çektiğinde silahsızlardı. Seçeneklerinin giderek azaldığını fark eden Leif, cam süper haberciye kaidenin üzerinden aldı. Kadere şükürler olsun ki gerçektir. Bir eline aldı.

"Dur, yoksa bunu milyonlarca parçaya ayırırım." Leif yakınlarda başka bir tane daha olmadığını umuyordu.

Rika Bloodgood bıçağı Mara'nın boynuna dayadı. "Yavaşça yere bırak, yoksa boğazını keserim."

Mara'nın bakışlarıyla karşılaştı. *Hayır* diye bağırdı. Ama Leif yapamadı hayatını feda edemez. Bir savaşı durdurmak için bile. Bu bencillikti ve muhtemelen ne olursa olsun öleceklerdi. Elçiyi kaideye geri koyarken kalbi acıyla çarptı.

"Şimdi silahını bırak."

Leif palasını bıraktı. Göğsünde yankılanan aynı boş sesi çıkararak yere çarptı. Duvarları işaret etti. "İyi numara."

"Numara değil, beceri ve yetenek. Bu illüzyonla Usta bir Sihirbazı kandırdım."

Mütevazı da.

"Şimdi haberciden uzaklaş." O da itaat etti.

YELENA

Hisar'ın güney kapısının yakınında çömelmiş bekledim. Yirmi üç gün süren endişeli bekleyişin ardından nihayet güneş battıktan sonra yerimizi almıştık. Birkaç saat içinde küreleri fırlatacak ve kaleye saldıracaktık... şey... Hisar'a. Valek gece yarısı yapılacak bir saldırının daha etkili olacağına karar vermişti. Uykudan uyandırılan askerler yönlerini şaşırır ve dağınık olurlardı.

Greenblade garnizonunda işe yaramıştı,

Ama bu sefer garnizonların bir uyarısı vardı ve o kadar dağınık olmayacaklardı.

Fisk'in yardımcıları garnizonlara Theobroma tedarikinin durma noktasına geldiğini bildirdi. Ama yeterli zaman var mıydı? Zihnimde bir dizi endişe dönüp duruyordu. Valek Owen'a ulaşmış mıydı? Diğer takımlar da Başarılı mı? Kan gerçekten işe yarayacak mıydı? Opal işe yarayacağını söylemişti ama belki de Harman özsuyu kanı bastırarak kadar güçlü olabilirdi. Deney yapabileceğimiz gibi değildi. Yanlış gidebilecek her şeyi hayal ettim ve oldukça hayal gücüne sahiptim.

Citadel'e gittiğimizde, bu işi bir an önce bitirme arzum derimi içten dışı doğru bastırıyordu. Ve patlamak üzereydim. Bu ruh halindeyken, duvarları çıplak ellerimle yıkabilirdim - fırtına küresine gerek yoktu.

Fisk sapanı iki ağaç gövdesi arasına astı. Baval ve Konsey Üyesi Shaba Greenblade devriyeleri izliyordu. Hisar'a yaklaştıkça sıklıkları artıyordu. Ancak Shaba'nın büyüü onları hissedecek kadar güçlüydü ve bize askerlerden kaçmak için yeterli zamanı veriyordu.

Umarım Phelan'ın ekibi de devriyelerden kaçmış ve şimdi kuzey kapısını hedef almaya hazırlanıyordu.

Belirlenen saat geldiğinde Heli fırtına küresini sapana yerleştirdi ve Fisk'le birlikte geri çekerek Hisar'ın güney kapısına nişan aldı. Kapı barikatla kapatılmıştı ve o saatte etrafında kimsenin olmaması gerekiyordu.

gecenin bu saatinde. Aynı zamanda Konsey Salonu'na en yakın ikinci kapıydı. Valek'in sırtını patlattığımızda neler olduğunu hatırlıyorum. Fisk ve Heli'yi garnizonun duvarından birkaç... tamam, daha çok yirmi adım geri çekilmeye ikna etmeye çalıştım. Heli fırtınanın enerjisini onların etrafına yönlendirebileceğine dair bana güvence verdi.

Fisk ve Heli küreyi fırlatırken ben bir ağacın arkasına çömelmişim. Küre havada süzülürken ay ışığı camdan yansıyor. Ses kükreyerek canlanırken, barikatı parçalayıp Citadel'in duvarlarından parçaları her yöne savururken, çarpma dişlerimi takırdattı. Mermer parçaları ve Birkaç dakika boyunca toz yağdı. Ancak, bozulmamış bitki örtüsünden oluşan bir baloncuk Heli ve Fisk'in etrafını sarmıştı.

"Vay canına. Teegan şaka yapmıyormuş," dedi Fisk kısık bir fısıltıyla. "Bu... şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey! Başka kulakları çınlayan var mı?"

"Şimdi hareket et, sonra hayret et," dedim. "Devriyelerin hepsi doğrudan bize doğru geliyor."

"Doğru."

Beşimiz hızla delikten geçip Citadel'e girdik. Bölgenin çoğunu işyerleri ve fabrikalar kaplamıştı, ancak birkaç tanesi apartman dairesine dönüştürülmüştü. İnsanlar çoktan pencerelerden bakıyor ve hasarı incelemeye geliyorlardı. Fisk yolu gösterdi ve çok geçmeden onun çok iyi bildiği ara sokaklarda gözden kaybolduk.

Konsey Salonu'nun bulunduğu sokağın aşağısına vardık. Bir gölgenin içine kayarak ana girişi izledik. Kısa süre sonra bir adam patlamaları rapor etmek için merdivenlerden hızla çıktı ve içeride kayboldu. Birkaç dakika sonra muhafızlar sokağa akın etti. İki gruba ayrıldılar ve sadece birkaçını girişte bırakarak hızla uzaklaştılar.

Bavol, Shaba ve ben gölgelerden çıktık. Merdivenleri görkemli bir hızla çıktık. Kapıya vardığımızda, dört muhafız göğsümüzde kılıçlar.

"Rahat, beyler," dedi Bavol, itaat edilmediği takdirde acı vaat eden emredici bir ses tonuyla. Etkileyici.

"Emir veremezsiniz," diye itiraz etti bir adam.

"Ben *Meclis Üyesi* Bavol Cacao Zaltana. Bu da *Meclis Üyesi* Shaba Greenblade. Gerçekten de emirleri biz veriyoruz. Geri çekilin. Şimdi."

Silahlarının uçları sallanıyordu.

"Bruns Jewelrose'u getir," diye emretti Baval. "Söyle ona, onu bekliyoruz. derhal ofisimde bulunmanızı rica ediyorum." Baval bir onay beklemeden Konsey Salonu'na girdi.

Shaba ve ben onu takip ettik. Lobinin ortasına kadar geldik. Bruns merdivenlerde, etkileyici bir dizi silahlı askerin, Cilly Cloud Mist'in ve birkaç büyücünün arasında duruyordu. Bruns'un yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı.

Bir nefes çektim. Gösteri zamanı.

Cilly bakışlarımı karşıladı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bebek tarafından yutulmadan önce zihnimde hafif bir sihir dokunuşu hissettim. Düzeltmeden önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Bebek, bir. Cilly, sıfır.

"Ah, işte buradasın Bruns," dedi Baval.

"Baval, bu ne sürpriz. Buraya gelmemeliydin. Burası senin için çok tehlikeli."

Yani medeni davranacaktı. En azından şimdilik.

"Saçmalık. Benim ve Sitian Konseyi'nin geri kalanının olması *gereken* yer burası.

Sizce de öyle değil mi?"

"Hayır. Komutanın her yerde casusları ve suikastçıları var."

"*Halkımız* tarafından Sitian işlerini denetlemek ve vatandaşlarımızı korumak için seçildiğimizde bu riski kabul ettik. Devreye girdiğin için teşekkürler Bruns, ama gidebilirsin. Konsey Üyesi Greenblade ve ben, diğerleri gelene kadar buradan sonrasını halledeceğiz." Baval bir eliyle kalabalığı işaret etti. "Herkes ikinci bir emre kadar görev yerlerine dönsün."

Kimse kımıldamadı.

Bruns alkışladı. "Bravo. Çok inandırıcı bir performans. Ancak, seyircilerinizi çok iyi tanımiyorsunuz. Hepsi bana sadık. Hayır. Theobroma gerekli."

Mantıklıydı ama en azından birkaçının zorlanmış olmasını ve uyanmaya başlamasını umuyorduk. B planının zamanı gelmişti. Omzumun üzerinden bakarak tüm muhafızların içerideki aksiyona odaklandığını doğruladım. koridorda. Sonra tuniğimin altına uzandım ve cam bir fırtına küresi çıkardım. Bebeğimin şişliği yarı yarıya küçüldü.

İki elimle başımın üzerinde tutarak, "Şimdi teslim olun, yoksa hepimizi havaya uçururum!" dedim.

Askerlerin çoğu bir adım geri çekildi ama Bruns, "Blöf yapıyor. Kendini ya da bebeğini öldürmezdi. Bu gerçekten acınası, Yelena. Ne yapıyorsun?"

başarmayı umuyorsunuz?"

"Hay Allah, Bruns, beni çok iyi anladın. Haklısın. Hepimizi öldürmeyeceğim. Sadece dikkatinizi dağıtmak istedim." Küreyi merdivene fırlattım ve hepsi irkilince sııttım.

Paramparça oldu ve kalın beyaz bir sis saldı. Duman bir saniye boyunca yönsüz bir şekilde döndükten sonra, kaçmaya çalışan insanları yere serecek kadar büyük bir güçle merdivenlerden aşağı yukarı koşmaya başladı. Heli kapının yanında durdu. Fisk ve yardımcıları içeri girerken o havayı kontrol etmeye odaklandı.

"Gaz uzun süre dayanmaz," dedim rüzgârın uğultusuna karşı. "Onlara Curare iğnesi batır. İşe yarayacaktır."

Çocuklar cesetlerin üzerinde leş yiyiciler gibi dolaşıyordu. Ama iki kayıp vardı: Bruns ve Cilly.

Aşağı inmemişlerdi, bu yüzden üst katlardan birine çıkmış olmalılar.

"Bavol, Shaba ile burada kal. Takviye kuvvetler geldiğinde, onları komutanın sende olduğuna ikna etmelisin," dedim. "Heli ve Fisk, benimle gelin."

Fisk bıçaklarını çekti, ben de üfleme borumu doldurdum. Kimsenin üzerine basmamaya dikkat ederek merdivenleri hızla çıktık.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Oda oda mı?"

"Başka bir çıkış var mı?" Heli sordu.

"Ustaların girişi," dedim.

"Bu taraftan!" Fisk boş bir koridoru kesti.

Fisk'in bunu bilmesine neden şaşırdım ki? Küçük haylaz böyle az bilinen gerçekleri ortaya çıkarmaktan hoşlanırdı. Koridorun sonunda zemin kata çıkan bir merdiven vardı. Dinlemek için bir an durakladım. Hiç ses yoktu. Bot sesleri bile yoktu. İyi mi kötü mü?

"Bu yoldan gittiklerine emin misin?" Heli bana sordu.

"Hayır. Ama kaçamazlar, yani kaçmadılarsa hâlâ binadadırlar." İki kat aşağı indik. Merdiven boşluğu büyük bir odada son buluyordu. Üstatlar Konsey toplantılarına katılmadan önce resmi cübbelerini giyerlerdi. Pahalı ipek kumaş, açık kapıdan içeri esen rüzgârda sallanıyordu.

Fisk küfretti ve Heli'nin peşinden koşarak odayı geçti. Büyü düşüncelerimi sildi süpürdü.

"Onları görüyorum!" Fisk dışarıyı işaret etti. "İşte oradalar," dedi Heli.

Ben onları durduramadan boş sokağa doğru koşmaya başladılar. Kapı arkalarından çarparak kapandı ve oda karanlığa gömüldü.

Sustalımı çektim ama yeterince hızlı değildim. Bir bıçak keskin ucuyla karnıma saplandı. Donup kaldım.

"Bırak onu," dedi Bruns sol tarafımdan.

Karanlıkta görebiliyor muydu? Üfleme borumu bıraktım. Yere çarptı. "Ve bıçak."

Lanet olsun. Onu da bıraktım.

"Seni şu anda deşmek isterdim ama sana ihtiyacım var. Sonra," diye söz verdi. "Cilly, silahlarını ara."

Kadın oldukça titizdi. Ne yazık ki parmağını dartlarımdan biri. Çoğunu topladıktan sonra Bruns ona yolu göstermesini söyledi.

Üst kolumu tuttu ama bıçağı yerinde kaldı. "Kımılđa." Beni merdivenlerden yukarı itti.

"Ama düşündüm ki-"

"Yanlış düşünüyorsun," diye sözümü kesti Bruns. "O gazın etkisi geçer geçmez adamlarım uyanacak. Gerçekten onları tüm iksirlerinize karşı korumayacağımı mı düşündünüz? Onları ikna etmek için Theobroma'ya ihtiyacım olmaması, onu tüketmedikleri anlamına gelmez. Her ihtimale karşı onu stoklayacak kadar da akıllıydım."

Beni lobinin merdivenlerine sürükledi. Aşağıda Bavol ve Shaba takviye kuvvetlerini bekliyordu ama bizi fark etmeleri uzun sürmedi.

Bruns onlara, "Sakın aptalca bir şey yapmayın," dedi. "Yoksa irtibat görevlinizi öldürürüm. Cilly, onlarla ilgilen."

Sihirbaz aşağı inerken yerlerinde kaldılar. Elinde benim dartlarımdan birkaç tane vardı. Birini Bavol'un koluna sapladı, diğerini de Shaba'ya batırdı. İkisi de kaskatı kesildi ve yere yığıldı.

Olayların bu şekilde gelişmesi midemi bulandırırken, Bruns beni ofisine götürürken biraz tökezledim. Beni bir sandalyeye iterken Cilly bir fener yaktı. Silahı tenime bastırılmış halde kaldı.

"Onu emniyete alın," diye emretti.

Cilly bir çift kelepçe aldı ve bileklerimi sandalyenin arkasındaki ahşap çıtaların arasından geçirdi. Metal kelepçeler etimi ısırdı. Muhtemelen hâlâ ayakta durabilirdim ama koltuğum da benimle birlikte gelirdi. Bruns sonunda

Bıçağı bebekten uzaklaştırdım ve üzerime atladığından beri ilk derin nefesimi aldım.

"Aşağı in ve diğerlerinin uyanmasını bekle," diye emretti Bruns Cilly'ye. "Sonra da dönmeden önce Konsey üyelerini hücrelere götür."

Başını salladı ve gitti. Bruns masasının üzerindeki cam bir süper haberciyi işaret etti. "Owen'dan Valek'i yakaladığına dair haber aldım. Komutan onu ateş festivalinin açılışında vatana ihanetten idam edecek."

İfadem boş tutmaya çalıştım ama keder içime çökerken gözlerim yaşlarla doldu. Onları durduramayınca yanaklarımdan aşağı süzıldüler ve çenemden damladılar.

Bruns tuhaf bir ifadeyle beni inceledi. "Çok daha kötülerinde gözlerini kırpmadın. Benimle işbirliği yapmaya zorlandığında, Valek'i dövüldükten sonra gördüğünde... gözünü bile kırpmadın. Doğruyu söylediğimi nereden biliyorsun?"

Hıçkırma hıçkırma ağlamıyor olsaydım, Bruns'un beni teselli etme çabasına gülerdim. Gerçekten de üzgün görünüyordu. Hamile bir kadını bıçakla tehdit etmekte sorun yaşamamıştı ama birini ağlatmak

Annesinin ona öğrettiği şeyler hiç hoş değildi. Duygularımı kontrol etmeye çalışarak birkaç titreşim nefes aldım. Patlamamdan bebeğin sorumlu olduğuna şüphe yoktu. Valek yakalanmış olabilirdi ama tutulması zor bir adamdı.

Bruns boğazını temizledi. "Büyücülerim aracılığıyla garnizonlara yaptığınız saldırılardan da haberdarım. Bu arada başarısız oldular. Ve ben de suçu

Komutanla ilgili olaylar. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

İçimden bir dizi duygu geçti. Onları kontrol altında tutmak için dudağımı ısırdım.

Bruns arkasına yaslandı ve bir parmağını çenesine vurdu. "Aslında, duvarlardaki bu delikleri savunmak kolay olmayacak. Özellikle de düşman içerideyken. Komutan'ın kuvvetleri Sitian ordusunu fethetmekte hiç zorlanmayacaktır. Bu konuda mutlu olmalısınız. Daha az can kaybı."

"Heyecanlandım," dedim alaycı bir tavırla.

Eğlenerek homurdandı ama sonra ciddileşti. "Elbette kayıplar olacak. Bu odadan canlı çıkamayacaksınız. Dersimi aldım ve artık seninle işimi şansa bırakmayacağım."

"O zaman ne bekliyorsun?" diye sordum.

"Cilly. Ona kardeşinin ölümünün intikamını alabileceğine dair söz verdim." Bruns kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Gazın etkisinin geçmesi ne kadar sürer?"

Uzun sürmez. Ancak onlara verdiğimiz uyku ilacı onları birkaç saat daha uyutabilirdi. Ama Bruns'un, adamları üzerinde Curare kullanmadığımızı bilmesine gerek yoktu. Aslında Bruns'un bilmediği pek çok şey vardı.

Omuz silktim. Kollarım arkamda bağlı olduğu için beklediğimden daha zor oldu.

Cilly odaya daldı. "Onlar... geliyorlar." Nefes nefese kaldı. "Her yönden..."

Bruns hemen ayağa kalktı. "Kim?"

Onun yerine ben cevap verdim. "Sitian ordusu." Şaşkınlığının tadını çıkardım. Yakalanmak planının bir parçası değildi ama en azından onun düşüşünü en ön sıradan izledim.

Üzerime yürüdü. Bıçağını boğazıma dayayarak, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"Ben mi? Bu gece dışında pek bir şey yok. Ama arkadaşlarım birkaç *gün* önce garnizonlara saldırdı. Usta Büyücüler asla senin kontrolünde değildi Bruns. Büyücülerinizi saldırıları gerçekte olduğu zaman değil de bu gece rapor etmeleri için ikna ettiler."

"Nasıl? Benim halkım sadıktır!"

"Sihirbazların Harman sapını öğrendikten sonra bu kadar çabuk taraf değiştirmeleri şaşırtıcı."

Bruns hırladı. "Geber."

Bıçak derimi yaktı. Acı boynumu çınlattı. Suçluluk duygusu ve bebek için duyduğum keder düşüncelerime hükmediyordu.

Sonra bir figür Bruns'a çarparak onu benden uzaklaştırdı. Toparlanıp döndü ve bıçağını saldırgana doğrulttu ama Onora kolaylıkla engelledi. Her iki elinde de birer hançer tutuyordu. Bruns saldırdı ve bıçakla biraz becerikli olsa da, iyi eğitilmiş bir suikastçıya karşı koymak için yeterli değildi.

Yumuşak bir hareketle saldırıyı savuşturdu ve bıçağını tam göğsüne sapladı.

Cilly çığlık attı ve Onora'nın üzerine atladı. Büyücü sihrini kullanmalıydı. Onora onu iki hamlede etkisiz hale getirdi ve silahının kabzasıyla bayılttı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki kalbim yavaş yavaş yetişiyordu ama şimdi göğsüme çarpıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Onora gözlerini Bruns'un cesedine dikti. Yanaklarında öfkeli bir kızarıklık vardı. "Seni öldürecekti."

"Evet, öyleydi." Boğazım zonkluyordu ve tünığimin üstü kanla ıslanmıştı.
Kaslarım şoktan titriyordu.

Onora bakışlarımı karşıladı. "Benim gözetimimde değil."

VALEK

Valek'in gücü parça parça geri geldi. İyi bir gün geçiriyor ama ertesi gün tekrar kötüleşiyordu. Yatağını tek kapısı olan penceresiz bir odaya taşıdılar. Doktor Anne onunla ilgilendi ve on gündür onun hastası olduğunu söyledi. Hisar'a saldırı iki gün içinde gerçekleşecekti ve Komutan, Valek onu durdurmazsa on iki gün içinde istila edecekti.

Medic Anne onu bir sonraki kontrolünde, "Neden zahmet ettiniz?" diye sordu. "Affedersiniz?" Kısa bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Ben öleceğim. Neden beni sağlığıma kavuşturmak için uğraşıyorsun?"

"Emirler." Onun bakışlarına karşılık vererek, "Kendi başının çaresine bakmak için bir hücreye atılmayı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Aslında, evet." Sırıttı. "Kaçmak için daha iyi bir şans."

Kadın homurdandı. "İşte bu yüzden seni serbest bırakmama emri aldım."

Yazık. Başka bir taktik denedi. "En azından emirlerin Owen Moon'dan değil Komutan'dan geldiğini biliyorsun."

"Böylesi daha iyi, orası kesin. Kimse o piçin yasını tutmayacak."

"Komutan'ın daha minnettar olacağını umuyordum."

"Büyücülere karşı tutumunu biliyorsun."

"Ama artık öyle biri değilim." Düşündü. "Yelena'nın büyüüne ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Doktor Anne endişeli bir ifadeyle revirin kapısına baktı.

"Yelena seninle Ixia'ya geldi mi?"

"Hayır. O Sitia'da."

Kadın gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Valek yakın arkadaş olduklarını hatırladı. Bu duygudan faydalanma zamanı gelmişti. "Orada daha güvende değil. Komutan Sitia'yı ele geçirdiğinde, o da idam edilecek."

"O bunu yapmazdı." Ama bu sözler inandırıcılıktan yoksundu.

"Yapmak zorunda. O bir bela." Ona alaycı bir sırıtış attı. "Her zaman öyleydi. Komutan'ın Sitian klanlarını direniş olmadan yönetebilmesi için Sitian Konseyi'ne, Usta Büyücülere, Yelena'ya ve diğer birkaç nüfuzlu kişiye suikast düzenlemesi gerekiyor."

"Bebek doğana kadar beklerdi," dedi, sanki kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi.

"Bebeğin büyüyüp anne babasının ölümü için intikam planları yapması riskini göze alamaz. Ayrıca, ikimizin de bir zamanlar sihir gücü vardı - bebek güçlü bir sihirbaza dönüşebilir."

Doktor Anne'nin yüzü endişeyle buruştu. Onun tek derdi hayat kurtarmaktı. Son kartını oynadı. "Ben ayrılmadan önce bebek için isim seçtik. Erkek için Vincent ve kız için Liana. Sen ne düşünüyorsun?"

"Onlar..." Yutkundu. "Güzel isimler. Ben... işimin başına dönsem iyi olacak." Doktor kaçtı.

Valek bir tohum ektiğini umuyordu. Bu noktada başka seçeneği yoktu. Ancak onu kontrol ettiği sonraki birkaç seferde, görevlerine odaklanarak tüm konuşmalardan kaçındı.

Ertesi gün ayrılmadan önce, ayağa kalkmasına izin verip vermeyeceğini sordu. "Sadece birkaç dakika için mi? Aksi takdirde, beni ilmeğe kadar taşımak zorunda kalacaksın. I hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Ama kadın başını salladı ve odadan fırladı. Kapı açıldığında, dışarıda dört muhafız saydı. Komutan işini şansa bırakmıyordu. Valek kaslarını gerdi ve gevşetti. Bağlarına karşı gerinmek de vücudunun esnek kalmasına yardımcı oluyordu. Zaman geçiriyordu. Her bir kasını esnettikten sonra yeniden başlıyordu. Kaçmak için sahip olduğu tek şansın ilmeğe doğru bir yolculuk olmasından korkuyordu.

Zaman akıp gidiyor, Valek'e düşünmekten başka yapacak bir şey bırakmıyordu. Düşüncelerinin onu götürdüğü yer hoşuna gitmiyordu. Arkadaşlarının ve ailesinin yok olmadığı tek senaryo Sitia'nın kazanmasıydı. Bu bir olasılıktı, tabii eğer Direnişçilerin saldırılarına karşı. Hayır. Valek, Sitia'nın Komutan'ın ordusunu yenebilecek yeteneklere sahip olduğundan şüpheliydi.

İki, belki de üç gün sonra, boğuk bir ses Valek'i uyandırdı. Kapı açıldı. Karanlık bir çift figür içeri girerken fener ışığında gözlerini kırptırdı. Sadece gözleri görünüyordu ama Valek Adrik'in geniş yapısını tanıdı.

"Tatil bitti," dedi Adrik. Kelepçelerin kilidini açtı ve Valek'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Dünya tersine döndü ve bir an için yatağa yaslandı. "İşte," dedi Paşa, eline bir üniforma tutuşturarak.

Giyinmek için biraz yardım gerekti. Ama kendi başına ayakta durabildiğinde, "Silahlar?" diye sordu.

Adrik ona iki bıçak uzattı. Onun değildi ama Valek bunu mümkün olan en kısa sürede düzeltecekti.

"Gitme zamanı." Paşa kapıdan dışarı baktı. Dört muhafız koridorda bir yığın halinde yatıyordu.

Sessiz ve boş koridorlarda aceleyle ilerlediler. Adrik ve Paşa sanki rotayı önceden planlamışlar gibi hareket ediyorlardı. Çok geçmeden dışarıdaydılar.

"Kapı mı?" Valek sordu. Hızını korumak için harcadığı çaba onu yormuştu.

"Halledildi," dedi Adrik.

Yerde yüzükoyun yatan birkaç kişi vardı. Valek'in bir avuç ajanı gölgelerde bekliyordu. Çoğu onunla birlikte zindandaydı.

"Zamanı gelmişti patron," dedi Qamra. "Hadi gel. Sitia'da akşam yemeği için rezervasyonumuz var ve geç kalmak istemiyorum."

Sadık birliklerini taradı. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Şimdi, hadi." Adrik kapıya doğru yöneldi. Ama Valek olduğu yerde kaldı. "Sen bensiz devam et." Herkes ona baktı.

"Ama-" Pasha başladı.

"Birlikte kalın ve ben hâlâ yanınızdaymışım gibi davranın. Birkaç güne ihtiyacım olacak, bu yüzden onları neşeli bir kovalamacaya yönlendirin."

Anlayış yüz hatlarını yumuşattı.

"Sitia'ya sensiz vardığımızda ne yapacağız?" Adrik sordu. "Yelena'yı bulun. O sizin tutuklanmamanızı ya da zarar görmemenizi sağlayacaktır."

"Onu yenemezsiniz," dedi Qamra.

"Hayır, ama denemek zorundayım. Sitia'nın tek şansı bu." "Yelena'ya ne söylemeliyiz?" Paşa sordu.

"Bunu huzurlu bir yaşam için yapıyorum. O anlayacaktır."

* * *

Valek kaleye geri döndü. Zindanın dibinden çatılara kadar binanın her santimini biliyordu. Önce saklanacak bir yere ihtiyacı vardı. O vardı

Revirde iyileşirken gücünün bir kısmını geri kazanmıştı ama Komutan'la karşılaşmadan önce tekrar savaşılabilecek duruma gelmesi gerekiyordu.

Beş gün sonra hazırды. İçinde bulunduğı koşullar göz önüne alındığında, olabildiğince hazırды. Ayrıca Komutan'ın Sitia'ya saldırmasına sadece dört gün kalmıştı. Enerjisini korumak için Valek çatılara tırmanmak yerine cepheden saldırmaya karar verdi. Gizliliğe artık gerek yoktu.

Komutan akşam için çekildikten sonra Valek, dairesinin girişini koruyan iki adama doğru yürüdü. Ününün onları korkutup kaçıracağını umuyordu ama enerji tasarrufu için kirli dövüşmeye de hazırды.

Yaklaştığında, nefesinin altından küfretti. Şansına Çavuş Gerik görev başındaydı. Valek, Komutan'ın adama Onora'nın hâlâ hayatta olduğunu söyleyip söylemediğini merak etti. Gerik homurdandı ve Valek'i görünce kılıcını çekti. Bu bir hayır demektir. İkinci adam da silahını salladı ama biraz titrek görünüyordu.

"Ölümüne düşmene izin vermeliydim," dedi Gerik, ayaklarını bir dövüş duruşuna kaydırarak.

Gerik, Valek'in Komutanı ziyaret ettiği gece duvarı örtüyordu. "Onora hayatta ve iyi durumda."

Bu Gerik'in tehdidinin bir kısmını azalttı. Hepsini değil ama bu da bir başlangıçtı. "Yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sordu çavuş.

"Çünkü kız kardeşin bana güveniyor."

Şaşkınlıkla sarsıldı. "Sana o mu söyledi?"

"Evet. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Şimdi kaybol."

Diğer adam bir adım geri çekildi ama Gerik omzuna kocaman bir el koyarak onu yerinde sabitledi. "Yapamayız," dedi. "Komutan bizi hain diye asar. Ve alınma Valek ama Onora onu öldüremediyse, sen de öldüremezsın."

"Vay be, güven oyu için teşekkürler." Valek bir eliyle bıçağını çekerken diğer eliyle de birkaç dart çekti. Adamlar tepki vermeye fırsat bulamadan, Leif'in uykusu ilacıyla ikisinin de boynuna vurdu.

Gerik onunkini çekip çıkardı. "Bu da ne?"

Valek, "Bunun sizi uykuya daldırması gerekiyor," dedi.

Garip bir sessizlik oluştu. Sonunda Gerik'in yoldaşı ayaklarının üzerinde sallandı ve sırtını duvara yasladı. Muhafız gözlerini açık tutmak için çabaladı ama başaramadı. Yere doğru devrildi.

Hiçbir uyuşukluk belirtisi göstermeyen Gerik arkadaşına baktı. "Öyle mi?"

"Leif herkeste işe yaramadığı konusunda bizi uyardı." Ve bağışıklığı olan birini bulmuş olması da onun şanslıydı. Valek'in Gerik'le savaşmak için ayıracak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Belki de onu ikinci bir dartla vurmalıydı.

Dartı boynuna geri sokan Gerik yere uzandı. İri adamın jestinden etkilenen Valek, "Tekrar teşekkür ederim," dedi. "Seni tanımak güzeldi." Gerik gözlerini kapattı.

Valek kapının kilidini açarak kısa koridora girdi, koridorda sadece karşılıklı iki kapı vardı. Valek'in süiti sağda, Komutan'ınki ise soldaydı. Hüznü kabarıken durakladı. Birlikte geçirdikleri yirmi dört yılın sonunda başladıkları yere geri dönmüşlerdi.

Komutanın kapısı kilitli değildi. Valek bıçağı elinde tutarak kapıyı çalmadan içeri girdi ve ikinci bıçağı çekti. Ambrose ocağın yanındaki en sevdiği koltuğuna oturmuş, konyağını yudumluyordu. Valek'in bıçakları önündeki masanın üzerinde duruyordu.

Valek'i gördüğüne şaşırmayan Komutan bunun yerine gülümsedi. "Ben de sizi bekliyordum." Boş bir bardağı işaret etti. "İçelim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Pekâlâ o zaman." Komutan içkisini bıraktı ve tek bir hareketle hançerleri masadan kaptı. Ayağa kalktı. "Gidelim mi?" Başını oturma alanının sağ tarafına doğru eğdi. Komutan tüm mobilyaları kaldırmıştı.

"Sizi Sitia'yı işgal etmemeye ikna edebilir miyim?" Valek sordu. "Hayır."

"Öyleyse gidelim." Komutanı görüş alanında tutarak, temizlenmiş alana doğru ilerledi. "Bıçaklarımı geri almak istiyorum."

"Oh, yakında onları geri alacaksın." Komutan saldırdı.

Daha önce de tartıştıklarında, Kumandan bir şey yapmadan kalmayı tercih etmişti.

Valek'i test etmek için savunmaya geçti. Bu sefer öyle olmadı. Ambrose Valek'in boğazına doğru hamle yaptı, soğuk ve sert bakışlarında öldürme niyeti vardı.

Valek geri çekildi ve engelledi. Darbe Valek'in kemiklerinde yankılandı. Bu dövüşün uzun sürmeyeceğinin acımasız bilgisi kalbinin etrafını sardı ve sıkılaştı.

orada duruyordu. Komutan tempoyu artırıp, Valek'in beklemediği acımasız bir sokak stili olan hızlı yumruklarla saldırırken, içinde saf bir kararlılık titreyordu.

Süper hızına yetişemeyen Valek engellemek için çabaladı ama çok yavaş kaldı. Ambrose'un bıçaklarının kenarları Valek'in kollarındaki deriyi kesti. Acı yakıyordu ama o bunu görmezden geldi. Valek'in çok daha büyük bir sorunu vardı. Manevra yapacak alanı kalmamıştı. Eğer bu olursa, Valek ölüme doğru batarken duvarda bir kan lekesi bırakacaktı.

Komutan'ın çift hamlesini yana değil de yukarı doğru savuşturarak, Komutan'ın karnına tekme attı. Sert darbe Ambrose'u birkaç adım geriye iterek Valek'e biraz daha alan açtı.

Valek yana savruldu ve bir dizinin üzerine çökerek bıçağını Komutanın kalçasına, uyluk atardamarına nişan aldı. Ambrose saldırıdan kurtuldu ve Valek bir kez daha savunmaya geçti. Dövüş uzadıkça Valek'in enerjisi azaldı. Havayı içine çekti ve bu çaba boğazını yaktı.

Valek toparlandı ve bir dizi saldırı tekniği denedi. Her birine aşına olan Komutan kolaylıkla karşılık verdi. Adam terlemiyordu bile.

Birkaç atışmadan sonra Valek yeteneklerinin sınırına ulaşmak üzere olduğunu hissetti. Başarısızlığın kesinliği çaresizliği beraberinde getirdi ve bu da Valek'e Onora ile çatıda yaptığı dövüşü hatırlattı. Komutanı yenmesinin hiçbir yolu olmadığı açıktı. Bıçaklarıyla değil. Geleneksel dövüş taktiklerini kullanarak da.

Acıya göğüs geren Valek, orta bölgesine gelen çift yumruğu engelledi ve silahlarını bıraktı. Komutan'ın bileklerini kavradı ve baskı noktalarını buldu. Bıçağın ucu Valek'in sol pazusunu deldi ama parmaklarını ve başparmaklarını noktalara bastırarak sertçe bastırdı.

Ambrose, her şeyi tüketen acı kollarına yayılırken bağırdı. Bir basınç noktası kullanmak, tüm vücuda hakim olan ve kurbanın tüm düşünce ve mantığını dağıtan benzersiz bir his yaratıyordu. Devlen bunları Valek'e bir yıl önce öğretmişti. Başka bir dövüşte Valek bunları kullanmaya asla başvurmazdı, çünkü başka bir dövüşte Valek'in kendi hayatını kurtarmak ve ailesinin güvenliğini sağlamak için bunlara ihtiyacı olmazdı.

Komutan'ın silahları yere çarptı. Valek, Komutan dizlerinin üzerine çökene kadar onu tutmaya devam etti. Sonra Valek bir bileğini serbest bıraktı. En yakındaki bıçağı aldı ve keskin kenarını Komutan'ın göğsüne dayadı.

Boyun. Valek adamın diğer bileğini bıraktı. Ambrose'un altın rengi bakışlarındaki acı sisi dağıldı. Gözlerini Valek'e dikmiş, ölümü bekliyordu. Korku yok

gözlerinde parlıyordu. Merhamet talebi yok. Hayatına karşılık Sitia'nın işgalini durdurma sözü yoktu. Onun tarzı değil.

Valek gerildi, Komutan'ın hayatına son vermeye hazırlanıyordu. Ama son hamlesini yapamadı. Valek onu öldüremezdi. Eğer Komutan'ın boğazını keserse, Valek buna pişman olacaktı. Çok fazla geçmiş, dostluğu ve hatta aşkı paylaşmışlardı. Ambrose Valek'in ailesinin bir parçasıydı. Owen aralarındaki her şeyi mahvetmişti ama Valek ölü büyücünün kendisini zorlamasına izin vermeyecekti.

"Bitir şu işi Valek," dedi Ambrose. "Yaşamama izin verirsen Sitia'yı işgal edeceğim."

Ve Valek sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacaktı. Savaş ve ölüm ve huzurlu bir yaşam için umut yok. Yoksa umut var mıydı? Valek'in Leif'e güven hakkında söyledikleri aklına geldi. Belki de Sityalıları güvenmeliydi. Geçmişte becerikli olduklarını kesinlikle kanıtlamışlardı. Valek Komutanı serbest bıraktı. "Deneyebilirsiniz. Sitia sizi şaşırtacaktır."

"O zaman neden suikast girişimi?" "Çünkü unuttum."

"Neyi unuttun?"

"Artık bir Sitian olduğumu ve sorunlarımızı suikast." Valek bıçaklarını buldu ve kınına soktu. "Güvenlik Şefi olarak emekli oluyorum. Derhal geçerli olmak üzere." Valek kapıya doğru yöneldi. Sitia'yı uyarmak için sadece birkaç günü vardı.

"Gitmene izin veremem," dedi Ambrose.

Valek elinde silahlarla döndü.

Komutan ayağa kalktı ve üniformasını düzeltti. Diğer bıçaklar yerde kaldı.

"Benimle bir içki içmeden gidemezsin."

Valek şaşkınlık içinde Ambrose'a baktı. Komutan adımlarını ve iki içki doldurdu. Bu, Valek'i güvenlik görevlilerinin gelmesine yetecek kadar geciktirme çabası mıydı?

"I-"

"Sakin ol Valek. Sitia'yı işgal etmeyeceğim. Sen de idam edilmeyeceksin." En sevdiği sandalyesine oturdu ve Valek'in kendisine katılmasını bekledi.

Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. "Hayatını bağışladığım için mi?"

"Hayır. Sitia'nın Harman sapından haberdar olduğunu öğrendiğimde, dartları engellenmenin bir yolunu çoktan keşfetmiş olacaklarını düşündüm. Şu anda bir istila zaman ve kaynak kaybı olur. Ama eğer Sitia Konseyi kontrolü tekrar kaybederse, istila *edeceğim*. Başka şansları olmayacak ve sizi temin ederim ki büyücüler de kayıp olacak. Ama şimdilik, Konsey için Güvenlik Şefi olarak işe alındığınızda, haydut büyücüler kontrol altında tutma konusunda çok daha iyi bir iş çıkaracağınıza bahse girerim."

Valek, Komutan'ın yorumlarını gözden geçirirken bıçaklarını bir kenara koydu. "Neden istila etmeyi planladığınıza inanmama izin verdiniz?"

"Çünkü ne yapacağını görmek istedim."

Şoke olan Valek uygun bir yanıt aradı. Tek yapabildiği, "Neredeyse seni öldürüyordum," demek oldu.

"Ama sen yapmadın. Ve şimdi sana tekrar güvenebilirim." Öfke boğazına kadar kaydı. "Başka bir test mi?"

"Kısmen. Aynı zamanda içimi rahatlatmak içindi. Gelecekte peşimden gelmeyeceğinizi biliyorum. Artık gençleşmiyorum ve sürekli suikast endişesi yaşamak istemiyorum."

"Tek suikastçı ben değilim."

"Hayır. Onora'yı ve şimdi de beni yenebilecek tek suikastçı sensin. Bana göre tehdit oluşturan tek kişi sensin."

Valek her iki dövüşü de kazanmak için çok çaresiz iki hamle yapmıştı. Ne Komutan'a ne de Onora'ya karşı bir daha kullanamayacağı hamleler, Çünkü onlar için hazır olacaklardı. Kolunun üst kısmı zonkluyordu ve bir düzine ya da daha fazla kesikten sızan kan kollarını ıslatıyordu. Ayrıca büyü ve bağışıklığı da gitmişti.

Valek kesinlikle bir tehdit gibi hissetmiyordu.

Artık Sitia'yı yaklaşan bir saldırı konusunda uyarmak için acele etmesine gerek kalmadığına göre, Valek koltuklara doğru yürüdü. Komutan'ın yorumları cevaplanmamış bir dizi soru doğurmuştu. "Sitia'dan herhangi bir haber aldınız mı? Sitia Konseyi ve diğerlerinin Bruns ve Kartelini yeneceğinin garantisi yok."

Komutan ona düz bir bakış attı. "Saldırıyı kim planladı?" "Ben planladım."

"Yetkiyi kime bıraktın?"

"Tamam, anladım. Her şey yolunda giderse başarılı olma şansımız oldukça yüksek."

"Sitian Konseyi ve Usta Büyücülerin yeniden güç kazandığına ve işgalimize karşı koymak için birlikleri topladığına dair bir rapor aldım. Harekete geçilmediği için hayal kırıklığına uğrayan çok sayıda askerleri olacağından şüpheleniyorum."

Valek boş sandalyenin arkalığını kavradı, çünkü rahatlama bacaklarını lapa haline getirme tehdidinde bulunuyordu. "Yelena?"

"Citadel'de Konsey'e yardım ederken görülmüş."

Dik duramayan Valek sandalyeye çöktü ve bir an için başını ellerinin arasına aldı.

"Onora onun yanında görüldü. Lütfen Onora'ya derhal Ixia'ya rapor vermesini söyleyin."

Valek başını kaldırdı. "Ari ve Janco mu?"

"Eğer geri dönmek isterlerse, hoş karşılanacaklar. Onlara ya da birkaç gün önce kaçmanıza yardım eden ajanlara karşı herhangi bir suçlamada bulunulmayacaktır."

Bildiğim iyi oldu. "Peki ya Ari ve Janco Sitia'da kalmak isterlerse?" Ambrose gülümseyerek kadehini kaldırdı. "İyi şanslar." İçti.

Valek altı aylık endişe, gerginlik ve korku eriyip giderken güldü. İçkisini kaptı ve uzun bir yudum aldı. Pürüzsüz beyaz konyak boğazından aşağıya doğru kayarak ateş saçtı. "İyi mal mı?"

"Durumun bunu gerektirdiğini düşündüm."

"Seni öldürmeyeceğimden bu kadar emin miydin?"

"Hiç de değil. Eğer bu benim son gecem olacaksa, alt kademe konyak içmek istemedim." Kadehini tekrar kaldırdı. "Yeni hayatının şerefine Sitia."

Valek tokuşturdu ve bir yudum daha aldı. Geleceğini düşündü. Ailesiyle birlikte olmak önemli bir şey olacaktı ama başka ne yapacaktı? Kan şişesi büyüsünü geri getirmeyebilirdi. "Sitialıların beni güvenlikten sorumlu tutacak kadar bana güvendiklerinden ya da teklif etseler bile kabul edeceğimden emin değilim. Önceliklerim değişti."

"Bunu yapmamaları aptallık olur." Komutan içkisini yudumladı. "Hâlâ sihrin olsaydı sana daha çok güvenirler miydi?"

"Muhtemelen." Valek sandalyesinde arkasına yaslanırken yorgunluk üzerine çökmüştü. Yaraları olmasaydı, bu son yirmi dört yılın herhangi bir gecesi olabilirdi. Bunu özleyeceğini bir acıyla fark etti. "Sana Harman özsuynunu enjekte ettiğim için üzgün değilim," dedi Ambrose.

"Bana kalırsa, sana bir iyilik yaptım."

"Biliyorum. Büyü hakkındaki görüşlerinin farkındayım." Gülümsediler. Bu eski bir tartışmaydı.

"Ve annemin ruhunun bedenimi paylaştığını öğrendiğimden beri bu konuda ikiyüzlü davrandığımı biliyorsun. Bu sadece büyü sayesinde mümkün olan bir şey."

Valek doğruldu. Bu yeni bir şeydi.

"Yelena'nın güçleri geri gelirse ve benden nefret etmezse, ondan beni ziyaret etmesini isteyebilir misin? Annemi gökyüzüne göndermesini istiyorum."

"Eminim Yelena mümkünse size yardım etmekten mutluluk duyacaktır." Valek parmağıyla bardağına vurdu. "Ya güçleri geri gelmezse? Büyücüler daha fazla kabul eder miydiniz?"

"Bu durumda, Harman özsuynunu kendi üzerimde kullanacağım." Çok sert görünüyordu. "Bu anneni öldürebilir." "O zaten ölü."

"Hayır. Bu onun ruhunu yok edebilir ve gökyüzünde huzur bulamaz. Varlığı sona erecek."

"Ruhun Harman özsuynunu yüzünden mi öldü?" Ambrose sordu.

"I..." Valek, Yelena'nın ruhlar hakkındaki tanımını ve onları nasıl etkilediğini hatırladı. Ruh olmayan bir beden boş bir fincan gibiydi; yaşıyordu ama ruhu yoktu.

farkındalık, duygular ya da kişilik. "Hayır. Ben hala... benim."

"Aynen öyle. Harman özsuynunu annemi burada tutan büyüğü ortadan kaldıracak." Göğsüne vurdu. "Teori bu. Ama bunu Yelena'nın yapmasını tercih ederim, böylece annemin huzur içinde olduğundan emin olabilirim." Bir eliyle pantolonunun paçasını düzeltti. "Huzurdan bahsetmişken, sence Yelena tekrar İrtibat Görevlisi olmak ister mi?"

Güzel soru. "Bilmiyorum ama ona soracağım. Ya hayır derse? Başka kimi kabul edersin?"

"Sen."

Valek'in kahkahası boğazında düğümlendi; ilginç bir iş olacaktı. "Sitian Konseyi'nin bunu kabul edeceğinden şüpheliyim."

"Ari ile de çalışırım ama Janco bu göreve atanırsa savaş ilan ederim."

Valek, Janco'nun bu hakaret karşısında surat astığını hayal ederek eğlendi. "Bunu raporuma ekleyeceğimden emin olabilirsin."

Gece geç saatlere kadar konuştular ve aralarındaki uçurumu iyileştirdiler. Komutan daha sonra Valek'in doktoru görmesi için ısrar etti ve hatta

revire götürdüler. Yolda, Gerik ve ortağının hareketsiz formlarının üzerinden geçtiler. Valek ikisini bir arada gören Gerik'in ne düşündüğünü merak etti. Gerik'in diğer adam uyanana kadar uyuyormuş gibi yapacağını tahmin etti.

Medic Mommy'nin profesyonel tavrı, Komutan onu uykusundan uyandırıp açıklama yaptığında da değişmedi.

"Seni emin ellere bırakacağım. İyi şanslar Valek. Sen ve ailen istediğiniz zaman ziyaret edebilirsiniz." Ambrose onun elini sıktı ve gitti.

Kapı kapanır kapanmaz Medic Anne sırttı. "Siz ikinizin yeniden arkadaş olduk." Neredeyse neşeyle Valek'in gömleğini çıkardı ve kollarındaki kesikleri temizleyip mühürledi. Ama işini bitirip Valek gitmek için ayağa kalktığında, neşeli tavrı bir anda değişti.

Parmağıyla bir yatağı işaret etti. "Uyu." Adam tereddüt edince, kadın bir adım daha yaklaştı. "Seni korumam gerekiyor mu?"

Boş bir tehditti ama Valek tam o anda geleceğinde bir daha asla yakalanmak, zincirlenmek, kelepçelenmek, hapse atılmak, dövülmek, bıçaklanmak ya da bayıltılmak gibi şeylerin *olmayacağına* karar verdi. Ve hayal kurarken, günlerini Yelena ve çocuklarıyla birlikte bir kulede kilitli geçireceği bir geleceği de hayallerine dahil etti. "Hayır, efendim."

"Güzel. Bana sekiz saat ver, sonra gidebilirsin."

Sertleşmiş ve ağrıyan kasları hareketi protesto etti ama yorgun bir uykuya dalmadan önce uzanmayı ve battaniyeyi yukarı çekmeyi başardı.

* * *

Uyandığında Çavuş Gerik yatağının yanında duruyordu. Valek bıçaklarına uzandı ama iri adam boş ellerini kaldırdı.

"Size Hisar'a kadar eşlik etmek için buradayım," dedi Gerik. Sert bir ifade takınmaya çalışsa da bakışlarında bir neşe pırıltısı parlıyordu. "Komutan'ın emirleri."

Ah. Gerik kız kardeşini daha erken görecekti. "Ve yeni Güvenlik Şefi'ne evine kadar eşlik mi edeceksin?"

"Evet."

Valek oturma pozisyonuna geçerken kollarındaki kesikler acı verici bir şekilde canlandı. Tüm vücudu ağrıyordu. "Aldığınız emirler arasında eski şefi Sitia'ya götürmek de var mı?"

"Gereken buysa efendim."

"Bildiğim iyi oldu." Valek ayağa kalktı ama vücudu isyan edip onu yatağa geri göndermekle tehdit ediyordu. En azından birkaç yıl daha uyumaya ihtiyacı vardı.

Doktor Anne, Valek'i taburcu etmeden önce yaralarını incelemek için aceleyle yanına geldi. "Bana yeni yerinizle ilgili bir mesaj gönderin. Bebeği teslim etmeye geleceğim."

Ona Sitia'nın yetenekli şifacılarını hatırlatacaktı ama bebeğin büyü emici yeteneklerini hatırladı. Eğer beklenmedik bir şey olursa, Yelena'yı ya da bebeği iyileştirmek için büyü kullanamazlardı. "Yapacağım. Teşekkür ederim."

Valek'in saklandığı yere uğradılar. Valek çantasını aldı ve temiz bir gömlek giydi. Sonra kaleden ayrıldılar.

"Atlar mı?" Kompleksi geçerlerken Gerik sordu.

"Bu sefer olmaz. Sitia'ya girmek zor olacak, atlar olmadan bile. Sitia ordusu bir istilaya hazırlıklı, bu yüzden Yılan Ormanı'ndan çıkan herkese ya da her şeye saldıracaklardır."

Güney kapısında bir insan kalabalığı bekliyordu. Görevli muhafızlar Valek yaklaşırken onu selamladılar. Pasha ve Adrik Valek'in diğer ajanlarıyla birlikte duruyordu. Sabahın parlak güneşinde gülümsemeleri parlıyordu. Görünüşe göre Komutan onun kurtarılmasını organize etmişti. Düşündüm.

Adrik, "Ne olursa olsun seni yakalayacaktık," dedi.

"Ya burada kalmak yerine Sitia'ya gitmeye karar verseydim?" diye sordu.

"O zaman size Sitia'ya kadar eşlik ederdik," dedi Paşa. "Ama Adrik saatin kaptanına birkaç altın kaybetmiş olacaktı."

Onun üzerine bahis oynamaları şaşırtıcı değildi. Herkesle tokalaştı ve onlara yıllarca sadık ve mükemmel hizmetlerinden dolayı teşekkür etti. "Onora fazlasıyla yetenekli. Eminim kısa sürede saygınızı kazanacaktır."

Maren onu kapının dışında bekledi. Kollarını kavuşturmuş, yolu kapatmış bir şekilde duruyordu. Gerik elini kılıcının kabzasına dayadı ama Maren onu görmezden geldi.

Onun yerine Valek'e sordu, "Yani bu kadar mı? İşiniz bitti mi?" "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım Komutan'a verdiğiniz sözü tutmadınız."

Valek düşündü. Bir tepki vermeye zorlamaya mı çalışıyordu? Ses tonunu nötr tuttu. "Emekli oldum."

"Onora hazır değil."

"Yetkinin *sende* olması gerektiğini düşünüyor musun?"

Maren kollarını indirdi. "Tabii ki hayır. Bu işi kimse yapamaz."

"Gururum okşandı."

Öfkelendi. "Hepimizi savunmasız bırakıyorsun. Onora'nın hata yapması kaçınılmaz."

Gerik silahını kavradı. Valek bir elini onun koluna koyarak adamın kılıcını çekmesini engelledi. Maren'in yorumu pek çok şeyi açıklıyordu. "Evet, hatalar yapacaktır," dedi Valek. "Tıpkı ilk başladığımda yaptığım gibi. Sadece Birkaç gün önce yaptığım gibi. Haklısınız. Kimse bu işi tek başına yapamaz. Ben bile. Bana yardım edecek bir destek ağı kurdum ve o da kuracak. Janco'nun bile ne kadar değerli olabileceğini çoktan öğrendi. Ve sen de ona yardım etmek için burada olacaksın." Tabii... "Tabii kalmak istersen. Benimle Sitia'ya her zaman gelebilirsin."

"İlgilenmiyorum. Komutan'a sadakat yemini ettim." Tamam o zaman. "Eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım." Kenara çekildi. "Ari ve Janco'ya kışlarını kaldırıp buraya gelmelerini söyle. Tatilleri sona erdi." Maren başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Gerik onun gidişini izledi. "Onora'nın onun için endişelenmesine gerek var mı?" "Hayır," dedi Valek. "Maren biraz sinirlidir.

Sakinleşecektir." "Ya sakinleşmezse?"

"Onora kendi başının çaresine bakabilir." Valek, Gerik'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Şu anda kız kardeşin Ixia ve Sitia'nın en iyisi."

"Şu anda mı?"

"Kendini kanıtlamaya hevesli genç bir yetenek her zaman olacaktır. İşin bir parçası. Bir gün içlerinden biri onu geçecek ama bunun yakın zamanda olacağından endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Gerik gülümsedi. "Yirmi dört yıl dayandın."

"Aynen öyle."

* * *

Valek hesapladı. O ve Gerik sıcak mevsimin tam ortasında Hisar'a varacaklardı. Ateş Fırtınası'nın planlandığı gün ve Sitian ordusundan kaçamadığı için olması gerekenden bir gün daha uzun sürecekti. Askerler Ixian sınırının güneyindeki toprakları kaplamıştı. O gün

Olay çıkarmadan geebilemenin tek yolu gece kampa sızmak ve durumu anlatacak bir memur bulmaktı. Gerçek şu ki Yılan Ormanı'nın birkaç sınır muhafızı dışında tümüyle boşaltılmış olması, iptal edilen istila haberini destekledi. Ancak teslim olduğu birimde, sorumlu kişilerle iletişim kurabilecek bir sihirbaz yoktu.

Ona hâlâ tam olarak inanmadıkları için kaptan onu ve Gerik'i silahlı bir eskortla Hisar'a gönderdi. Valek, Onyx'i geri almayı ve kan şişesini geri almayı çok istiyordu ama uzaktan Hisar'ın beyaz mermer duvarlarını görür görmez tüm odağı, enerjisi ve düşünceleri tek bir hedefe yöneldi: Yelena'yı kollarında tutmak.

YELENA

"Ne demek orman boş?" Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde Ayven'e sordum.

"Ixianlar birkaç devriye dışında hepsini geri çekti," dedi büyücü.

Ayven camdan bir süper haberciye bakıyor, zihinsel olarak ön saflardaki Usta Büyücü Irys Jewelrose ile iletişim kuruyordu. Ya da ön saflarda *olanlarla*. Ixia'nın iki gün içinde saldırmasını bekliyorduk.

Önce Baval'a, sonra da hayatımı kurtardığından beri mümkün olduğunca yanımdan ayrılmayan Onora'ya baktım. Baval'un ofisinde duruyorduk. Konsey Salonu. Diğer Sitian Konsey Üyelerinin çoğu sahadaki alaylarına katılmıştı. Valek'ten otuz iki uzun gün önce ayrıldığından beri hiçbir bilgi ya da haber alamamıştık. Ixian ordusu ormanda kaldığında pek çok kişi onun öldüğünü düşünmüştü.

Umut edebilir miyim?

Baval, "Belki de Valek her şeye rağmen başarılıydı," dedi.

Bebek aynı fikirdeymiş gibi tekmeledi ama hemen bir sonuca varmayacaktım. Yaklaşan istilaya konsantre olarak, işlevimi yerine getirebildim. Ve gece geç saatlerde beni pusuya düşürmekle tehdit eden karanlık düşüncelerden kaçındım.

"Ayven, lütfen Üstat Zitora ile temasa geç ve ona Teegan'la birlikte ön hatlarımızın arkasında saklandığını hissettikleri birimi sor," dedim. "Bak bakalım biliyorlar mı?

Şu anda bulundukları yerde."

"Tamam." Haberciye odaklandı. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı.

"Birimin ortadan kaybolduğunu söylüyor. Devlen ve Teegan'ı onları takip etmeleri için gönderdi ve Teegan'dan haber bekliyor."

İyi haber mi, kötü haber mi? Söylemesi zor.

"Yeni bir şey öğrenirsen bana haber ver."

"Haber veririm," dedi Ayven.

* * *

Sonraki iki gün boyunca, Ixian'ın geri çekildiğine dair daha fazla rapor geldi. Planlanan Ateş Fırtınası günüydü ve hiçbir şey olmamıştı. Duygularım şaşkınlıktan endişeye ve rahatlamaya doğru değişti ve genel bir huzursuzluk hissine dönüştü. Bu bir oyun muydu? Belki de Komutan tüm birliklerini bizimkilerin arkasına çekmenin bir yolunu bulmuştu.

Zitora, Teegan'dan birliğin doğuya, Zümrüt Dağları'na doğru yöneldiğine dair bir mesaj iletti. Kaçakçıların Ixia'ya girmek için kullandıkları tünelin yakınına bir tabur yerleştirmiştik. Belki de onları çok geç hareket ettirmiştik - çok fazla zamanımız olduğundan değil. Sitia'nın ve garnizonların kontrolünü yeniden ele geçirdiğimizden beri sadece on günümüz vardı.

O öğleden sonra Baval'un masasında oturmuş, Ixia ve Sitia haritasına bakıyordum.

Sınırın altında başka bir tünel mi vardı? Ya da savunmamızı aşmanın başka bir yolu? Onora bana çay getirmek için ayrılmıştı, ama bebeğin ritmik Hıçkırık konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Zavallı küçük ruh günde en az bir kez hıçkırıkla boğuşuyordu. Tümseğime sempatik bir el koydum.

Buna şişlik demek artık geçerli değildi, ayak parmaklarımı göremiyordum ve çok zorlanmadan onlara dokunamıyordum. Ve hala on haftam vardı! Eğer ben

Biraz daha büyürsem kapıdan sığmam mümkün olmaz.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uyandırdı. Fisk, sanki iyi bir pazarlık yapmış gibi yüzünde memnun bir sırıtişla kapıda duruyordu.

"Sakin söyleme," dedim elimi kaldırarak. "Son müşterin için mükemmel bir şapka bulmuşsun. Adı neydi?"

"Bayan Catava." Parıltı birazcık söndü. "Henüz değil. Yakında - çok yakın, bunu hissedebiliyorum. Yine de şapkadana daha iyi bir şey buldum."

"Oh?"

"Bir koca buldum." Fisk bir hamleyle kenara çekildi.

Valek kapının girişinde durdu ve dünyanın geri kalanı yok oldu. Bildiğim bir sonraki şey, onun kollarına sarılmış olduğumdu. Yine de aramızdaki bebek yığını yüzünden istediğim kadar yakın değildim.

Güldü ve bir elini kolan kemiğimin üzerine koydu. "Sen"

"Dikkat et" diye uyardım.

"-hatırladığımdan daha güzel," dedi. "Güzel iyileşme."

Elleriyle yanaklarımı kavrayarak bakışlarımla buluştu. "Ciddiyim."

Sonra beni öptü ve yalan söylemediğini kanıtladı. Ayrıldığında nefes nefese kalmıştım ve konuşmamıza yatak odamda devam etmeyi düşünüyordum.

Kibar bir öksürük bize yalnız olmadığımızı hatırlattı. Fisk, Çavuş Gerik'le birlikte yakınlarda duruyordu.

"Onora'nın nerede olduğunu biliyor musun?" Gerik bana sordu. "Mutfak. Mutfakta olacak-"

Ortadan kayboldu.

"Onun öldüğünü sandı," diye açıkladı Valek. Yorgunluk yüzünü kaplamıştı ve çok zayıftı. Elleri kollarımdan aşağı kaydı ve parmaklarını benimkilere doladı. "Cartel'i yendiğinizi duydum. Kimse... Herhangi biri var mı..."

Kötü haber alma konusundaki isteksizliğini anlıyordum. "Bain Bloodgood, Krystal garnizonuna yapılan saldırı sırasında ağır kalp yetmezliği geçirdi."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm."

"Herkes hala şaşkın. Ve şimdi Zitora Birinci Büyücü oldu." "Bu ne biçim bir eve dönüş." Valek daha fazla kötü habere hazırlandı.

"Başka kimse var mı?"

"Kürelerden gelen patlamalar nedeniyle birkaç asker öldü. Bundan kaçınılamazdı. Ve Hale'i garnizonların hiçbirinde bulamıyoruz. Bruns'un biz Krystal garnizonundan kaçtıktan kısa bir süre sonra onu öldürdüğünden şüpheleniyorum ama ona soramam." Onora'nın hayatımızı nasıl kurtardığını anlattım.

Valek elimi sıktı. "Ona bir minnet borcum var. O nasıl? Suçluluk duygusuyla ilgili bir sorun var mı?"

"Sanmıyorum ama yavrusunu koruyan bir anne ayı gibi davranıyor. Bilin bakalım yavrusu kim?" Göğsüme vurdum.

"Bu normal."

"Bunu beni bir kuleye kilitlemek isteyen adam söylüyor." "Bu da normal."

"*Senin* için, belki."

"Seni koruduğuna sevindim. Diğer garnizonlarda herhangi bir... olay oldu mu?"

"Birkaç yaralanma dışında sürümüzden kimse ölmedi. Kadere şükürler olsun." "Yaralanmalar mı? Ne kadar kötü?"

"Janco'nun birkaç yeni yara izi var. Onu gördüğümüzde bunlarla övüneceğine şüphe yok. Mara ellerini çok kötü kesmiş. Görünüşe göre Rika

Bloodgood boğazına bıçak dayamıştı ama Mara Leif'in teslim olmasına izin vermeyecekti, bu yüzden meseleyi kelimenin tam anlamıyla kendi ellerine aldı."

"Aferin ona."

"O hepimizi kurtardı. Eğer Rika Bruns'u uyarmış olsaydı..." Hepimiz biliyorduk ki eğer böyle bir şey olmuşsa sonuçları. "Irys Mara'yı çoktan iyileştirdi ve Irys ona cesareti için bir madalya vermekten bahsediyor."

"Kardeşlerim mi?"

"İyi ama Zohav neredeyse Zethan'ı boğuyordu ya da kardeşin öyle iddia ediyor ama abarttığından şüpheleniyorum." Gülümsedim ama Bain'i hatırlayınca ayıldım. Onu hepimiz özleyecektik. "Şimdi sıra sende. Owen?"

"Çok kötü bir aşırı güven vakası geçirdi ve kollarımda öldü."

"Bunu duyduğuma üzülmedim. Sanırım Komutan o zaman uyandı ve ordusunu geri çağırdı."

Valek gerildi. "Tam olarak değil." "Ne oldu?"

İç çekti. "Bu uzun bir hikaye. Kısa versiyonu, istila iptal edildi ve Sitia normale dönebilir." Parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu. "Herkes döndüğünde detayları anlatacağım. Fisk?"

Orada olduğunu unutmuşum!

"Evet?" Fisk sordu.

"İstila haberini yayabilir misiniz? Ve lütfen Ari ve Janco'dan ikizlerle birlikte Hisar'a dönmelerini isteyin."

"Pekala."

"Teşekkürler." Fisk giderken dikkatini tekrar bana verdi. "Bu öğleden sonrası için bir planın var mı?"

"Artık değil."

"Güzel." Valek beni koridora doğru çekti. "Misafir süitlerinde mi kalıyordun?"

"Evet. Yorgun musun?"

"Artık değil." Bakışları benimkilerle buluştu.

İçimi bir sıcaklık kapladı. "Odam bu tarafta."

* * *

Açlık beni birkaç saat sonra uyandırdı. Yataktan kalktığımda Valek kıpırdamadı. Yorgunluktan mı? Yoksa sonunda rahatlayabilmiş miydi?

Giyindim ve tekrar mutfağa gittim. Bir yol giydiğimi hayal ettim Bugünlerde uyumaktan çok yemek yemeye vakit ayırdığım için halının üzerinde durdum. Valek için fazladan birkaç parça meyve ve peynir aldım. En azından planım buydu.

Ertesi sabaha kadar uyanmadığı için onun payını yemekte kendimi haklı hissettim.

Onora ve Gerik kahvaltıdan döndükten kısa bir süre sonra bizi ziyaret ettiler. Misafir süitinde bir oturma alanı vardı ama rahat etmek yerine ayakta durdular. Onora'nın hoş olmayan haberleri olduğundan şüpheleniyordum.

"Komutan bana Ixia'ya dönmemi emretti," dedi.

Onu inceledim. Soğukkanlı bir ifade takınmaya çalışıyordu ama Sanki midesinden rahatsız olacaktı gibi biraz yeşildi. "Senin bir hain olduğunu düşünmesinden mi endişeleniyorsun?"

Valek'e baktı.

Başını iki yana salladı. "Ona söyleyecek vaktim olmadı." "Ben yeni Güvenlik Şefiyim," dedi.

Şaşırmış bir halde Valek'e döndüm. "Emekli oldum," dedi.

Belli ki arayı kapatmamız gerekiyordu ama bu daha sonraya kalacaktı. Onora'ya odaklandım ve onun adına mutlu oldum. "Tebrikler."

Tereddüt etti. "Teşekkürler."

"Bu iyi haber değil mi?" diye sordum, çünkü hâlâ midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. "İstedğin buydu. Değil mi?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum."

Ah. "Komutan bu işin üstesinden gelemeyeceğinizi düşünseydi size bu görevi vermezdi."

"Biliyorum. Bu sadece... bunaltıcı."

"O da beş altı yıl içinde geçer," dedi Valek. "Teşekkürler," dedi kuru bir sesle.

"Yalnız olmadığını unutma. Ve sana borçlu olduğumu." Onora şaşkınlıkla ona baktı.

"Yelena'nın ve bebeğimizin hayatını kurtardın. Başın derde girerse ve yardıma ihtiyacın olursa bana bir mesaj gönder, ben-"

"-Biz gelip size yardım *edeceğiz*," diye onun yerine sözünü bitirdim.

Bir nefes çekti. Aşırı korumacı Valek'in kaşlarını çatmasını bekledim ama onun yerine, "Geleceğiz. Ve eğer durum kötüyse, o zaman bütün sürü bizimle."

"Sürü mü?" Gerik sordu.

Onora rahatlayarak gülümsedi ve yüzüne yeniden renk geldi. "Ailesini ve arkadaşlarını kastediyor."

"Ailemiz ve arkadaşlarımız." Onu düzelttim. "Sen ve Gerik artık sürünün bir parçasısınız."

Onora şaşkınlıkla Valek'e baktı. "Öyle miyiz?"

"Evet. Atlar sana Duman Kız adını verdi ama Gerik'in atının adını henüz bilmiyorum."

"Teşekkürler." Bir gülümseme daha, bu seferki gerçek bir sıcaklıkla. Ardından Valek'ten, onun liderliğinden kendi liderliğine geçişin nasıl sorunsuz olacağı konusunda tavsiye istedi.

Rehberlik için Maren'e güvenmesini önerdi. "Yılların tecrübesine sahip ve ajanlarım ona güveniyor. Zor durumların üstesinden gelebileceğini kanıtladığında onlar da sana güveneceklerdir. Onların arkadaşı olmaya çalışmayın. Fikirlerini sorun, onları dinleyin, ancak bir hareket tarzına karar verdikten sonra fikrinizi değiştirmelerine izin vermeyin. Kararsız olduğunuzu onlara asla göstermeyin. Nasıl hissettiğinize rağmen emirlerinizi güvenle verin."

"Yaptığın şey bu mu?" diye sordum. "Hiç de değil."

"Uh-huh."

Bana bir sırtıfış fırlattı. "Başka bir şey var mı?" Onora sordu.

Valek ayıldı. "Ixia'ya döndüğünüzde, Kaptan Timmer'la nasıl başa çıkacağınıza bakarak nasıl bir lider olacağınızı herkese gösterme şansınız olacak."

Sertleşti. Onu suçlamadım. Timmer, birliğinde genç bir askerken ona cinsel tacizde bulunmuştu.

"Komutanın..." Onora bir elini boğazında gezdirdi. "Kaptanı kendin mi infaz etmek istiyorsun yoksa onu öldürmek mi istiyorsun diye bekliyor. halk önünde asılmasını istiyorsan. Ya da... adamın hayatını bağışlamak isterseniz. Vereceğiniz karar Ixia'daki herkese bir mesaj gönderecek."

"Baskı yok," diye mırıldandı.

Elini tuttum. "Artık Ixia vatandaşlarını koruyorsun. Onlar sana emanet. Bunu aklından çıkarma, iyi olacaksın."

Bana sarıldı. Ya da en azından denedi. Kolları Valek'inkiler kadar uzun değildi. Gülüştük.

"Bebeğe iyi bak," dedi Onora. "Ekstra korumaya ya da bir düzine bebek korumasına ihtiyacın olursa bana haber ver yeter."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bir düzine *bebek koruması* mı? Sakın başlama. Ondan yeterince aşırı korumacı saçmalıklar duyuyorum."

Başparmağımı Valek'e doğru salladım.

Bana kendini beğenmiş bir Janco gülümsemesi verdi. "Çok geç." "Git." Onu kapıdan kovdum.

Gerik onu takip etmeden önce elimizi sıktı.

Onlar gittikten sonra Valek'e baktım. "Komutan'a ne oldu?"

"Yolda anlatırım."

"Nereye?"

"Onyx'i getirmeye."

* * *

O öğleden sonra yola çıktık. Valek konseyin ahırlarından bir at ödünç aldı ve ben de erken doğum yapmamam için yürüyüşünü mümkün olduğunca yumuşak tutan Kiki'ye bindim. Valek'in Onyx'i bıraktığı çiftliğe doğru iki gün süren yolculuk boyunca bana Ixia'daki maceralarını anlattı. Bana Komutan'ın onu idam etme ve yine de istilaya devam etme emrinden bahsettiğinde, Valek'in hayatta kaldığı ve benimle olduğu gerçeğine odaklandım. Aksi takdirde, Komutan'ı yumruklamak için bir yol planlardım. Çok zor.

Ancak Harman özsuyuyla zehirlendiğine dair bir sonraki yorumu, adamı yumruklama isteğimi onu bıçaklama isteğine dönüştürdü.

Valek, "Kanımın bulunduğu şişeyi Onyx'in eyerine sakladım," dedi. "Ben... onu bulmak için endişelenmeme şaşırdım. Hiçbir zaman büyü istemedim ama bir kez gitti..."

"Tamamen anlıyorum."

"Biliyorum aşkım. Senin için de hala umut var."

Ancak ikimiz için de bir garanti yoktu. Valek hikâyesini bitirdi ve ben de Komutan'ın annesinin ruhunu serbest bırakma isteği üzerine düşündüm.

"Yapabilirsem ona yardım ederim ama sonrasında onu yumruklamayacağıma söz veremem."

Valek kıkırdadı ama sonra ayıldı. "Eğer sihrimi geri kazanırsam, bunu Komutan'a söylememeliyiz."

"Eninde sonunda bunu öğrenecektir. Ayrıca, o zaman Harman özsuynunu kimsenin üzerinde kullanma zahmetine girmeyecektir."

"Bu doğru. Elbette büyücüleri etkisiz hale getirmenin başka bir yolunu bulma ihtimali her zaman var."

"Ya da bir başkası bir yol keşfedebilir. Her zaman çözülmesi gereken başka bir sorun olacaktır. Zamanı geldiğinde bununla başa çıkmamız gerekecek."

"Biz mi? Ben emekliyim, aşkım."

Gözlerimi ona dıktım. "Sorunu başkasının çözmesine izin mi vereceksin?" "Ben zaten çözdüm. Benim işim Onora'da."

"Peki ya Sitia?"

"Şimdilik yardım edeceğim ama Teegan, Reema, Zethan, Zohav, Heli ve Fisk görevi devralmaya hazırlar ve onlara izin vermekten mutluluk duyacağım."

Karışmadan kalabileceğine ikna olmamıştım. Ama bunu sadece zaman gösterecekti.

Onyx'i geri aldık ve Valek'in şişesi eyerde saklı kaldı. İkimiz de rahatlamıştık. Ancak, kanını vücuduna geri enjekte etmek için Hisar'a dönene kadar bekledik. Damarını ıskalarsam, Valek'in büyüsünü geri kazanması için tek şansı mahvolacaktı.

Vardığımızda doğruca Konsey Salonu'ndaki revire yöneldik. Şaşırdık ve rahatladık, Şifacı Hayes geri dönmüştü ve Keep hazır olana kadar Salon'da bize yardım ediyordu. Hayes, Valek'in kanıyla bir şırıngayı doldururken Valek'e yatağa uzanmasını söyledi.

"Neden uzandın?" Valek sordu.

"Bayılırsan diye. Tabii kafanı yere vurmak istemiyorsan?"

"Ben bayılacak tiplerden değilim," diye mırıldandı Valek ama yatağa yerleşti.

"Daha önce büyünüzü kaybettikten sonra kanınız enjekte edildi mi?" Hayes, Valek'in bilmediğini gayet iyi bildiği halde sordu. "Bilmiyorum. ne olacak." Valek'in pazusunun etrafına, kapatılmış ama hâlâ parlak kırmızı olan bir kesiğin hemen altına bir bant bağladı. Hayes başparmağını yaranın üzerinde gezdirdi ve Valek hızlı bir nefes aldı. "Bu enfeksiyon kapmaya başladı. Şimdi mi yoksa sonra mı iyileştirmemi istersin?"

"Daha sonra. Eğer sihrim geri gelirse, kendimi iyileştirebilirim."

"Bunu bilmek güzel. Revirde her zaman yardıma ihtiyacım olabilir." "Tam da bunun içine girdim, değil mi?"

"Evet." Hayes iğneyi Valek'in koluna batırdı ve pistonu itti. Kırmızı sıvı damarının içinde kayboldu.

Elini tutma dürtümü bastırdım. Bebeğin sihirli emme yeteneği işe karışabilirdi. Bunun yerine yakınında durdum.

Valek kaskatı kesildi. Parmakları yumruk şeklinde kıvrılırken gözlerini sıkıca kapattı. "Konuş benimle," dedi Hayes. "Neler oluyor?"

"Yanıyor." Sırtını kamburlaştırdı. "Çok sıcak..." Solgun tenini kırmızı bir kızarıklık kapladı ve ardında boncuk boncuk ter bıraktı. Valek tekrar sarsıldı. Sonra başı geriye düştü.

Orada öylece dururken tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim, tamamen işe yaramaz bir haldeydim. Hayes'in sakin yüz ifadesine bakmak da yardımcı olmadı. "O iyi mi?"

Şifacı Valek'in boynuna dokundu. "Vücudundaki toksin temiz kanla savaşıyor. Sistemini alt etmiş durumda."

"Ve bu ne anlama geliyor?"

"Bilincini kaybetti."

Bariz olanı ifade ettiğim için alaycı bir cevap verdim. Onun yerine "Uyanacak mı?" diye sordum.

"Umarım öyledir. Bunu zaman gösterecek."

Zorundayım. Değil. Boğmamalı. Şifacı Hayes. Paniğimi bastırdıktan sonra Valek'in yatağının yanına bir sandalye çektim ve oturup beklemeye başladım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Kocamın ateşin pençesindeymiş gibi çırpınışını izlerken, oturmakla ayakta durmak arasında gidip geldim. Her pozisyon sonunda belimin ağrmasına neden oldu.

Saatler birbirini kovaladı. Bir gün ikiye çıktı. Yan yatakta uyudum, yakın ama dokunmadan. Arkadaşlarımız ve ailemiz çeşitli garnizonlardan döndükçe ziyaretçiler geliyordu. Leif çaylarını karıştırdı.

Valek'in yatağının etrafında volta attım. Yaşadığı onca şeyden sonra - kalbinden bıçaklanmak, Owen tarafından esir alınmak, Onora ve Komutan'la savaşmak- kendi kanıyla öldürülmek mi? Ona çılgılık atma arzusu Kader boğazımı tırmaladı.

Üçüncü gün, Şifacı Hayes Valek'e dokunmamı önerdi. "Bebek büyüüyü etkisiz hale getirebilir ve uyanır."

Sihri olmadan. Hayatı olmamasından iyidir. Ama tereddüt etmeme neden olan şey "kudret" oldu. Ari ve Janco'nun döndüğünü duyduğumda, Fisk'ten Janco'yu hemen getirmesini istedim.

Revire girer girmez üzerine atıldım. "Bunları gördün Greenblade ormanında hayatta kalanlar. Harman özsuyu hakkında Valek'e yardımcı olabilecek bir şey söylediler mi?"

Janco'nun hareketleri alışlagelmiş zarafetinden yoksundu. Yorgun görünüyordu ve muhtemelen acı çekiyordu. Valek'in yatağının yanında dururken bakışlarındaki muzip kıvılcım hiç sönmedi. "Keşke yardım edebilseydim ama tek bildiğim Selene deneklerini öldürmeyi bırakana kadar özsuyun konsantrasyonunu azalttı. O bilirdi. Hayatta kaldı mı?"

"Bilmiyorum."

Janco enerjik bir şekilde omzumu sıktı. "Öğreneceğim."

"İşbirliği yapacağından şüpheliyim."

"Oh, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Yüzünü sert bir ifade kapladı.

Günlerdir ilk kez umut etmek için bir nedenim vardı. Ancak ertesi gün Janco, Ari ile birlikte geri döndü ve ikisi de asık suratlı görünüyordu.

"Üzgünüm Yelena," dedi Janco. "Selene'nin deneylerinden kurtulanlar serbest bırakıldı ve onu bulup öldürmeyi başardılar."

Hayes'in önerisini denemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Valek'in yatağının yanında durdum ve terli yanağını avuçladım. Sakinleşti ve iç çekti. Ama uyanmadı.

"Yorgun olabilir," dedi Hayes. "Ona biraz zaman verin."

* * *

Biz beklerken Konsey Salonunda art arda toplantılar yapılıyordu. Bir noktada, Kartel'in durdurulmasında yer alan herkes, artı iki Usta Büyücü ve Cahil, Salon'da toplandı. Her şeyi sırayla yazan üç kâtabi saymazsak, toplam yirmi sekiz kişi. Takımların her biri garnizonlarda neler olduğunu rapor etti. Fisk ve ben Hisar'da neler olduğunu anlattık. Sonra Valek'in Ixia'daki maceralarını anlattım.

"Komutanın yakın gelecekte Sitia'yı işgal etmeyi planladığını düşünüyor musunuz?" Konsey Üyesi Tama Moon bana sordu.

"Sitian Konseyi iktidarda kaldığı sürece, Sitia'nın kontrolünü ele geçirmeye çalışmayacak ya da bu işe karışmayacaktır. Ancak, eğer tekrar tehlikeye düşerseniz, Komutan harekete geçecektir."

"Not edildi. Ve tekrar bir irtibat kurmaya açık olduğunu söylüyorsunuz." "Evet."

"Yelena, İrtibat Görevlisi olarak görevine devam etmek ister misin?"
Konsey Üyesi Featherstone sordu.

Yapar mıydım? Elimi karnımın üzerine koydum. Hıçkırıklar avucumda titreşti. "Şu anda olmaz. Önümüzdeki birkaç yıl *başka* işlerle meşgul olacağım."

Odayı gülümsemeler kaplamıştı ama Valek baygın haldeyken onların neşesini paylaşamazdım.

"Pekâlâ. Lütfen bunu Konsey'in görüşmesi gereken konular listesine ekleyin."

Herkesin rapor vermesi bütün gün sürdü. Konsey bir gününü daha en acil meseleleri ele alarak geçirdi. Cahil garnizonları yeniden inşa etmekle görevlendirildi. Usta Büyücüler çoktan Keep'i enkazdan temizlemeye başlamıştı ve Konsey onlara yardım etmeleri için birkaç düzine asker tahsis etti.

Ustalar okulu soğutma sezonunun ilk gününde (yirmi üç gün sonra) yeniden açmayı hedefliyordu.

Opal, Devlen ve çocukları Fulgor'a döndüler. Teegan, artık Zohav ve Zethan'ın da dahil olduğu diğer öğrencilerle birlikte çalışmalarına devam etmek üzere geri dönecekti. Daha fazla ustaya ihtiyaç duydukları için Teegan'ın ustalık seviyesindeki eğitimini hızlandırmayı planlıyorlardı. Reema'nın eğitime katılabilmesi için birkaç yıl daha beklemesi gerekiyordu. Bu haber en hafif tabirle Reema'nın pek hoşuna gitmedi.

Heli sahile döndü, Zethan da ona katılacaktı ve Gelecek fırtına sezonu için fırtına dansçıları. Leif'ten yeni irtibat görevlisi olması istendi. Mara'nın tüm görevlerinde ona eşlik edebilmesi şartıyla işi kabul etti. Mara gülümsedi. Onların mutluluğunu kıskanmaktan kendimi alamadım. Bunu kabul ettikten sonra yoluma devam ettim ve Her ikisini de kalbimdeki gerçek sevgi ve sıcaklıkla kutluyorum.

Her geceyi Valek'le birlikte geçiriyordum, onun yanında yatıyordum. Onunla konuştum, garnizonlarda neler olduğunu anlattım. Ari ve Janco onu ziyaret ettiler ve Krystal garnizonuna nasıl saldırdıklarını anlattılar. Her biri sırayla hikâyenin kendi versiyonunu anlattı. Tabii ki bir yoruma itiraz etmek ya da belirli bir ayrıntı üzerinde tartışmak için birbirlerinin sözünü kesip durdular. Valek'in uyanacağını ve onlara susmalarını emredeceğini düşünmüştüm. Ama uyanmadı.

O gece, uyumak için rahat bir pozisyon bulmam uzun zaman aldı. Şişkin karnım sırtüstü ya da karın üstü yatmayı imkânsız kılıyordu. Düşüncelerimin endişe içinde dönüp durması da yardımcı olmuyordu. Valek'siz bir gelecekle yüzleşemediğim için herhangi bir karar vermekten kaçınıyordum. Nihayet gece yarısını birkaç saat geçe huzursuz bir uykuya daldım ama soğuk bir dokunuş beni kâbuslarımdan uyandırdı. Bağırđım ve neredeyse yanımdaki karanlık şekli yumruklayacaktım ki onun Valek olduğunu fark ettim.

Oturmak için mücadele ettim.

"Valek?" "Hmm?"

İçimde tuttuğum tüm duygular bariyerimi aştı. Valek'e sarılarak hıçkıra hıçkıra ağladım. O da kollarını bana doladı. Çığlıklarım Şifacı Hayes'e ulaşacak kadar yüksekti.

Elinde bir fener vardı. "Sorun nedir?"

Valek parlak ışıktaki gözlerini kırptırdı.

"Zamanı gelmişti. Nasıl hissediyorsun?"

"Aç."

"Eminim. Geri geleceğim." Hayes feneri komodinin üzerine koydu ve gitti. Valek bana döndü. Başparmağıyla çenemdeki gözyaşlarını sildi.

"Teşekkürler."

"Ne için? Sihrini aldım."

Sanki bunun bir önemi yokmuş gibi başını salladı. "Beni eve götürdüğün için. Ateşten bir dünyada kaybolmuştum ve nasıl ayrılacağımı bilmiyordum." Valek elimi tuttu ve sakallı yanağının üzerine koydu. Sonra kendi eliyle kapattı. "Bana yolu gösterdin."

Ateş dünyasında mıydı? Yoksa sadece ateşli rüyalarda mı kaybolmuştu? "O günler önceydi."

Kaşlarını çattı. "Ne kadar oldu?"

"Yaklaşık bir hafta."

Valek inledi. "Sıcak mevsimin çoğunu bir yatakta yatarak geçirdim." Parmaklarını benimkilere geçirdi. "Yatakta olmanın tek bir iyi nedeni vardır. O da uyumak değil." Bana yorgun bir bakış attı.

"Çorba ve biraz ekmek getirdim. Çok fazla yememeye dikkat edin," dedi Hayes ve bir tepsiyi odaya taşıdı.

Valek oturmak için beni bıraktı. Sonra sırtıttı.

"Sadece tavuk suyu. O kadar heyecanlanmana gerek yok," dedi

Hayes. Ama ben anladım. "Senin sihrin mi?"

"Görünüşe göre Şifacı Hayes'e yardım edeceğim."

* * *

Birkaç gün sonra Valek revirden taburcu oldu. Misafir süitine geri döndük ama sonunda Keep'te dersler başlayana kadar Alethea'nın kitapçısının üzerindeki daireye taşınacaktık. Sonra Valek sihriyle neler yapıp yapamayacağını keşfederken biz de Irys'in kulesinde kalacaktık. Irys, Valek'in bilinci yerinde değilken ateş dünyasına gittiğini ve bunun da ustalık seviyesi testine çok benzediğini tahmin etti. Valek benim yardımım olmadan gidemediği için, büyüsü usta olmak için yeterince güçlü değildi.

Kısa bir süre sonra babam eve döndü, ama bebek doğduğunda annemin yanına döneceğine söz vermeden önce değil. "Seni şimdiden uyarıyorum," dedi Esau misafir süitinin oturma odasında bana. "Annen bu konuyu tartışmak isteyecektir.

düğün kutlamanız için planlar."

"Torunu dikkatini dağıtsa bile mi?" Ben sordum.

"Bahsettiğimiz kişi annen. Çok ısrarcı ve inatçı olabiliyor."

Valek bir kahkaha patlattı ve ikimiz de şaşkınlıkla ona baktık. "Özür dilerim," dedi gözlerini silerek. "İçimde öyle bir his var ki Aynı şeyi gelecekte oğlumuza ya da kızımıza da söyleyebiliriz." "Hey," dedim alaycı bir öfkeyle.

Esau onu sırtından alkışladı. "Onlara aşık olmamızı sağlayan şeylerin en başta bu nitelikler olduğunu unutmayın."

"Gerçekten mi? Üniformamın içinde harika göründüğümü söylediği için olduğunu sanmıştım. İlk iltifatta aşk," diye şaka yaptı Valek.

Kocama hayret ettim. Onu hiç bu kadar mutlu ve kaygısız görmemişim.

Ari ve Janco o gece geç saatlerde ziyaret için uğradılar. Valek'in Komutan'ın onları karşılayacağı bilgisini onlara iletmişim ama bir karar vermeden önce Valek'in uyanmasını beklemek istediler.

Janco, koltuklardan birine yerleşen Valek'e, "Çok ağırdan almışsın," dedi. Ayaklarını sedirin üzerine uzattı ve iç çekti.

Ari başını salladı. "Bu çocukta hiç görgü yok."

"Ne? Kendimi rahat hissetmek için bir davet mi beklemem gerekiyor?" Janco mızızlandı.

Başka bir koltuğa oturan Ari, geniş gövdesine kıyasla koltuğun küçük görünmesini sağladı. "İkiniz de daha iyi görünüyorsunuz," dedi.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama Janco elini salladı. "Pah. Küçük konuşmalar. Biz küçük konuşmaları aştık."

"Doğru," diye kabul etti Valek. "Veda etmek için buradasın." Janco doğruldu. "Nereden biliyorsun?" Valek bekledi.

"Evet, sanırım birlikte çalışarak çok zaman geçirdik." Kaşlarını çatı. "Ama burada, Sitia'da sıkılacağımızı düşünüyoruz."

"Biz mi?" Ari sordu.

"Ari *sıkılmak* kelimesini kullanmayacak kadar kibar ama bir yuva kurup yerleşeceğinizi anlıyoruz."

"Yuva mı?" Ben sordum.

"Ev, yuva, ne demek istediğimi biliyorsun. Yoluna çıkmamıza ihtiyacın yok. Ve Küçük Bayan Assassin'in bize daha çok ihtiyacı var."

Kararları beni şaşırtmadı. "Buna sevindim. Onora'nın önünde zorlu bir yol var ve arkadaşlarının olması bunu kolaylaştıracaktır."

"Elbette ziyaret edeceğiz. Birinin çocuğa sizin yapmasına izin vermediğiniz şeylerden nasıl kurtulacağını öğretmesi gerekiyor."

Valek'e baktım. "Hatırlat da Janco'yu çocuğumuzla asla yalnız bırakmayayım."

"Hey!"

Hepimiz onu görmezden geldik.

Ari, "Bize ihtiyacın olursa her şeyi bırakıp geliriz," dedi.

"Bez değiştirmemize ihtiyacınız yoksa. O zaman unutun gitsin." Janco burnunun altında bir el salladı.

Valek onlara, "Unutmayın, ihtiyacınız olursa biz de yardım sunabiliriz,"

dedi. "Yapacağız." Janco selam verdi. "Sürümüz dolaşabilir ama hepimiz nerede olduğunu biliyoruz.

ev."

* * *

Öğrenciler soğutma mevsiminin ilk gününde Sihirbazın Kalesine döndüler. Yeni Başlangıçlar ziyafeti merakla beklenen bir olaydı. Ben daha

Yıllardır bir tanesine gitmemiştim. Ancak bu yılki şölen yeni bir okul yılının başlamasından çok daha fazlasını temsil ediyordu. Kartel'in etkisi altında kaldıktan sonra herkesin bir kutlama ve eğlence gecesine ihtiyacı vardı.

Partiden önce Valek, Irys'in kulesindeki odalarımızda aynanın önünde durdu. Siyah şeritli gümüş ipek bir tunik, siyah bir pantolon ve gümüş bir kemer giymişti - resmi Sitian kıyafetleri - ve bunlar atletik fiziğini gösteriyordu. Harman özsuyundan kurtulduğundan beri yeniden kilo almış ve kas tonusu kazanmıştı. Ben de bebek kilomdan yaklaşık yüz kilo almıştım... ya da öyle görünüyordu. O şık ve seksiydi, bense bir düve kadar.

"Kendimi gülünç hissediyorum," dedi yüksek yakasını çekştirerek. "Ben Keep'e katılan en yaşlı öğrenciyim. Ziyafeti atlayabilir miyiz?"

"Hayır. Eğlenceli olacak. Merak etme, Irys ve Teegan'la birlikte çalışacaksın ve birinci sınıflarla derslere girmek zorunda kalmayacaksın."

"Kadere şükürler olsun."

Yemek salonuna girdik ve insan kümelerinin arasından geçerek büfeye doğru ilerlerken durup konuştuk. Önce yemek, sonra dans. Yemeğimizi yedikten sonra Valek beni dans pistine çekti. Müzik havada titreşirken beni etrafında döndürdü.

Zethan öğrencilerin ve öğretim görevlilerinin arasına rahatlıkla karıştı, ama Zohav odanın kenarlarında kaldı ve ona yaklaşan herkese kaşlarını çatı. Valek onu dans pistine çekerken ben de Zethan'la eşleştim.

Bakışlarımın yönünü fark ettiğinde, "Zo için endişelenme," dedi. "Eninde sonunda çözülecektir. Alışması her zaman biraz zaman alır." Sonra da güldü. "Ve bu hayatımızdaki en çılgın yıl oldu."

"Şunu söyleyebilirim. Çok fazla değişiklik yaşadın. Ama şimdiden arkadaş edinmiş görünüyorsun."

"Korsanlar tarafından yakalandıktan sonra Ixia'nın en korkunç adamı tarafından tutuklanmaya kıyasla, ki bu adam sonunda senin ağabeyin oluyor ve bir

Şeytani bir karteli devirmek için tehlikeli bir komplo mu?

Bu çok kolay." Güldüm. "Böyle söyleyince ne demek istediğini anladım."

"Ve her şey yolunda gitti. Sihrimi öğreniyorum. Bir baldızım var ve ben de amca olacağım!" Bana gülümsedi.

Valek'e olan benzerliği açıklı ve umarım bu gelecekte başına bela açmazdı. Pek çok Siti'li hala Valek'ten korkuyordu, tüm yaptıklarına rağmen. bizi kurtarmak için yaptı. Şarkının sonunda, "Unutma, sen ve Zohav'ın bir şeye ihtiyacı olursa biz buradayız" dedim.

"Biliyorum. Endişelendiğim tek bir şey var." Endişeyle elimi koluna koydum. "Neymiş o?"

"Son birkaç sezonun tüm heyecanından sonra, okulun kıyaslandığında sıkıcı olacağımı."

Ona vurdum. "Tıpkı kardeşin gibisin."

"Teşekkür ederim."

Erkekler.

* * *

Ziyafetten sonra hayat yavaş yavaş normale döndü. Valek, Irys ile seanslara katılmakla ve eğitim bahçesinde öğrencilere kendini savunma ve dövüş tekniklerini öğretmeye yardım etmekle meşguldü. Ben zamanımı Bain'in tarih kitaplarını okuyarak geçirdim. Bebekle aynı büyü emici güce sahip olabilecek başka bir sihirbazdan bahsedildiğini bulmayı umuyordum.

Yatağıma uzanmış, ailelerdeki sihir çizgilerinin izini süren klanlarla ilgili bir kitabı tarıyordum ki karnıma bir ağrı saplandı. İlk düşüncem yine Beyaz Korku tarafından zehirlendiğim oldu. General Brazell'in zindanında kilitli kaldığım ve sanki biri paslı bir bıçakla içimi parçalamış gibi hissettiğim anılar gözümün önünden geçti. Ama bu dokuz yıl önceydi. Bir öncekinden daha güçlü bir kasılma daha geldiğinde şaşkınlığım geçti. Bu soğutma mevsiminin ortasındaydık ve bebek geliyordu. Şimdi.

Dehşet ve panik rahatlamayla karıştı - vücudumdaki bir şey acımadan önce bir pozisyonda uzun süre kalamadığım bir noktaya gelmişim. Yataktan hantalca kalkıp bornozumu giydim. Valek oturma alanındaki bir masada çalışıyordu. Tahta bir çubuğa konsantre olmuştu.

"Valek."

"Hmm?" İnce dala kaşlarını çattı. "Görünüşe göre ateş yakmak beni gerçekten aşıyor. Yazık. Bu sahip olunması gereken gerçekten faydalı bir beceri olurdu."

İçimden bir kasılma daha geçti. Şifacı Hayes'in söylediği gibi derin nefesler aldım. Medic Anne dün sabah gelmişti ama bir hafta daha doğum yapacağımı düşünmemişti. Tekrar konuşabildiğimde, "Valek" dedim.

Sesimdeki gerginlik dikkatini çekti ve hemen yanıma geldi. "Vakit geldi mi aşkım?" Sakinliğini korudu. Her zamanki gibi.

"Evet."

* * *

"Neredeyse oldu Yelena, bir kez daha ıkın. Yapabilirsin," dedi Medic Anne.

Kasılmaların sıklığı ve şiddeti arttıkça ben Valek'in eline sarılırken, o ve Şifacı Hayes sırayla beni yatıştırıyorlardı.

"İşte böyle. Nefes al."

Onun yerine homurdandım. Bunca saatten sonra -kaç saat olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok fazlaydı- homurdanma hakkını kazandığımı düşünüyordum.

"Omuzlar için bir itme daha," diye talimat verdi. "Gerisi kolay." Ve öyleydi.

"Bebek bir kız," dedi, yapışkan maddeyle kaplı, kıvranan küçük bir solucanı tutarak.

Rahatlama ve sevinç yorgun bedenime yayıldı. Valek kordonu kesti ve ben de terli ve ağırlı bir şekilde yatağa yığıldım. Ama bebek ağladığında tüm sıkıntılarım kayboldu. Endişe içinde başımı kaldırdım. Bir sorun mu vardı?

Hayes sırtarak, "Rahatla anne," dedi. "O sağlıklı." Onu tarttı. "Neredeyse iki kilo. Adı ne?"

"Liana Zaltana Icefaren," dedi Valek, eğilip alnımdan öperek.

Bakışlarımız buluştu ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. *Saçları dağınık olsa bile Yelena hala çok güzel.*

Bekle. Ona göz kırptım.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bana bir dakika ver." Güç battaniyesine uzandım ve konsantre oldum. Büyü içimden taze, serin bir esinti gibi aktı. Büyülü duyularım uyandı ve dünya etrafımda canlandı. Hayatımın en güzel günlerinden biri daha da güzelleşti. Valek'in sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım, sonra da Ona doğru düşünceler. Sağlam bir bariyere çarptım. Sert. Irys onun güçlü olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş.

Valek şaşkınlıkla doğruldu ama sonra sırtıttı. Duvar ortadan kayboldu.

Merhaba yakışıklı, diye düşündüm.

Tekrar hoş geldin, aşkım.

Gülümsedim. Düşük enerjime rağmen daha da uzanarak bir başkasını aradım.

Kiki mi?

Lavender Lady'nin yavrusu oldu. Bağlantımızdan onay akıyordu. Daha iyi mi? Evet, seni tekrar duyabiliyorum!

Sanki bunun olacağını başından beri biliyormuş gibi homurdandı. *Tayı getir. Yakında ziyaret edeceğiz.*

Elma getir.

Bütün bir kile getireceğime söz verdim.

Şifacı Hayes Liana'yı temizledi, sadece yuvarlak pembe yüzü görünecek şekilde sardı ve bana uzattı. Uzun siyah kirpikleri mavi-yeşil gözlerinden fırlıyordu ve koyu renk saçları başını örtüyordu. Hafifçe kıvrılabilecek kadar uzundu. Mükemmel bir kızdı. Liana bir an bana baktı, birkaç saniye Valek'e baktı ve sonra hemen uykuya daldı. Etkilenmemiş miydi? Şimdiden sıkılmış mıydı? Yoksa iyi bir uykucu olacağının işareti miydi?

"Şimdi seni yalnız bırakacağız," dedi Hayes. "Telaşlanmaya başladığında acıkmış demektir. Bağlanmada sorun yaşarsa bize haber verin, geri gelip yardım edelim."

Mandallamak acı verici görünüyordu ama işe yarayacağından eminmiş gibi başımı salladım.

Bir süre kızımıza hayret ettik. İkimiz için de ilk görüşte aşktı.

Valek parmağıyla onun yanağına dokundu. "O kadar yumuşak ki." Sesinde huşu vardı. Sonra kaşlarını çatı. "Aynı zamanda büyümü de engelliyor." Elini geri çekti. "Seninkini de engelliyor mu?"

Odaklandım. "Hayır." Sonra başparmağımı çenesine koydum. Teni yumuşacıktı ve güç örtüsüyle olan bağlantım kesildi. "Evet, ona dokunduğumda."

"Emme gücüne ne oldu?"

Bunun hakkında düşündüm. "Belki de seninle doğrudan teması olmadığı için büyünü emiyormuş gibi görünüyordu, oysa aslında onu engellemede pek de etkili değildi? Bilirsiniz, kayalardan bir baraj inşa ettiğinizde suyun yine de sızması gibi?"

"Mümkün."

Parmaklarımı alnına koydum. "Üzerimde büyü yapmayı dene."

Valek bana baktı ama sesi zihnimde yankılanmadı. "Şimdi de benim büyümü çekiyor."

Etrafındaki büyüden etkilenmeyen Liana uyumaya devam etti. "Ya büyü kullanırsanız ama bize yöneltmezseniz?"

Kapıya bir göz attı. "Şifacı Hayes ve Doktor Anne ofisinde kutlama içkisi içiyorlar." Valek güldü. "Annemin Sitia'ya taşınmayı düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyor."

"Bunu isterim, özellikle de büyü Liana üzerinde işe yaramayacaksa."

"Sence bağışıklığı var mı?" diye sordu endişeyle.

Güzel bir soru. "Etrafımıza bir null kalkanı inşa edebilir misin?"

"Muhtemelen zorlanmadan olmaz." Odayı taradı. "Bir tane koyacağım beşiğin etrafında. O zaman bağışıklık kazanırsa onu oraya yatıramam."

Onu koruma dürtüsü içimde kabardı - sıcak ve şiddetli. Onu daha da yakın tuttum, "Ona zarar vermek istemiyorum."

Yüzü yumuşadı. "Ben de öyle aşkım. Ama null kalkanı tarafından tuzağa düşürülüp düşürülmeyeceğini bilmemiz gerekiyor."

Doğru. Beşiği odanın en uzak köşesine taşıdı. Birkaç dakika sonra bana döndü. Kızımızı kollarımdan kaldırdı.

Valek onu sanki kırılacakmış gibi tuttu. "Vay canına, bayağı sağlammış. Senin-"

"Dikkat et."

"-çok rahatsız edici."

"Güzel."

Ama o dinlemiyordu. Valek kollarında değerli bir mücevher tutuyormuş gibi Liana'ya baktı. Beşiğe gitmeden önce onu biraz daha kucakladı. Yavaşça ve büyük bir dikkatle onu küçük yatağa indirdi. Nefesimi tuttum.

Valek kolları boş bir şekilde doğruldu. "Null kalkanını patlattı ve uyanmadı bile." Sırıttı.

O bir boşluk muydu? Bu onun ruhu olmadığı ve gökyüzünde asla huzur bulamayacağı anlamına mı geliyordu? Farkındalığımı ona doğru yansıttım ve engellendim,

Ama onun ruhundaki yaşam kıvılcımını hissettim. Rahatlamış bir şekilde yatağa uzandım. Onun ne olduğu gerçekten önemli miydi? Hiç önemi yoktu. Mutlu, sağlıklı ve zarar görmekten uzak olduğu sürece. Büyüdüğünde yeteneklerinin kapsamını belirleyebilirdik.

Valek beşiği yatağımın yanına geri koydu, sonra botlarını tekmeledi ve benimle birlikte yorganın altına girdi. Kollarını bana dolayarak beni kendine çekti. Ona sokuldum, eşsiz misk kokusunu içime çekerken kalp atışlarını dinledim.

Çok şey atlatmıştık ve böyle anları asla hafife almayacaktım. Sürünün geri kalanı Liana'nın gelişini öğrendiğinde ziyaretçi akınına uğrayacağımızı çok iyi bildiğim için huzurun tadını çıkardım.

Valek, "Sözümü daha önce tutmadığım için özür dilerim," dediğinde uykunun eşiğindeydim.

Tek gözümü açtım. "Ne sözü?"

"Birlikte olacağımıza dair."

"Yeni bebek sahibi olduğumu ve sağlıklı düşünemediğimi biliyorum ama dokuz yıldır birlikte olduğumuza eminim."

"Hayır. Biz iki farklı hayat yaşıyorduk. Sen irtibat görevlisiyken ben Komutan için çalışıyordum. Bir seferde birlikte iki hafta geçirebildiğimiz için şanslıydık. Tüm günleri toplasanız iki yılı doldurmaz."

Haklıydı. "Peki ya şimdi?"

Kolları sıkılaştı. "Şimdi gerçekten birlikteyiz. Bedenen, zihnen ve ruhen."

Liana hıçkırdı ve ağlamaya başladı.

"Ve bebeğim," diye ekledim.

"Ve bebekler," diye düzeltti. "Bir erkek kardeşe ihtiyacı olacak."

EPİLOG

VALEK

Valek, Yelena'nın Liana'yı askıya yerleştirmesini ve Kiki'ye binmeden önce bebeği karnına sabitlemesini izledi. Yelena'nın sopası uçtu ve kapüşonunun kenarı. Yolculuk için yerleşirken kumaştan baş aşağı sarkıyordu. Yelena'yı çok sevindirecek şekilde, bu küçük yaratık Liana doğduktan sadece birkaç saat sonra ortaya çıkmıştı. Bebeğe hamile kaldığından beri onu görmemişti.

Askının kayışlarını kontrol ederek zayıf ya da yıpranmış noktalar olup olmadığına baktı. "Yeterince sıcak olacağından emin misin?" Valek karısına sordu. Isınma mevsimi yeni sona ermişti ama sabah güneşine rağmen hava serindi. Artı

Liana sadece beş aylıktı. "Evet, iyi olacak."

"Binmek istediğine emin misin? Bir araba bulabilirim," diye teklif etti.

Kiki ve Yelena ona baktı. Ne düşündüklerini anlamak için büyü kullanmasına gerek yoktu ama meşru bir soru sorduğunu düşünüyordu.

"Pekâlâ," dedi. Valek, Onyx'in eyer çantalarını kontrol etti. "Paketlemeyi unutmadın mı?"

Yelena öfkeyle, "Valek, biz sensiz gitmeden önce kışını eyere koy," dedi ama sonra yumuşadı. "Bu benim hatam. Seni şımarttım."

Kafası karışmış bir şekilde, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Son beş aydır dileğin yerine geldi. Pazara ve Konsey Salonu'na yaptığımız geziler dışında, sen sihrini öğrenirken Liana ve ben Irys'in kulesinde güvendeydik. Pratik yapmıyorsun."

"Antrenman mı?"

"Evet. Bu süre zarfında aşırı korumacılığınızı bastırmak zorunda kalmadınız."

"Değil..." Bu da bir parçasıydı. "Üzgünüm, aşkım." Çantanın kapağını kapattı, sonra da eyerin üzerine çıktı.

Yürümeye başlayan Onyx, Kiki'yi Kale'nin ana girişine kadar takip etti. Muhafızlar onları kapıdan geçirdi. Atlar Citadel'in kalabalık caddelerinde ilerledi. Birkaç Yardımcı Loncası üyesi çeşitli işlerine koştururken onlara el salladı. Fisk loncasını yeniden inşa etmişti ama aynı zamanda Sitia Konseyi'ne de yardım ediyordu. Sitia'nın kontrolünü Kartel'den geri aldıktan sonra Konsey üyeleri güvenlik önlemlerinin yetersiz olduğunu fark etmişti. yetersizdi. Yeni protokoller geliştirmesi ve uygulaması için Fisk'i işe aldılar. Fisk de Valek'i birincil danışmanı olarak işe aldı. Valek ile çalışmaktan keyif alıyordu.

genç adam. Ayrıca yeteneklerini keskin tutuyordu. İlk görevleri Problem Çetesi'nin üyelerini yakalayıp tutuklamak olmuştu; Fisk'in zevkle yaptığı bir görevdi bu.

Valek ve Yelena Hisar'dan kuzey kapısından çıktılar. "Sence bu tempoda devam etmeli miyiz?" Valek ona sordu. "Dörtnala koşmak bebeği çok fazla sarsabilir."

Ona sanki iki kafası varmış gibi baktı. Sonra ifadesi yumuşadı. "Neden bu kadar gerginsin? Onlarla ilk kez tanışacak *olan benim*."

Bir de diğer kısmı vardı. "Ben...bilmiyorum." Bu da sorunun kalbiydi. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu en son gördüğünde üç küçük kardeşinin varlığı onu gafıl avlamıştı.

Valek, içinde kopan duygu fırtınasıyla üç ağabeyinin mezar taşlarının yanında durmuş ve sonunda onların

Ölümler. Bu onun bağışıklığını ve büyü kullanma yeteneğini serbest bıraktı. Bu sefer ne olabilir?

"Yine de," dedi, "Sitia'ya taşındıklarında Ari ve Janco ile birkaç gün geçirdiler. Kim bilir Janco onlara senin hakkında ne hikâyeler anlatmıştır?" Sırttı.

"*Bizim hakkımızda*, aşkım. Janco'nun da bir o kadar Yelena hikâyesi var." "Oh."

"Artık o kadar da komik değil, değil mi?"

"Belki de yürüyüşe devam etmeliyiz. Çok güzel bir sabah."

Kiki kuyruğunu salladı ve dörtnala koşmaya başladı. Bu fikir buraya kadarmış. Bu hızla giderse öğleden sonra ailesinin yeni tabakhanesine varmış olacaklardı. Çocuklarına yakın olmak istedikleri için, başlangıçta planladıkları gibi önce ziyaret etmeden Sitia'ya taşınmaya karar vermişlerdi. Valek satılık küçük bir kompleks bulmuştu. Owl's Hill'in hemen dışındaydı. Dört yatak odalı bir ev, bir depo ve kendi evi için kullanabileceği kadar büyük bir bina vardı.

babasının işi. Komutan taşınmayı onaylamıştı, ancak ekipmanların, mobilyaların ve düzinelerce işçinin taşınması birkaç ay sürmüştü. Eşyalarıyla dolu kasalar. Ixia'daki o evde kırk beş yılı aşkın bir süredir yaşıyorlardı.

Valek üzülebilirdi. Komutan, Liana doğduktan kısa bir süre sonra, oyma aletleri de dahil olmak üzere Valek'in tüm eşyalarını göndermişti. Kutular Irys'in kulesinin iki katını tamamen doldurmuştu. Valek büyü eğitimini tamamladıktan sonra, kuzey Sitia'da bir yerde bir ev satın alacaklardı. Sessiz ve gizli olduğu sürece neresi olduğu önemli değildi. Komutan ona çok cömert bir emeklilik ikramiyesi vermişti, bu yüzden Alethea'nın kitapçısının üstündeki daireyi açık adresleri olarak ve şehirde işleri olduğunda kullanabileceklerdi. Ayrıca Konsey, Yelena'ya Keep'teki eğitimini tamamladıktan sonra Ruh Bulucu görevine devam etmesi için ödeme yapmayı planlıyordu.

Ailesinin tabakhane Baykuş Tepesi'nin kuzeybatı tarafındaydı. Ana yoldan gelen patika, tomurcuklanan ağaçların arasından geçerek beyaz çitlerle çevriliydi. Ev açıklığa hakim bir konumdaydı. Valek'in annesi en az dört yatak odası olmasında ısrar etmişti, böylece çocuklarının ve torunlarının ziyaret edebilecekleri bolca yer olacaktı.

Kiki çiti kolaylıkla atladi ve Valek kıkırdamaları duydu. Onyx bariyeri aştığında Yelena'nın yanına gitti. Ona gülümsedi. "Liana seviyor zıplamak."

Elbette, kızının mutlu yüzü askıdan bakıyordu, mavi yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. Anlaşıldı. Şimdiye kadar çok neşeliydi, uyutması ve eğlendirmesi kolaydı. Ama Valek büyüdüğünde bunun değişebileceğinden şüpheleniyordu. Liana'nın sihirli güçler geliştirip geliştirmeyeceğini ya da engelleme becerisinin yeteneklerinin sınırı olup olmadığını merak ediyordu. Bunu zaman gösterecekti.

Evin ana kapısının önünde durdular. Valek attan indi ve Yelena'nın Kiki'den inmesine yardım etti. Paravan kapısının gıcırtısı onu uyardı. Yelena onun kolunu sıktı. Derin bir nefes aldı ve ailesiyle yüzleşti.

Babası hoş bir sırtışıla onlara doğru yürürken, annesi kararsız bir şekilde geride duruyordu. İkisi de hâlâ Ixian uniformalarını giyiyordu.

"Ziyarete gelmenin tam zamanı," dedi Kalen, Valek'in sırtını sıvazlayarak. "İkizler iki hafta önce buradaydı. Sen de Yelena olmalısın. Sonunda tanıştığımıza sevindim." İki eliyle de onun elini sıktı. "Valek," dedi. güzel olduğunu söylerken abartıyordu. Ahh! İşte geldi. Onu tutabilir miyim?"

"Elbette." Yelena bebeği askıdan çıkardı ve Kalen'e uzattı.

Kollarında yatan Liana'ya bakarken babasının yüzü şaşkın bir sevinçle aydınlandı. Liana da ona bakıyor, ilgiyle inceliyordu. Yılların kederi Kalen'in çizgili cildinde erimiş gibi ydi ve kahverengi gözleri parlıyordu.

"Oh, çok güzel. Olya, gel de bak. Annene benziyor." Sonra sesini alçalttı. "Umalım da bu kadarla kalsın."

"Bunu duydum Kalen," dedi Olya onlara katılarak. Valek'e başıyla selam verdi ve Yelena'ya merhaba dedi. Ancak torununu gördüğünde çekingen tavrı değişti. "ok sevimli." Olya bebeği kocasının kollarından aldı.

"Hey," diye itiraz etti ama sesi zayıftı.

"Ne kadar tatlısın!" Liana'nın parmağını tutmasına izin vererek bebeğe hayretle baktı.

Kalen eliyle bir işaret yaptı. "Hadi şu güneşten kurtulalım. Hadi eve girelim."

"Sen git," dedi Valek Yelena'ya. "Ben atlarla ilgileneceğim."

Yelena ona "beni yalnız bırakmaya cesaret edemezsin" der gibi baktı. Bir sırtışı bastırdı.

"Gerek yok," dedi Kalen. "Zebulon!"

Valek'in kardeşi tabakhaneden çıktı ve onlara doğru yürüdü. Düz kahverengi bir pantolon ve krem rengi bir tunik giymişti. Zebulon'un siyah saçları başına dökülüyor ve kahverengi gözlü bakışları onları tarıyordu. Anneleri gibi mesafeli bir tavırla Yelena ve Valek'i selamladı ama Liana'yı gördüğünde yüzünde bir sıcaklık belirdi.

"Zeb, atlarla ilgilenebilir misin?" Kalen sordu.

"Uh." Zeb mide bulandırıcı bir ifadeyle atlara baktı. "İkizlerin sana gösterdiği gibi onları tımarla ve besle, sonra da bize katıl. içeride," dedi Kalen.

"Pekâlâ."

Valek, Zeb'in yüzeydeki düşüncelerini gözden geçirdi. Yirmi yaşındaki genç sadece Zohav ve Zethan'ın atlarla ilgilenmesini izlemişti. Zeb'in ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Valek Yelena'nın bakışlarıyla karşılaştı ve Yelena başını salladı.

Acele et, diye düşündü.

"Hemen geliyorum," dedi Valek babasına. "Zeb'e yardım edeceğim, daha hızlı gideriz."

Eve doğru giderlerken Kalen Yelena'ya sordu: "Burası hep *böyle* sıcak mı? Kavruluyorum."

"Hayır."

"Kadere
şükürler olsun!"

"Daha da
ısıyor."

İnledi. Yelena ona Sitian kıyafetleri giymesi gerektiğini söyleyemeyecek kadar kıbardı ama Valek bir yolunu bulup bundan bahsedecekti. Bu arada Zeb'e atların eyerlerini ve takımlarını nasıl çıkaracağını gösterdi. Sonra kardeşine bir köri tırağı verdi ve nasıl kullanılacağını gösterdi. Zeb, Kiki'yi tımar etti. Bir süre dostça bir sessizlik içinde çalıştılar.

"Şimdiye kadar Sitia hakkında ne düşünüyorsun?" Valek sordu.

"Sorun değil. Sanırım ata binmeyi öğrenmem gerekiyor, değil mi? Sitia'da herkes böyle dolaşmıyor mu?"

"Herkes değil. Yürüyebilirsiniz ve iki ülke arasında seyahat barınakları var. şehirler." Valek bunun Zeb'in duymak istediği şey olmadığını hissetti. "Gerçi at sırtında daha hızlı olur. Özellikle de Baykuş Tepesi'nden daha uzağa gidecekseniz."

"Owl's Hill'de yapacak pek bir şey yok."

Ah. "Sana ata binmeyi öğretmemi ister misin?"

Tereddüt etti. "İkizlere öğrettin mi?"

"Sitia'ya gittiğimizde Zethan'a temel bilgileri gösterdim ama Sihirbazın Kalesinde binicilik sanatının inceliklerini öğreniyorlar." Dövüş ve kendini savunma teknikleri gibi bir dizi başka şeyle birlikte. İşiniz için gerekli olmadıkça Ixian okullarının kapsamadığı şeyler. Zebulon'un büyüü olmadığı için bu ekstra eğitimi alamayacaktı. Ve zaten yirmi yaşında olduğu için Sitian okullarına gitmek için çok yaşlıydı.

"Evet, Keep'e uyum sağlamış görünüyorlar," dedi Zeb. "Burada kalıp babam için çalışmayı mı planlıyorsun?" Valek sordu.

Soru genç adamı şaşırttıysa da bunu belli etmedi. "Bilmiyorum. Önceden mecburdum. Ixia'da başka seçeneğim yoktu. Şimdi..." "Çok fazla."

Zebulon güldü. "Evet."

"Ne yapmaktan
hoşlanırsın?"

Omuz silkti ama sonra "Ellerimle çalışmayı seviyorum" dedi.

Bu bir başlangıçtı. Atları tımar eder, besler ve sularken Valek bir dizi soru sordu. İşlerini bitirdiklerinde daha iyi bir fikri vardı.

Zebulon'un ilgi alanları arasında askerlik, kolluk kuvvetleri ya da casusluk yoktu. Kısacası, aile işine girmeyecekti.

Giysilerindeki at kıllarını fırçalayıp ellerindeki kirleri yıkarlarken Zeb'e "Camla çalışmaya ne dersin?" diye sordu.

"Fulgor'da bir cam fabrikası olan arkadaşlarım var ve bir çırac almaya uygunlar."

Zeb ilgilenmiş görünüyordu. "Başlangıç için bir yer olabilir. Fulgor Baykuş Tepesi gibi mi?"

"Hayır. Çok daha büyük. Buranın batısına yaklaşık dört günlük mesafede." "Bu hoşuma gider. Teşekkürler."

Eve girdiler. İçerisi daha serindi. Aile sadece birkaç hafta önce taşınmış olmasına rağmen, tüm sandıklar ve kutular açılmıştı. Çocukluğundan aşina olduğu mobilyalar ve dekorasyonlar tanımadığı odaları dolduruyordu ve bu etki rahatsız ediciydi. Derinlerden sesler geliyordu ve Valek, Zeb'i oturma alanına kadar takip etti.

"...Sihirbazın Kalesinde sıcak mevsimin başlangıcı için planlandı," dedi Yelena. "Hepiniz davetlisiniz elbette."

"Neye davet edildiniz?" Zebulon sordu. Kanepede annelerinin yanına oturdu.

Liana Olya'nın kucağında kaldı. Bebek en sevdiği sarı at şeklindeki çingırağını çiğniyordu. Sadece doğduğu için aldığı hediyelerin sayısı şaşırtıcıydı. Janco ona "bebeğin ilk maymuncuk seti" dediği şeyi getirmişti. Komutan da ona Liana'nın yumruğu büyüklüğünde pembe bir elmas göndermişti.

Herkesin rahat duruşuna rağmen havayı bir gariplik kaplamıştı. Yelena bir koltuğa oturmuş, yanındaki masada bir fincan çay içiyordu. Diğer sandalyede Kalen oturuyordu.

"Düğün kutlamamız," dedi Yelena.

Valek sırtışını gizledi. Yelena'nın annesi kutlama için planlar yapılana kadar Kaleden ayrılmayı reddetmişti. Annesinin ayakları altında geçirdiği bir aydan sonra Yelena, Perl'ün gidişini hızlandırmak için her şeyi kabul edebilirdi. İşte bu yüzden parti Keep'in öğrencileri gitmişti. Perl'ün konuk listesi o kadar uzundu ki, hepsini barındırmak için öğrenci barakalarını kullanmaları gerekecekti.

Olya, "Senin zaten evli olduğumu sanıyordum," dedi. Liana'yı dizinin üzerinde zıplattı. Bebek sevinç içinde ciyakladı.

"Ixia'da," dedi Valek. "Sitia'nın farklı kuralları var."

"Ve parti vermek için her türlü bahaneyi kullanırlar," diye şaka yaptı Yelena.

Olya buna kaşlarını çatı. Valek, Sitian yaşam tarzına alışmanın en çok annesinin zamanını alacağından şüpheleniyordu.

"Sıcak mevsim, ha?" Kalen alnını sildi. "Geleceğiz ama su birikintileri içinde eriyip gitmeyeceğimizi garanti edemem."

Valek, "Bulutların güneşi engellemesini ve serin bir meltem esmesini sağlayacak birkaç Fırtına Dansçısı davet ettik," dedi. "Güçleri Zethan'inkine benziyor."

Büyüden bahsedilince gerilim arttı. Aman Tanrım.

Kalen boğazını temizledi. "Zethan Sitian Konseyi için çalıştığınızdan bahsetti. Onlar için ne yapıyorsun?" Rahat bir ton takınmıştı ama omuzlarındaki gerginlik aksini söylüyordu.

"Güvenlik konusunda yardımcı oluyorum. Kartel'den önce sahip oldukları şey pek etkili değildi."

"Konsey üyelerini korumak gibi mi?"

Valek'in asıl soruyu anlamak için babasının düşüncelerini okumasına gerek yoktu. "Daha çok protokolleri ayarlamak, muhafızların güvenilir olmasını sağlamak ve eğitime yardımcı olmak gibi." Annesinin kısılmış yüzüne baktı. "Kimseye suikast düzenlemeyeceğim." Sürüsünün güvenliğini tehdit etmedikleri sürece.

"Tabii ki hayır," dedi babası çok hızlı bir şekilde. "Eminim artık güzel bir karın ve kızın olduğu için tüm bunları geride bırakmışsındır."

Sorunsuz iyileşme. Valek onaylı.

Kalen zıplayarak ayağa kalktı. "Tabakhaneyi gezmeye ne dersin? Yelena?"

Liana'ya bakarak tereddüt etti.

"Oh, iyi olacak. Olya yedi bebek büyüttü." "Pekâlâ.

Bir tur iyi olurdu."

Valek babasını takip ederken parmaklarını Yelena'nın parmaklarına doladı. Tabakhanedeki ekipman hatırladığı kadarıyla aynıydı. Fıçıların ve kurutma raflarının üzerine gerilmiş derilerin kokuları Çocukluk anılarının birçoğu zihninin yüzeyine çıkıyordu. O ve kardeşleri çalışmamak için pek çok yaratıcı bahane bulmuşlardı.

Kalen onları tekrar dışarı çıkardı. Tabakhanenin arkasındaki çimenlerin üzerinde üç toprak yığını vardı. Valek'in ağabeylerinin mezar taşları her birini işaretliyordu.

bir-Vincent, Viliam ve Victor. Yelena'nın elleri Valek'in ellerinde sıkılaştı. Valek endişeyle ona baktı ama o başını salladı. *Sonra görüşürüz.*

"Onları yanımızda getirdiğimizi bilmenizi istedim," dedi Kalen. "Onları geride bırakma düşüncesine dayanamadık."

"Teşekkür ederim." Valek boğazına düğümlenen duyguları yuttu. "Görüyorum ki Mooch'u geride bırakmışsın."

Kalen güldü. "Evet. İkizler üzgündü ama ben o lanet köpeği kazıp çıkarmıyordum."

Eve döndüler ve öğleden sonranın geri kalanını garip sohbetler yaparak geçirdiler. Valek, ailesine yardım etmesi için birkaç güvenilir kişiyi işe almayı teklif etti.

"Tabakhane Ixia'dakinden daha küçük," dedi babası. "Zeb ve ben halledebiliriz."

Valek Zeb'le bakıştı ama kardeşi dudaklarını birbirine bastırarak cam çıraklığından bahsetmek için doğru zaman olmadığını sinyali verdi. "Çalışmaktan daha fazlasını yapabilecekler. Yapabilirler yerel gelenekler konusunda size tavsiyelerde bulunur, aldatılmadığınızdan veya dolandırılmadığınızdan emin olur ve bu sıcak havada nefes alan bir kumaş gibi bazı malları nereden satın alabileceğinizi söyleyin. Bu yün üniformalar Sitian iklimi için çok sıcak."

"Düşüneceğiz-" diye başladı babası.

Olya, kocasını kendisiyle tartışmaması konusunda uyaran bir ses tonuyla, "Bu iyi olurdu," dedi.

Vay canına. Annesinin bu kadar kolay kabul edeceğini tahmin etmemişti. Valek yüz ifadesini nötr tuttu. "Yarın Hisar'a dönmeden önce Baykuş Tepesi'nde araştırma yapacağım."

"Teşekkür ederim." Kollarında uykulu bir Liana ile ayağa kalktı. "Bebeğin biraz kestirmesi gerekiyor ve benim de akşam yemeğine başlamam lazım."

"Sana eşlik etmemi ister misin?" Yelena teklif etti.

"Evet." Olya Liana'yı Valek'in kollarına bıraktı. "Bebekken de aynı uzun kirpiklere sahiptin. Kardeşlerinin giysilerini giymene rağmen herkes seni kız sanırdı." Sonra mutfığa gitti.

Yelena annesini takip etmeden önce ona bir sırıtış fırlattı.

Janco'ya söyleme, diye düşündü.

Üzgünüm, seni duyamıyorum. Yemek yapmakla meşgulüm.

Zeb ve babası bir sonraki post partisini kontrol etmek için ayrıldılar ama Valek kanepede kalıp Liana'yı uyurken kucağına almaktan memnundu. Onun temiz, pudralı kokusunu içine çekti ve ona baktı. Onun için çok değerliydi. Onu koruma dürtüsü damarlarında yanıyordu ve onun çocukluğundan sağ çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu. Onun yürümeyi, koşmayı, merdivenleri tırmanmayı, büyük bir yatakta uyumayı ve ata binmeyi öğreneceği düşüncesi bile onu endişelendiriyordu. Keşke sonsuza dek bebek kalabilseydi. Yine de, sonsuza dek kirli çocuk bezi kullanmak, kızına güvenmek için yeterince teşvik ediciydi.

Kendine çok fazla zarar vermeden bu kilometre taşlarını.

* * *

O gece yemekten sonra annesi onlara misafir odasına kadar eşlik etti. "Zeb çantalarını içeri koymuş ve feneri yakmış bile." Kapının dışında durdu. "Kalen beşiği monte etti, bu yüzden sağlam olup olmadığını test etmek isteyebilirsin."

"Duydum," diye seslendi Kalen koridorun sonundan. "Bacakların kırılması benim suçum değildi. İkizler beşikte yatamayacak kadar büyüktü zaten."

Kısa bir gülümseme parladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin." "Teşekkür ederim," dedi Yelena.

Olya başını salladı ve yatak odasına çekildi.

Yelena ve Valek içeri girdiğinde donup kaldı.

"Sorun nedir?" Yelena sordu.

"Bu..." Gardırobun yanına gitti ve kapıyı açtı. İlk başta rastgele gibi görünen çizikler içeriye işaretliyordu ama yakından incelendiğinde, Valek'in ağabeylerini gözetlediği sırada tahtaya kazıdığı şifreli sözcüklerdi bunlar. Şok içinde yuvarlandı. Valek odanın geri kalanını taradı. Vincent'ın okulda yaptığı baştan savma tekne resimleri duvarlarda asılıydı ve Valek'in oyarak yaptığı tahta oyuncaklar bir rafta sıralanmıştı - onları tamamen unutmuştu.

Daha büyük yatak dışında hiçbir şey değişmemişti. "Burası *benim* odam. Vincent'la paylaştığım ev." Mobilyaları ve Vincent'ın resimlerini saklamaları mantıklıydı ama oyuncaklarını saklamalarını ya da Sadece gardıropta bıraktığı izler.

Yelena bir eliyle beşiği kontrol etti ve sonra Liana'yı yatağa yatırdı. Bebek uykusunda iç çekti. Karısı Valek'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Seni sevmekten hiç vazgeçmediler."

Başını iki yana salladı. "Ben artık o çocuk değilim. Ve annem hala benden korkuyor."

"Korkusuna rağmen ruhu seni tanıyor." Yelena onun ellerini serbest bıraktı. Avucunu onun kalbinin üzerine bastırdı. "Ruhu şu anda senin kim olduğunu biliyor ve seni seviyor. Şöhretin onun düşüncelerini renklendirdi ama o sadece hayatındaki tüm değişikliklere alışmak için zamana ihtiyacı var. O zaman benim her gün gördüğümü o da görecek."

Onu kendine çekti. "Ne görüyorsun?"

"Sevdiği insanları korumak için her şeyi yapabilecek sevgi dolu bir koca ve baba görüyorum. Karşılığında sevgiye layık bir adam."

Duygularını kelimelere dökemeyen adam, karısını ruhunda uyandırdığı tüm tutkuyla öptü.

Ayrıldıklarında, ona baktı. *Vakit geldi.*

Bütün gece sevişmek için mi? Ben de varım. Onu yatağa doğru çekti. Kız direndi. *Hayır. Kardeşlerine veda etme zamanı.*

Odadaki tüm renkler kaybolup geride sadece gri tonları kaldığında durdu.

Bu-

Gölgeler dünyası. Yelena parmaklarını onunkilere doladı. *Bak.*

Valek'in üç kardeşi odada duruyordu. Çok genç ve çok... mükemmellerdi. Onlarda hiçbir yara izi yoktu. Ona sırtttılar ama Valek karşılık olarak gülümseyemedi. Dehşet içinde Yelena'ya baktı. Gökyüzünde huzur bulmak yerine, son yirmi dokuz yıldır gölgeler dünyasında kapana kısılmışlardı.

Hayır. Göğsüne dokundu. Son yirmi dokuz yıldır seninle birlikteler.

Ama sen onları görmedin mi?

Senin içinde kilitliydim. Merak etmeyin, o zamana dair hiçbir anıları yok. Onlara göre, öldürüldüklerini hatırlıyorlar. Sonra gölge dünyadaki mezarlarının yanında uyandılar. Kafaları karışmış.

Seni çok daha yaşlı ve Vincent'in mezar taşının önünde diz çökmüş görüyorum.

Sihrin geri döndüğünden beri onları gördün mü? Onlarla konuştun mu? Kalbinde bir ihanet duygusu titreşti. Neden ona söylememiştin?

Tabii ki görmedim. Onları ilk kez bu öğleden sonra mezarlarının yanında gördüm. Senin geri dönmeni bekliyorlardı. Ailen buraya taşınırken veda etti, şimdi sıra sende.

Büyüye karşı bağışıklığını kaybettiği Ixia'da onlarla barış yaptığını sanıyordu. Valek Yelena'ya baktı. *Onlarla konuşabilir miyim?*

Sadece benim aracılığımla. Onun elini sıktı. Devam et.

Kardeşlerine döndü. Özür dilerim.

Ne için, Küçük Kardeş? Vincent sordu. Dünyanın en güzel kızıyla evlendiğin için mi? Tabii ki, ben hayatta olsaydım, sana bakmazdı bile.

Hayatta olduğum için üzgünüm, sen... Onların karda ölü yatarkenki korkunç görüntüsü gözünün önünden geçti.

Kes şunu, dedi Victor. Bana bak.

Valek ona odaklandı. Dördünün en büyüğü olan Victor, sorumluluğu üstlenme ve herkesi sakinleştirme eğilimindeydi.

Sizin de öldürülmemiş olmanız bizi çok rahatlattı.

Valek'in omuzlarında, annesinin onu tuttuğu yerde hayali bir acı belirdi. *Ama yapmalıydım-*

Ne oldu? Sen de mi öldürüldün? Vincent sordu. Hadi ama küçük kardeşim, bunları aştığını sanıyorduk.

Ben de öyle. Ama onları tekrar görmek tüm o duyguları geri getirdi.

Eminim sevgili karın ve güzel kızın hâlâ hava emdiğin için mutludurlar, dedi Viliam. Victor'dan iki dakika daha gençti ama kişilik olarak birbirlerine tamamen zıttılar. Ayrıca iyi bir noktaya değindi.

Valek, Yelena'nın onayladığını hissetti.

Victor üçünü işaret etti. *Bizi bu şekilde hatırlayın. Kan ya da vahşet yok.*

İyi ki kan görünce bayılıyorum, dedi Viliam.

İkizi Viliam'a kaşlarını çatı. Bu hareket Valek'e Ari ve Janco'yu hatırlattı. Onların kişiliklerinin ağabeylerinininkine ne kadar benzediğini nasıl görememişti? Yelena'nın anlaşması bir kez daha içinde titreşti.

Geçmişini değiştiremezsin. Biz de değiştiremeyiz, dedi Victor. *Memnunuz ve gökyüzündeki barışı kucaklamaya hazırız. Vedalaşmaya hazır mısınız?*

I... Daha fazla zaman isterdi ama Ixia'da gitmelerine izin vermişti. Bu veda öncekinden daha zor olmamalıydı. Evet.

Birbirine uyan üç sırtış.

Bizim için yaşa, dedi Vincent.

Yapacağım.

Soldular. Renkler eskisinden daha parlak bir şekilde dünyaya geri döndü.

Yelena ona yaslandı. *Şimdi, nerede kalmıştık? Oh, evet, bütün gece sevişmekten bahsetmiştin?*

Onun ayaklarını yerden kesip yatağa götürdü ve onunla geçirdiği her anın tadını çıkardı. Bütün geceyi samimi ilişkiler içinde geçirmek çok romantik bir ara olsa da, hayatlarının gerçekleri -küçük Liana- bunu imkansız hale getirdi. İlk raunttan sonra yorgun bir uykuya daldılar.

Birkaç saat sonra Liana'nın açlık çığlıkları onları uyandırdı. Valek yataktan kaydı ve bebeği emzirmesi için Yelena'ya geri götürdü. Liana'nın başka kimseyi uyandırmamış olmasını umuyordu. Valek zihinsel bariyerlerini indirdi ve kontrol etti. Babası ve erkek kardeşi mışıl mışıl uyuyordu ama annesi mutfakta oturmuş, geç saate rağmen bir fincan çay yudumluyordu.

Ne oldu? Yelena sordu.

Annem aşığıda. Onunla konuşmam gerek. Evet, var.

Ne güzel. Uzun bir aradan sonra Ruh Bulma yetenekleri paslanmamış gibi görünüyor, diye düşündü kuru bir sesle.

Bunu duydum, dedi.

Yapman gerekiyordu.

Uh-huh. Devam et. Biz iyi olacağız.

Merdivenlerden sessizce indi ama Valek küçük bir ses çıkardı mutfığa ulaşmadan önce. Annesini korkutmak istemiyordu. O içeri girerken kadın başını çevirdi. Korkudan kaskatı kesilmişti ama sonra elindeki fincanı gevşetti.

Valek onun tepkisini görmezden geldi. "Bebek seni uyandırdı mı?" diye sordu, Olya'nın Liana ağlamadan önce burada olduğunu çok iyi biliyordu.

"Hiç de değil. Ben... uyuyamadım."

Valek'in, annesini uyanık tutan şeyin evdeki varlığı olduğunu anlamak için annesinin düşüncelerini okumasına gerek yoktu.

"Liana'nın bir şeye ihtiyacı var mı?" diye

sordu. "Hayır, ama benim var."

Bir an için ona baktı. "Ne istiyorsun?"

Onun yanında diz çöktü ve boştaki elini iki elinin arasına aldı. "Sana teşekkür etmem gerek."

"Bizi her zaman ziyaret edebilirsiniz."

"Misafirperverliğiniz için değil, her ne kadar takdir edilse de. O korkunç günde hayatımı kurtardığınız için size teşekkür ediyorum. Ben asla yapmadım." Bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Elindeki fincanı yere bıraktı ve boştaki elini hâlâ tırnak izleri olan adamın omzuna koydu. "Bir şey değil."

* * * * *

TEŞEKKÜRLER

Yelena ve Valek ile bu yolculuğa yirmi yıl önce, bir yemek tadımcısı hakkında fantastik bir roman yazma fikri aklıma geldiğinde başladım. İlk romanım *Poison Study*'deki karakterlerin dünya çapındaki okuyucularda yankı uyandıracağını ve sekiz romanın daha itici gücü olacağını çok az biliyordum. Onların hayatlarını ve cesaretlerini anlatmak, onlarla birlikte ağlamak ve Janco'nun maskaralıklarına gülmek, onlarla birlikte yas tutmak ve kutlama yapmak büyük bir macera oldu. Karakterlerim bu kadar çok okura ilham verdiği ve onların hayatlarına dokunduğu için çok onurlu ve gururluyum. Onların e-postaları tüm bu sıkı çalışmanın en güzel ödülü.

Bu kitap tam bir canavardı ve sadece diğer kitaplarımdan daha uzun olmakla kalmadı, aynı zamanda yazması da zor oldu. Geri bildirimde bulunan herkese ve Canavarı sakinleştirmeye yardımcı olacak rehberlik - menajerim Robert Mecoy; editörüm Lauren Smulski; ve beta okuyucularım Judi Fleming, Kathy Flowers ve kocam - tüm yardımlarınız için teşekkürler. Beni iyi gösteriyorsunuz.

İyi görünmekten bahsetmişken, Harlequin'de perde arkasında çalışan tüm yetenekli insanlara teşekkür etmem gerekiyor. Çabalarınız takdire şayan. Ve Avustralya ekibine ekstra büyük bir teşekkür - ziyaret ettiğimde harika zaman geçirdim! Beni evimde gibi hissettirdiniz, harikasınız!

Ayrıca, Avustralyalı arkadaşım Natalie Bejin'e, beni organize etmede ve tüm malzemeleri bulmamda yardımcı olduğu için özel bir teşekkür etmek istiyorum.

Tutarsızlıklar. Bir yazarın sahip olabileceği en iyi Baş Kötü Minyon sensin.

Tavşanlarla ilgili uzman tavsiyesi için Meili'ye teşekkürler-Janco onu desteklediğin için memnun. Ve Abby'ye teşekkürler, kitapta onun sözünü kullanmama izin verdi: "*Suikastçıya şımarıklık* katıyorsun." Ayrıca başlık fikrini ortaya atan Mike Farrar'a da teşekkürler.

Bu yolculuk hayatımdaki şu insanlar olmasaydı asla gerçekleşemezdi: kocam Rodney; ailem; kız kardeşim Karen; kocası Chris; ve çocuklarım Luke ve Jenna. Hepinize çok teşekkür ederim!

**"Bu, okuyucuların okuduktan uzun süre sonra bile hayal kurmasını
sağlayacak nadir kitaplardan biri."**

-Publishers Weekly, Poison Study için yıldızlı eleştiri

Şafak Çalışması'nı beğendiyseniz, *New York Times* çoksatın yazarı Maria V. Snyder'ın şimdi e-kitap formatında sunulan zengin ve sürükleyici Çalışma serisindeki büyüleyici hiçbir anı kaçırmak istemeyeceksiniz:

[Zehir](#) -
[Çalışması](#) -
[Büyü](#) -
[Çalışması](#) -
[Ateş](#)
[Çalışması](#)
[Gölge](#) -
[Çalışması](#) -
[Gece](#)
[Çalışması](#)

**"Snyder'ın karmaşık dünyası ve zengin karakterizasyonu bu seriyi bu
kadar unutulmaz kılan şey."**

-RT Kitap Yorumları

Şimdi hazır!

* * *

Harlequin My Rewards üyelerinin ÜCRETSİZ kitaplar ve daha fazlasını
kazandığını biliyor muydunuz?

Katılın

www.HarlequinMyRewards.com

ÜCRETSİZ kitaplarınızı kazanmaya başlamak için bugün!

* * *

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

[Harlequin.com/Haber Bültenleri](http://Harlequin.com/Haber-Bultenleri)

Facebook.com/HarlequinBooks

Twitter.com/HarlequinBooks

HarlequinBlog.com

İlk kitabının yazarı Lauren D.M. Smith, vahşî bir savaşçının ve savunmakla yükümlü olduğu imparatorun bu yükselen hikâyesinde destansı bir fantastik romantizm sunuyor.

İmparatorun Oku

"Game of Thrones ve The Bachelor'ın bir karışımı."
-The Romance Reviews

"Saatlerce e-kitabıma bağlı kaldım."
-Under the Covers Kitap Blogu

Şimdi hazır!

Yeni sürümlerimiz hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek ve çok daha fazlası için bizimle iletişime geçin!

[CarinaPress.com adresini](http://CarinaPress.com)

ziyaret edin İletişimde

kalmanın diğer yolları:

Facebook.com/CarinaPress

Twitter.com/CarinaPress

CarinaPress.com/newsletter

ISBN-13: 9781460396490

Şafak Çalışması

Telif Hakkı © 2017 Maria V. Snyder

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, M3B 3K9 Kanada.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. ® ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.